Asla ağlamaz. Sonbaharı çok »ever. Bunu onlara söylemde istiyorum. Dökülen yaprakları çocuk gibi toplayıp saklar.

O sadece bir çocuk. BULUN ONU.

ÜnJu ve yakışıklı bir beyin cerrahıyla evli olan Jcnny Malcolm, başarılı bir doktor ve üç (ocuk annesidir. Mutlu, samimi bir ailedirler ve her şey yolunda gitmektedir, l-'akat evin en küçüğü olan on be? yaşındaki güzel N'aomi bir tiyatro gösterisinden sonra bir daha asla eve dönmeyince Malcolm ailesinin dışarıdan ideal görünen hayatı dağılmaya başlar.

Genç kız âdeta buhar olup uçmuş, ailesi şaşkınlık ve acı içinde kalakalmıştır. Ancak aramalar hiç sonuç vermediği için olay giderek soğumaktadır. Her şeyi göze alan Jcnny içinse araştırma henüz başlıyordun Bulduğu şey çok rahatsız edicidir; güvendiği, tanıdığım sandığı ailesinin, özellikle de Naomi'nin büyük sırları vardır. İpuçlarını birleştiren Jcnny, yetiştirdiği kızdan çok farklı biriyle tanışacaktır.

Kayıp kızım bulmayı saplantı haline getiren bir annenin yürek parçalayan,

gerilim dolu yolculuğunun unutulmaz hikâyesi... Bu kitabı okuduktan sonra en yakınlarınıza bile daha dikkatli bakmak isteyeceksiniz.

"Çocuğunun kaybolması her annenin kâbusudur. Fakat bu kitapta basit bir kaçırılma gibi görünen olay kısa sürede çok daha karmadık ve şaşırtıcı bir hal alıyor. Janc Shemilt, elinizden bırakamayacağınız bu romanı gerilim katmanları halinde kaleme almif.”

Tess Gcrritscn

Genç bir kızın ortadan kayboluşunu konu alan bu merak uyandırıcı gerilim romanı hepimize çok tanıdık gelen bir duyguyu irdeliyor, çalışan annenin yaşadığı suçluluk duygusu...”

Woman & Home

“Bu kitaba kesinlikle bayıldık. On beş yadındaki kızlan bir gece ortadan kaybolduktan sonra hay-atı bir anda altüst olan bir doktor ve ailesinin hikâyesi.

Bu müthiş kitabın, yazarın çıkış romanı olduğuna inanmak çok zocf Judy Finnigan

Pegasus Yayınları: 1322 Bestseller Roman: 574

KIZIM JANE SHEMILT özgün Adı: Daughter

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan Editör: Tüvana Zararsız Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016 ISBN: 978-605-343-846-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016 Copyright © 2014, Jane Shemilt

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla David Luxton Associates Ltd.'dan alınmıştır.

Tüm haklan saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti. Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JANE SHEMILT

Kızım

İngilizceden Çeviren: SEVDA DUMAN

PEGASUS YAYINLARI

Kocam Steve ve çocuklarımız Martha, Mary, Henry, Tommy ve Johny'ye...

BİRİNCİ KISIM

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Günler kısalıyor. Kargaların kabuklarını delik deşik ettiği elmalar çimenlere saçılmış. Bugün tentenin altındaki yığından odun taşırken yumuşak bir küreye basıyorum. Küre ayağımın altındaki çamura batıyor.

Aylardan kasım.

Sürekli üşüyorum ama o daha çok üşüyor olabilir. Neden rahat olayım? Nasıl olabilirim?

Akşama doğru köpek titremeye başlıyor. Oda kararıyor, şömineyi yakıyorum ve pişmanlıklar kafamın içinde yanıp ıslık çalarak yükselirken alevler beni kendine doğru çekiyor.

Keşke. Keşke onu dinleseydim. Keşke onu izleseydim. Keşke tam bir sene öncesinden tekrar başlayabilseydim.

Michael ın bana verdiği deri ciltli çizim defteri masanın üstünde duruyor ve sabahlığın cebinde ısırılmış bir kırmızı kalem parçası var. Michael defterin geçmişi çizmekte bana yardımcı olabileceğini söyledi. Resimler zaten kafamda. Titreyen parmakların arasında bir neşter, hiç durmadan dönen plastik bir balerin, bir komodinin üzerine, karanlıkta düzgün bir şekilde üst üste konmuş notlar.

İlk çizgisiz sayfanın üstüne kızımın adını yazıyorum ve altına, ızıın bantları birbirine dolanmış, yan yatmış iki yüksek topuklu ayakkabının taslağını çiziyorum.

Naomi.

Bristol 2009 Bir gün önce

ipod’unda çalan müzikle sağa sola sallandığı için ilk başta beni fark etmedi. Turuncu fuları boynuna dolanmış, okul kitapları her tarafa saçılmıştı. Arka kapıyı arkamdan sessizce kapatıp çantamı yere bıraktım. Çantam notlar, stetoskobum, enjektörler, küçük ilaç şişeleri ve kutular yüzünden ağırdı. Uzun bir gün olmuştu. İki ameliyat, ev ziyaretleri ve evrak işleri. Mutfak kapısına yaslanarak kızımı seyrettim ama aklımda başka bir kız vardı: Kolunda

morluklarla yatakta yatan Jade.

Gözümdeki *acı* buydu. Bir filin yaralı bacağını tedavi ederken dikkatini dağıtmak için gözüne biber suyu sıkarlarmış. Bunu bana bir zamanlar Theo söylemişti. O zaman bu yöntemin işe yarayabileceğine inanmamıştım ama bunu bir uyarı olarak almalıymışım. Önemli şeyleri gözden kaçırmak sanıldığından daha kolay.

Naomi'ye baktığımda o kendi kendine gülümserken yanaklarındaki kıvrımı resmettiğimi hayal ettim. Teninde hapsolmuş ışığı yansıtmak için yanaklarını daha açık bir tonla çerçevelerdim. Sarı kâkülleri her adımda alnına hafifçe değiyordu. Kâküller havaya kalktığında saç çizgisindeki ter damlacıkları parlıyordu. Okul formasının kollarını kıvırmıştı. Uğur bilekliği, kolunun pürüzsüz teninde neredeyse düşecekmiş gibi aşağı yukarı hareket ediyordu.

Bilekliği kolunda gördüğüme sevindim, onu yıllar önce kaybettiğini sanıyordum.

"Anne! Orada olduğunu görmedim. Ne düşünüyorsun?" Kulaklıklarını çıkarıp bana baktı.

"Keşke böyle dans edebilseydim..."

İleriye doğru adım atıp kokusunu içime çekerek yanağındaki kadifemsi pembeliğe hızlıca bir öpücük kondurdum. Limon kokulu sabun ve ter.

Naomi kafasını çekti ve o hayat dolu, ışıltılı zarafetini gösteren bir hareketle kitaplarını almak için eğildi. Sesindeki sabırsızlık hissediliyordu. "Hayır, ayakkabılarımdan bahsediyorum, baksana." Bunlar yeni olmalıydı. Ayaklarını saran ve ince bacaklarına sıkıca dolanan deri bantlı, siyah, yüksek topuklu ayakkabılar. Aslında onun için pek uygun değildiler. Naomi genellikle rengârenk deri babetler veya Converse giyerdi.

"Topukları fazla yüksek." Sesimdeki olumsuz, eleştirel tonu ben bile duyabiliyordum, bu yüzden gülümsemeye çalıştım. "Genellikle giydiklerin..."

".. .gibi değiller, değil mi?" Sesinde büyük bir zafer kazanmış havası vardı. "Tamamen farklılar."

"Dünyanın parasıdır bunlar. Harçlığını harcadığını sanıyordum." "O kadar rahatlar ki... Tam ayağıma göre." Şansına inana-mıyormuş gibiydi.

“Bunları giyemezsin, tatlım. Ayağını sıkıyor gibi, baksana.” “Kıskandın, kabul et. Sen giymek istiyorsun, değil mi?” Daha önce görmediğim yarım yamalak bir şekilde gülümsedi. “Naomi...”

“Ama onları alamazsın. Bu ayakkabılara resmen âşık oldum. Neredeyse Bertie’yi sevdiğim kadar seviyorum.” Konuşurken köpeğin kafasını okşamak için eğildi. Sonra döndü ve ağzını kocaman açıp esneyerek, ayaklarını her basamağa küçük çekiçler gibi sert ve metalik bir sesle vurarak yavaş yavaş üst kata çıktı.

Kaçmıştı. Sorum cevapsız bir şekilde mutfağın sıcak havasında asılı kaldı.

Kendime Ted’in şarabından bir kadeh doldurdum. Ben konuşurken Naomi genellikle cevap vermemezlik etmez veya odadan çıkıp gitmezdi. Doktor çantamı ve notlarımı vestiyerin köşesine sokuşturduktan sonra içkimi yudumlarken havluları düzelterek mutfakta dolaşmaya başladım. Naomi eskiden bana her şeyini anlatırdı. Naominin paltosunu asarken alkolün sertliği zihnimi açmaya başladı. Anlaşmanın bir parçası da buydu ve bütün bunları uzun zaman önce hesaplamıştım. Çok basitti. Sevdiğim işi yapıyor, iyi para kazanıyordum ama diğer annelere göre daha az evdeydim. Bunun iyi yanı çocuklara alan yaratıyor olmasıydı. Özgür bir şekilde büyüyorlardı ve bu da her zaman istediğimiz şeydi.

Patatesleri dolaptan çıkardım. Üzerlerinde küçük toprak parçacıkları olduğu için onları hızlıca musluğun altında yıkadım. Şöyle bir düşünürsek, Naomi benimle doğru düzgün konuşmayalı aylar olmuştu. Ted olsa endişelenmememi söylerdi. *Naomi ergenlik döneminde*, derdi, *artık büyüyor.* Soğuk sudan ellerim donunca musluğu kapattım. Büyüyor muydu yoksa uzaklaşıyor muydu? Dalgın mıydı yoksa içine mi kapanıktı? Çekmecede patates soyma bıçağını ararken bu sorular zihnimde uğuldayıp durdu. Geçen yaz bir ameliyatımda endişeli bir ergen vardı. Bileklerindeki hassas deriyi dikkatli bir şekilde kesince birçok kırmızı çizgi oluşmuştu. Bu görüntüyü uzaklaştırabilmek için kafamı sağa sola salladım. Naomi depresyonda değildi. Sabırsızlığını bastırmak için geliştirdiği yeni gülümsemesi, evdeki sessizliklerine karşı da piyesteki rolü vardı. Eğer dalgın gözüküyorsa bu artık büyüdüğü ve daha düşünceli

olduğu içindi. Rol yapmak onu olgunlaştırmıştı. Geçen yaz Ted’le beraber laboratuvarda çalışmış ve tıpla ilgilenmeye başlamıştı.

Patatesleri soymaya başladığımda Naominin yeni geliştirdiği güven duygusunun iş görüşmelerinde başarısının anahtarı olabileceği aklıma geldi. Belki de bunu kutlamalıydım. Okul piyesinde aldığı başrol, aynı zamanda tıp fakültesine girme şansım da artıracaktı. Iş görüşmelerini yapanlar, okul dışında bir alana ilgileri olan öğrencileri severlerdi; bunun doktor olmanın sebep olduğu stresi dengelediği biliniyordu. Resim yapmak bende böyle bir etki yaratıyordu. Pratisyenliğin stresini kontrol edebiliyordum. Musluğu tekrar açtığımda kahverengi çamur lavaboda dönüp durduktan sonra akıp gitti. Naominin portresini bitirmek üzereydim ve o anda üzerimdeki etkiyi hissedebiliyordum. Ne zaman resim yapsam kendimi farklı bir dünyada buluyordum, endişelerim eriyip gidiyordu. Şövalem hemen tavan arasındaydı ve oraya daha sık kaçabilmeyi çok isterdim. Patates kabuklarını çöpe atıp sosisleri buzdolabından çıkardım. Theo nun çocukluğundan beri en sevdiği yemek sosis ve püreydi. Naomiyle yarın konuşabilirdim.

Daha sonra Ted arayıp hastaneden geç geleceğini söyledi. İkizler eve aç kurtlar gibi döndü. Ed tepeleme kızarmış ekmekle dolu bir tabakla üst kata çıkarken selam vermek için elini sessizce havaya kaldırdı. Kapının arkasından kapandığını duydum ve müziğin sesini açıp elinde kızarmış ekmekle, gözleri kapalı bir şekilde yatağa kendini bıraktığını gözümde canlandırdım. On yedi yaşında olmanın nasıl bir his olduğuyla ilgili birkaç şey hatırlıyorum: kimsenin kapını bile çalmamasını veya daha da kötüsü, odaya girip seninle konuşmamasını istemek. Solgun yüzünde çilleri pırıl pırıl parlayan Theo bisküvileri art arda kıtırdatarak yiyip teneke kutuyu boşaltırken güzel geçen gününü bağıra çağıra anlattı. Naomi boynuna yapışmış ıslak, gür saçlarıyla mutfağa geri geldi. Dışarı çıkmak üzereyken sırt çantasına aceleyle bir iki sandviç attım, sonra birkaç dakika açık kapıda durup yavaşça yoldan aşağı giden adım seslerinin azalmasını dinledim. Okulun tiyatro salonu sadece bir sokak uzaktaydı ama Naomi hep geç kalıyordu. Her yere koşturmaktan vazgeçmişti çünkü piyes tüm enerjisini tüketiyordu.

“Daha on beş yaşında olmasına rağmen Naomi Malcolm’ın oynadığı Maria karakteri yaşına göre çok olgun.” “Naomi, Maria olarak masumiyet ve cinselliği büyüleyici bir performansla birleştiriyor; bir yıldız doğuyor.” Okulun internet sitesindeki inceleme yazıları, uğruna yorgun ve gergin olmaya değerdi. Bundan sonra iki gösteri daha vardı; perşembe, sonra da cuma. Çok kısa bir süre sonra hepimiz normale dönecektik.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Bugünün cuma olduğunu biliyorum çünkü balıkçı kadın geliyor. Kamyonet yaklaştığında merdivenlerin altına çömeliyorum, kapının eski camında beyaz bir silüet beliriyor. Kadın zili çalıp bekliyor. Tıknaz, iyimser biri, camlardan içeriye bakarken kafası aşağı yukarı oynuyor. Eğer beni görürse kapıyı açmam, sözcükleri bir araya getirmem, gülümsemem gerekecek. Bugün bunların hiçbiri mümkün değil. Küçük bir örümcek elimin üstünden geçiyor. Kafamı biraz daha eğince yerdeki halının tozunu soluyorum ve bir süre sonra kamyonet yoldan aşağıya doğru gümbürdeyerek uzaklaşıyor. Tek başına olmam gereken bir gün. Saklanıyorum ve saatlerin geçmesini bekliyorum. Cuma günleri hâlâ canımı yakıyor.

Bir süre sonra kalkıyorum ve dün gece şöminenin üstünde bıraktığım defteri buluyorum. İçinde ayakkabılarının resminin

olduğu sayfayı açıyorum ve diğer sayfaya gümüş bir yüzüğün üst üste binen küçük halkalarını çiziyorum.

Bristol 2009 Kaybolduğu gece

Mutfakta yere diz çöküp ilaçları listedekilerle karşılaştırarak neye ihtiyacımın olduğuna bakmak için doktor çantamı açıyorum. Ameliyatlar olmadan bu iş daha kolaydı. Zamanı ben seçince daha az rahatsız ediliyordum. Çantanın deri ceplerinin diplerini kontrol ediyordum, bu yüzden onun sessizce mutfağa geldiğini duymadım. Yanımdan geçerken taşıdığı çanta omuzuma çarptı. Parmağım listede, kafamı kaldırıp baktım; parasetamol ve petidin azalmıştı. Naomi düşünceli, mavi gözleriyle bana baktı. Piyes için yaptığı ağır makyaja rağmen gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bitkin görünüyordu. İstediğim soruyu sormanın sırası değildi.

“Neredeyse bitti, tatlım. Bu, sondan bir önceki gösteri,” dedim mutlu bir şekilde.

Torbasından kıyafetler taşıyordu, ayakkabılarının topukları plastikte küçük delikler açmıştı.

“Baban ve ben yarın orada olacağız.” Topuklarımın üzerine oturdum ve kafamı kaldırıp dikkatli bir şekilde yüzünü inceledim. Siyah göz kalemi onu on beş yaşından çok daha büyük gösteriyordu. “İlk geceden sonra değişiklik olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bana boş gözlerle baktı ve sonra yeni gülümsemesiyle gülümsedi; dudaklarının

sadece bir kısmı yukarı kalktı, bu yüzden sanki kendi kendine gülümsüyormuş gibiydi.

"Ne zaman dönmüş olursun?" Yaptığım işi bırakıp isteksizce ayağa kalktım. Hiçbir şeyi bitirmeyi başaramıyordum. "Bugün perşembe. Perşembeleri seni genellikle baban alıyor."

"Ona yıllar önce zahmet etmemesini söyledim. Arkadaşlarla yürümek daha kolay." Sıkılmış gibiydi. "Yemek gece yarısı gibi bitecek. Shan beni arabayla eve bırakacak."

"Gece yarısı mı?" Ama Naomi çoktan yorulmuştu bile. Dikkat etmeme rağmen ses tonum yükseliyordu. "Yarın tekrar piyes var, parti ondan hemen sonra. Bu sadece bir yemek. On buçukta gel." "Bu süre yetmez. Neden hep diğerlerinden farklı olmak zorundayım?" Parmaklarıyla masaya vurmaya başlamıştı, okuldan bir oğlanın verdiği küçük yüzük ışıkta parlıyordu.

"On bir olsun o zaman."

Gözlerini dikip bana baktı. "Ben bebek değilim." Sesindeki öfke şaşırtıcıydı.

Bütün gece tartışamazdık. Kısa süre içinde sahnede olacaktı ve sakinleşmesi gerekiyordu, benim de akşam yemeğini yapmadan önce ilaçları düzenlemem gerekiyordu.

"On bir buçuk. Bir saniye bile geçmesin."

Omuz silkti ve arkasını dönüp fırının karşısında boylu boyunca uzanmış halde uyuyan Bertie ye doğru eğildi. Köpeğin yumuşak kulaklarını nazikçe çekerek onu öptü. Köpek neredeyse hiç kıpırdamamış olmasına rağmen kuyruğu yere pat pat vuruyordu.

Naomi nin koluna dokundum. "Çok yaşlı, tatlım. Uyumaya ihtiyacı var."

Naomi yüzünde gergin bir ifadeyle kolunu çekti.

"Gevşe biraz, sorun değil. Sen çok başarılısın, unutma." Ona hızlıca sarıldım ama yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Sadece bir gün kaldı"

Cep telefonu çalmaya başlayınca bir adım geri çekildi, cevap verirken elini

bulaşıklığa yasladı. Parmakları uzundu. Parmaklarının ikinci boğumuna kadar uzanan minik çilleri vardı, açık altın sarısı, esmer şeker taneleri gibi. Tırnaklarıysa güzel yüzüğüyle uyuşmayacak bir şekilde çocuk tırnakları gibi yenmişti. Elini kıvırıp, iki elimin arasına alıp hızlıca öptüm. Nikita'yla konuşuyordu, bunu fark ettiğini bile sanmıyorum. O kadar gençti ki parmak boğumları dudaklarımın altında küçük çukurlar gibi hissedilebiliyordu. Telefon konuşması sona erince gitmek için döndü, kapıda hafif bir el sallama, biraz önceki sinir bozucu davranışını telafi etmek için kendince bir yöntemdi.

"Hoşça kal, anne," dedi.

Daha sonra istemeden uyuyakaldım. Saat on bir gibi onun sıcak su torbası için su ısıtıcısını çalıştırdım ve beklerken kanepeye uzandım. Hemen o anda uykuya dalmış olmalıyım. Uyandığımda boynum ağrıyordu ve ağzımın içinde kötü bir tat vardı. Kazağımı aşağıya çekerek kalktım ve su ısıtıcısını tekrar çalıştırmaya gittim.

Elimin altındaki su ısıtıcısı soğuktu. Saate baktım. Sabahın ikisiydi. Geldiğini duymamıştım. Kendimi çok kötü hissettim. Hiç bu kadar geç kaldığı olmamıştı. Ne olmuş olabilirdi? Mantığım devreye girene kadar kanım bir an için canımı yakarcasına kulaklarıma hücum etmeye başladı. Elbette içeri ön kapıdan girmiş ve doğruca yatağına gitmişti. Bir kat aşağıda, mutfakta uyuyor olduğum için kapının arkasından kapanışını duymuş olamazdım. Ayakkabılarını hiç ses çıkarmadan ön verandada çıkarmış ve sonra parmak uçlarında yukarı çıkmış, sessizce, suçlu gibi ikinci kattaki yatak odamızın önünden kendi odasına geçmiş olmalıydı. Isıtıcıdaki suyun kaynamasını beklerken gerindim. Yine de sıcak su torbasını ona verebilirdim. Onu sıkıca sarar ve yorganın altına, onun yanına yerleştirirdim. Uykulu bir şekilde sıcaklığın farkına varırdı.

Üst kata çıkıp yavaşça oğlanların odasının önünden geçtim. Ben geçerken Ed bir anda horlayarak beni yerimden sıçrattı. Bir kat sonra Naomi'nin odası vardı. Kapı biraz aralıktı, hızlı bir şekilde içeri girdim. Arka plandaki limon kokusuna karışmış çilek kokulu şampuan ve başka bir şey daha kokan oda zifiri karanlık ve havasızdı. El yordamıyla şifonyerine doğru gittim, bir tişört çıkardım ve sıcak su torbasını içine koydum. Yerlere saçılmış kıyafetler yüzünden dengemi kaybederek, dikkatli adımlarla yatağına gittim. Onu saran örtüyü kaldırdığımı düşünürken örtünün pürüzsüz ve düz olduğunu fark ettim.

Yatak boştu.

Hemen ışığı açtım. Çekmecelerden taytlar sarkıyordu, yerde havlular ve ayakkabılar vardı. Komodininin üzerindeki kırmızı dantelli sutyenin üzerinde bir tanga, sandalyedeyse siyah, yarım kuplu bir sutyen vardı. Bunların hiçbirini bilmiyordum; arkadaşları da mı üzerlerini burada değiştirmişlerdi? Naomi genelde düzenli biriydi. Makyaj masasında devrilmiş bir şişe fondöten vardı; küçük, bej rengi göletin içinde de bir ruj. Okul forması, hâlâ içinde duran beyaz tişörtle beraber yere atılmıştı.

Oturduğu yerde yatak örtüsü hafifçe çukurlaşmıştı ama yastık oldukça düzgündü.

İçimi bir korku sardı. Elimi duvara yasladım ve duvarın soğukluğu kolumdan göğsümün içine işledi. Sonra iki kat aşağıda ön kapının kapandığını duydum.

Tanrı ya şükürler olsun. Şükürler olsun, Tanrım.

Sıcak su torbasını, ayaklarını ısıtacak kadar aşağıya denk gelecek şekilde yorganın altına yerleştirdim. Ayakları o ince ayakkabıların içinde üşümüş olmalıydı. Sonra çıkardığım gürültüyü umursamadan aşağıya koştum. Ters davranmayacaktım, bu gece olmazdı. Onu öpecek, montunu alacak ve yukarı yollayacaktım. Yarın ters

davranabilirdim. Ama köşeyi dönüp de Ted'i gördüğümde adımlarım yavaşladı. Gelen Ted'di, Naomi değil. Bana doğru bakarak orada durdu. Üzerinde montu vardı ve evrak çantası ayaklarının yanındaydı.

"Eve gelmedi." Nefes alamıyordum, sözcükleri ağzımdan çıkarmak çok zordu. "Seni o sandım."

"Ne?" Yorgun görünüyordu. Omuzları çökmüştü ve gözlerinin altında derin halkalar vardı.

"Naomi hâlâ dönmedi." Ona doğru yaklaştım. Üstüne sinmiş belli belirsiz bir yanık kokusu vardı. Kesilmiş damarları kapatırken kullanılan ve ısı yayan diyatermi aletinden dolayı olmalıydı. Doğruca ameliyathaneden geliyordu.

Naomi'ninkilerin aynısı olan deniz mavisi gözleri şaşkındı. "Oyunu dokuz buçukta bitti, öyle değil mi?" Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Tanrım, bugün perşembe."

Naomi’nin perşembe günleri arabayla alınmak istemediğini unutmuştu ama çocukların hayatında neler olup bittiğinden zaten asla haberi olmazdı. Hiç sormazdı. İçimde öfkenin yavaşça kabardığını hissettim.

“Artık arkadaşlarıyla yürüyerek geliyor. Sana bunu söylemişti.” “Elbette söyledi. Unutmuşum. Ah, neyse.” Rahatlamış görünüyordu.

“Ama bu gece farklıydı.” Benim kalbim endişeyle atarken o nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? “Oyuncularla beraber yemeğe çıktı.” “Hızına yetişemiyorum.” Omuz silkti. “Demek ki arkadaşlarıyla birlikte dışarıda. Belki de çok eğlendikleri için geceye devam ediyorlardır.”

“Ted, saat ikiyi geçti...” Yüzüm korku ve öfkeden kıpkırmızı oldu. Sanırım bunun daha farklı bir durum olduğunu, ortada bir yanlışlık olduğunu fark etmişti.

“O kadar geç oldu mıı? Tanrım, özür dilerim. Ameliyat sürdükçe sürdü. Şimdiye kadar uyuduğunu düşünmüştüm.” Özür diler gibi ellerini iki yana açtı.

“Hangi cehennemde kaldı?” Sesim yükselirken gözlerimi ona diktim. “Hiç böyle yapmazdı, beş dakika gecikecek olsa bile bana haber verirdi.” Bunu söylerken Naominin çok uzun zamandır böyle yapmadığını fark ettim ama yine de hiç bu kadar geç kalmamıştı. “Bristol’de bir tecavüzcü varmış, haberlerde dediler ki...”

“Sakin ol, Jen. Tam olarak kiminle beraber?” Bana doğru bakarken isteksiz olduğunu hissettim. Bunlarla uğraşmak istemiyordu, yatmak istiyordu.

“Tiyatrodan arkadaşlarıyla. Nikita ve diğerleri. Sadece bir yemekti, parti değil.”

“Belki de sonrasında bir kulübe gitmişlerdir.”

“İçeri girmesi mümkün değil.” Yanakları hâlâ yuvarlakçaydı; on beş yaşında, bazen de daha genç birinin yüzüne sahipti, özellikle de yorgunken. “Yaşı tutmaz.”

“Bunu hepsi yapıyor.” Ted’in sesi yorgunluktan yavaşlamıştı. Uzun bedenini holdeki duvara yaslamıştı. “Sahte kimlikleri var. Theo’yu hatırlıyor..

“Naominin yok.” Sonra ayakkabılarını ve gülümsemesini hatırladım. Bu mümkün müydü? Bir kulüp?

“Biraz daha bekleyelim.” Ted’in sesi sakindi. “Demek istediğim, bu biraz normal gibi... Eğer eğleniyorsan saat hâlâ erken. İki buçuğa kadar bekleyelim.”

“Ya sonra?”

“Muhtemelen dönmüş olur.” Duvardan çekildi ve yüzünü ovuşturarak holün sonundaki, mutfağa inen merdivenlere doğru yürümeye başladı. “Eğer dönmezse Shan’i ararız. Naomi’yi ara-mışsındır, değil mi?”

Aramamıştım. Tanrı bilir, neden. Mesaj gelip gelmediğine bile bakmamıştım. Cep telefonumu yokladım ama cebimde değildi. “Şu lanet olası telefonum nerede?”

Ted’i iterek yanından geçtim ve aşağıya doğru koşturdum. Cebimden düşmüş olmalıydı, yarısı kanepedeki ezilmiş bir minderin altında kalmıştı. Telefonu kaptım. Mesaj yoktu. Tuşlara sertçe basıp onu aradım.

“Selam, ben Naomi. Üzgünüm, şu anda inanılmaz derecede önemli bir iş yapıyorum. Ama... şey... eğer numaranı bırakırsan sana dönerim. Söz. Güle güle.”

Konuşamayacak halde kafamı sağa sola salladım.

“Bir içkiye ihtiyacım var.” Ted içki dolabına doğru ağır ağır yürüdü. İki viski doldurup birini bana uzattı. Alkolün boğazımı yakarak gırtlağımdan aşağı akışını hissettim.

Saat iki çeyrek. Shan’i aramamıza on beş dakika daha vardı. Beklemek istemiyordum. Evden çıkmak istiyordum. Yola çıkıp okul tiyatrosuna gitmek, kapıları sert bir şekilde açmak ve tozlu havaya onun adını haykırmak istiyordum. Eğer orada değilse ana caddeye doğru koşar, üniversiteyi geçer, güvenlik görevlilerini itip geçerek bütün kulüplere dalar ve dans eden kalabalığa doğru bağırırdım. ..

“Yiyecek bir şeyler var mı?”

“Ne?”

“Jenny, bütün gece ameliyattaydım. Yemekhanedeki akşam yemeğini kaçırdım. Yiyecek bir şeyler var mı?”

Buzdolabını açıp içine baktım. Hiçbir şeyi algılayamıyordum. Kareler ve dikdörtgenler. Ellerim peyniri ve tereyağını buldu. Katı tereyağı parçaları ekmeği parçalıyordu. Ted ekmeği elimden sessizce aldı. Harika bir sandviç yapıp kenarlarım kesti.

O yerken ben de Nikitanın dolabın üstündeki mantar panoda duran pembe bir*post-it*'in üstündeki telefon numarasını buldum. Nikita da telefonunu açmadı. Telefon çantasında olmalıydı. İçeri girmeyi başardıkları kulüpte dans edebilmek için çantayı masanın altına saklamıştı. Herkes eve gitmek istiyordu, bütün arkadaşları duvara yaslanmış, esniyordu ama Naomi ve Nikita birlikte dans ediyor, eğleniyorlardı. Nikitanın masanın altındaki çantasında çalan telefonunun sesini kimse duyamazdı. Shan da uyanık ve bekliyor olmalıydı. Neil'den boşanalı henüz bir yıl olmuştu, tek başına olmak daha zor olmalıydı.

Saat iki buçuk oldu.

Shan'i aradım ve beklerken onun bir hafta önce bana Nikitanın onunla nasıl hâlâ her şeyini paylaşıyor olduğunu anlatışını ve hissettiğim bir kıskançlık anını hatırladım. Naomi artık bunu yapmıyordu. Şimdi Nikitanın annesine hâlâ içini döküyor olduğu için memnundum. Shan onları tam olarak nereden alacağımızı biliyor olacaktı.

Uykulu bir sesten mırıl mırıl bir yanıt geldi. O da benim gibi uyuyakalmış olmalıydı.

"Merhaba, Shan." Sesimin normal çıkması için çabaladım. "Seni uyandırdığım için üzgünüm. Nerede oldukları konusunda bir fikrin var mı? Onları alırız ama sorun şu ki..." Duraksadım ve gülümsemeyi denedim. "Naomi bana nerede olacaklarını söylemeyi unuttu."

"Dur bir dakika." Onun yerinde doğrulduğunu, elini saçlarında gezdirdiğini ve komodinin üzerindeki saate göz attığım görebiliyordum. "Bütün bunları tekrar söyler misin?"

Nefes aldım ve yavaş yavaş konuşmayı denedim.

"Naomi henüz dönmedi. Yemekten sonra başka bir yere gitmiş olmalılar. Nikita nereye gideceklerini söyledi mi?"

"Yemek yarın, Jen."

“Hayır, parti yarın.”

“İkisi de yarın. Nikita burada. Çok yorgun. Onu saatler önce aldığımdan beri uyuyor.”

Aptal gibi tekrar ettim: “Saatler önce mi?”

“Onu oyundan hemen sonra aldım.” Kısa bir duraksama oldu ve sonra sessizce, “Yemek yoktu,” dedi.

“Ama Naomi dedi ki...” Ağzım kupkuruydu. “Yeni ayakkabılarını aldı ve dedi ki...”

Sesim alamayacakları bir şeyi isteyen çocukların sesi gibi çıkıyordu. Ayakkabıları ve kıyafet çantasını almıştı. Nasıl olur da yemek olmazdı? Shan yanılıyor olmalıydı. Belki de Nikita davetli değildi. Daha uzun bir duraksama oldu.

“Ben Nikita’ya bir sorayım,” dedi. “Seni hemen ararım.” Küçük bir tık sesiyle kapalı bir kapının dışındaydım. Kapının arkasında çocukların kollarını ve bacaklarını çarşafların üstüne güven içinde yayarak, emniyet duygusu içinde uyudukları bir yer vardı; insanın arkadaşını gecenin iki buçuğunda aramadığı bir yer.

Mutfak sandalyeleri soğuk ve sertti. Ted’in suratı bembeyazdı. Parmak eklemlerini çatırdayana kadar sıkıp duruyordu. Onu durdurmak istedim ama bağırmaktan korktuğum için ağzımı açamıyor-dum. Telefon çalınca hızlıca açtım ve ilk başta bir şey söylemedim.

“Yemek yokmuş, Jenny.” Shan’in sesi biraz cansızdı. “Herkes eve gitmiş. Üzgünüm.”

Shan’in sözlerinden sonra kafamın içinde uzayan sessizliği dolduran hafif bir vızıltı başladı. Başım dönüyordu, sanki öne doğru eğiliyormuşum veya dünya geriye doğru yatıyormuş gibi. Masanın kenarına sıkıca tutundum.

“Nikita’yla konuşabilir miyim?”

Sorumu takip eden minik boşlukta, arkamda kapanan o kapıdan ne kadar uzaklaşmış olduğumu ölçebildim. Shan’in sesi tereddütlüydü.

“Tekrar uyudu.”

Uyumak mı? Bunun ne önemi vardı? Nikita orada, güvendeydi. Bizimse kızımızın nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Korkuma ek olarak içimi bir öfke dalgası kapladı.

“Eğer Nikita bir şey biliyorsa, bizim bilmediğimiz herhangi bir şey ve Naomi tehlikede olabilir...” Boğazım sıkışıyordu. Ted telefonu elimden aldı.

“Selam, Shania.” Bir duraksama oldu. “ Bunun Nikita için ne kadar zor olabileceğini anlıyorum..Sesi sakindi ama otoriter bir tarafı da vardı. Bu, nöroşirürjik bir problemle ilgili tavsiye almak için onu aradıkları zamanki asistan doktorlarla konuşma şeklinin aynısıydı. “Eğer Naomi kısa süre içinde eve dönmezse polisi aramamız gerekebilir. Bize ne kadar bilgi verebilirseniz...” Bir duraksama daha. “Teşekkürler. Evet. Birkaç dakikaya görüşürüz o zaman.”

Oğlanlar odalarında uyuyorlardı. Kafalarının çevresindeki ılık nefes alma boşluğuna doğru eğildim. Theo yorganın altına büzüş-müştü. Çalı gibi dikilmiş saçları dudaklarıma battı. Ed’in siyah perçemleri nemliydi; uykusunda bile kaşları inişe geçmiş bir karganın kanatları gibiydi. Doğrulurken gözüm aynadaki yansımama ilişti. Sokak lambasının camdan içeri dolan ışığında aydınlanan yüzüm benden çok daha yaşlı birine aitmiş gibi görünüyordu. Saçlarım siyah ve şekilsizdi. Ed’in saç fırçasını saçlarımın arasından geçirdim.

Okul tiyatrosunun yanından geçerken Ted arabayı durdurdu ve indik.

Neden, bilmiyorum. Neden oraya bakmamız gerektiğini bilmiyorum. Gerçekten orada olacağını, sahnenin bir köşesine kıvrılmış, uyuyor olabileceğini mi düşündük? Seni uyandırabileceğimizi, senin

de üstünü değiştirmenin ne kadar uzun sürdüğüyle ilgili bir açıklama yaparak uykulu ve kaskatı bir şekilde gülümseyip gerineceğini mi? Sana sarılıp seni eve götüreceğimizi mi?

Cam kapılar kilitliydi. Kapının kollarını çekince hafifçe sallandılar. Antrede gece ışığı vardı ve bardaki şişeler düzgün sıralar halinde parlıyordu. Kapının hemen arkasında, yerde yırtılmış, kırmızı sarı bir program vardı. Farklı satırlarda “Batı” ve “hikâye” kelimelerini oluşturan kırmızı harfleri ve mavi, kabarık bir etek giymiş bir kızın resminin bir kısmını seçebiliyordum.

Ted arabayı dikkatli bir şekilde sürüyordu ama yine de yorgun olduğunu biliyordum. Arabanın ön panelindeki, koltuğumun arka kısmını ısıtan düğmeye basmıştı. Bu beni terletti. Kalın, deri döşeme midemin bulanmasına sebep oluyordu sanki. Ted'e baktım. Bu işte iyiydi. Çaresiz değil de ciddi görünme konusunda iyiydi. Naomiyi dünyaya getirdiğim sırada zor durumdayken Ted'in sakinliği endişelenmemi engellemişti. Sezaryen için epidural anestezi ayarlamıştı ve kızımın küçük, kanlı bedenini havaya kaldırdıklarında oradaydı. Şu anda bunu düşünmeyecektim. Hemen camdan dışarı baktım. Sokaklar pırıl pırıl ve boştu. İnce yağmur damlaları camları buğulandırmaya başlamıştı. Üzerinde hangi kıyafetler vardı? Hatırlayamadım. Yağmurluğu mu vardı? Peki ya atkısı? Sanki turuncu kumaş oradaki ıslak, siyah dallara dolanmış olabilirmiş gibi yol kenarındaki ağaçlara baktım.

Shania'nın evine gelince Ted kapıyı sertçe çaldı. Gece sessizdi ve hâlâ bizimleydi ama eğer yoldan geçen bir araba olsaydı diğer çiftlere benzeyen bir çift göreceklerdi. Yağmurda kafamızı eğip sessizce beklerken üzerimizde bizi sıcak tutan paltolar ve temiz ayakkabılar vardı. Muhtemelen normal görünüyorduk.

Shania'nın yüzü hazırlıklıydı. Bize sarılırken sakin ve ciddi görünüyordu. Derli toplu oturma odasında yanan gazlı şömine ateşiyle evinin içi sıcaktı. Nikita sıkıca tuttuğu bir yastık ve tavşan desenli pijamasının içinde altına topladığı bacaklarıyla kanepeye gömülmüştü. Ona gülümsedim ama ağzımın içi kaskatıydı ve köşeleri titriyordu. Shan onun yanına, kanepeye oturdu, biz karşılarına oturduk ve Ted elimi tuttu.

"Ted ve Jenny sana Naomiyle ilgili bir şeyler sormak istiyorlar, bebeğim." Shania siyah saçlarındaki kalın bir bukleyi parmaklarıyla kıvırırken yere bakan Nikitaya sarıldı.

Ben de kalkıp onun diğer tarafına oturdum ama o benden hafifçe uzaklaştı. Sesimin kibar çıkması için çabaladım.

"Naomi nerede, Nik?"

"Bilmiyorum " Eğilip kafasını yastığa bastırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum."

Nikitanın kafasının üstünden Shaniayla göz göze geldik.

“Ben başlayayım o zaman,” dedi Shan. “Jenny’ye bana söylediği şeyi söyleyeceğim.” Nikita başını salladı. Annesi devam etti: “Naomi, Nikitaya oyundan sonra biriyle buluşacağını söylemiş, bir adamla.”

“Adam mı?” Ted’in sesi benim nefes alışımı keserek çıktı. “Ne adamı?” Ağzındaki kelime kulağa tehlikeli geliyordu. Çocuk değildi. Daha yaşlı biriydi. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki Nikitanın duyup bize her şeyi anlatmaktan vazgeçmesinden korktum.

“Dedi ki...” Nikita tereddütle başladı. “Biriyle tanıştığını söyledi. Seksi biriyle.”

Bacağımı diğerinin üstünden indirdim ve ona doğru düzgün bakabilmek için döndüm. “Seksi mi? Bunu Naomi mi söyledi?”

“Bunda bir sorun yok, değil mi? Siz bana sordunuz.” Nikitanın alnı kırıştı ve gözleri yaşlarla doldu.

“Elbette,” dedim.

Ama sorun vardı. Onun daha önce bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım. Seks hakkında konuşmuştuk ama ipucu bulmak için hafızamı ne kadar çaresizce araştırsam da bunun ne zaman olduğunu hatırlayamadım. İlişkiler, seks ve korunma — bunlar Naomi’nin ilgisini çekiyor gibi görünmüyordu. Yoksa çekiyor muydu? Ne kaçırmıştım?

“O adam... Naomi.. .” Bir olasılıklar denizinde el yordamıyla bir şeyler arıyordum. “Okuldan mıydı?”

Nikita kafasını iki yana salladı. Ted o zaman konuştu. Kaygısızca, sıradan bir şekilde, sanki önemli değilmiş gibi.

“Şu adamla... daha önceden tanışmış olmalı, değil mi?” Nikitanın omuzları yavaş yavaş düştü, saçını kıvırmayı bıraktı. Ted’in sakinliği işe yarıyordu ama bunu bu kadar kolaylıkla yapıyor olmasından dolayı bir öfke hissettim. Ben sesimin titremesini bile zar zor engelleyebiliyordum.

“Evet. Sanırım arada sırada tiyatroya geliyordu.” Bakışlarını yere indirdi. “İşte, yani arka tarafa.”

“Arka tarafa mı?” Yine bilgi edinmekten uzaktım.

“Evet. İnsanların bekledikleri yere. Sanırım.” Kafasını kaldırdı. Koyu renkli gözlerinden isteksizlik okunuyordu. “Ben tam olarak görmedim.”

“Nasıl biriydi?” diye sordum hızlıca.

“Bilmiyorum.” Nikita bana bakmıyordu. Bir duraksama oldu. “Sanki koyu renk saçlıydı.”

Kanepede Shan’e sokuldu ve gözlerini kapadı. Bize başka şeyler söyleyeceğini düşünmüyordum ama Ted başka bir soru soruyordu. “Peki, bu gece? Sana bu geceyle ilgili ne söyledi?”

Bir sessizlik oldu. Nikita hiç kıpırdamıyordu. Sonra Shan ayağa kalktı. “Artık çok yoruldu.” Sesi sertti. “Yatağa gitmesi gerek.”

“Söyle bize, Nikita, lütfen...” Hafifçe, dikkatli bir şekilde koluna dokundum. “Lütfen, lütfen bize ne dediğini söyle.”

O zaman bana baktı. Kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Nikitanın gözünde en yakın arkadaşının annesi uzaktan bakılınca hareketli bir insandı; neşeli, sürekli koşturup duran, kendi hayatının ve ailesinin sorumluğunu üstlenen biri. Yalvarmayan biri.

“Dedi ki...” Nikita bir an için durdu. “‘Bana şans dile,’ dedi.”

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Sonbahar kışa dönüşüyor. Sabahleyin sessizlik soğuk bir şekilde yüzüme çarpıyor.

Neden dinlediğimi bilmesem de dinliyorum. Eskiden kanıksadığım seslerin eksikliğini artık öğrenmiş olmam gerekiyor: çıplak ayaklardan gelen sessiz adımlar, uzaktaki su ısıtıcısı, mırıl mırıl radyo sesleri ve banyonun kenarındaki kahve fincanlarının çıkardığı porselen çınlaması. Bir insanın çıkardığı sesler sessiz ve dikkatli bir şekilde ayırt ediliyor. Sessizliğe doğru çekiliyor. Pencereyi açıyorum ve denizin hafifçe çarpan havası odayı canlı bir şeymiş gibi dolduruyor.

Önünden geçerken odasının kapısına dokunuyorum. Bu odayı küçükken seçmişti. Bu hiçbir zaman onun gerçek odası değildi çünkü son birkaç aya kadar

burası bizim yazlık evimizdi ama bu odanın hep onun olduğunu düşündük. Küçükken çatının altındaki pencerenin bir lombar ve yatağının da tekne olduğunu hayal etmekten hoşlanırdı. Polis şilteyi ve yatak örtüsü takımının tamamını aldı. Kapının ahşabı parmak uçlarımın altında soğuk ve nemli. Ted yerdeki kanı sildi, geldiğimden beri hiç içeri girmemiştim.

Küvetteki suyun içinde yatarken pencere pervazının dalgalı yansıması parmaklarımın arasında kırılıyor. Zil çalınca hızlı bir şekilde sudan çıkıyorum, bir havluya sarınıp sabahlığımı giyiyorum. Merdivenlerin en üst basamağında donakalıyorum çünkü ön kapının camından üniformalı bir adam görüyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor ve tırabzanlara tutunuyorum. Bu, onların bana çamurlu tarlada bir şey bulduklarını söylemeye geldikleri an olabilir: belki bir ayakkabının topuğu, yumuşamış ve çürümüş, gümüş uğur bilekliğinin pırıltısı, beyaz bir diş. Bana söyleyecekleri şeyler arasında daha önceden düşünmediğim hiçbir şey yok ama yine de vurulmuş gibi duruyorum. Sonra adamın montunun bir yerlerinde bir kırmızılık ve büyük bir çanta görüyorum. Özel teslimat getiren biri. Kapıyı açtığımda bana postayı uzatıyor: Bristol'deki resim dükkânından gelen küçük fırça siparişi. Paspasın üzerinde Ted'in geniş koleksiyonundan, üzerinde Galler bölgesinden bir dağ olan bir kartpostal var. Onun iletişimi koparmamak için bulduğu bir yol. Hiç haber yok, her zamanki gibi. Mutfak masasına oturuyorum ve kalbim yavaşlıyor. Çizim defteri önümde. Defteri kendime doğru çekiyorum ve bir sonraki sayfayı açıyorum. Polis kapıya geldiğinde ve ben siyah beyazları, şişkin montları, rozetleri gördüğümde Naominin yokluğu resmîleşmiş oldu. Hava hâlâ karanlıktı ama sabaha karşı olmalıydı, belki sabaha karşı dört veya beşti.

Parmaklarımın arasındaki kalem sert. Kıvrımlarının arasını kısa, gri çizgilerle gölgeleyerek küçük, kapüşonlu bir üst çizerken kalemin ısırıldığı yerdeki kıymıkları hissedebiliyorum.

Bristol 2009 Kaybolduğu gece

Kapıdaki polis ellili yaşlarının ortalarındaydı. Renksiz gözleri yumuşak, etten torbaların içine gömülmüştü. Sahip olduğu ne kadar doğal ifade varsa profesyonel bir sakinlik maskesiyle örtülmüştü. Gerçi yüzümde hızlı hızlı dolaşan gözleri huzursuzluğunu ele veriyordu. Arkasında, sımsıkı bir Fransız topuzu yaptığı kahverengi saçları ve kusursuz kırmızı rujuyla ufak tefek bir kadın vardı. Sanki sinirlenmemeye çalışıyormuş gibi geldi bana. Belki de sırf bu iş için kalkmak, tertemiz üniformasını giymek ve ağır makyajını yapmak

zorunda kalmıştı.

“Doktor Malcolm?” Adamın sesinde dikkatli bir tarafsızlık vardı.

Evde kendimden doktor diye bahsetmezdim; çocuklarımın annesi, eşimin karışıydım ama eğer bu polis memuru benim de onun gibi bir profesyonel olduğumu düşünürse daha çok çaba sarf edebilirdi.

“Evet.” İçeri girebilmeleri için geri çekildim.

“Ben Polis Memuru Steve Wareham ve bu da Polis Memuru Sue Dunning.”

Şapkasını çıkardı. İnce, gri saçlarının arasında ufak bir ayrık vardı. Tokalaştık ve sessizce konuştu. Üzgündü ama benim korktuğum gibi bir üzüntü değildi bu. Bana başsağlığı dileyeceğinden korkuyordum. Kadınsa daha enerjikti. Kafasını eğdi ama sanki bana dokunmak istemiyormuş gibi ellerini arkasına aldı; ben çocuğu eve geri dönmeyen türden bir kadındım.

Onları mutfağa götürdüm. Shan m evinden kısa süre önce dönmüştük ve saate bakmam gerekiyordu. Naomi’nin eve gelmesi gereken saatin üzerinden dört saatten fazla zaman geçmişti ve onlara hemen gölgesi mutfağın aydınlık duvarlarına vurmuş gibi gözüken adamdan bahsetmek istiyordum. İçimdense acele etmeleri için onlara bağırıyordum. Gidin artık. Onları yakalayabilirsiniz. Onunla yağmurda arabayla uzun bir sokaktan aşağıya doğru gidiyor, bir eve giriyor, kapıyı kilitliyor, ona bakmak için dönüyor, Naomi ağlıyor. Hayır, elbette ağlamıyor, o hiç ağlamaz. Acele edin.

Ted konuşmaya başladı ve onların istediği gibi en baştan başladı. Her şeyi istiyorlardı ve bu bir saat aldı. Dizüstü bilgisayarını istediler, sonra da doğum belgesini ve pasaportunu. Cep telefonunu bir kez daha aradılar ama bu sefer bir telesekreter mesajı veya çalma sesi bile yoktu. Şarjı bitmişti. Naominin telefonunun şarjı çoğu zaman bitmiş olurdu, bunun başka bir anlamı yoktu. Steve Wareham bana eğer telefonun şarjı olsaydı yerini bulabileceklerini söylediğinde amansız bir öfke ve korku dalgasını bastırmaya çalıştım.

Onlara geçen dönemin okul fotoğrafını verdim. Fotoğrafa birkaç saniyeliğine gözlerimi dikip baktım. Daha birkaç ay önce çekilmişti ama Naomi çok daha küçük görünüyordu. Sanki parlak saçları atkuyruğu yapılmış, yüzü parlayan, kocaman bir gülümsemesi olan başka birine bakıyor gibiydim. Küçük şişenin çevresinde bir gölet oluşturan fondöteni düşündüm. Oyundan önce hiç

fotoğraftaki çocuk gibi görünmüyordu. Hiç hobisi var mıydı? Belki. Bilmiyordum. Bütün gün işteydim, her şeyi bilemezdim. Memur kısa bir an için tek kaşını kaldırdı. Ne okulu, ne doktoru, ne dişçisi? (Dişçi mi? Diş kayıtları mı? Ted'in suratının kısa bir an için acıyla kasılması onun da benim bulunduğum noktaya geldiğini gösteriyordu.) Okul arkadaşları? İsimleri? Erkek arkadaşları? Erkek arkadaşı yoktu, hayır. Tiyatronun arkasında bekleyen biri vardı. Koyu renk saçları vardı ve Naomi onun seksi olduğunu düşünüyordu. Onu o aldı. Tam şu anda ellerini sıkıca boynuna sarmış halde canını yakıyor olabilirdi. Belki de kıyafetlerini çıkarıp onu altına doğru

çekerek zorla yere yatırmaya çalışıyordu, sesini bastırmak için de elinin bir kenarı ağzında olabilirdi. Parmaklarımın boğumlarını sertçe ağzıma sokup bağırmamı engellemek için ısırdım.

Her şeyi not ettiler.

Polis Memuru Sue Dunning doldurmam için bana bir kayıp ihbar formu verdi. Bunu bir kaçırma olarak nitelendirmek için çok erken olduğunu, o türden bir kanıtlarının olmadığını söyledi. Ellerim titriyordu, bu yüzden yavaş yavaş yazdım. Sorular sorarak benimle konuşmaya devam ettiler. Boyu? Bir altmış beş. Kilosu? Elli bir kilo. Evet, zayıftı. Hayır, anoreksik değildi. Sadece şu yerinde duramayan insanlardandı, aslında çok yemek yerdi.

Aç mısın? Akşam yemeği yememiştin, değil mi? O sırada bunu dert etmemiştim çünkü yemeğe gittiğini sanmıştım. Keşke bana söylemiş olsaydın, senin için bir şeyler hazırlardım.

Onu son gördüğümde üzerinde ne vardı? Elinde poşetle aşağıya iniyordu ve sanırım üzerinde yağmurluğu vardı. Yoksa okul montu muydu? Belki de küçük, gri kapüşonlu tişörtü. Biraz düşünmeme izin verin. Gardırobuna bakıp size haber veririm.

Umarım yağmurluktur; yağmur yağıyor, ıslanacaksın.

Daha sonra üstünü değiştirip elbisesini giyecekti... daha sonrası için... ve yeni ayakkabılarını. Ayakkabıları siyahtı, bantlı, yüksek topuklu. Farklı. Hediye olabilirler miydi sizce? Bir oyun, bir rüşvet. Kolunda uğur bilekliği vardı. Bu önemli olabilirdi. Taşıdığı poşetin üzerinde küçük delikler vardı. Bilmiyorum; Tesco? Waitrose?

O ayakkabılarla koşmaya çalışma, bileklerini burkarsın. Onları çıkar, sonra koş.

Evde sorunları var mıydı? Daha önceden de ortadan kaybolduğu olmuş muydu? Hiç kendine zarar vermeyi denemiş miydi? Sorular çok acımasızdı. Bitkindim. Hiçbir şey anladıkları yoktu. Naomi oyundaydı. Yorgundu elbette, bazen de sinirli ama içten içe iyiydi. Ve bütün bu süre boyunca ayak seslerini duymak için dinledim; her an içeri girebilirdi, çoktan hazırladığı bir cevapla, ortalığı velveleye vermemize şaşırarak. Bütün bunlar bir kâbus olarak kalırdı.

Steve Wareham hâlâ konuşuyordu. “Devam etmeden önce evi aramamız gerekiyor.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Söylediğim hiçbir şeye inanmamış mıydı?

“Ne?” Ted’in sesi kuşku doluydu. “Şimdi mi?”

“Şaşırırdınız.” Büyüklük taslamaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu. “Kayıp oldukları düşünülürken hâlâ evde oldukları anlaşılan çocukların sayısını duysanız şaşırırdınız; gardıropta saklanan çocukların. Sırf bir şeyler kanıtlamak için.”

Ted’in yolu göstermesiyle üst kata baktılar. Çatı katma, dolaplara ve gardıroplara baktılar. Sistemli ve sessizdiler, çocukları rahatsız etmeden uyumalarına müsaade ettiler. Bahçedeki kulübeye ve büyük çöp tenekelerine baktılar. Ben ellerim telefonun üzerinde, mutfakta bekledim. Bitirdiklerinde yorgun görünüyorlardı.

“Daha sonra emniyetten biri gelecek.” Sue Dunning biraz utanmış gibiydi. “Soruşturmadan sizi elememiz gerekiyor. Rutin önlemler.”

Utanmasına gerek yoktu. Titiz davranıyorlardı ve bu da onu bulacakları anlamına geliyordu.

Ted sırada ne olduğunu sordu ve memur yapılacakları ezbere sıraladı: rapor doldurmak, okul ve tiyatroyla iletişime geçmek, ifadesini almak için Nikita’yla görüşmek, Facebook’a bakmak, dizüstü bilgisayarı ve mesajlar için arkadaşlarının cep telefonlarını incelemek, öğretmenlerle görüşme yapmak, kulüplere, barlara, garajlara, tren istasyonlarına, limanlara, havaalanlarına gitmek. Interpol. Ve yirmi dört saat içinde dönmezse basını da olaya dâhil etmek.

Havaalanları? Basın? Ted bana sarıldı.

“Son bir şey: Diş fırçasına ihtiyacımız var,” dedi Steve Ware-ham sessizce. “Her ihtimale karşı.”

Banyosundaki sarı plastik kupada duran pembe diş fırçası tuhaf bir şekilde çocuksu görünüyordu. Dunning fırçayı küçük, plastik bir zarfa koydu; artık fırça Naomi’ye ait değildi. Kayıp bir şahsa ait DNA’ydı. Her ihtimale karşı.

“îş birliğiniz için teşekkür ederiz.” Steve Wareham, eli sırtında sert bir şekilde yerinden kalktı. Yüzündeki çizgiler daha derin görünüyordu. Bizim gibi ebeveynlerle yüz yüze gelmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ettim ve çok kısa bir an için onun adına üzüldüm.

“Sabah yedide başlayan gündüz vardiyasına detaylı bilgi vereceğiz. Cinayet Masasından kıdemli amirle toplantı yapılacak, elbette şu anda herhangi bir suç faaliyetinin varlığına dair bir bilgimiz olduğundan değil.” Nefes aldı ve devam etti: “Bu arada evinizde kanıt ararsanız bize çok faydası olur, gözden kaçırmış olabileceğiniz bir şey varsa diye. Son birkaç gün ve haftada olan biten her şeyin üzerinden geçin. Kızınızla ilgili farklı gözüken her şeyin üzerinden geçin. Not alıp bize haber verin. Şimdilik dizüstü bilgisayarını alıyorum.”

Bilgisayarı alırken bize gülümsedi ve yüzü biraz yumuşadı. “Michael Kopje sizinle irtibata geçecek. Kendisi bu bölgenin aile irtibat memurudur. Birkaç saat içinde gelir.”

Birkaç saat. Peki ya bir sonraki beş dakika ve ondan sonraki beş dakika ne olacaktı?

Ellerinde fotoğraf vardı. Bunun faydası olurdu.

Ama o fotoğrafta Naomi’nin saçlarının bir altın tabakası gibi gözükecek kadar parladığı belli olmuyor.

Sol kaşının tam altında minik bir beni var.

Üzerine sinmiş hafif bir limon kokusu var. Tırnaklarını yiyor.

Hiç ağlamaz.

Bulun onu.

İKİNCİ KISIM

Dorset 2010

Bir yıl sonra

asabadan gelenlerle dolu olan caddedeki hafif sabah telaşı

bitti. Sabah yerini sıkıcı bir öğleden sonraya bırakıyor ve keder hiç haber vermeden çevremi sımsıkı kuşatıyor. Gerçekten hiç kıpırdamadan dursam geçer. Eskiden yaptığım ev ziyaretlerinde hastaların hasta olup olmadıklarını ne kadar hareketsiz yattıklarına bakarak kapıdan anlayabilirdim. Apandis, şah damarı yırtılması, menenjit - kaslar ilerleyen felakete kalkan olmak için sertleşir. Yazın saatler birbiri ardına kaybolup güneş sırasıyla her pencereden içeri girerken tozun ışıltılı sütunlar halinde dans edişini seyrederek hiç kıpırdamadan yattım. Ölmek istiyordum ama o zaman da şu anda olduğu gibi bir gün kafamı kaldırdığımda onun orada, kapının girişinde olacağını biliyordum. Ve elbette oğlanları asla terk edemezdim. Ayrıca Naominin köpeği mutfağımda uyuyor.

Tam o sırada Bertie esniyor ve sepetinden çıkıp kuyruğunu sallıyor. Ben mutfaktan geçerken donuk gözleri beni takip ediyor. Tasmasını takarken boynu parmaklarımın altında sıcacık, kalın kürkü yaşlandıkça sertleşti. Not defterini ve kalemi cebime koyuyorum. Mutfağın arka kapısı tarlalara çıkan bir bahçeye açılıyor.

*

Bu yazlık evi annem ölmeden önce bana verdi. Vermesi çok büyük bir şanstı; saklanabileceğim bir yer oldu.

Şanslı. îyi şanslar, bu benim şanslı günüm, bana şans dile. Sana açılan veya yüzüne kapanan kaderin iniş çıkışlarının ağırlığını tanımlamak için kullanılan önemsiz bir kelime, rüzgârda çarpan kapılar gibi. Naomi hiçbir zaman şansa ihtiyacı olduğunu düşünmedi. Şanslı doğduğunu düşünürdü. Ben de öyle

düşünüyordum. Hepimizin öyle olduğunu düşünüyordum. Sadece bir yıl öncesine kadar her şeye sahip olduğumuzu düşünüyordum.

Her şeyin tam olarak nerede değişmeye başladığını anlamak çok zor. Kaderi nerede değiştirmiş olabileceğimi bulmak için tekrar tekrar zamanın farklı noktalarına geri gidiyorum. Neredeyse hayatımda istediğim herhangi bir anı alıp farklı bir şekle sokabilirim. Doktor olmaya karar vermemiş olsaydım, seneler önce Ted kütüphanede kitapları kucağımdan almamış olsaydı, o öğleden sonra ameliyatımda acele etmemiş olsaydım, daha fazla vaktim olsaydı... Zaman akıp geçiyormuş ama ben o zamanlar bunu bilmiyordum.

Kayalık patikayı tırmanırken Bertie'nin gri bir kayanın çıkıntılarında zıplamasını bekliyorum. En tepede rüzgâr, sıçrayan su damlalarını yağmur gibi ağzıma doğru savuruyor. Su dudaklarımın arasından sızıyor, tuzlu, yağmurdan çok gözyaşı gibi.

Zihnim, Naomi nin bizimle geçirdiği son günleri için doktorluk hayatımdaki saatin geri sayıma başladığı o öğleden sonraya gidiyor. Gözlerimin dolmasına neden olan Jade'i gördüğüm öğleden sonraya.

Önümde deniz ve gökyüzü uzanırken banka oturup cebimdeki çizim defterini çıkarıyorum ve oyuncak bir zürafa çizmeye başlıyorum. Tüylerini karalıyorum ve bir kulağının kenarlarını

parçalanmış olarak çiziyorum. Bertie kafasını ayaklarımın üzerine koyup ara sıra hafifçe inleyerek beklemek için yerine yerleşiyor.

Bir sene önce kasımın ikisinde sadece on yedi günümüzün kaldığını bilmeme imkân yoktu.

Bristol 2009 On yedi gün önce

Bütün gün yağmur yağmıştı. Hastalar küçük çıkmaz sokağımızın sonundaki ana caddenin şapırtı ve gürültüsünü de yanlarında getirerek dar sokaktan içeri üzerlerinden su damlayan kıyafetleri ve ıslak saçlarıyla giriyorlardı. Kliniğimiz limanın yakınında, mobilya mağazası ile kırık asfalt parçalarının içinden uzun ve ince otların çıktığı otoparkın arasında, biraz daha içeride bir yerdeydi. Yakınındaki sokaklar Victoria Dönemi tarzı küçük evlerle doluydu. Arabayı daralan sokaklardan sürerek işe giderken eski depoların arasında gözüken limanın karanlık sularına bakardım.

Kliniğimiz sevilen bir yerdi veya belki de sadece merkezîydi. Küçük bekleme odası her zaman hastalarla dolu olurdu ama her birine ayırdığımız birkaç dakika hiçbir zaman yeterli olmazdı. Ayrılan yedi dakikalık sürede insanlara istedikleri şeyi vermek neredeyse imkânsızdı. Bununla birlikte yanlarında olduğumuzu bildiklerini sanıyordum, en azından o öğleden sonraya kadar. Pek çok şey hatırlıyorum, özellikle de kokuyu hatırlıyorum.

Akşamüstüne doğru odam kötü kokuyordu. Ter, kan ve bayat alkol. Acımasız tepe lambasının ışığında et, yeşilimsi bir renge bürünmüştü. İçerinin sokaktan görünmesini engellemek için pencerelerdeki panjurlar kapatılmıştı ve sanki içeride hiç hayat yokmuş

gibi bir hava vardı. Sıcaktı. Oyuncaklar yerlere saçılmıştı. Köşedeki lavabo, üzeri mavi kâğıt havlularla örtülmüş kanlı metallerle doluydu.

Yorgundum. Bayan Bartlett'ın muayenesi zor geçmişti -kanamaya sebep olan servikal polipi görmek zor olmuştu- ve ertesi gün bir kliniğe sevk edilmesi gerekecekti. Ekranımdaki listeye göz attım ve lavaboyu temizledikten sonra ellerimi yıkarken bir sonraki hastayı düşündüm. Geçici olarak burada oturan biriydi. Yoska Jones. Polonyalı mıydı? Lavabonun üzerindeki küçük aynaya bakarak esnedim. Saçlarım tokadan kurtulmuş ve yüzümün çevresinde vahşi bir şekilde dağılmıştı. Rimelim yine akmıştı. Zaman ayırabilmek için hastamın sorununun kolay olmasını umarak aynadaki yansımam karşısında gözlerimi kıstım. Onu içeri çağırdım. Yirmilerinin ortasındaydı. Çıkık elmacık kemikleri, bronz teni vardı. Hasta olmadığını fark etmem bir saniye sürdü. Bunu hemen ayırt edebiliyordum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sırt ağrısı, ailede var." Gal aksam. Güçlü ve yıpranmış elleri masada benimkilerin yanında duruyordu. Ellerimi kucağıma koydum.

"Sizce bunun nedeni nedir?"

"Küçük kız kardeşimi taşıdığım için." Sesine koruyucu bir tını yerleşti. "Omuzlarımda oturmayı seviyor ama gittikçe ağırlaşıyor."

"Çocukları taşımanın buna bir faydası olmaz." Yine de bunun cezbedici bir tarafı var. Kendi başına yürümeye başladıktan çok sonra bile Naomi'yi her yere taşırdım. "En iyisi kendi başına yürümesine izin vermek."

Gözlerinde bir öfke pırıltısı yakaladım ama yedi dakikada tavsiye vermek şefkatten daha önemliydi ve sırtına bakmam gerekiyordu. Omurgasının her iki yanındaki *erector spinae*[1] kasları bir çift yılan

kadar pürüzsüz ve kalındı ama sırtüstü uzandığında, ben ayağını kaldırırken yüzünü acıyla buruşturdu. Siyatik. Refleksleri ve duyarlılığı normaldi. Ona yapması gereken hareketleri gösterdiğimde ve ağrı kesici yazdığımda gülümseyip elimi sıktı. Dokunarak tedavi yine mucizesini göstermişti, düşmanca tavrı tamamen buharlaşıp gitmişti. Bir bilgi broşürü ve reçetesiyle çıktı ve giderken ayağı bir oyuncağa takıldı. Oyuncak havada döndükten sonra duvara çarptı. Kapı kapanırken oyuncağı yerden aldım. Sürekli çiğnenmekten yıpranıp yumuşak dikenlere dönüşmüş, soluk, portakal rengi bir gagası olan, küçük, plastik bir ördekti bu ve kanadı da tamamen çıkmış, ardında keskin bir köşe bırakmıştı. Metal çöp tenekesinin dibini boylarken hafifçe tangırdadı. Bir sonraki hastayı çağırdım.

Çok daha küçük görünmesine rağmen Jade'in on yaşında olduğunu biliyordum. Annesi montunu, okul formasını ve eteğini çıkarırken hiç kıpırdamadan durdu. Suratında, kollarında ve bacaklarında morluklar vardı. Morluklar dışında kusursuz görünüyordu ama güzel yüzü ifadesizdi. Lime lime olmuş kadife bir zürafayı elinde sıkıca tutarken beni dikkatli bir şekilde izledi. Onu bu sene en az dört kez görmüştüm. Yorgunluğu, tam olarak açıklanmayan karın ağrısı, iştahsızlığı ve şimdi de öksürüğü vardı. Kirli kıyafetlerini ve gümüş iplikler gibi sarkan matlaşmış saçlarını fark etmiş olmama rağmen daha önce dikkatimi çeken bir şey olmadı. Sadece tavsiyelerde bulunmuş ve endişeli annesine moral vermiştim. Ama bu sefer farklıydı. Morluklar yeniydi. Jade e gülümsedim ama sanki oda onun çevresinde kararmaya başlamış gibiydi.

Kabarık yapay kürkünün içindeki annesi, sözcükleri arasında es vermeyerek hızlı ve yüksek sesle konuşuyordu. Boşluklarda ipuçları olurdu ama onun sözcükleri ağzından sıkışık bir sıra halinde çıkıyordu.

"Şu lanet olasıca öksürükleri yüzünden uyuyamıyoruz."

Kadının sert, yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Ayrıca bir şey daha var."

Boyalı suratı bana yaklaştı ve gözlerini kırparken sertleşmiş küçük rimel

topakları titreşti. Parmakları kızının omuzlarını sıkıca yakaladı.

“Eve morluklarla dönüyor. Çok fazla düştüğünü söylüyor. Biz bunu çocukların yaptığını düşünüyoruz. Ona sataşmak için.”

“Neden böyle bir şey yapıyorlar?”

“Bunu bilemem, öyle değil mi?”

Jade’in kıvrılmış parmaklarını açtım ve göğsüne değdiği zamanki soğukluk onu ürpertmesin diye stetoskobumun yuvarlak çelik ucunu küçük avuç içine koydum.

“Karnını dinleyebilir miyim?”

Akıllı kafasını hafifçe aşağı yukarı oynattı.

İlk başta güvenini kazanmak için stetoskobumu yeleğinin üstüne koydum, saçları elimin üzerine düştü ve bir saç telinden kafatasına doğru kaçışan siyah bir şey gördüm. Nefesini tutmayı bırakınca dinlemek için yeleğini kaldırdım ve küçük, tümsekli göğüs kafesinin morarmış olduğunu gördüm, omurgasında da morluklar vardı. Beni seyrederken annesinin sesinin giderek daha yüksek ve hızlı çıktığını duyabiliyordum ama onu dinlemeyi bıraktım. Kaburgalarından birindeki yumuşak yumruları hissettiğimde suratımdaki ifadeye hâkim olmaya çalıştım. Göğsünden minik hırıltı sesleri geliyordu. Her yerini muayene ettim. Uyluklarının iç kısmının üst taraflarında morluklar gördüğümde endişe kanatları kafamın içinde çırpınmaya başlamıştı.

Jade’in annesi ona kıyafetlerini tekrar giydirirken antibiyotik yazdım. Eğer bitten de bahsedecek olsaydım asla geri gelmeyebilirdi.

“Bunun göğsüne iyi gelmesi lazım. Günde üç kez, bir kaşık dolusu. Onu tekrar kontrol etmem gerekiyor. İki gün içinde tekrar getirebilir misiniz?”

Kadın elindeki reçeteye bakarak kafasını salladı ve Jade’i hızlı bir şekilde arkasından sürükleyerek gitmek için döndü.

Klinik hemşiremiz Lynn’i görmeye gittim. Lynn odasındaydı, tepsisindeki şişe ve şırıngaların yerlerine yenilerini koyarken sessizce mırıldanıyordu. Ona Jade’den bahsettiğimde kahverengi gözleri endişeyle kısıldı.

“Jade bize aşı için kesinlikle getirilmedi. Geçen yaz vekil hemşireye görünmüştü. Kötü bir şekilde düşme, kollarda sıyrıklar.” Becerikli elleri klavyenin üzerinde uçuşuyordu. “Babası da birkaç hafta önce buradaymış, eline dikiş attırmak için. O öğleden sonra zilzurna sarhoşmuş.” Endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak bana baktı. “Her an saldıracakmış gibi bir hisse kapılmıştım.”

Eğitim sırasında acilde cumartesi geceleri kafalarında açık yaralar olan adamlara rastlamıştım. Titreyen parmaklarla derilerinin uçlarını birleştirip dikerken ağızlarından çıkan müstehcen tehditleri, vahşice savurdukları yumrukları hatırladım.

Demek ki Jade’in babası da o türden bir adamdı.

“Peki, annesi hakkında ne düşünüyorsun, Lynn?”

“Aslında hiç bilmiyorum.” Lynn ekrana doğru eğildi. “Smear testi için gelmiyor. Burada geçen sene depresyon sebebiyle Frank’le görüştüğü ve sitalopram reçete edildiği yazıyor ama takip için bir daha gelmemiş.”

O konuşurken yapbozun parçalan düzgün bir şekilde tekrar yerlerine yerleşmeye başlamıştı.

“Teşekkürler, Lynn. Annesiyle tekrar -mesela aşılar için- iletişime geçme şansın olabilir mi?”

“Ve bunu bir ziyaret fırsatı olarak kullanmak için mi? Elbette yaparım.”

Sosyal hizmet görevlisini arayıp bir mesaj bıraktım. Okul hemşiresinin izini sürmek daha uzun sürdü. Klinik günü değildi ama okul bana iş cep telefonu numarasını verdi. İkinci denemede telefon açıldı.

“Jade Price mı? Evet, Jade’i biliyorum. Küçük, sessiz şey. Pek mutlu bir çocuk değil.”

“Neden öyle?”

“Tek başına takılmak zorunda kalıyor. Diğer çocuklar ona cüzzamlıymış gibi davranıyorlar.”

Çatlak ses dedikodu yapmak istiyordu. Ben kısa kestim. “Kavgalara karışıyor

mu? Annesinin dediğine göre...” “Dediğim gibi çocuklar onun yanma yaklaşmıyorlar, fazla sessiz. Kafasındaki sirkelerin de faydası olduğu söylenemez. Onu okuldan bazen babası alıyor, körkütük sarhoş, sinir içinde.”

Yapbozun bir başka parçası daha yerine oturdu. Halk sağlığı çocuk doktoru yerinde yoktu, onu daha sonra arayacaktım. Büyük ortaklardan olduğu için bunu Frank’e söylemem gerekiyordu ama bu artık yarma kadar beklemek zorundaydı. Geç kalıyordum. Hastalar saatlerini kontrol ede ede, dudak büzerek beni bekliyor olacaklardı. Endişenin çırpınan kanatları geriye bir korkunun sivri ucunu bırakarak kaybolmuştu. Cep telefonum cebimde titreşmeye başlayınca cebimden çıkarıp ona göz ucuyla baktım. Ed. Çocuklara beni buradan aramamalarını hatırlatmalıydım, onlarla konuşacak vaktim yoktu. Bir sonraki hastayı çağırdım.

Kırk yaşında bir sigortacı olan Nigel Arkwright, sigorta şirketinin tıbbi kayıtlarım masanın üzerinden bana doğru itti. “Nasıl tansiyon hastası olduğum konusunda vır vır edip duruyorlar.” Sırıttı.

Ben onun bembeyaz üst koluna tansiyon aletini dolarken kalın parmaklarıyla masaya hafifçe vuruyordu. Parmaklan parlak, pembe sosisler gibiydi; tek bir bıçak darbesiyle açılan ince kabuklu, ucuz sosislerden. Tansiyonu yüksekti ama tehlikeli aralıkta sayılmazdı.

Sağlıklı yaşam broşürünü ve kan testi formlarını aldı. Sonra kendi kendine mırıldanarak kontrol randevusu almak üzere çıktı.

Küçük odamdaki hava tükenmiş gibi geliyordu. Resepsiyon-cumuz Jo’nun iki hasta arasında bana bir fincan çay getirmesi beni çok memnun etti. Jo açık renkli saçlarını tepesinde topluyordu ama bu saatlere doğru kenarlardan minik teller çıkmaya başlıyordu. Beyaz porselen fincanı masanın üzerine, notların arasındaki bir boşluğa nazikçe yerleştirdi. İlk yudumu içerken duvardaki çerçevelenmiş fotoğraflara baktım. Çok uzun bir zamandır hiçbirini değiştirmemiştim. İçlerinde Naominin beş yaşındaki halinin bir fotoğrafı vardı, o zamanlar küçük bir köpek yavrusu olan, sıkıca tuttuğu Bertie yle o kadar içten bir şekilde gülümsemişti ki gözleri görünmüyordu. Oğlanlar da ona doğru eğilmiş, sırıtıyorlardı. Bir önceki Noel arifesindeki bir partiye ait bir fotoğraf daha vardı. Ted hepimize sarılmıştı. Komik bir şeyler söylemiş olmalıydı çünkü Naomi dışında hepimiz gülüyorduk. Naomi ise kameraya o kadar dikkatle bakmıştı ki kaşlarını çatmış gibi görünüyordu. Dikkatimi topladım ve bir sonraki hastayı çağırdım.

Karanlık öğleden sonrası yerini akşama bıraktı. Hastalar düzenli bir tempoyla arka arkaya geldiler ve bir süre boyunca kazanıyormuş gibi hissettim. Sonra Jo, endişeden büyümüş gözlerle kafasını köşeden uzattı. Küçük Tom biraz önce bir astım nöbetiyle getirilmişti. Saçları rastalı, güzel bir genç kız olan annesinin korkudan hiç sesi çıkmıyordu. Derisi kaburgalarının arasına sıkışmış olan Tom terliyordu, hırıltısı kaygı verici derecede sessizdi. Ben hemen otomatik moda geçtim ve Tom kısa bir süre içinde, karşı koyamayacak kadar bitkin bir halde bir çocuk maskesinden oksijenle karışık ventolin solumaya başladı. Başı sallanırken derin bir uykuya daldı. Kısa bir süre sonra Tom'un stabilize edilebilmesi için her ikisini de bir geceliğine hastaneye götürmek üzere ambulans geldi.

Onlar gittikten sonra oda çok sessizleşti. Stetoskobum, içinden notlar çıkan yıpranmış bir zarfın üstünde duruyordu. Kan formları birbirine karışmıştı ve yerde boğaz muayenesinde kullanılan tahta çubuklardan vardı. Çayın krem rengi yüzeyinde sütümsü beyaz halkalar oluşmuştu. Bütün ameliyat sonrası işleri yaptım, notlarımı düzenledim ve çocuk doktoru ile sosyal hizmet görevlileri için gerekli mektupları diktafona kaydettim.

Muayeneye gelen yoktu. Jo'nun eve giderken veda edişi boş bekleme odasında yankılandı. Sabah yapılacak işlerin bir listesini yaptım ve bilgisayarın siyah yüzüne yapıştırdım.

Sokak boştu. Yağlı su birikintilerinde turuncu ışıklar parıldıyordu. Mobilya mağazasının kepenkleri indirilmişti ve birahaneden hafif bir gürültü ve çığlıklarla karışık kahkaha sesleri geliyordu. Eski Peugeot arabam park yerinde tek başına duruyordu. Sırtım arkamdaki karanlık alana dönük halde bir an için ağzımda karıncalanan korkuyla, el yordamıyla anahtarlarımı aradım. İçeri girer girmez köpek, çamur ve mayo kokusuyla diğer hayatım hemen kendini gösterdi. Sahip olduğumuz şey çok zor kazanılmıştı ama çoğu zaman şanslı olduğumuzu biliyordum. Yerde lime lime olmuş bir matematik ödev kâğıdı ve ön koltuğun altına sokuşturulmuş bir çific spor ayakkabı vardı. Buruşmuş bir şeffaf poşetin içinde yan göze tıkıştırılmış jelibon buldum. Tatlı ve keskin bir tadı vardı. Kontağı çevirdim ve arabayı yavaşça sürdüm.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Yazlık evin yakınlarında bulunan tarlalardaki çimenle keskin bir şekilde bölünen yoğun toprak kokusu, geç saatlerde kararan bahçede oynayan çocukların anısını mı çağrıştırıyor, yoksa cenazelerin kokusunu mu? Naominin yüzü önümdeki gri

boşlukta süzülüyor. Yanakları sanki bir kutudaymış gibi gölgeli. Çabuk, sesi bizi takip eden denizi düşün. Ama uzaktaki girdap ve çarpma sesleri kalp atışlarına dönüşüyor. Altı haftalıkken sadece kalpti. Gizlice erken bir tarama yapmıştım ama ekranda atan şeffaf kas o zaman bile gerilmeme sebep olmuştu. Nasıl oluyor da yorulmuyordu? Daha sonra kulağımı onun o mükemmel tenine dayamış, çocukluk çağına özgü öksürüğünü kontrol ederken o hızlı, kuş misali kalp atışlarını duymuştum. Sonunda —eğer bir son olmuşsa- kalbinin yavaşladığını fark etmiş olması mümkün müydü? Ölen bir beyinde kalbin durduğunu kaydedecek kadar kan var mı? Ayaklarım bir ağacın çıkıntı halindeki köküne takılıyor ve başım sert ağaç gövdesine çarpıyor. Fiziksel acıdan kaynaklanan şoku unutmuştum. Filin gözüne kaçan acı biber.

Eskiden ardiye dolabında sargı stokum olurdu. Tozlu raflar eski battaniyelerle dolu ama arka tarafta parmaklarım küçük, bez bir çantayı tutuyor. Bir keresinde bahçe duvarından düşüp kafasını varmıştı. Beş yaşındayken saçlarını taradığımda kafa derisindeki minik yara izini görebiliyordum.

Kafasını mı çarpmıştı? Kafatası yaraları çok hızlı bir şekilde ölümle sonuçlanabilir. Bu tip işkencelerle işimin bittiğini sanıyordum ama bu, düşüncelerin anılarla beraber süzülerek onları bıçak gibi keskinleştirdiği kötü bir gün.

Kesiği hızlıca temizliyor, yumuşak bir şekilde dokunarak kuruluyorum ve yara bandıyla iki kenarını birleştiriyorum. Bitirmek üzereyken Bernie sessizce ağlayarak burnuyla bacağımı dürtüyor. Onu beslemeyi unuttum ve onu yatıştıran küçük, teneke kutuyu açma, kabına köpek mamasını kaşıkla koyma, içine bir bisküvi katma ritüeli akşamüstünü yeniden normalleştiriyor. O zamanlar da böyleydi.

Bristol 2009 On yedi gün önce

Isıtıcının üzerindeki ütülenecek çamaşırlar elimin altında sıcacıktı ve bir demet kasımpatının tombul, turuncu başları pencerenin dışındaki karanlığa karşı parıldıyordu. Bütün gün boyunca yavaşça pişmesi için bıraktığım güveç, mutfağı etin keskin kokusuyla doldurdu. Bertie kafasıyla bacağımı dürtünce gün kontrolden çıktı. Onu doyurdum ve dışarı çıkardım. O, yere düşmüş yaprakların arasında hışır hışır dolaşırken ve birikintilerden su içerken yanlarından geçtiğimiz evlerin pencerelerinde ışıklar parıldıyordu. İçlerinden birinde bir kitaplığın pırıl pırıl köşesi ilişti gözüme, bir diğerindeyse ışıl ışıl bardaklarla

donatılmış bir masa. Bu mükemmel evlerin bir yerlerinde bir zamanlar bizim evimizdeki gibi içi çalar saatler, eski anahtarlar, bilgisayar kabloları ve kırık saplı fincanlarla dolu

bir dolap olduğunu hayal etmek çok zordu. Son evin yanından geçerken içeridekilerden biri uzun, ahşap panjurları kapattı.

Yolumuzun sonundaki Downs[2], Clifton Asma Köprüsü'nün üzerinde uzanan çimenlik bir alana çıkıyordu. Çelik kirişler karanlıkta kaybolmuştu ve ince ışıklarla süslenmiş halatlar havada süzülüyor gibiydi. Bir anı, çok aşağılardaki nehir gibi ışıldadı: Geçen yaz Korfu'daki ayna gibi deniz, güneşin milyonlarca parçasıyla parıldıyordu. Yüzerken gözüme altımda derinlere doğru giden karanlık ilişmiş ve korku kafa derimin kenarlarından tırmanmaya başlamıştı. Eğer suyun üzerinde kalmamı sağlayan otomatik hareketleri yapmayı unutsaydım kimse görmeden, ellerimle boşluğu çaresizce yakalamaya çalışırken karanlığa doğru süzülerek batardım. Sırtüstü dönmüş ve kayalıklara yüzmüştüm. Ağustos böceklerinin ötüşleriyle ve kekik kokularıyla çevrili bir şekilde sert, gri yüzeyde otururken sıcaklık korkuyu kavurup uzaklaştırmıştı. Bertie yi arkamdan çekiştirerek kaldırımda yankılanan ayak seslerimle eve doğru koşturmaya başladım. Otomatik hareketleri unutmak mümkün değildi, önemli olan buydu. Vücut hatırlıyordu.

İkizler pencerenin önüne yayılmış, gitar çalıyorlardı. Omuzları düşmüş, uzun parmaklarıyla tellere hafifçe vuran Ed kısa bir an için uyukladı. Bu sene büyümüştü. Yüzündeki kemikler teninin altından belirginleşecek kadar zayıflamış, yanakları çukurlaşmıştı. Beni hâlâ şaşırtan bu değişiklikleri özümseyerek gözlerimi dikmiş ona bakarken gözlerini hızlıca kaçırdığında beni işten aramaya çalıştığını hatırladım.

"Telefonunu açmadığım için özür dilerim, tatlım. Seni geri aramak istedim ama acil bir işim çıktı. Belki bir dahakine resepsiyona not bırakırsın veya ben eve gelene kadar beklersin, olur mu?'

Ed omuz silkti. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama bu zaten bir süredir böyleydi. En son ne zaman sohbet ettiğimizi bile hatırlayamıyordum. Naomi de böyle sessizdi. Paltomu çıkarırken duraksadım. Çocuklar büyürken böyle mi oluyordu? Bu öylesine yavaş işleyen bir süreçti ki ileride tam olarak hangi anda onları uzaktan seyreden kişiye dönüştüğümü asla saptayamayacaktım. Gözlerim Theo'ya gitti; kafası geride, gözleri kapalı, gitarı tıngırdatıp yüksek sesle şarkı

söylüyordu. Sanat kitapları yerde tost kırıntılarının arasında dağınık bir şekilde duruyordu. Bir anda kafasını kaldırıp sırıttı ve geniş ağzı çilli yüzünü ikiye böldü. Ona sarılmak istedim. En azından Theo hâlâ Theo'ydu; şakacı, açık ve mutlu. Ed bizi seyrediyordu, bu yüzden ikisine de gülümsedim. Her zaman için aynı sevgi ve ilgiyi görmüş olmalarına rağmen hep farklıydılar. Belki de bu, karakterin önceden belirlenmiş olduğunu kanıtlıyordun Bu açıklama hoşuma gidiyordu, beni zor bir durumdan kurtarıyordu.

Yüz gram tereyağı ve yüz gram şeker, yumuşak bir un yığını, parlak sarı yumurta sarısı. Tepsiye dizilmiş ekşi, beyaz elma dilimleri, üzerine yumuşak hamur, sonra fırına. Başka bir çeşit otomatiklik; içi renkli ve kokulu.

Arka kapı çarparak açıldı.

"Selam, köpekçik." Önü tokalı, siyah bir palto giymiş olan Naomi, Bertie ye doğru eğildi. "Beni özledin mi bakalım?" Açık renkli saçları parlak bir tabaka halinde Bertie nin burnuna doğru düştü ve köpek gürültülü bir şekilde aksırdı. Naomi kafasını kaldırdı ama ocağın yanında beni görünce gülümsemesi kayboldu ve gülümsememe karşılık vermedi. Sesi sertti.

"Ne diyeceğini biliyorum ama hiç zahmet etme. Ödevimi kuliste yaparım. Provaları kaçıramam. Üzerimi değiştireceğim."

"Ödevle ilgili bir şey demeyecektim." Canım yanmıştı. "Ama eğer çok..."

Sessizce arkasını döndü, sonra ayaklarını sürükleyerek üst kata çıktı. Uzaktan bir kapı sesi duyuldu. Eskiden o merdivenlerde son sürat koştururdu. Yorgundu. Fasulyelerin üst kısımlarını kestim. Hâlâ en sevdiği yemek buydu, bir tutam kavrulmuş bademle beraber tereyağında kavrulmuş fasulye. Yorgun ve sinirliydi. Genel Orta Öğretim Sertifikası sınavlarının üstüne bir de tiyatro provaları çok acımasızdı. Oğlanlar kitaplarını toplayıp konuşarak merdivenlere doğru gittiler. Theo kızlarla ilgili bir konuda ben duymayayım diye kısık sesle Ed'le alay ediyordu.

İşte huzur. Çocukların evde olması hissinin verdiği o güven ve gecenin üstüne kapanan kapılar... Patateslerin suyunu süzdüm ve onları yumuşak bir bulut haline gelene kadar ezdim. Naomi'yi ayakta tutması için sandviçler yaptım ve bir termos sıcak çikolata hazırladım. Ona akşam yemeğinden biraz ayıracaktım. Jade Price'ın görüntüsü bir an için sıcak mutfağı kapladı, bu öğleden sonra gözüme çok zayıf görünmüştü. Ona akşam yemeği verecek birilerinin olup

olmadığını merak ettim.

Kapı çaldı. Gelenler provaya giderken Naomi'yi almaya gelen arkadaşlarıydı. Naomi tekrar mutfaktan geçti ve sonra genç seslerden oluşan bir gürültünün arasında kayboldu.

Üst katta ön kapı açıldı. Bir masanın üstüne konan anahtarların şıngırtısı duyuldu ve hızlı adımlar mutfağa indi.

"Hastane kokuyorsun," diye mırıldandım, yanağımı Ted'in sert ve soğuk yanağına yaslayarak. Eve ilk geldiğinde dezenfektanın keskin kokusu ameliyathane önlüğünün hafif lavanta kokusunu bastırarak üzerine sinmiş olurdu. Ona yakın olmak istiyordum ama o, omuzumun üzerinden bakarak geri çekildi ve gülümsedi.

"Hey, harika görünüyor."

Sıcak, mayalı hamur parçasına değmemeye çalışarak yanımdan uzandı ve sonra eğilerek raftan bir şarap şişesi aldı. İki kadeh doldurdu ve birini bana uzattı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Üstünde heyecanlı bir ışıltı vardı, bu yüzden ona morlukları olan çocuktan, Naomi nin öfkesinden veya denizde boyumu aşan yerlerde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladığımdan bahsetmedim.

"İyi," dedim. "Seninki nasıldı?"

"Harika. Çocuk kesinlikle çok daha iyi. Uluslararası ilgi çok fazla, basın bütün gün hastaneyi arayıp durdu."

Yerinde duramayarak ileri geri yürümeye başladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirince saçları sarı tutamlar halinde kalktı. Onu seyrederken masanın üzerindeki küçük, düzgün sandviç paketleriyle birlikte unutulmuş termos gözüme takıldı.

"Çığlık atmayı bıraktı. Halüsinasyonlar da yok artık." Mavi, ışıl ışıl gözleriyle bana baktı. "Psikoz semptomlarını iyileştiren bir ameliyat, bu çığır açacak bir şey."

Akşam yemeğinde Theo nun çilli, Ed'inse daha esmer yüzü Ted e bakarak yemek yerken kalkıyor, eğiliyor ve tekrar kalkıyordu. Ted bizi beynin derinliklerindeki bozuk hücreleri yok etmek için yapılan hassas sondalama işleminin gergin anlarında bir yolculuğa çıkardı. Çocuk, paranoid delüzyonlu psikozun klasik semptomlarını gösteriyordu. Hastanede diğer çocukların üzerine kaynar su atmış ve hemşireleri ısırmıştı. Bugün, ameliyattan sonraysa çiçek çizmişti.

Telefon çaldı, *Daily Mail* bu yeni mucizevi tedaviyle ilgili bilgi almak istiyordu. Ted konuşmak için elinde telefonla üst kata çıktı.

Theo, Ed'in kafasını çatalın küt ucuyla deliyormuş gibi yaptı. "Seni iyileştireceğim, tek seferde."

Ed kaçmayı başaramadan önce Theo onu sandalyesinden iterek indirmişti ve güreşerek yere yatırıp, "Kafamdaki sesler bana seni öldürmemi söylüyor," diye bağırıyordu.

"Eğer şimdi gidip ödevinizi yaparsanız sizi bulaşıkları yıkamaktan kurtaracağım." Böyle anlaşmalar genellikle işe yarardı. "Theo, babana sanat ödevini henüz göstermedin mi?"

"Hangisini?"

"'İnsanın Doğadaki Yeri.' Sergide nasıl olsa görecek."

"Gösteremem, beni öldürür."

"Tatlım, yap da bitsin şu iş."

Çocuklar çıkar çıkmaz mutfak seslerden arınmış gibi geldi. Kirli tabakları toplamaya başladım. Ed tabağındakilerin çoğunu bırakmıştı. Yemekten önce çok fazla kızarmış ekmek yemişti. Geleceğini düşündüğümden bir saat sonra Naomi sessizce kapıdan girdiğinde ben hâlâ oradaydım.

"Nasıl geçti?" diye sordum, gözlerinin altındaki koyu halkalara bakarak.

"İyi " Gülümsemesi havada asılı kaldı. Komiklik yapan binleriyle ilgili küçük bir olay anlatır diye bekledim; belki de yönetmen şarkı söyleyişinden veya rol yapışından memnun kalmıştı. Paltosunu çıkarışını, kendine bir bardak süt

dolduruşunu ve fırına yaslanarak sütünü içişini seyrettim.

Çok uzaklarda bir yerlerdeymiş gibi bir hali vardı. Benimle tam olarak göz göze gelmeden, kuşku içinde bana bakıyordu.

Merdivenlere doğru yöneldiğinde kendime hâkim olamadım: “Neler oldu, peki?”

“Bir şeyler. Yorgunum.”

Bir zamanlar aralıksız konuşarak sorular, kararsızlıklar, şakalarla beni takip ederdi. Benim ona e-postalarımı düzenlemek için yalnız kalmam gerektiğini söylemem gerekirdi ama o masama

kadar peşimden gelir, koltuğun koluna oturur ve konuşmaya devam ederdi. Şimdiyse bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Bana değerek yanımdan geçip giderken üzerinden çok hafif, kekremsi bir koku geldi. Tütün.

“Naomi?”

Sabırsızlanarak bana döndü.

“Sigara içmedin, değil mi?”

Mavi bakışları her zamankinden daha keskindi. Kafasını iki yana salladı. “Provadan sonra Izzy soyunma odasında içti. Bayan Mears’ın, rolünü güzel yapamamasıyla ilgili üzerine gelmesine siniri bozulmuştu, bu yüzden...” Naomi omuz silkti. “Babam nerede?”

Gözlerimi dikip bir süre ona baktım. Ona inanmıyordum ama eğer düzenli olarak içiyor olsaydı bilirdim; kıyafetleri tütün kokuyor olurdu. Öksürürdü. Bir sigara çok da büyük bir mesele değildi. Üzerinde durmadım.

“Büyük beyin cerrahı çalışma odasında dünya basınının sorularını cevaplandırıyor,” diye cevap verdim.

“Aç değil misin, tatlım? Sandviçlerini...”

Ama o merdivenlerin tepesindeki karanlıkta kaybolmuştu.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

En son ne zaman birine dokunduğumu ve birinin bana dokunduğunu hatırlamıyorum. Bir sene önce mutfakta Naominin elini öptüm. Theo'nun geçen Noel'deki üstünkörü sarılışının sıcaklığı geçeli çok oldu. Ed'i her ay görüyorum ama bana hafif bir şekilde değmekten bile kaçınıyor. Ben gidene kadar Ted'le aynı yatağı paylaştık ama birbirimize sırtımızı dönerek ayrı yatardık. Eskiden muayene ziyaretleri için gittiğim bakımevlerinde, orada yaşayanlar odanın bir köşesine kurulmuş otururlardı. Yaşlı eller temas kurmak için açgözlü bir şekilde benimkilere uzanırdı, şimdi ben bunu tersine çevirdim. Hiç temas etmemek bir vicdan meselesi haline geldi. Dükkânda adam bana para üstünü verirken parmaklarımızın birbirine kazara değmesini engellemeye çalışıyorum. Eğer biri kapıya gelirse geri çekiliyorum. Bu yüzden bir öğleden sonra yoldan dönerken yaşlı hanımı bungalovunun merdivenlerinin diğer tarafında yerde görünce ona uzanmanın ne kadar otomatik olduğuna şaşırıyorum. Teni beyaz ama nabzı tam ve düzenli, göğsünün üzerindeki elim kalkıyor ve iniyor. Göz kapaklarının altındaki göz bebekleri eşit büyüklükte. O kadar huzur içinde ki onu sarsmadan nasıl kaldıracağımı düşünerek duraksıyorum.

Gerçek dünyaya dönüş şokunu biliyorum. Gerçi bazı zamanlar buna memnun olduğum da oldu.

Bristol 2009 On altı gün önce

Ani bir sıçramayla uyandım. Rüyamda şiddetli seslerle ve acımasızca yağan sularla dolu uzayda yuvarlanıyordum. Yaklaşan bir tıkırtı sesi vardı. Jade bir yerlerde ağlıyordu. Sabah olmasının tesellisi içime yavaş yavaş süzüldü. Ağlama, rüzgârın içerilere taşıdığı martı çığlıklarına dönüştü. Penceremizin dışında bir saksağan vardı ve ıhlamur ağacının boş dallarında salınırken ötüyordu. Dalların ince uçları cama vuruyordu. Evin üst katında bir yerlerde Naomi sabah duşunu alıyor olmalıydı. Su parlak bir sütun halinde üzerine akıyor olmalıydı.

Ayaklarımı Ted'inkilere doladım ve onu yavaş yavaş uykusundan uyanırken izledim. Yanakları eskisine göre daha gevşekti, boynunu kaplayan sarı tüylerin arasındaki gri benekler ışıkta belli oluyordu. Ona yaklaşarak vücudumu onunkine yasladım. Vücutlarımız birlikte sıcaktı ve güvendeydi. Korkunç kâbus eriyip kayboldu.

On sekiz yıl önce ikizlere hamile olduğumu öğrendiğimizde yan yana iki ıhlamur ağacı dikmiştik. Kiminkinin daha önce büyüyeceğiyle ilgili iddiaya girmiştik ama sonunda iki ağaç birbirine dolanarak tek bir gövdede birleşti. Dallar bile iç içe geçti. Yazın odamızdaki sabah ışığı lekeli bir yeşildi ama yılın bu zamanında dallar o boşluğu birbiriyle kesişen siyah çizgilerle dolduruyordu.

Ted halinden memnun bir uyanma mırıltısı çıkardı. Hep mutlu kalkardı. Omuzumdaki eli sıcacıktı. Sonra elini yavaş yavaş ko-

luma doğru indi, ardından sırtıma ve beni kendine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine değdi, dudakları yanağımdaydı.

Saat yediye kurulu radyomuz kendi kendine açıldı. *Salı, kasımın üçü,* dedi bir ses. Artık kalkmam gerekiyordu. Çocuk doktorunu yakalamam lazımdı ve nöbetçi bendim. Pişmanlık ve suçluluk beni tanıdık bir palto gibi sardı.

“Özür dilerim.” Yorganı ayaklarımla teptim. “Özür dilerim. Özür dilerim.”

“Su ısıtıcısını çalıştırayım.” Ayak sesleri yavaşça merdivenlerden inerken sesi yukarıya geldi, soğuktu.

Banyodaki berrak sıcak su rahatlatıcıydı. Dişlerini fırçalayan Ted’in sakin yüzünü seyrederken, *kızmamış,* diye düşündüm. Bana getirdiği sade kahveyi yudumladım. Önemli değildi.

Bizi bekleyen günü konuştuk: benim Jade Price’ı ziyaret edişim, Ted’in kliniği ve ondan sonra öğrencilere vereceği ders. Ted duştan sonra kurulanırken düşünüp konuşarak sahanlığa doğru gidip geldi. O sırada Theo’nun odasının kapısının önüne konmuş, lamine edilmek üzere okula götürülmeye hazır sanat projesinin posterleri gözüne ilişti. Aniden durdu ve eğilerek sayfalara göz gezdirmeye başladı. Demek ki Theo ona bunları dün gece göstermemişti, Ted kafasını yerden kaldırmıyordu. Bunlar Naomi’nin ekim ayının farklı pazar günlerinde Brecon Beacons’ın sonbahar ormanında çekilmiş bir dizi fotoğrafıydı. Her seferinde ağaçlar daha fazla yaprak dökmüş ve Naomi üzerinden daha fazla kıyafet çıkarmıştı. İlk başta sadece eldivenleri, sonra ayakkabıları, paltosu ve kazağı. Ted, Theo’nun sonbaharın şekil ve renklerini yakalayışına ve Naomi’nin ağaçlarla tezat oluşturarak ışıldayan beyaz yüzüne hayran kalmış bir şekilde ıslık çaldı. Seriye bakmaya devam ederken gittikçe sessizleşti. En son fotoğrafta ağaç dallarının arasına saklanmış olarak yakalanan Naomi çıplaktı. Gözleri dalların arasından bakarak gizemli bir şekilde izleyiciye

meydan okuyordu. Ted'in can sıkıntısını sessizliğinden anlayabiliyordum.

"Hayatım..." Havluya sarılı bir şekilde ahşap zeminde küçük göletler oluşturan ayaklarımla arkasında duruyordum. "Ne düşündüğünü biliyorum..."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun," dedi sessizce.

"Bu bir metafor. Eğer kendimizi doğal hayata açarsak, entelektüel katmanlarımızdan kurutulursak karşılığında o da bizi koruyacak. Biliyorum ki Theo..."

"Herkesi tanıdığını söylemeyi bırak. Tanımıyorsun." Sesi yükselmeye başlamıştı. "Bunun doğal hayatla hiçbir ilgisi yok. Dikkat çekmek için bir seri müstehcen fotoğraf çekerek onu istismar ediyor. Naomi bunu göremeyecek kadar genç ama sen kesinlikle öyle değilsin."

"Ted, bu sanat."

"Pornografi için bu klişe bahaneyi kullandığına inanamıyorum." "Bu pornografi değil." Benim sesim de yükseliyordu. "Üzerinde külotu var, Tanrı aşkına. Dalların arkasına saklanana kadar paltosunu üzerinden çıkarmamış. Nikita da oradaydı. Naomi soyundukça kıyafetleri ona attı." Nefes almak için durdum. Theo'nun onu istismar edeceğini nasıl düşünebilirdi? Naomi ve o, üç kardeş arasında her zaman en yakın olanlardı, küçükken bile.

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun yine," dedi Ted ters bir şekilde. Kavgadan kaçtım. Bunun için vakit yoktu.

"Bunu akşam konuşalım, Theo'yla."

"Söyleyecek başka bir şeyim yok." Omuz silkti.

Zaman dolmuştu. Tartışmalar genellikle yarım kalıyor ve kayboluyor gibi gözüküyordu. Beslenmeyen şenlik ateşleri sönüyor, geriye bir yığın kül kalıyordu. Ted, üzerinde kıyafetleriyle daha sertti, daha kendinden emindi, daha hızlı yürüyordu. Bana du-

daklarımı ıskalayan bir öpücük verdi, gözleri başka bir yerdeydi. Kapı arkasından kapandı.

Çantalarımı toplamaya çalışırken Naomi göründü. Gece uykusuna rağmen hâlâ yorgun görünüyordu ve mutfakta dolaşarak yavaş yavaş dosyalarını, atkısını ve hokey botlarını buldu. Kendisini onu bekleyen güne kaptırmış gibiydi ve kahvaltı teklif ettiğimde bana bakmadı.

Telefonun yanındaki duvara asılı küçük aynada kendini seyrederek atkısını bağlarken kısaca, “Aç değilim,” dedi.

“Bir şeyler ye, tatlım. Kızarmış ekmek? Yumurta?”

Cevap vermeden burnunu iğreniyormuş gibi buruşturdu ve sonra köpeğe doğru eğildi.

“Seni seviyorum, Bertie.”

Köpeğin başının üstüne ona değmeden bir öpücük kondurdu ve çıktı. Kapı çarpılarak kapandı. Sonra cep telefonu için geri döndü ve tekrar çıktı.

Uykulu ve sessiz bir şekilde oğlanlar geldi. Ed bağlanmamış kravatı ve yarısı taranmamış saçlarıyla darmadağınık görünüyordu. Kendine mısır gevreği koydu ve paketin kenarını dikkatli bir şekilde okuyarak müslisini yavaşça yedi. Theo ise gözleri kapalı bir şekilde buzdolabına yaslanarak elmalı pastanın geri kalanını yedi. Sonra kalktılar. İkisi birlikte omuzlarını düşürüp Theo’nun sanat ödevini taşıyarak kapıdan çıkarlarken omuzları çarpıştı.

Benim de evden ayrılma saatim gelmişti. Onların peşinden kalktım ama evdeki sıcak karmaşa tarafından geri çekilerek kapıda arkamı döndüm. Kızarmış ekmeğin yağ sürülü yüzeyindeki diş izleri, dökülmüş şekerin oluşturduğu parlak bir havuz, bükülmüş paketler, açık kavanozlar... Kalmak istiyordum, döküntüleri dolaplara kaldırmak ve her yüzeyi yeniden düzene sokmak istiyordum.

Annemin genç hali girişteki asılı paltoların arkasındaki karanlıktan beni seyrediyormuş gibi geliyordu. O kadar yakındı ki nefesini ensemde, çenesini omuzumda hissedebiliyordum. Bana kalmamı, ortalığı temizlememi ve onun yaptığı gibi eve bekçilik etmemi söylüyordu. Yeni kırmızı topuklu ayakkabılarımı bulana kadar ayakkabı yığınını hızlı bir şekilde didikledim. Ayakkabılarımı giyerek profesyonelleştim, doktor oldum ve kapıyı arkamdan sertçe çarptım.

Dışarıda, kocası tarafından terk edilen Anya’yla karşılaştım. Paltosunun içinde

evimizi temizlerken giydiği desenli önlük vardı. Her zaman yaptığı her işi onurlandıran zarif elleriyle sakin sakin çalışırdı. Ne kadar denersem deneyeyim, kendimi her zaman bir şeyleri sinirli sinirli iterken, yarım bırakılmış bir işten diğerine koştururken bulurdum. Kocası ve o Polonya'dan gelmişlerdi. Kocasını her gördüğümde adam bana sert sert bakardı. Ona Anya'nın hayatımı kolaylaştırdığını söylemek isterdim ama bu onu daha çok sinirlendirebilirdi, sanki benim hayatım onunkinden daha değerliymiş gibi. Düşmanca bakışları, beni sıcak tutan paltomda, deri çantamda ve arkamdaki çok katlı evde gezinirdi.

Arabanın kapısını açarken karşıda duran Bayan Moore'a el salladım, küçük paketlerini geri dönüşüm için dışarı çıkarıyordu. Ted bizimkini dün gece kaldırıma bırakmıştı: durulanmış Şiraz şarabı şişeleri, hazır yemeklerin egzotik karton kılıfları, köşeleri üst üste gelecek şekilde düzgün bir şekilde katlanmış *Telegraph* nüshaları. Bayan Moore ellerini sırtının ortasına koyarak doğruldu. Bana baktı ve yaşlı ağzı bir anlığına açıldı. Cumbalı pencerede kararsız bir şekilde öne arkaya sallanan oğlu Harold'ın başının narin yapısını görebiliyordum. Otuz yaşlarındaydı ve Down send-romluydu. Bayan Moore'un kocası onları seneler önce terk etmişti.

Onu gördüğümde her zaman yaptığım gibi onu günden güne ayakta tutan şeyin ne olduğunu merak ettim. Arabanın motorunu çalıştırıp radyonun düğmesine bastığımda hâlâ bana bakıyordu ve bir anda aklıma işlerin aslında tam tersi olabileceği geldi. Belki de benim ona göre ne kadar çok şeye sahip olduğum konusunda suçlu hissetmeme gerek yoktu; beni aceleyle eve girip çıkarken görüyordu, Ted'in her akşam eve ne kadar geç geldiğini biliyordu. Bana acıyor bile olabilirdi.

Sabah çabucak akıp geçti. Temel biyolojinin karışıklığı yüzünden raydan çıkmış ardı ardına üç kadın: regl, hamilelik, menopoz. Onları dinleyip muayene ederken onlara bunun bir hastalık değil, normal hayat olduğunu söylemek istedim. Başka kültürlerde kutlamalar yapılıyor olabilirdi. Belki de bu sefer geçiş törenlerini doğrulayarak bunu kutlayan bendim. Gerçi son hastam olan Bay Potter gerçekten hastaydı. Doksan yaşındaydı. Ayakkabılarını cilalamış, yokuştan inmiş ve bana sol tarafına vuran sıkıştırıcı bir santral göğüs ağrısı olduğunu söylemek için sırasının gelmesini beklemişti. Terli yüzüne, dudaklarında titreyen gülümsemesine baktım. Fazla vakit yoktu.

"Özür dilerim, Doktor, bilmiyordum. Hazımsızlık sanıyordum. Sizi rahatsız etmek istemedim." Zorlukla konuşuyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Kedime kim bakacak?”

Ben onun koroner bakım ünitesine yatışını organize ederken o da komşusuyla konuşmak için telefon etti. Dünyasını değiştiriyordu: geride belediyenin düşük gelirlilere kiraladığı küçük, temiz dairesi, tuğladan şömine rafının üzerindeki rengi solmuş düğün fotoğrafları, gaz ateşinin alevi, onunkinin karşısında duran boş koltuğu ve bir kedinin sıcacık varlığı kalacaktı. Onu parlak ışıklar, tüpler ve bipleyen monitörlerle dolu bir yer bekliyordu. Masanın çevresindeki personel ya çok uzak ya da çok yakın olacaktı. Yüzüne doğru nefes alacak veya onunla sağır bir çocukmuş gibi konuşacaklardı. Ona savaş madalyalarını takmasını söylemek istedim.

Frank deri kaplamalı antika bir masanın arkasında oturmuş, telefonda bir görüşme yapıyordu. Kaşlarını kaldırdı, gülümsedi ve başıyla sandalyeyi işaret etti. Önündeki masada kokuları odayı dolduran iki fincan kahve vardı. Oturdum.

Ahizeyi yerine koydu ve kocaman elleriyle fincanlardan birinin çevresini sararak iç çekti. Gözlükleri eğriydi. Araç gereç, kalem ve form yığınlarından masanın hiçbir yeri gözükmüyordu.

Görünüşe göre hasta bakım teknisyeni bürokratik bir dağınıklığa sebep olmuştu, bu da ön değerlendirmelerin tekrar değişeceği anlamına geliyordu. Frank tıbbi politikalarla ilgili söylenirken kahve içimi ısıttı ve gevşedim. Sabah olanları tartışmaya başladık.

“Jade Price tan halk sağlığı çocuk doktoruna bahsettim. Muhtemelen çocuk istismarı. O anda anneye bunu yapacağımı söylememiştim, bu yüzden bugün ilerleyen saatlerde ev ziyaretine gideceğim.”

Frank beni ihtiyatlı gözlerle dinledi.

“Priceları bilirim. Dikkatli ol, Jenny ve olaya her açıdan bak. Bana istismarcı ebeveynlermiş gibi gelmiyor.”

Morlukları ve Jade’in bitkin halini hatırlayarak, “Bakılacak çok fazla açı yok,” dedim. “Aile profili çok uygun. Babası alkolik bir zorba. Annesi depresif.”

“Neden ev ziyaretine gidiyorsun? Telefon da edebilirsin.” “Ailenin çocuklarını istismar ettiğinden şüphelendiğimi söylemem zor olur. Yüz yüzeyken zamanlamayı daha iyi ayarlayabilirim.” Aklıma başka bir fikir gelince

duraksadım. “Üstelik evde daha fazla ipucu olabilir.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Ne? Neden?”

“Seni parmaklarında oynatabilirler veya çirkiüleşebilirler. Sen de biraz... dalgın görünüyorsun. Sadece bundan bahsetmiyorum. Seni sinirlendiren bir şeyler var.”

Frank boşu boşuna otuz yıldır aile doktorluğu yapmıyordu. “Ah, bildiğin gibi. Aile meseleleri.”

“Ted iyi mi?”

“İyi, genel olarak. Yükselişe geçmiş bir yıldız aslında,” dedim dün geceki ışıltısını ve etrafına yaydığı heyecanı hatırlayarak. “Peki ya çocuklar? En sevdiğim vaftiz çocuğum nasıl?” “Naomi değişti. Sanırım sessizleşti. Tam olarak ifade edemiyorum.” Bunu söylerken kafamda bir endişe dalgası nabız gibi attı. Gözden kaçırdığım şey neydi?

“Bir şeylerin peşindedir bence.” Sırıttı. “On beş yaşındaki kızlar hayatlarını bir şeylerin peşinde geçirirler.”

“Genelde bana söylerdi. Son zamanlarda söylemiyor gerçi, haftalardır söylemiyor. Hatta aylardır.”

“Naomiyi tanıyorsam söyleyecektir, kendisi için uygun bir zamanda. Ted ne diyor?”

“Hiç. Şey, bunu onunla paylaşmadım. Çok fazla şey olup bitiyor.” Kederli bir şekilde gülümsedim. “Hiçbir zaman vaktimiz yetmiyor. Birimiz uyumuş oluyor.”

“Bütün bunları nasıl yaptığınızı Tanrı bilir. Bende sadece bir tane var ve Cathy bütün gün evde.”

İnsanların bunu söylemesinden hoşlanmıyordum. Sanki onları kandırıyormuşum gibi hissediyordum. Bunun sihirli bir tarafı yoktu. Zor bile değildi. Sadece devam etmem gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağımı tam olarak biliyordum. Bazen bir hayattan diğerine, sonra tekrar ötekine kaçıyormuşum gibi geliyordu. Her seferinde neden kaçtığımdan tam olarak emin olamıyordum ama işe

yarıyormuş gibi geliyordu. Bir şey ters gittiğinde arkadaşlarıma bunun bana sabit bir bahane fırsatı verdiğini söylüyordum. Zamanla, çocukları kendilerini düzene sokmaları için yalnız bırakmam gerektiği anlamına geldiğini fark etsem de onlar genellikle bunu yaptılar. Şu anda eğer Naomi bağımsız olmayı öğreniyorsa suçlanacak tek kişi bendim. Gardım düşürene ve konuşmaya hazır olana kadar bekleyecektim. Sigarayı görmemezlikten gelecektim. Sonra bana sorunun ne olduğunu söyler söylemez ona yardım edecektim.

Eğer biri soracak olursa onun mutlu olduğunu söyleyecektim, aynı şekilde Ted'in ve benim de. Hepimizin son derece mutlu olduğunu söyleyecektim.

Priceların evi klinikten yaklaşık bir buçuk kilometre kadar uzakta, limanın yakınlarındaki bir caddedeydi. Nehrin kenarındaki bölge yeniden inşa edilmişti. Eski ambarlar şimdi tuğla ve cam ofislere ve bir de spor salonuna dönüşmüştü. Ama gösterişli mimari, Priceların birkaç sokak arkadaki sokaklarına girmemişti. Arabayı park ettim ve on dört numarayı arayarak yürüdüm. Kırık bir iki pencere, mukavvayla yamanmıştı, ön bahçelerden birinde çamurun içinde yan yatmış bir televizyon vardı. Kapılardan hiçbirinin numarası yok gibiydi. Şık bir araç olarak sokakla büyük bir tezat teşkil eden bir motosikletin çevresinde dikilen bir grup çocuğun yakınlarında durdum. Rüzgâra karşı omuzlarını kaldırmış olan çocuklar zayıftı. Bir tanesi yukarıya kaldırdığı bir teneke kutunun içindeki şeyi soluduğu için sıvı yüzüne aktı. Sarı bir gazete sayfası ayaklarıma doğru uçtu. Kâğıdı ayağımdan çekip bıraktım ve sokak lambasının direğine yapışıp dalgalanmasını seyrettim. Gruba yaklaştım.

"Merhaba. On dört numarayı arıyordum?"

En uzun boylu çocuk kafasını hızla yukarı kaldırdı.

"Jeff Price mı? Niçin?"

Daha genç bir delikanlı ağırlığını bir bacağından diğerine aktararak öne çıktı. Dişlerinin arasında sarma bir sigara vardı. Çıplak, beyaz kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. Kafasıyla sessiz bir şekilde sarı kapılı bir evi işaret etti.

"Yardımın için teşekkür ederim." Hızlıca hepsine gülümsedim.

Arkamı dönerken içlerinden biri, "Burnu havada bir tip, değil mi?" dedi ve diğeri elindeki teneke kutuyu yola fırlattı.

Sarı kapının dışında şişeler vardı, bazıları devrilmişti. Ayağım basamaklardaki bir yığına takılınca yığın gürültüyle patikaya devrildi ve arkamdan küçük bir kahkaha dalgası yükseldi.

Kapı hafifçe aralıktı, idrar ve bira kokusu dışarıya kadar geliyordu. Zil bozuktu, bu yüzden kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı. Kapıyı biraz daha ittim, karanlık ve dar hole girdim. “Merhaba? Bayan Price? Ben dünkü doktorunuzum.”

“Kim dedin?”

Dar holün diğer tarafından iri kıyım bir adam çıktı. Lekeli ropdöşambrındaki deliklerden keçeleşmiş, grileşmiş göğüs kılları ve gevşek iç çamaşırı gözüküyordu. Koridordan hızlı adımlarla bana doğru gelirken çantamı tutan ellerim biraz daha gerildi.

“Doktor. Ben... doktorum”

“Öyle mi? Ne istiyorsun acaba?”

“Karınız dün bana Jade’i getirdi.”

Adam birden tamamen değişti. Ağzı büyük bir gülümsemeyle açıldı ve gözleri büyüdü.

“Tanrı seni korusun, tatlım. Onun için çok endişeleniyorum. İçeri gir, annemle tanış.”

Ona biraz sonra söyleyecektim. Annesiyle tanıştıktan sonra ona kızının istismara uğruyor olabileceğinden endişelendiğimi söyleyecektim, gerçi bu kelimeyi kullanmayabilirdim. Onu kendi güvenliği için sevk ettiğimi söyleyecektim. Başıyla beni koridor boyunca, sonra da en sondaki dar bir kapıdan içeriye yönlendirdi.

Doktora merhaba de, anne. Küçük Jadie’miz için gelmiş.”

Amonyak kokusu gözlerimi sulandırdı. Kırmızı, ince bir çubuğun ışıldadığı ateşin yanında yaşlı bir kadın oturuyordu. Kat kat sarkmış derisinin içine göçmüş gözler ve koltuğun kollarını sımsıkı kavramış incecik elleriyle müzelik, papağan gibi bir kadındı. Kolları bacakları oynuyordu ve yanakları sürekli ritmik bir

şekilde bir şeyler çiğnediği için şişkindi. Koltuğunun altındaki halı koyu renkli ve ıslak gözüküyordu.

“Kendine engel olamıyor. Ben bizim için güzel bir çay yapayım. Sen de rahatına bak, tatlım.”

Oturacak bir yer aradım ama her yer tıkış tıkıştı; alüminyum ilaç folyoları, kıvrımlarına koyu yeşil tortular yapışmış buruşuk kâğıt mendil topları. Plastik oyuncaklar yerde darmadağınık duruyordu ve televizyonun altına itilmişlerdi. Duvarda bir çocuğun yaptığı bir ev resmi vardı. Sıcaklık ve koku çok yoğundu. Hole çıktım ve etrafı dinledim. Çaydanlığın ıslığını, tabak çanak tıkırtılarını, kırılan bir şeyin sesini ve Bay Price’tan gelen küfürleri duyabiliyordum. Karanlığa doğru dönen dar merdivene baktım. Bir çocuk sesi duymaya çalışıyordum ama bir şey duyacak vaktim olmadı.

“Beni mi arıyorsun, tatlım?” Bay Price her iki elinde dumanı tüten birer fincanla göründü. Beni ileri doğru iten sert karnıyla oturma odasına doğru peşimden geldi. “İşte geldik, anne.”

Kahvelerden birini benim için bir gazete yığınının üstüne koydu, diğerine gürültülü bir şekilde üfledi. Sonra annesinin çenesini yana eğdi ve çayı kaşık kaşık ağzına götürdü. Annesinin koltuğunun yanında bir aile fotoğrafı vardı; oturduğum yerden, iki tarafında oturan anne ve babasının arasında küçücük kalan bir çocuğun minik silüetini seçebiliyordum.

“Jade hakkında...”

“Evet?”

“Morluklar konusunda... endişeliyim.”

“Tracey bana söyledi. Şu öksürük. Bazen ateşi çıkıyor. Bilirsin, adamakıllı terliyor. Ve iştahı yok, gittikçe zayıflıyor. Bütün o morluklar falan...”

“Ben onların nasıl olduğunu merak ettim.” Bunu söylerken dikkatli bir şekilde adamı inceledim.

“Hepsi bu kadar. Hiçbir fikrimiz yok. En ufak bir fikrimiz bile yok.”

“Benim onu kontrol için hastaneye göndermek isteme sebeplerimden biri de bu;

morluklar.”

“Hastane. Haydi ama! Bunun bu kadar önemli olduğunu dü-şünmüyorsundur herhalde?” Alnı kırış kırış oldu, gerçekten endişeli görünüyordu. O anda Frank’in ne demek istediğini anladım. Bu adam beni kandırabilirdi.

“Anlamadığımız her şey önemlidir.” Sesimi kontrol etmeye çalıştım. “Onun bir pediatrist tarafından muayene edilmesini istiyorum.”

“Öyle mi? Peki, o da neyin nesi oluyor?”

“Çocuk doktoru. Çocukların anlamadığımız yaralan olduğunda ortaya çıkan sorunları anlayabilecek biri. Jade’inki gibi. Doğruyu söylemem gerekirse başka biri tarafından incitilmiş olma ihtimalinden endişeleniyoruz.”

“Şu okuldaki lanet olası küçük pislikler.”

Çabaladım. Çok çaba gösterdim. Eğer onu yüzleşmeye zorlarsam Jade’i alıp kaçabilirdi.

“Ona bir randevu verecekler veya önümüzdeki bir iki gün içinde bir boşluk olursa arayabilirler de.”

Teşekkürler, Doktor. Yüzü ikna edici bir gülümsemeyle kırıştı. “Karıma söylerim.”

Çaydan vazgeçerek ayağa kalktım. Annesi oturduğu yerde sıçradı ve sessizce sızlandı.

“Önemli değil, gidiyor.” Bay Price annesine doğru eğilerek kulağına bağırdı. “Doktora güle güle de.”

Papağan gözler bana doğru döndü. Biliyordu. Zarar gören bir çocuğun olduğu bir evde yaşayıp bunu bilmemek mümkün olamazdı. Benim neden geldiğimi muhtemelen tahmin etmişti.

Çocuk çetesi hâlâ oradaydı. Biri bir poşeti suratına doğru yaklaştırmıştı, bir diğeri sokak lambasının karşısında gözleri kapalı bir şekilde hafifçe sallanarak kahkahalar atıyordu. Benim geçtiğimi görmediler. Dar sokak daha karanlıktı. Gökyüzü şeridi gri yeşil görünüyordu ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Hızlı

hızlı yürürken saatimi kontrol ettim, saat dörttü. Theo sanat stüdyosunda sergi için fotoğraflarını düzenliyor olacaktı. Ed okul antrenmanında kürek çekiyordu, ciddi gözlerle kaslarını güçlendiriyordu. Bu çocuklarla aynı yaşlardaydılar. Ama kendimi şanslı hissetmedim, korktum.

Arabanın içi soğuktu, kaloriferi ve radyoyu açtım. Radyoda yerel haberler vardı. Tecavüzcü, Bristol'ün merkezinde bir saldırı gerçekleştirdi. Sel. Çikolata fabrikası kapanıyor.

Bir anda Ted'le konuşmak istedim, sesini duymak istedim. Radyoyu kapattım, cep telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım. Sesi bana müsait olmadığını, bip sesinden sonra mesaj bırakmamı söyledi. Bu evde kaydettiği, arkada hafif bir müzik sesinin, tava tangırtılarının ve çocuk seslerinin olduğu son cevap mesajından faklıydı. Bu sadece onun o berrak ve kendinden emin sesiydi. Sesi kendine son derece güvenli ve mesafeli çıkıyordu.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Yaşlı hanımın ince bileğini parmaklarımla sarıyorum. Onunki hiç farkına varmadan bir araya getirdiğim bir görüntü, sık sık arabayla yanından geçtiğim bir ağaç gibi. Şu ana kadar hantal bir paltonun içindeki bir şekilden öte bir şey değildi. Katı, batar çıkar gibi yürüyüşünden yaşlı olduğunu biliyordum. Bazen gecenin uzun ve yavaş ilerleyen saatlerinde pencereden dışarı bakarım ve onun yatak odasının penceresinde nokta kadar, rahatlatıcı bir ışık görürüm. Şu anda garip bir açıyla yatıyor. Boynu kapının kenarına sıkışıp kalmış, kolları, elleri üst üste gelecek şekilde vücudunun üstüne yığılmış.

"Merhaba? Beni duyabiliyor musunuz?"

Cevap yok.

"Bir yeriniz acıyor mu?"

Ses yok.

"Sizi kaldıracağım, bana tutunun."

Bir kolumu omuzunun altından geçiriyorum, diğerini de iki yana açılmış dizlerinin altından. Yakından bakınca beyaz teni inceden inceye kırışmış, yanaklarında kahverengi lekeler var. İnce dudakları solgun ve beyaz saçları

arkaya doğru o kadar sıkı bir şekilde toplanmış ki alnındaki kemikler ortaya çıkmış. Görünüşü uvuvan bir keti ive benziyor ve küçük bir kız çocuğundan daha a£ır deşil. Kapısını omuzlarımla iterek açarken eskiden, insanlara bakmanın hayatımın rutin bir parçası olduğu günlerde her gün vaptığım şeyi yapmaya başlıyorum.

- Bristol 2009 Yaklaşık on beş gün önce
- Dorset 2010 Bir ytl sonra
- Bristol 2009 Beş gün sonra
- Dorset 2010 On üç ay sonra
    - Dorset 2011 On üç ay sonra
        - Bristol 2009 Yirmi bir gün sonra

1

Vücudun dik durmasını sağlayan kas gurubu (ç. n.)

2

İngiltere’nin güneyinde bir liman ağzı bölgesi, (ç. n.)

Bristol 2009 Yaklaşık on beş gün önce

Günler hızlı bir şekilde akıp geçti. Sıradan günler.

Sıradan mıydılar? O zamanlar öyle geliyordu. Hafızamda o şekilde kalmış: rutin ve küçük duygusallıklarla dolu gri mavi günler. Aile hayatımın son günleri olmasına rağmen sıradan. Neredeyse herkesin yalan söylediğinin ortaya çıkmış olmasına rağmen sıradan.

Klinikte çalışıyordum; rutin doğum öncesi muayene ziyaretleri ve günlük ameliyatlar. Evde Ted'le konuşuyor, tartışıyor, çok yorgun olmadığımız zamanlarda da sevişiyorduk. Ed kötü bir soğuk algınlığından dolayı birkaç günlüğüne evdeydi ve o sabahlar komodinin üzerinde içecekler ve parasetamolle onu hiç rahatsız etmeden uyurken bırakıyordum. Theo orman fotoğrafları serisiyle övgü almıştı ve Naomi nin provaları sıklaşmıştı, artık daha uzun sürüyordu. Ted işte daha fazla kalıyordu. Yaptığı yayın, bir tıp dergisi olan *Lancet* tarafından kabul edilmişti. Gecenin geç bir saatinde bunu bir şişe şarapla kutlamıştık.

Günler birbiri ardına akarken elle tutulamaz gibi gelse de en azından hayat pürüzsüz bir şekilde ilerliyordu. Bütün olay hepsini dengelemekteydi. Aile. Evlilik. Kariyer. Resim. Eğer denge bir yöne doğru kayarsa ve iş daha fazla vakit almaya başlarsa hiç kimse şikâyet etmiyordu. Bazen bana sanki gerçek hayat için prova yapı-

yormuşum, bu yüzden ters giden bir şeyler olursa önemli değilmiş gibi geliyordu. Bir gün her şeyi organize etmeyi başaracaktım. En mükemmel anne, eş, doktor ve ressam olacaktım. Bu sadece bir pratik meselesiydi. Eğer hata yaparsam yeniden deneyebilirdim. İşyerinde hep bir yeniden başlama hissi vardı. Her sabah lavabo temizdi, kanepenin üzerinde yeni, mavi kâğıtlar duruyordu ve oyuncaklar onun altındaki kutuya toplanıp kaldırılmış oluyordu.

Jade kasımın beşinde perşembe günü hastaneye kaldırıldı. Çocuk doktorunun sekreteri, mektubunda Bay Price'tan bahsetmişti. Adam bekleme odasında sandalyeleri fırlatmış ve camlardan birini kırmıştı. Polisi aramışlar ve adam tutuklanmıştı. Ben sorumluluğu devretmiştim, bu yüzden bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım ama yüzünün, ona Jade'in hastaneye sevk edilmesi için geldiğimi söylediğimdeki görüntüsünü gözümün önünden uzaklaştıramıyor-dum. O kadar memnun görünüyordu ki... Bunun sadece kendini kaybettiğini biliyor

olmasından ve biri onun durduracak olduğu için rahatlamış olmasından kaynaklandığına karar verdim.

Bir sonraki pazartesi günü hastalar gelmeden önce biraz yalnız kalabilmek için ameliyata erken gittim. İlk kahvemden yudumlarken sonuçları kontrol ettim ve telefon çaldığında ekranda hâlâ Bayan Blacking'in karaciğer fonksiyon testleri vardı.

"Doktor Malcolm?"

"Evet?"

Sayfayı aşağıya doğru kaydırırken telefonu çenemin altına sıkıştırdım. Ekrandaki karaciğer enzimlerinin tamamında kırmızı noktalar vardı. Sezgilerim doğru çıkmıştı. Seyrelmiş saçlar, kırmızı avuç içleri ve yanaklarındaki örümceğimsi damarlar onu ele vermişti; unutkanlık sadece menopoz yüzünden değildi. Bana dolabın arka tarafındaki, muhtemelen her gün sütle beraber Tesco dan aldığı şeri şarabından bahsetmemişti. Bayan Blackinge bir randevu ayarlaması için Jo'ya bir e-posta yolladım.

..Çocuk Hastanesinden."

"Özür dilerim, tam olarak anlayamadım..."

"Doktor Chisholm. Çocuk Hastanesinden danışman çocuk doktoru. Jade Price'ı bize sevk etmiştiniz."

Fincanımı masaya bıraktım ve telefonu doğru düzgün tuttum. "Evet, bu doğru. Teşekkür..."

"Sizinle vakayla ilgili konuşmak istiyorum, Doktor Malcolm." Durumu ciddiye aldığı için memnundum ama şu anda hiç vaktim yoktu. "Sizi günün ilerleyen saatlerinde arasam? Üç dakika sonra ameliyatım başlıyor."

"Sizinle yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Saat birde boşum, toplantımı iptal ettim."

Kendi kendime ona ihtiyacım olduğunu, bu yüzden ona kibar davranmam gerektiğini söyledim. "Bugün mü? Uygun olup olmadığıma bir bakmam lazım."

“Lütfen. Çok iyi olur. Ofisim Çocuk Hastanesinin beşinci katında.”

“Ortağım Frank’e, yani Doktor Draycott’a bir sorayım. Belki de o...”

“Tamam. Görüşmek üzere.”

Bu danışmanı gözümde net olarak canlandırabiliyordum. Mükemmel bir şekilde taranmış, uçuşan gri saçları vardı. Röntgenleri büyük, çilli elleriyle tutmuş, gümüş çerçeveli gözlüğünün arkasından onlara bakıyor, çocuk istismarının izi olan eski, sarmal çatlaklara bakıyordu. Benim günümü, telefon görüşmelerini ve araba park etmenin imkânsız olduğu sokakların aşağısına gizlenmiş evlere yapılan ziyaretleri düşünmüyordu. Şevkleri, imzalanacak belgeleri, geç kalma hissini, gün sona ermeden her şeyi içine sığdırma çabasını bilemezdi. Benimle Jade hakkında konuşmak istiyordu ve yardım edebileceğim için gideceğimi biliyordum.

Saat tam birde, üzerindeki küçük, siyah çerçevenin içinde altın rengi zarif harflerle “Doktor Chisholm” yazan kapıyı tıklattım. Ben içeri girerken ayağa kalktı. İnce yapılı ve siyahiydi. Etkileyici kahverengi gözleriyle gözlerime o kadar dikkatli baktı ki yüzümdeki şaşkınlık belirtisini gördü.

“Önemli değil. Herkes şaşırıyor. Gana aksanımı maalesef Ox-ford’dayken yitirdim.” Tokalaşması sert ve kısaydı. “Geldiğiniz için teşekkür ederim. Oturun lütfen.”

Gri, plastik bir sandalyeye oturdum ve o da masasının arkasındaki yerini aldı. Bir şekilde görüşmedeymiş gibi hissediyordum. Hemen söze başladım: “Sizinle buluşmamı istediğiniz için teşekkür ederim. Bu çok zor bir du...”

“Jade hasta, Doktor Malcolm.”

“Evet. Babası hiç açık vermedi ama bunun bir süredir devam ettiğini sanıyorum. Her şeyden önce depresif gözüküyor.”

“Çok hasta.” Yüzüme ifadesiz bir şekilde baktı.

“Sosyal hizmet görevlileri...”

“Lösemi hastası.” Sesi yumuşak bir şekilde sözlerimi kesti. “Lösemi mi?” Kafam karışmıştı, belki de onun kafası karışıktı. Başka bir çocuktan bahsediyor

olmalıydı.

Ses devam ediyordu: “...bu yüzden kimsenin onu istismar etmediğinden eminiz. Belki yıkanmamış, bitleri var vesaire... Bu sadece yetersiz ebeveynlerin bir kasıt taşımayan ihmali. Gerçi onun sevildiğini tahmin ediyorum. Hayır, akut lenfoblastik lösemisi var.” Tanrım.

“Kan testlerinde atipik lenfositler gözüküyor, blast hücreleri. Pıhtılaşma özelliği yok. Jade ileri derecede anemik.”

Bunu nasıl gözden kaçırabilmiştim? Her şey şok edici ve yıkıcı bir şekilde ortadaydı. Bitkinlikten hareketsizdi; depresif olduğu için değil, kansız olduğu için. Fonksiyonunu yitirmiş beyaz hiicrelcre

bağlı akciğer enfeksiyonu gelişmişti. Morluklar da yeterli pıhtılaşma olmadığı içindi. Dört kez gelmişti ama annesini dinlememiş, ona inanmamıştım. Üzerime sıcak bir suçluluk dalgası çöküyordu. Doktor Chisholm düşüncelerime yetişti ve onları geride bıraktı. “Damar içinden antibiyotik vermeye başladık. Yarın için MR randevusu alındı ve sonra da kemoterapiye başlayacağız.”

“Ailesi biliyor mu?”

“Henüz değil. Sizi görmek istememin sebebi de buydu. Bu çok hassas bir konu. Muayenede onlara Jade’i kasten yaralanma ihtimalini araştırmak için yatırmamız gerektiğini söyledim. Onlar da bunun sizin fikriniz olup olmadığını sordular.”

“Onları haberdar etmek için bilhassa evlerine gittim.” Ama bu bir hataydı, bunu şu anda biliyordum. Onları bir ölçüde evlerinden, evlerinin bulunduğu sokaktan dolayı yargılamıştım. “Babasına söylemeye çalıştım.”

“insanlar istedikleri şeyi duymayı tercih ederler.” Başka bir tarafa bakmadan önce gözleri öfkeyle parıldadı. “Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızdan şüphem yok, Doktor Malcolm ama korkarım ki hiçbir şey bilmiyorlardı. Bay Price kendini suçlanmış gibi hissetti, kızgındı.”

Kızgın mı? Beni öldürmek isteyebilirdi. Şüphelenilmesine sebep olan bendim. O boğaya benzeyen adamın derin bir öfkeyle sandalyeyi hızla camdan fırlattığını görebiliyordum.

“Test sonuçları bu sabah geldi. Bundan sonrasını biz devralıyoruz. Bunun sizin

için bir sürpriz olacağını bildiğim için size kendim söylemek istedim. Bir de ailesine sizin söylemek isteyip istemeyeceğinizi öğrenmek istedim. Uzun vadede en iyisi, teşhisi onlarla şu noktada konuşmanız olabilir. Bu, güven oluşturur.'

Konuşmak mı? Ne söyleyebilirdim ki? Söylediklerine inanmadığım için korkunç bir hata yaptığımı mı? Onları olabilecek en kötü şekilde yargıladığımı mı?

Sert bir şekilde bana baktı. Bu bakışın anlayışlı mı yoksa küçümseyici mi olduğunu anlayamıyordum.

"Prognoz nedir?"

"Beş yıl hayatta kalma şansı yüzde yirmi ile yetmiş beş arası. MR sonuçlarını görmemiz gerek. Bildiğiniz gibi Jade'in kanında, prognozunu olumsuz etkileyen aşırı derecede büyük miktarlarda anormal beyaz hücre var." Bana hâlâ dikkatli bir şekilde bakıyordu. "Bu durumda onun ilk irtibat noktası olarak ne yapmak istersiniz?"

Beni boğacak gibi olan suçluluk duygusundan kaçmak istiyordum. Jade'i sonunda sevk etmiştim ama yanlış sebeplerle ve çok gecikmiş, aylarca gecikmiş olarak.

"Gidip ebeveynlerini göreceğim elbette." Biraz düşündükten sonra ekledim: "Jade'i görmek istiyorum, en azından onlara kızlarının nasıl olduğunu söylerim."

"Beni takip edin."

Rahat bir şekilde masasından kalktı, kapıdan geçti ve koridora çıktı. Hızına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. *îyi görünüyordu*, diyecektim Jade'in ailesine. *Daha iyi görünüyordu. Çok uzun sürmeyecek*, diyecektim onlara. *Şu anda hastanede olduğu için çok şanslı. Gülüyordu — hayır belki de gühniiyordu. Gülümsüyordu. Ben... dedim... sonra o... dedi... sonra güldü...*

İkinci yatakta neden durduğumuzu ilk başta anlayamadım. İçinde küçük bir erkek çocuk vardı. Gözleri kapalı ve sarımsı, diken diken saçları olan çok zayıf bir çocuk. Altı yaşlarında görünüyordu. Örtünün dışında duran kolunda bir serum vardı. Sonra tertemiz, beyaz çarşafın üzerinde kirli görünen zürafaya gözüm takıldı. Morluklardan bazıları artık yeşildi ama yeni kırmızılar ve açık mor olanları da vardı.

“Bitten kurtulmak daha kolay olsun diye saçını kestik.” Doktor Chisholm çok sessiz konuşuyordu. “Ama bu onun saç kaybına alışmasına da yardımcı olacak. Onun ve ailesinin iznini aldık, gerçi söylediğim gibi henüz teşhisi bilmiyorlar.”

Kemoterapiyle saçlarının tamamıyla dökülmesine ne kadar zaman kaldığını merak ettim.

Doktor Chisholm yumuşak bir sesle konuşuyordu, düşüncelerimi okumuş gibiydi. “Hangi ilaç kombinasyonlarını kullanacağımızı henüz bilmiyoruz. Bu, MR sonuçlarına bağlı.”

“Jade?” diye fısıldadım. “Merhaba. Ben doktorunum.”

Doktor Chisholm bana baktı. Gözleri şöyle diyordu: *Doktor? Doktorun?*

“Jade artık bir sürü yeni doktorla tanıştı.” Sesi kibirliydi.

«T T »

Uyuyor.

Onu duymazlıktan geldim. “Jade? Şimdi anneni ve babanı görmeye gidiyorum. Onlara diyeceğim ki... Yani onlara vereceğim. .Ne? Onlara ne diyecektim? Onlara verebileceğim bir şey var mıydı?

Jade’in gözleri titreşerek açıldı.

Belki de sesimi daha önce duyduğu içindi veya anne ve baba dediğimi duyduğu içindi ama bir saniyeliğine, bir saniyeden de kısa bir süre bana baktı ve gülümsedi.

Arabayı hastanenin bodrum katındaki otoparkın yağ damlamış zemininde çalıştırdığım zaman kafama dank etti: Elbette bunun benim suçum olduğunu veya eğer onları dinlemiş olsaydım ona daha fazla yardım edilmiş olacağını bilemezdi.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Kendimi hemen sıcak, derli toplu ve renklerle dolu bir mutfakta buluyorum. Turuncu, desenli linolyum yer döşemesi, koyu kırmızı bir masa, beyaz kulpları

olan sarı mutfak dolapları, parlak mavi bir fırın ve duvarın kenarında kırmızı bir kanepe görüyorum. Bir ateş yanıyor, köşede bir televizyon ekranı yanıp sönüyor, koltuğun pamuklu kumaşının birkaç yeri geniş kedi çişi izleriyle kaplı. Bertie peşimizden içeri geliyor, onu durduramadan bir kabın içindeki küçük kedi mamasını yiyor ve sonra hırıltılı, minik bir iç çekişle ateşin yanına yerleşiyor. Yaşlı hanımı kanepeye yerleştiriyorum, ayakkabılarını çıkarıyorum, sonra da yanma oturuyorum. Elimi nabzına koyup gözlerimle hızlıca odayı tarıyorum. Her yüzeyde fotoğraflar var: bahçeyi kazan şapkalı, yaşlıca bir adam, koyu saçlı, bebekli genç bir kadın, deniz kenarında başka bir çocuğun elini tutmuş küçük bir çocuk. Her yer aile. Geçmişteki evimizin mutfağına gidiyorum, o kadar aileyle dolu ki eskiden kulağımı duvara dayasam çocukların içeriye depolanmış seslerini duyacağımı düşünürdüm. Her şey ters gitmeye başladığında tek düşünebildiğim şey eve gitmekti.

Bristol 2009

On gün önce

Hastaneden, bir sürücü adayını sollayarak ve sonra da trafik ışıkları değişmeden önce kavşağa atlayarak olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım. Park Caddesinde hızla ilerlerken aklımda küçük kelime öbekleri dönüp duruyordu.

Morlukları düşündüm... asla yeterince uzun... bana söylediğinizi biliyorum... özür dilerim.

Eve bu kadar erken döndüğüm çok nadir olurdu. Ön kapı açık bırakılmıştı ve Ed spor ayakkabılarını hemen girişte çıkarmıştı. Unuttuğu bir şeyi almak için koşarak içeri tekrar girmiş olmalıydı. Ayakkabıları yerden kaldırdım. Aslında ayakkabılarını çıkarmasına hiç gerek yoktu çünkü halıları kaldıralı çok olmuştu. Perdemiz de yoktu. Odalar boştu. Büyük, sürgülü pencerelerden içeri dolan güneş, koyu renkli ahşap zeminde alışılmadık çizgiler halinde uzanıyordu. Ben eve geldiğimde hava genellikle kararmış olurdu. Burada bir piyano ve Ted'in kâğıtlarını kolayca yayabilmesi için uzun bir yemek masası vardı.

Şimdi yankı yapan odalarda yürürken adımlarımdan içi boş bir ses çıkıyordu. Derli toplu bir mükemmellik içinde olmalarına rağmen onları neredeyse hiç kullanmıyorduk. Ted her zaman çalışma odasında çalışıyordu, çocuklar odalarında veya mutfakta yaşıyorlardı. Ahşap merdivenlerden bodrum katındaki mutfağa indim ve beni bir sıcaklık dalgası karşıladı. Spor ayakkabılarım üstüme

yakın bir yerde tuttum, biraz fazla yakın tutmuşum çünkü daha sonra gömleğimde eğri bir çamur lekesi bıraktıklarını gördüm.

Ed mutfaktaki oturma alanında bilgisayarın başında oturuyordu. Ona bakmak için yanına gittiğimde bir pencere kapandı ve sayılarla

dolu bir başkası açıldı. Onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki hafifçe başım dönüyordu. Onun yakınındaki kanepenin koluna oturdum. Hep sıcak kızarmış ekmek kokan yanağını öpmek ve ellerimi dalgalı, koyu renkli saçlarına koymak istiyordum. Ona yaklaştığımda irkilerek benden uzaklaştı. Sürekli yeni kurallar öğrenmek zorundaydım.

“Selam, tatlım.” Sırtına doğru konuştum. “Eve erken gelmişsin.”

“Matematik ödevi.” Bana bakmadı.

“Ed, ben sadece...”

“Ders iptal oldu. Şu tecavüzcüden bahsediyorlardı.”

“Evet?”

Gözlerini ekrandan ayırmadı.

“Ben boş verdim. Kızlar için bu. Neden tek başına eve dönmemen gerektiği, yabancılarla konuşmaman gerektiğiyle ilgili. Çok sıkıcı.”

“Tecavüzcüyle ilgili ne söylediler? Neden bugün?” Endişelenecek bir şey daha çıkmıştı. “Bristol’ün diğer tarafından, değil mi?”

“Tanrım, sorular.” Masanın üzerindeki yumruğu sıkılıydı. “Öğretmenlerden biri bir adamı kızların yatakhanesinin oralarda dolanırken görmüş.” Hızlı bir şekilde bana baktı, mahvolmuş gözlerle, bir şey saklayarak. “Bunu bitirmem lazım. Teslim tarihini geçtim.”

“Sıcak çikolata?”

“Olur, tamam.”

Sıcak çikolatayı hemen hazırladım ve fincanı önüne koyarken elimi çok kısa bir

an için omuzunda tuttum. Yakından kötü kokuyor olmasına şaşırdım. Duraksayınca kaşları çatık bir şekilde bana baktı.

“Normalde işte olduğunu sanıyordum?” diye mırıldandı.

“Aslında öyleyim. Normalde.”

“Tüydün mü?” Kara kaşları kalkmış, dikkati dağılmıştı. Şaşkındım. “Elbette, hayır. Peki ya sen?”

“Söyledim ya, sadece kızlar için bir konuşma. Şunu halleder halletmez her şeyi yoluna koymuş oluyorum.”

“Tamam. İyi.”

Ona o zaman yoldan çıkmanın çok kolay olduğunu söylemek istedim, insan bir hatayla yolunu kaybedebilirdi.

Ondan yayılan enerjiyi içime çekerek bir süre daha yanında oturdum. Sandalyede oturan uzun beden, aşağıya doğru kaymış, çoraplı, büyük ayaklar ve pürüzsüz ensesi. Tekrar bana bakmak için döndü. Hareketsiz durmama alışık olmadığından beni kontrol etmek için bakmıştı.

Açıklamaya başladım. “İşyerinde durumlar biraz... Bir konuda takılıp kaldım.”

“Öyle mi?” Omuzları düşmüştü, gözleri tetikteydi.

“Önemli değil gerçi. Düzeltiyorum.”

Geniş omuzları gevşedi. “Sadece şunu bitirmem...”

“İyi.” Spor ayakkabılarını tekrar elime aldım. “Bunlar senin, tatlım. Yıkanmaları gerek. Ve Ed... bir de kıyafetlerini arada sırada kirli sepetine koymayı unutma.”

Ayakkabıları aldı ve hafifçe iç çekti. Yüzünü tekrar ekrana yaklaştırdı. Hafifçe omuzuna dokundum ve yanından uzaklaştım.

Mutfakta bir fincan çay yaptıktan sonra dalgalanan buharın arasından bahçeye baktım. Ağaç gövdeleri kararan ışıkla kaynaşmıştı. Ted’i aradım ve bu sefer ona ulaştım. Beni dinledi.

“Tanrım. Senin için çok zor bir durum,” dedi ben duraksadığımda. “Üzgünüm, Jen.”

“Benim için üzülme, Jade için üzül.”

“Ben de aynısını yapmıştım, daha da kötüsünü. Şu genç kızın omurgasına olanları hatırlıyor musun? Felç oldu. Korkunç.”

“Evet, elbette. Çok korkunçtu,” diye onu onayladım. O hata az kalsın bir davayla sonuçlanıyordu. Ted’in suçluluk duygusu derinleşip depresyona dönüşmüştü. Bir an için utandım. O zamanlar şu anda ihtiyacım olan teselliyi ona vermeyi düşünmemiştim.

“Ama nöroşirurjinin risklerini herkes biliyor,” dedim biraz duraksadıktan sonra. “Onay formlarını imzalıyorlar. Onlara olacakları açıklıyorsun. Pricelar bana güvenmenin riskli olduğunun farkında değildi ve lösemi aklıma hiç gelmedi. Söyledikleri hiçbir şeyi duymayı başaramadım...” Düşüncelerimin başka bir yöne çekilmesine izin vererek ve bana söylediklerini nasıl duymazlıktan geldiğimi hatırlayarak durdum.

“Şu anda bir işim var, Jenny,” dedi Ted hızlı bir şekilde. “Şimdi konuşamam. Eve erken gelmeye çalışırım. Şarap getiririm.”

O akşam ameliyattan sonra Priceları aradım. Telefonu açan olmadı. Ertesi sabah Frank’le onları ziyaret etmeyi planlamıştık ama ben ne olursa olsun o anda gitmeye karar vermiştim. Sokak boştu. On dört numaranın pencereleri karanlıktı. Kapıyı çaldım, bekledim, bir daha çaldım. Annesinin içeride olduğu, karanlıkta oturduğu yerde kıvranıyor olduğu geldi gözümün önüne. Bir süre sonra evime gittim.

O gece oğlanlar bir kariyer konuşmasına, Naomi de oyun provasına gitmişti. Sadece Ted ve ben vardık. Bir şişe şarabı paylaştık ve boş tabakların karşısında uzun bir süre oturduk. Ted elimi tuttu ve sıcaklık bileğime kadar yükseldi.

“Onlara ne söyleyeceğim, Ted?”

“Gerçeği söyle. Gördüğün kanıtlara göre hareket ettin, yapabileceğimiz tek şey de bu.”

“Morluklarla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Baba da öyle. Ama ben onlara

inanmadım. İkisi de öksürükten bahsetti. Kanıt buydu ama ben çoktan kararımı vermiştim.”

“Biz avukat değiliz, Jenny. Her zaman her şeyi tartacak vakit olmuyor, en azından ilk randevuda olmuyor.”

“İlk randevu değildi, sonuçta avukat gibi davranıyoruz. Sürekli yargıya varıyoruz.”

“Yargı mı?”

“Priceların suçu fakir olmalarıydı. Bana açıkça veya en azından benim anlayacağım veya inandığım dilde anlatmayı becerememe-leriydi. Suçları, morlukları olan bir çocuklarının olmasıydı. Şimdi cezalarını çekiyorlar.”

“Bazen içgüdülerine güvenmen gerekir.”

Bana doğru eğildi ve beni içten bir şekilde öptü. Uzaklaşmaya çalıştım ama dudakları beni tuttu, diliyle bastırıp içeri girmeye çalışıyordu.

Beni dinlemiyordu da. İçgüdülerine güvenmek yeterli değildi. Kafamı çektim. Önyargılarım yüzünden onu yeterince erken sevk edememiştim ve sonradan etmiş olmam da yanlış teşhisten kaynaklanıyordu. içgüdü beni tamamen yarı yolda bırakmıştı.

İkizler ve Naomi geri döndüler. Oğlanlar hızlıca bir şeyler yiyip ödevlerini yetiştirmek için yukarı çıktılar. Naomi tecavüzcüyle ilgili sorularım karşısında omuz silkti ve “Kızlar gruplar halinde dolaşıyor ve her yerde denetleniyorlar,” dedi. Masaya yaslanarak önümüzdeki tabakların kenarında kalmış patates artıklarını kaşıkladı. Sorularımıza ağzı dolu olduğu zamanların arasındaki boşluklarda cevap verdi. Provalar mükemmel gidiyordu. Fırsatlar net bir şekilde ortaya çıkmaya başlıyordu. Düşüncelerini saklamaya çalışmasını seyrettim ve onu daha fazla soru sorarak zorlamamaya karar ver-

dim. Zaten cevaplarına konsantre olamayacak kadar yorgundum. Bir süre sonra yukarı çıktı.

Ted ve ben hiç konuşmadan tabakları yıkadık ve yemekleri kaldırdık. Yıkanmış son parçaları da yerlerine yerleştirdim. Yan yana, ellerimiz birbirine değerek yukarı çıktık. Yorgunluktan ağırlaşmış bacaklarım ağır ağır hareket ediyordu.

Ted bana yarı yolda sarılarak beni kendine doğru çekti. Sahanlığa vardığımda nefesim hızlanmaya başlamıştı. Çocuklar uyumuştu, bu yüzden fısıltıyla konuşuyorduk.

Kendimi zorlayarak soyundum, duş aldım, beni yumuşaklığı ve dantelleriyle rahatlatan yeni bir gecelik giydim. Ben aynanın karşısında dururken Ted yanıma geldi. Herkesin kendine benzer biriyle evlendiğini söylerler ama bunu hiç görmemiştim. Ted mavi bakışları olan, uzun boylu ve geniş bir adamdı. Boyum onun omuzlarına geliyordu ve İrlandalı büyükannem, aile albümümüzde yer alan fotoğraflardaki yüzüyle karşımda bana bakıyordu: koyu renkli kıvırcık saçlar, açık renkli gözler, çiller. Ted aynada bana baktı ve boynumdaki eli gerginleşti. Saçlarımın bittiği noktaya yayılan parmak uçları sıcaktı.

Yatakta hiçbir şey söylemeden birbirimize döndük. Dudakları için şu anda hazırdım ve öpüşünün beni gitgide açmasına izin verdim. Ağzında şarap tadı vardı. Kokusunu, kaslarının nasıl bir his verdiğini, omuzlarını, tüylerin merkeze doğru sıklaştığı düz karnını, ağırlığını biliyordum. Onu ezbere biliyordum. Ama bu gece farklıydı. Bu gece her şey daha sert ve hızlıydı. Ted beni sert bir şekilde yatağa bastırdı, sonra geceliğimi boynuma kadar sıyırdı ve hızlı bir şekilde içime girip hareket etmeye başladı. Ben de onunla beraber hareket ettim. Sanki günün stresi ve bitkinliği, bize faydalanabileceğimiz bir alan yaratarak bizi her zaman olduğumuz yerden başka bir yere sürüklemişti. Başlangıç yoktu. Yumuşak değildi. Bu, ısırmaydı, yakalanan bileklerdi, açık ağızlar

ve tamamen açık gözlerle birbirini hayvanlar gibi zorlamak ve birbirinin üzerine abanmaktı. Sonra birden sersemletircesine gelen bir zevk dalgasıydı.

Ardından birbirimizden uzaklaşarak kollarımızı ve bacaklarımızı birbirine dolanmış bir şekilde açıp uzandık. Hareketsiz. Konuşmadan. Ted bana doğru eğildi ve orada olduklarından haberdar olmadığım gözyaşlarımı sildi. Hemen sonrasında da yastıkta yüzünü diğer tarafa dönmüş bir şekilde derin derin nefes alarak uykuya daldı. Ben elimi bir süre sırtının çukurunda tutarak uyanık kaldım.

Uyku geldiği zaman üzerime serilmiş bir battaniye gibiydi. Eksiksiz. Hiç rüya görmedim.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Muhtemelen bayılmış ama başka bir şey de olabilir: kalp krizi, şeker koması, felç. Belki bir çeşit nöbet veya abdominal kriz geçirmiştir, gerçi yüzü simetrik ve

karnı yumuşak. Bazı ipuçları olabilir -masanın üzerinde ilaçlar veya bir yerlerde kan şekeri ölçüm malzemeleri- ama evde kronik bir hastalığın ihmal edilmiş olduğu havası yok. Kıpırdanıyor, dudakları hareket ediyor, sonra gözleri açılıyor. Korkmuştan çok şaşkın. Onu nasıl bulduğumu anlatırken doğruca bana bakıyor ve göz bebeklerinin çevresinde kolesterolden kaynaklanan sütümsü halkaları fark ediyorum. O yavaş yavaş sözcükleri bir araya getirmeye çalışırken elini tutuyorum. Şişmiş eklemleri ve hassas derisi çok tanıdık; tıpkı annemin ellerinin eski hali gibi. Şu anda bir yabancıyla oturuyor olmaktan dolayı bir parça pişmanlık hissediyorum ama ölmeden önceki sene anneme ayıracak zamanım hiç olmadı.

Bristol 2009 Dokuz gün önce

Telefon çaldığında notlarımı çantama tıkıştırıyordum. “Merhaba, tatlım.”

Yakalanmıştım. Lanet olsun. “Fazla vaktim yok, anne.” “Bugün çalışıyor musun yani?”

“Evet, biliyorsun, cuma günleri hariç her gün çalışıyorum.” “Yine başım dönüyor. Ne saçma, değil mi? Dün gece gerçekten çok kötü hissettim, bu yüzden de...”

“Kötü mü? Ne demek istiyorsun, anne?”

“Kötü işte. Açıklayamıyorum, Jennifer.” Ses tonu beni on iki yaşıma götürecek kadar suçlayıcıydı. “Şimdi başka bir konudan bahsedelim.” Sesi düzeldi: “Jack nasıl?”

“Jack mi?”

“Kocan, tatlım.”

“Anne, Jack, Kate’in eski kocası.”

“Elbette. Ne kadar aptalım. Senin kocan kim o zaman, tatlım?” Onu sanki onunla aynı odadaymışız gibi net bir şekilde görebiliyorum. Korunaklı odasının çevresindeki boş yollara bakıyor. İç çekerek tekrar tozlu televizyon sehpasına ve düzgün bir şekilde duran dergi yığınına bakarak incilerine dokunuyor. Odada naftalin ve temizlik malzemesi kokusu var. Hafızası eriyip gidiyor. Sinirlenmemeliyim.

“Ted. Anne, bak...”

“Yazlık evi ne yapacağımı bilmiyorum. Kate istemiyor.” Yazlık ev. Şimdi olmaz. “Seni görmeye geleceğim. Bunu o zaman konuşuruz.”

“Yarın mı?”

“Cuma. Boş günümde.”

“Ne kadar harika olur, tatlım. Tek sorun, kendimi çok kötü hissediyor olmam.”

*

Frank ameliyathanenin otoparkında bekliyordu. Arabasına binince bir keman konçertosunun kasete çekilmiş tınıları etrafımı sardı. Ciddi görünüyordu.

“Haydi, şu işi halledelim.” Arabayı yavaş yavaş hareket ettirerek otoparktan çıkardı.

“Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Frank.” Sabahın ilk saatlerindeki hasta randevuları iptal edilmişti, günlük olayların sonuçlarıyla ilgili doğru düzgün konuşacak vakti bile bulamamıştık.

“Sanki ben hiç hata yapmadım. Senin için endişeliyim ben.”

“Sen ne hatalar yaptın?” Ona baktım, gözlerini yola dikmişti.

“Hipertiroidizm vakasını kaçırdım, adam deliriyordu.”

“Tedaviden sonra bir şeyi kalmadı,” diye hatırlattım.

“Peki ya bilek burkulması sandığım kırık?” Hızlıca bana baktı.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

“Sana gerçekten en kötülerinden bahsetmiyorum. Şu Sağlığı Koruma Topluluğu dergilerine baksana. Kendini daha iyi hissedersin.”

Sık sık yatak odamızdaki dengesiz yığınların üzerinden bir tane alarak o dergilere bakıyordum. Okuması zordu. Yüksek ateşi olan çocukların ihmal edilmesi sonucu gece yarısı hastaneye menenjitle gelmek, spastik kolon yerine

kanser çıkan bozulmuş bağırsak hareketleri, stres yerine beyin tümörü çıkan baş ağrıları... Bu haberleri içim daralarak okuyordum.

“Kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyor.”

Kapıyı Jeff Price açtı ve duvar gibi bir suratla kenara çekildi. Beceriksiz hareketlerle dar girişe doluştuk. Suratı benimkinin o kadar yakınındaydı ki teninden gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Kafasıyla mutfağın olduğu tarafı işaret etti.

“Bu tarafa gelin. Annemin bunu duymak zorunda kalmasını istemiyorum.” Bizi mutfağa yönlendirdi ve kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

“Bir hata yaptım,” dedim. Yüzüm yanıyordu. Bir anda ağlamaya başlayacakmışım gibi bir hisse kapıldım.

“Bu çok harika.” Bay Price’ın beni affetmeyeceği çok açıktı. Alnının bir tarafından aşağıya doğru inen damar gözle görülür şekilde atmaya başlamıştı. “Çocuğum istismar şüphesiyle hastaneye yatırılıyor, tutuklanıyorum ve serbest bırakılmadan önce uyarı alıyorum. Sense bana hata yaptığını mı söylüyorsun?”

Tıp okurken bize hatalarımızı kabul etmemiz öğretilmişti ama şu anda bunun doğru bir tavsiye olup olmadığından emin değildim. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor gibiydi.

“Bay Price,” dedi Frank düz bir sesle, “Doktor Malcolm size önemli şeyler söylemek için geldi.”

“Hastanedeki bir doktordan onu morlukları için muayene etmesini istedim.” Sesimin titrememesi için çok uğraştım. “Bilmediğimiz. ..”

“Sana o morluklarla ilgili hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim. Daha önce etrafa bakmak için geldiğinde, benim yardım etmek için geldiğini sandığım zaman da sana söylemiştim.”

“Özür dilerim.” Kelimeler mutfakta küçücük kaldı.

“Öyle mi? Birdenbire kendini suçlu hissetmeye karar verdiğin için bir şeyin düzeleceği yok. Jade hâlâ hastanede, değil mi? Saçlarım falan da kestiler. Sırf bitlerden kurtulmak için. Onu ne zaman çıkarabiliriz?”

“Henüz değil. Dün hastaneye gittiğimde bana dediler ki...” Duraksadım. Bunun nazik bir şekilde söylenmesi gerekiyordu, azar azar ama bunun için çok geçti. “Size vereceğim haber iyi bir haber değil, Bay Price.”

“Şimdi neyin peşindesin? Dur bir dakika, dur bir dakika.” Sesini yükseltti. “Trace. Tracey, buraya gelsene.” Boş gözlerle bize baktı ve masanın üzerinde duran buruşmuş paketten bir sigara alarak yakıp derin bir nefes çekti.

Frank’in bizi dikkatli bir şekilde seyrettiğini hissediyordum. Onun arkasına saklanma içgüdümü bastırmaya çalıştım.

Bayan Price mutfağa sabahlığıyla geldi. Sigara içiyordu ve ağlamıştı, rimeli siyah çizgiler halinde akmıştı.

“Merhaba, Bayan Price.”

Bana ifadesiz bir suratla baktı.

“Üzgünüm ama ikinize de kötü bir haberim var.”

“Kimin için kötü, Doktor?” Bay Price’m sesi yükseldi. “Tanrı aşkına, söyle o zaman.”

Karısı elini onun koluna koydu. Tırnakları bugün daha farklı görünüyordu, köküne kadar kemirilmişti.

“Korkarım ki kanında bir hastalık var.” İnanamadıkları için bir anda şaşkına dönen yüzlerine bakarak duraksadım. “Lösemi denen bir hastalık.”

“Bu kanser, değil mi?” Bay Price’m sesi alçalmıştı.

“Evet, öyle. Bir tür kanser, tedavi edebileceğimiz bir şey.” Konuşurken hissetmediğim bir güveni yansıtmaya çalışarak başımı sallıyordum.

‘Yüce Tanrım...” diye fısıldadı Bay Price.

Karısı gözlerini bana dikerek kendini sandalyeye bıraktı. “Nasıl anladılar? Yanlış olabilir, öyle değil mi? Hastaneler sürekli hatalar yapıp duruyor.” Sesi meydan okur gibiydi.

“Kan testlerinden. Testleri iki kez yaptılar. Korkarım hiç şüphe yok.”

Bir dakika boyunca konuşmadılar. Bay Price’ın kafasının omuzlarının arasında çöküşünü izledim.

“Peki ya şimdi?” Bayan Price, gözleri bana dikili bir şekilde ellerini ovuşturuyordu.

“Hastanede kalması gerekiyor, şimdilik.”

“Ya sonra?” diye sordu kocası.

“Çok faydalı olduğu bilinen güçlü ilaçlar verilecek.”

“Hayır.” Yavaş yavaş konuştu. “Yani ölecek mi?”

Şu ana kadar bu tip sorulara cevap verebiliyor olmam gerekirdi ama bunun bir cevabı kesinlikle yoktu, en azından kolay bir cevabı yoktu. “Bu çok ciddi bir tanı. Birçok çocuk bunu atlatıp normal hayatına geri dönüyor. Size istatistikleri gösterebilir...”

“Haydi, hastaneye gidelim.” Bayan Price masadan kalktı. “Hemen. Çocuğum ölecekken onu daha fazla dinleyemem.”

“Şansı yüksek. Şu anda bilemeyiz...”

“Eğer ölürse bu senin suçundur.” Bunu söylerken sanki bana bakmaya daha fazla dayanamıyormuş gibi kafasını çevirdi.

“Jade’in hastaneye yatmasını Doktor Malcolm sağladı.” Frank dikkatli bir şekilde konuştu. “Morlukların ciddi olduğunu biliyordu. Testler hemen yapıldı. O müdahale etmemiş olsaydı bunların hiçbiri olmazdı.”

Priceların onu duyduklarını bile sanmıyordum.

Bay Price bana baktı. “Karım onu sana dört kez muayeneye getirdi. Dört kez. Bir şeyler yapabilirdin ama hiç zahmet etmedin. Sana bunu ödeteceğim.”

Yine de daha sonra aslında gerçekten bunları mı söylediğini yoksa bunların benim, onun söylediğini sandığım şeyler mi olduğunu asla hatırlayamadım. Her

iki durumda da gözleri bana tam olarak ne düşündüğünü söyledi. Bana nefretle bakmışlardı.

Dorset 2010

Bir yıl sonra

aşlı kadın bana bakıyor, gözlerinde karmaşa var ve sonra

Ddada gözlerini gezdirirken kaşları çatılıyor. “Merdivenlerdeki yabani otları temizliyordum...”

Elimi onun elinin altından yavaşça çekiyorum. Başka hayatlara

karışmamak için çok dikkatli davranıyordum ama bunun için artık çok geç olduğunu hissediyorum: Onu şu anda bırakamam.

“Sanırım bayıldınız.” Ben konuşmaya devam ederken gözlerini bana çeviriyor: “Karşıda oturuyorum. Sizi gördüm...”

Başını sallıyor ve gülümsüyor. O da beni görüyordur, diğer insanlardan uzak durduğumu fark etmiş olmalı. Muhtemelen Naomi’ye olanları da biliyordur. “Ben Mary,” diyor.

“Jenny. Telefon etmemi istediğiniz biri var mı?” Fotoğraflara bir göz atıyorum. “Aileniz mi?”

“Birazdan hiçbir şeyim kalmaz.” Mutsuz bir şekilde gözlerini mutfağında gezdiriyor. “Çok dağınık.” Oysaki bana hayat dolu gibi geliyor.

“Başınıza iş açtığım için üzgünüm,” diye mırıldanıyor. “Size bir fincan çay ikram edebilirim..Sesi kararsız.

“Ben yaparım.”

Metal su ısıtıcısı düzgün bir şekilde ızgaranın üzerinde duruyor. Buzdolabında üzeri streç filmle sarılı bir kâse marul, emaye bir tabakta birkaç kahverengi

yumurta ve ön tarafında sarı bir inek resmi olan porselen bir süt sürahisi var. Rafta, şekerin yanında bir yığın karton kutu var: furosemid ve perindopril. Tansiyon ilacı kullandığı için tansiyonu onu bayıltacak kadar düşürmüş olabilir. Rafta, tabletlerin yanında küçük, kahverengi bir demlik ve iki porselen fincan buluyorum.

Fincanlar için kanepenin yanına bir tabure çekiyorum ve sandalyenin üstünden bir minder alıp onu yaşlı kadının boynunun altına yerleştiriyorum. Cildi soğuk.

“Size bir battaniye getireyim mi?”

Çayından bir yudum alıyor ve solgun yanaklarının kenarlarına renk geliyor. Başıyla bir kapıyı işaret ediyor.

“Şurada, eğer zahmet olmayacaksa, tatlım.”

Yatak odasına girerek onun alanını biraz daha derinlemesine istila etmiş oluyorum. Kendi alanına sıkıca tutunmuş, kendisi-ninkini terk etmek zorunda kalan annemden daha şanslı. Naomi kaybolduktan sonra çevresinde gezinen bunama iyice yerleşti ve benim kim olduğumu bilmeden öldü. Gerçi bana yazlık evi verdiğinde iyi durumdaydı. O zamanlar her şey hâlâ yolundaydı.

Bristol 2009 Altı gün önce

Annemin yazlık evinin ön avlusuna arabamla girerken sabahın karanlık saatleriydi. Küçük ışık küreleri açık parmaklar gibi pırıl pırıl ön kapılara açılan, birbirinin aynısı patikaları aydınlatıyordu. Kendine ait alanı belirlemek ve parlatmak için harcanan bir ömür.

herkesinkinden hiçbir farkı olmayan bir patika ve kapıya indirgenmişti.

Kırılganlığı beni her seferinde şaşırtıyordu. Ellerinin derin, mavi damarlarını saran incecik, lekeli cildi, solgun gözlerinin üzerine düşen kırışık göz kapakları... Yürüteciyle ağır ağır yürüyerek beni küçük, ruhsuz oturma odasına götürdü. Yumrularla dolu ayağına masaj yaparken konuyu hemen Dorset’teki yazlık eve getirdi. Onu benim almamı istiyordu. Orada çocuklarla geçirdiğimiz ilk aile tatillerimizi, bahçenin taş duvarlarına kurusun diye fırlatılmış tuzlu mayoları, martıların seslerini, yatak odalarının eğri duvarlarını, babamın dış duvarlara yerleştirdiği deniz kabuklarını düşündüm. Çok cazipti ama kararsızdım.

“Lütfen, Jenny. Evi al. Şimdi al. Kate istemiyor. Endişelenecek bir şeyim eksilmiş olur. Avukatımla görüştüm.”

Fakat benim için endişelenecek bir şey daha olur. Çocuklar orası için fazla büyümüştü. Lefkada’da sörf yapmayı ve Korfu’daki küçük kafeleri seviyorlardı. Ted arkadaşlarıyla Galler’de balık tutmayı seviyordu.

Eve vardığımda Naomi çıkmak üzereydi. “Şimdi çıkmam lazım, anne.” Yüzü kıpkırmızıydı, aceleyle yanımdan geçti. Açık paltosunun içine üst kısmında ışıl ışıl sedefli düğmeler olan kırmızı, dekolteli bir elbise giymişti. Elbisenin ipeğimsi bir görüntüsü vardı, hiç tanıdık gelmiyordu.

“O üzerindeki de ne? Biraz açık değil mi? Peki ya yemek ne olacak?”

“Nikita ödünç verdi. Oyun için deneyeceğim.” Dönüp suçlayıcı bir şekilde bana baktı. “Buzdolabı boş. Kuliste bir şeyler atıştırırım.” Sonra gidip kapıyı açtı.

“Buzlukta bir şeyler olması lazım,” dedim hemen. “Isıtayım.”

“Neden anneanneme gittin o zaman, anne?” Theo bağırdı. Masada oturmuş, kafasını kaldırmadan portföyündeki resimlerine göz atıyordu.

“Bir saniye. Naomi, ne zaman?..”

Kapı arkasından kapandı.

“Onu rahat bırak, anne,” dedi Theo tatsız bir sesle. “Bu gece kostümlü prova var, birkaç gün sonra da oyun. Karmakarışık bir halde.”

Çantamı yere koydum ve su ısıtıcısını çalıştırdım. “Karmakarışık mı?”

“Evet.” Düşünceli görünüyordu. “Önce sinirleniyor, sonra şarkı söylüyor, sonra tekrar surat asıyor. Sinirleri bozuk.”

Elbette haklıydı. İkimiz için çay yaptım, sonra buzluğu karıştırırken ekmek somunlarının ve açılmış bezelye paketlerinin altında aylar önce aldığım pisi balığı filetolarını ve yarım paket kızartmalık patatesi buldum.

“Eee, anne?” diye ısrar etti Theo. “Anneannem. O iyi mi?” Filetoları bir tabağa koydum ve buzları çözülsün diye mikrodalga fırına attım. “Yazlık evini bize

vermek istiyor.”

“Harika!” Suratı zevkten parlıyordu. Sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. “Ed e söyleyeyim.”

“Ed döndü mü?”

“Uyuyor. Onu uyandırırım.”

Bir yıl kadar önce yazlığa son gittiğimizde genellikle içeride vakit geçirmişler, film almak için Bridport’a gitmişlerdi. Bahçeye bile çıkıp çıkmadıklarını hatırlamıyorum. Plaja kadar da kesinlikle gitmemişlerdi.

Ed üzerinde darmadağınık kıyafetlerle, gözlerini ovuşturarak mutfağa indi. Theo da arkasında gülümsüyordu.

“Yazlık yaşını geçtiğinizi sanıyordum,” dedim şaşkın bir şekilde.

“Eğer bizim olursa orada partiler verebiliriz.” Ed’in ses farklı, daha mutlu çıkıyordu. “Süper olur. Bitirme sınavlarından sonra...” “Ed, orası ailemiz için, parti vermek için değil.”

“Eminim anneannemin umurunda değildir.”

“Benim umurumda.” Fazla ileri gidiyorlardı. “Ev berbat olur.” “Bunu yapma.” Ed suratını astı.

“Neyi?”

“Bir şeyi veriyormuş gibi yapıp bir dakika sonra geri alma. Ben yukarı çıkıyorum. Bir şeyler yedim zaten.” Mutfaktan çıktı. Theo omuz silkti. “Evet, pizza yedik. Ödevim var.”

“Arkadaşlarını oraya götürmek istemeleri normal,” dedi Ted akşam yemeğine otururken. “Bırak, gitsinler. Yazlığa gitmelerinin kimseye bir zararı olmaz.”

Tam o anda Naomi yorgunluktan morarmış gözlerle yavaşça içeri girdi. Ted’in yanında durmak için yanımdan geçerken alkol kokusu aldım.

“Tatlım, içki mi içtin sen?” diye sordum şaşkın bir halde. Noel’de ve aile içi

partilerde denediğinde tadından hiç hoşlanmamıştı.

Masaya dayanmış, Ted'in tabağındaki patates kızartmalarından atıştırıyordu. Bir süre bana baktı.

"Makyaj temizleyicisi. Leş gibi alkol kokuyor, değil mi?" dedi ağzı doluyken.

Suratı normalden daha yuvarlaktı. Tanrıya şükür, arkadaşları gibi diyet yapmıyordu ama içki içiyor olduğu fikri hiç hoşuma gitmemişti, yalan söylüyor olabileceğiyse daha da kötüydü. Beni tekrar susturuyordu. Makyaj temizleyicisi hikâyesine inanmamıştım. Bir bardak içkinin bir önemi yoktu ama Naomi'nin sırları vardı. Ona baktım. Tekrar okul formasını giymişti, yüzü temiz ve pırıl pırıldı. Yine öğrenci gibi görünüyordu. Öğrencilerin sırları

genellikle zararsız olurdu. Benim de çok sırrım olmuştu ve ne olduklarını o anda hatırlamıyordum bile.

"Nikita'nın sana ödünç verdiği elbiseye ne oldu?" Ona gülümsedim. Eğer isterse sırlarını paylaşabileceğini bilmesi gerekiyordu. Ben onun yanındaydım.

"Bayan Mears elbisenin Maria karakteri için uygun olmadığını düşündü." Omuz silkti. "Bu yüzden geri verdim. Yazlık evle ilgili neler oluyor?"

Anlattım ve hızlı bir şekilde doğruldu.

"Bu tam da istediğimiz şey. İnanılmaz."

"Kimin istediği?"

"Oyundan önceki hafta sonumuz boş. Yazlığa gidebiliriz. Sadece bir günlüğüne. Lütfen, anne."

"Biz derken kimi kastediyorsun?"

"Oyundaki çocuklar, James ve diğerleri." Duraksadı, benim tepkimi bekliyordu. "Ve tabii Nikita."

"Oraya nasıl gideceksiniz?"

"James araba kullanıyor. Eğer babasının arabasını ödünç alırsa hepimiz sığarız."

“James mi?”

“Bir üst sınıfı tekrar ediyor. Chino karakterini oynuyor.” “James,” diye tekrar ettim. Bir yıl önce Naomi matematikle boğuşurken ona yardım eden kızıl saçlı çocuğu hayal meyal hatırladım. “Eskiden sana ödevlerinde yardım etmek için gelmiyor muydu?”

“Nikitaya da yardım ediyordu.” Suratını asıp tırnaklarını kemirmeye başladı.

Şimdi tam zamanıydı. Gardım düşürmüştü ve belki de kafasında olup bitenleri bana söylemeye hazırdı.

“Sen iyi misin, tatlım? Kafanı kurcalayan, benim yardım edebileceğim bir şeyler var mı?” Fazla yüklenme.

Gözleri gergin gözüküyordu. “Biraz ara vermek harika olurdu. Lürfen, anne.” Sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu.

Çok çalışıyordu, biliyordum. Duygusal açıdan biraz morali bozuktu. Elbette yazlığa gidebilirdi. Bu onun keyfini yerine getirecekti. Bir günde hiçbir şeye zarar veremezlerdi.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Mary’nin yatak odasındaki renkler sıcak: terakota duvarlar, halıdaki pembe halkalar ve yatağının ayak ucundaki düzgün bir şekilde katlanmış parlak mavi tiftik örtü. Örtüyü elime alıp yüzüme yaklaştırıyorum. Örtünün güneş ışığı vuran küçük bir yerinde tekir bir kedi uyuyor. Zarif desenli gövdesinin iki yanı hafifçe inip kalkıyor. Pencereden sebze dikilmesi için kazılmış iki parça toprak gözüküyor ve kümes telininin içindeki kahverengi tavuklar yeri didikliyor. Baktığım sırada güneş ortadan kayboluyor. Gri bir bulut gökyüzünün diğer tarafından geldi ve güneşi kapatan ucunda kalın, ışıl ışıl, turuncu bir çizgi var. Örtü yumuşacık. Bir an için olduğum yerde kalıyorum. Bu odanın içinde o kadar somut bir huzur var ki kedinin yanına yatağa uzanmak ve gözlerimi kapatmak istiyorum. Kendimi çok uzun süredir hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de en son geçen sene, Bristol’de bir cumartesi günü. Muhtemelen Ted ve benim birlikte ve mutlu olduğumuz son gün.

Bristol 2009 Beş gün önce

Cumartesi günü tatil gibiydi. Ted evdeydi. Ben sabah hastaneyi aradım. Jade'in ilk kemoterapi seansından sonraki durumu sta-bildi. Onu hafta sonundan sonra ziyaret edeceğimi söyledim. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bu bir başlangıçtı. Ted ve ben Şehir Sanatları Galerisine gittik, sonra bir barda yan yana gazete okuyarak öğle yemeği yedik. Çok uzun zamandır böyle bir şey yapmıyorduk. En basit şeyler bile Ted'in işine göre düzenleniyordu. Ted sık sık -son zamanlarda daha da sık- cumartesilerini hastanedeki işlerini yetiştirmeye çalışarak geçiriyordu. Ama galerideki resimler onun dikkatini çekmiş gibiydi ve hastaneden onu birkaç kez aramış olmalarına rağmen ve itişli kakışlı bir kalabalığın ortasında olmamıza rağmen sanki her şeyden kaçıp uzaklaşmış gibiydik.

Eve döndüğümüzde ev sessizdi. Bir heves, Theonun 3B kalemlerinden birini ve birkaç tane de kâğıt aldım. Ted oturmuş, *British Journal of Neurosurgery* için yazdığı bir makalesini gözden geçirirken onun resmini çizmeye başladım. Parmaklarını sağ kaşına götürmüştü ve makaleyi okurken eliyle kaşını ileri geri okşuyordu. Bunu da çizdim. Kalem, beyaz, pürüzlü kâğıtta hızla gidip geliyor, sürtünme kalın, gri bir iz bırakıyordu. Ted arada sırada bana bakıp gülümsüyordu. Derin bir huzur duygusu etrafımızı sarmıştı. O anda, işi geride bıraktıktan ve çocuklar kendi hayatlarını kurduktan sonra bir gün her şeyin bu şekilde olabileceği geldi aklıma.

Kapı hızla açılınca rüzgâr yüzünden zannettim ve büyüyü bozmak istemeyerek de olsa kapatmak için yavaşça yerimden kalktım. Naomi'nin içeride hiç kıpırdamadan durduğunu görünce şaşırdım.

Yüzünde yeni bir ifade vardı. Son derece dalgın bir şekilde yere bakıyordu ve dudakları kıpırdıyordu. Gülümseyip gülümsemediğini anlayamıyordum. Bir an için sayı saydığını veya belki de bir şeyi hatırlamaya çalıştığını sandım.

"Naomi! Ödümü patlattın, tatlım. Erken döndün."

"James'in arabayı geri götürmesi gerekti."

Bana bakmadan paltosunu çıkardı ve astı.

"Nasıl geçti?"

"Harika."

“Peki, ev nasıl görünüyordu?”

“Bildiğin gibi, yazlık işte.”

Sesi yorgun geliyordu.

“Peki ya bahçe?”

“Bahçe mi?”

“Otlarla kaplanmış mıydı?”

Bahçenin bakımsız görünüyor olması hiç hoşuma gitmiyordu. Küçükken Naomi kazmayı ve bir şeyler ekmeyi çok seviyordu, sonra tatil aralarında orada değilken neler olduğunu fark etmişti. Bahçeye doğru düzgün bakmayalı yıllar olmuştu.

“Fark etmedim.” Omuz silkti.

Birden hayal kırıklığına uğradım. “Mutfak iyi kokuyor muydu?” “Koku mu? Nasıl kokması gerekiyordu ki?” Bana boş boş baktı. Çocukken içeri ilk koşan o olurdu ve derin bir nefes alırdı. Dolapların bile yazlık ev gibi koktuğunu söylerdi; hafif bir cila kokusuyla karışık çimenimsi, tuzlu bir koku.

“Peki ya üst katlar?”

Kafamın üstünden, yanıma gelen Ted e doğru baktı.

"Merhaba, güzel kız. Aç mısın?” Ted içten bir şekilde gülümseyerek Naomiye baktı.

Naomi başını iki yana salladı. “Nikita’yla buluşacağım. Gidip..

“Nikita sizinle gelmedi mi?” Kafam karışmıştı.

“Evet, geldi” dedi Naomi hemen. “Konuşmaya pek fırsatımız olmadı gerçi...” Tırnaklarını kemirmeye başladı.

Ted kızına sarıldı. “İyi vakit geçirdin ve arkadaşların da eğlendiler, değil mi?”

Naomi kafasını salladı ve kendini hemen çekti. “Duş almam lazım ”

Sesi titriyordu. Yorgundu, o kadar yorgundu ki ağlamaklıydı. Yanına yaklaştım. Aniden döndü ve bacağını ittiren Bertie yi sevmek için eğildiğinde sağ elinin işaret parmağında ışıldayan gümüş, ışıkta ortaya çıktı. Bir daha denedim.

“Yüzük yeni mi?”

“James verdi. Arkadaşlık yüzüğü,” dedi hemen.

“Çok güzelmiş. Peki anlamı?..” Yüzüğe dokunmak için uzandım.

Elini sertçe çekti. “Oyundaki her kıza bir tane verdi, kostümlerle beraber bir kutuda bulmuş.”

“Öyle mi? Çaldı yani?”

Şaka yapmak istemiştim ama Naomi gözlerini sabırsız bir tavırla devirdi. Cevap vermesine fırsat olmadan kapı büyük bir gümbürtüyle açıldı. Oğlanlar neredeyse içeri düşecekti. Nefesleri kesilmişti, yüzleri kıpkırmızı ve terliydi. Üzerlerinde şortlar ve kapıda ayaklarından fırlatıp attıkları çamurlu spor ayakkabılar vardı.

“Tanrım, leş gibisiniz.” Ted’in eğleniyormuş gibi bir hali vardı.

Theo zafer kazanmış gibi görünüyordu. Kâkülü alnına yapışmıştı, yanaklarında ter damlacıkları ve çenesinde bir çamur lekesi vardı. “Ben kazandım.”

Ed’in yüzü bembeyazdı. Nefes almakta zorlanarak eğildi. "‘Hile yaptın,” dedi nefes nefese.

Naomi hızlı adımlarla merdivenlere doğru yürüdü. “Siz sıcak suyu bitirmeden önce duşa giriyorum.”

“Naomi’nin nesi var böyle?” diye sordu Theo. “Son derece temiz görünüyor.”

“Seninle kıyaslayınca.” Ted, Ed’in kurumuş çamurlarla çizgi çizgi ayrılmış bacaklarına baktı.

“Hey, hiç fena değil.” Theo, Ted eskizini bıraktığım masanın üzerine doğru eğildi.

“Çekil. Her tarafına çamurlu ter damlatıyorsun.” Onu iterek uzaklaştırdım.

Ted çamura dikkat etmeksizin kolunu Ed'in omuzuna doladı. "Dün nöroşirurji koğuşundaki hemşireler bana senin iş tecrübesi edinmek için bir daha ne zaman geleceğini sordular. Sanırım seni sevdiler. Acaba?.."

Ed kafasını çevirdi. "Sağ ol ama UCAS[1] formum gitti bile." Oğlanlar konuşmadan, ağır ağır yukarı çıktılar.

"Ed'e ne oldu? Çok huysuz ve o kadar uzun yoldan eve ilk dönen o oluyor genelde," dedi Ted.

"Tanrı aşkına, Ted." Eğer akşamları eve daha erken gelseydi oğlanların ne kadar yoğun olduklarını fark edebileceğini o anda bütün ciddiyetiyle anladım. "Fen dersleri bitirme sınavları. Ödevler. Kürekçilik. Çok yorgun."

"Naomi'nin de canı çok sıkkınmış gibi geldi bana." Sonra kafasıyla onun gözden kaybolduğu merdivenleri işaret etti.

"O da yorgun," dedim umursamaz bir şekilde. Ted bana her zaman Naomi'yle ilgili fazlasıyla evhamlı davrandığımı söylerdi. "Belki de biraz hassas. Oyun onun bütün enerjisini tüketiyor. Us-

telik bir de büyüyor, bu yüzden biraz fazla..." Durup fark ettiğini küçük değişiklikleri kapsayacak bir kelime aradım ve "Dalgın," dedim. Endişeli olmadığımı göstermek için gülümseyerek yarım kalmış eskizi elime aldım. "Hormonların etkisi. Yaklaşan sınavlar. Ama içten içe eskiden olduğu gibi."

Ted güldü. "Çok şanslıyız çünkü bir an için bütün o sorular yüzünden endişelendiğini düşündüm."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Bütün sorular derken ne demek istiyorsun? Neler yaptığını merak ediyorum. Yoksa nasıl öğrenebilirim?"

Ted kolunu omuzuma doladı. "Kabul et. Sen tam bir kontrol manyağısın, tatlım." Bana bir öpücük verdi ve devam etti: "Belki daha fazla evde olsan..."

"Bana büyüklük taslama. Eğer daha fazla evde olsaydım bundan nefret ederdi." Uzaklaştım ve ona baktım, sessiz mutfakta sesim yüksek çıkmıyordu. "Beni ne hakla eleştirebiliyorsun? Birinin nasıl olduğuna bakmak için en son sen ne zaman evdeydin? Naominin resmini bitirmek için yukarı çıkıyorum. Kimsenin beni rahatsız etmesine izin verme."

Dar merdivenlerin sonuncusunu çıkarken Ed'in bağırarak bir şeyler sorduğunu duydum. Bununla Ted ilgilenebilirdi. Kendisi hiçbir zaman evde değilken hangi hakla daha fazla evde kalmamı istediğini ima edebilirdi? Kalbim öfkeyle çarpıyordu. Üzerinde Naomi nin yarım kalan portresi olan resim sehpam, çatı katındaki küçük, beyaz badanalı odanın ortasında duruyordu. Resme bakarken kalp atışlarım yavaşladı ve son saatin öfkesi yok olmaya başladı. Naominin mavi gözleri capcanlı ışıldıyordu. Fırçamı buldum ve gözlerinin tonunu yumuşatmaya başladım.

Bristol 2009 Üç gün önce

Pazartesi, günün uzun süren koşturmacası akşama doğru azaldı. O gece *Batı Yakasının Hikâyesini* seyretmeye gidecektik. Bu ilk performans olacaktı ve sonra da cuma günü, yani son gece bir kere daha gidecektik. İşten döndüğümde ev temiz ve derli topluydu. Anya çıkmadan önce akşam yemeği için her tabağın yanına minik birer çiçek ve peçete koyarak masayı hazırlamıştı. Kız kardeşimin yanı sıra Shan ve Nikita da gelecekti. Fırına koymak için yemek hazırlamaya başladım, doğrama ve karıştırma işlemleri yoğun geçen bir ameliyattan sonra insanı rahatlatıyordu. Beyaz soğanların renginin koyulaşarak kahverengileşmesini, baharatlı Hint yemeğinin katı hamurunun sıcakta gevşeyip portakal rengine dönüşmesini seyrettim. Birbirine karışan renkler bana resim yapmayı, bir paletin üzerinde boyaları karıştırmayı hatırlattı ve yukarı çıkıp Naomi'nin portresine devam etmek istedim.

Kate erken geldi, üzerinde tüvit kumaştan sade bir elbise ve ayağında bileğe kadar botlar vardı. Şampanya bardaklarını bir tepsiye yerleştirdi. Kız kardeşimin uzun kadehleri tutan elleri pürüzsüzdü, kusursuz bir oval şeklindeki tırnakları kıpkırmızı parlıyordu. Kısa ve röfleli saçları parlak ve hareketliydi.

"Hayat nasıl?" diye sordum dikkatli bir şekilde, sadece birkaç ay önce boşanmıştı.

"Jack gittiğinden beri mi demek istiyorsun? Kesinlikle harika" Kate bana baktı. "İstediğim zaman kalkıyorum. Uğraşmam gereken iğrenç çoraplar yok. Asla yemek yapmak yok. Hepsinden iyisi, geceleri uykusuz bir şekilde kimi becerdiğini düşünmenu* gerek yok."

"Kare..."

"Benim için üzülme. Boşanmak harika. Sen de denemelisin. Yorgun

gözüküyorsun.” Haylaz haylaz gülümsedi. “Kocan hâlâ eve gecenin geç saatlerinde gelmeye devam ediyor mu?”

Ona kısa bir an bakrım. “Eğer Ted e tamamen güvenmeseydim işim çok zor olurdu. Hep saçma sapan saatlerde çalıştı. Nöbetçi olduğunda uyuyorum.” Ona en son tartışmamızdan bahsetmedim, sonuçta evden o kadar uzakta kalmasının suçlusu aslında kendisi değildi.

“Peki, neden bu kadar yorgunsun? Naomi yüzünden mi?” diye ısrar etti. Kafamı iki yana salladım ama o devam etti: “Onun yaşındayken nelerle uğraştığımızı hatırlamıyor musun? Annemin ruhu bile duymuyordu.”

“O farklıydı. Biz farklıydık. Annemin hiçbir şeyi fark ettiği yoktu zaten.” Artık sinirlenmiştim. “Naomi gerçekten çok çalışıyor, başka şeylerle uğraşacak vakti yok.”

Kate tek kaşını kaldırdı. “Ah, mükemmel evlat. Peki ya oğlanlar?”

Bir kadehe beyaz şarap doldurup ona uzattım. “Çocuklarla ilgisi yok. Naomi nin portresini bitirmeye çalışıyorum.”

“Sen hiç durmaz mısın?” Kate bir yudum aldı. “Bir koşu bandının üzerinde gibisin ve eğer durursan olacaklardan korkuyorsun.” Körili yemek ocakta fokurduyordu, tadına bakarak bir miktar daha Hindistan cevizi ekledim. Ben cevap vermeyince Kate hafifçe omuz silkti. Beni hep kışkırtmaya çalışırdı ama bu sefer uzatmadım. Kulaklarındaki yanardöner küpeler ışıldıyordu ve makyajı mükemmeldi. îş kıyafetimi değiştirip koyu renkli bir etek ve siyah bir kazak giymiş, birbirine dolaşan saçlarımı hızlı bir şekilde kıvırıp mandal tokayla tutturmuştum. Biraz da far bulup parmağımla sürmüştüm. Tırnaklarımı genelde işe giderken mutfak makasıyla

kesiyordum. Ona hayatımı istediğim için bu şekilde sürdürdüğümü söylesem bana inanmazdı. Yorgunluğa ve zaman darlığına rağmen her şeyi istiyordum.

Tiyatroya gitmek için çıktığımızda karşı pencereden Harold Moore’un baktığını gördüm. Annesinin onu hiç tiyatro izlemeye götürüp götürmediğini merak ettim. Onu hiç dışarıda görmemiştim. Belki de insanların gözlerini dikip onlara bakmalarını istemiyordu. Ona el sallayınca gözden kayboldu.

Fuayede Ted’i beklerken Kate bana döndü. “Beni ciddiye alma. Ne seçersek onu

alıyoruz,” dedi. “Sen benden çok daha fazlasını seçtin. Sadece bütün bunlar bazen çok fazlaymış gibi geliyor.”

Daha sonra tiyatrodaki uzun sıralarda Shan, Ted, ben, Kate, Ed ve Theo beraber oturduk. Sahneden gelen ışığın hepsinin görüntüsünü nasıl parlaklaştırdığını fark ettim. Mükemmel bir andı. Şüphe ve endişelerim tekrar kayboldu. Çok fazla şey seçmemiştim ve işe yarıyordu. Zar zor. Kendimi tekrar şanslı hissettim.

Perde açıldığında kalbim o kadar yüksek sesle atmaya başladı ki herkesin duyacağını sandım. Naomi adına bu kadar korkmaya hiç hazırlıklı değildim. Ama sahneye çıktığında korkum geçti. Onu tanımakta zorlandım. Oynadığı Maria karakteri masum bir kız değildi, erkekleri baştan çıkaran genç bir kızdı. Tony’yle olan, gücünü kullandığı sahnelerde onda duygusal olduğu kadar acımasız bir şeyler de vardı. Seyirci büyülenmişti. Her şeyi son derece doğal bir hale dönüştürüyordu. Maria olmak için gerçekten çok çalışmıştı -provalar çok insafsızdı, geceler boyunca eve geç saatlerde göz altlarında mor halkalarla dönmüştü- ama başarmıştı; Maria olmuştu. Kendine özgü bir biçimde yarattığı Maria. Bu kadar yorgun olmasına şaşmamak gerekiyordu.

Ara verildiğinde etrafımız kuşatıldı.

“Bu nasıl bir şeydi öyle?”

“Tam bir yıldız.”

“Sesi harika.”

Erkekler tebriklerini utangaç tavırlarla sundular. Ed hızlı hızlı şarap içiyordu. Theo sersemlemiş gözüküyordu. Ted gururla gülümsüyordu.

İkinci perdede Naominin Mariası öfke ve kararlılıkla yanıp tutuşuyordu. Ne ağlayıp sızlanan Juliet ne de başı önüne eğik bir kurbandı. İntikam almayı kafasına koymuş gibi geliyordu bana.

Daha sonra kalabalık mutfağa girdiğinde herkes onu alkışladı ve benim ona sarılmama izin verdi. Yanağımı onunkine değdirdiğimde sıcak teninden şüphe götürmez derecede aromatik bir koku yükseldi. Alkol. Yine içki içmişti.

Geriye çekilip ona baktım ama gözleri çoktan odada gezinmeye başlamıştı bile ve bana hiç bakmadı. Tam o sırada Theo öne atılıp ona sarıldı ve ayaklarını

yerden keserek onu döndürdü. Dudakları titriyordu ama Nikita onu ipeğimsi, turuncu bir eşarpla sardı ve onu güldürecek bir şeyler fısıldadı. Kate olsaydı gençken sünger gibi içtiğimizi söylerdi. *Gençken, yeni deneyimler edinirken çok normal*, dedim kendi kendime. *Ama*, diye fısıldadı zihnimdeki ses, *bununla beraber yorgunluk, mesafe, sessizlikler ve tütün kokusu da var.* Nikita ya sarılışını izlerken onunla doğru düzgün konuşmaya karar verdim, en kısa sürede, daha az yorgun olduğu bir zamanda. Sonuç olarak bu onun gecesiydi. Biraz rahat olmam gerekiyordu.

Akşam yemeğinde her tabağa pide koyarak masanın çevresinde dolaştım. Naomi, masanın bir ucunda kafaları birbirine değecek şekilde Nikitanın yanında oturuyordu. Parlak bir sarı ve ışıl ışıl bir siyah. Onları bir arada görmenin sevinciyle bir an için duraksadım.

“Ne zaman?”

Dikkatimi çeken şey, Nikitanın sesindeki şaşkınlık tınısıydı.

“Perşembe. Hey, ne istiyorsun?” Naomi arkasını dönerek suçlayıcı bir şekilde bana baktı. “Bizi dinlemeye hakkın yok.”

“İşte piden, tatlım.” Üstünde durmadım. Bu gece böyle yapmam gerekiyordu. “Bu da seninki, Nik. Sadece perşembeyle ilgili bir şeyler duydum.”

Naomi’nin yüzü yumuşadı. “Perşembe günü oyundan sonra hep beraber kutlama yapmak için dışarı çıkıyoruz.”

“Perşembe mi? Ama son gece cuma.”

“Evet, öyle. Parti o zaman yapılacak ama birkaçımız biraz takılıp konuşmak istedik, bu yüzden sondan bir önceki gece yemeğe gideriz diye düşündük.” Sorgularmış gibi bana baktı.

“Bence sorun yok, tatlım. Sadece abartmayın.”

Bundan sonraki zamanlarda gösterilerle meşguldü ve hemen hemen hiç evde olmuyordu. Sonuç olarak kendime söz verdiğim gibi onunla konuşacak vaktim olmadı. Üç gün sonra mutfağa elinde naylon poşeti ve yüzünde farklı bir gülümsemeyle geldi. Sonra da ortadan kayboldu.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Ben kanepede örtüyü onu saracak şekilde örterken Mary'nin pençe gibi kıvrılmış eli örtünün ucunu tutuyor. Bir duraksama oluyor. Yanakları kızarıyor, utanmış gibi bir hali var.

Pat diye, "Merak etme," diyorum. "Hastanede pratisyen hekim olarak çalışmıştım, bu yüzden insanların bayılmasına alışkınım. Tansiyon ilaçlarını gördüm. Belki de... bir genel sağlık taraması yaptırsan iyi olur?"

"Şu berbat ilaçlar. Yarardan çok zararları var. Çok yardımcı oldun, tatlım."

Bir başka küçük duraksama oluyor. Benimle ilgili sorulmamış soruların birikmeye başladığını hissediyorum.

"Bir şey değil." Bertie kapıya kadar peşimden geliyor. Kısa bir an için arkamı dönüyorum. "Bütün kedi mamasını yediği için üzgünüm."

"Kedi çok şişmanlamaya başlamıştı." Açık mavi gözleri parıldıyor. "Yine gel. Gelecek sefere çay yaparım."

"Hoşça kal," diyorum ve kapısını dikkatli bir şekilde kapatıyorum. Hiç istemeden de olsa yeni bir arkadaş edindim. Ve son bir

saat boyunca, beni bir yıldır bir gölge gibi takip eden korkunun bir parça uzaklaşmış olduğunu fark ediyorum.

Bristol 2009 Kaybolduğu gece

Polis çıktıktan sonra arabalarının uzaklaştığını, ıslak asfalttaki tekerlek sesinin gittikçe azaldığını duyduk. Dışarıda açık gri ışık, bahçedeki karanlık havayı keskinleştiriyordu. Pencereyi iterek açarken dirseğimi pencerenin pervazındaki küçük kitap yığınına çarpıp onu devirdim. Kırmızı bir test kitabını yerden kaldırdım ve düzgün, eğik bir yazıyla yazılmış *Naomi Malcolm, Kimya* yazısını okudum. Yazının her tarafına tükenmez kalemle kalpler çizilmişti, bazıları mürekkebin fazlalığından dolayı hafifçe bulaşmıştı. Bir süre elimi yumuşak kâğıdın üzerinden çekmedim.

Ted bir saat uyumak için yukarı çıktı.

Tek başıma mutfakta kalınca şiddetli ve ani bir duygunun saldırısına uğradım: katıksız korku. Nefes alabilmek için sanki bir rüzgârla boğuşuyormuş gibi kafamı eğdim. Ellerim korkudan âdeta infilak edecek gibiydi. Yüzüm acıyordu ve kafatasım acı içinde karıncalanıyordu. Korkunun hızlı nabız atışları ağzımın kenarından göğüs kafesime doğru ilerliyordu. Elimi o sert, hançer gibi kemiğe koyduğumda küt küt atıyormuş gibi geldi bana. Uyluklarım güçsüzleşmişti. Yürümek çok zordu.

Safra, midemden boğazıma ve burnuma doğru yükseldikçe bir anda bunun kızımın öldüğü an olabileceği ve bu yüzden kendimi ölecekmiş gibi hissettiğim geldi aklıma.

Arka arkaya öğürerek kustum ve kalan bütün gücümle yanaklarımdaki gözyaşlarını ve kusmuğu tuvalet kâğıdıyla sildim.

Sonra klozetin kapağını kapattım ve yanına diz çöküp kafamı kapağın üstüne koyduğum kollarımın üzerine bıraktım. Linolyum döşemenin duvarla birleştiği köşede eskiden kalma üçgen şeklinde bir idrar lekesi ve bir tampon paketinin sarı kâğıdının bir parçasını gördüm.

Mutfağa gittim. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Saat yedi buçuktu. Oğlanlar kısa süre içinde okula gitmek için kalkacaklardı. O sarı kâğıt haftalardır orada duruyor olabilirdi ama düşüncelerim hızla derinlere kaydı: Vücut öldüğünde normal döngülere ne oluyordu? Kan bir süre için akmaya devam eder ve vücut ısısı düştükçe soğurdu. Tekrar saate baktım. Eve dönmesi gereken saatin üzerinden sekiz saat geçmişti. Ölmemişti. Hayır. Otobanda bir kafedeydi, dudaklarını sıcak çikolata dolu bir fincanının kenarına dayamıştı ya da sabahın bu erken saatlerinde bir kumsalın uçsuz bucaksız ıslak kumlarında frizbi oynuyordu. Kollarını her havaya kaldırdığında pantolonunun aşağıya kayan yerindeki soğuk bir parça çıplak teni görünüyordu. Telefon etmemeye karar vermişti ama öfkeli değildim. Bir daha hiç sinirlenmeyecektim. Her şeyi anlayışla karşılayacaktım. Söz veriyordum. Eğer güvende olacaksa hayatımın geri kalan her lanet olası gününde kiliseye gitmek için Tanrı ya söz verdim.

Merdivenlerden ağır ağır çıktım. Yaşlanmak böyle bir şey olmalıydı. Her an yavaş ve zordu. Ted yatağın üzerine uzanmış, uyuyordu. Ayakkabılarını ayağından fırlatmıştı ve ceketi sandalyenin üzerindeydi. Ağzı açıktı ve sessiz sessiz horluyordu. Beni genellikle uyutmayan yumuşak hırıltı şu anda rahatlatıcıydı. O kadar masumdu ki... Yanına uzandım. Dokunmadan ama

sıcaklığının bana geçmesine izin verecek kadar yakınına gittim. Korkunç kelimeler kafatasımın duvarına çarpıp duruyordu. Göz kapaklarımın içi kıpkırmızıydı.

Dışarıda kuşlar ötmeye başladı.

Dorset 2010

Bir yıl sonra

en Mary'nin yanındayken rüzgâr çıkmış, fırtına başlamak

üzere. Işıltılı bir griye dönüşen gökyüzünde, sazdan çatıların arasından uzakta gözüken kayalıklar zümrüt yeşiline bürünmüş. Bu yoğunluğun boyayla nasıl verilebileceğini düşünerek yerimde büyülenmiş gibi kalıyorum. Seyrederken bile ışık azalıyor ve gökyüzü kül rengine dönüyor, ardından çakan şimşekle yeşil ortadan kayboluyor. Kapıma ulaştığımda gök gürültüsü duyuluyor. Bertie ağlıyor. Sonra yağmur başlıyor ve ben kaygan ıslak ellerimle kilidi açmaya uğraşırken bir anda sırılsıklam oluyoruz. Yağmurun insanın tenini daha bronz ve yabancı gösterdiğini fark ediyorum. İçeriden can sıkıcı bir çarpma sesi geliyor, üst katta bir pencere rüzgârdan açılmış ve evin dış duvarına çarpıp duruyor. Pencereden dalgaların çakıl taşlarına çarpma sesi geliyor. Pencerenin koluna uzandığımda rüzgâr saçlarımı dövüyor ve buz gibi yağmur yüzüme vuruyor, bu yüzden nefes almak çok zor. Fırtınanın o saf gücü çok korkutucu ama aynı zamanda canlandırıcı. Bu beni bir yıl boyunca her sabah bekleyen soğuk dehşetten daha farklı bir korku.

Bristol 2009 Bir gün sonra

Uyandığımda ani bir dehşet duygusu tarafından çepeçevre kuşatıldım. Yanımızdaki odada Theo'nun zar zor yataktan kalkışını, duşa gidişini, şarkı söyleyerek suyu açışını duyabiliyordum. Gözlerinin yarı kapalı olduğunu biliyordum. Suyun sesi yan odadaki Ed'i uyandırdı. Sessiz mırıltıları ve iç çekileri yavaş yavaş bastıran gürültülü esnemeleri duyabiliyordum. Saatime baktım, saat sekiz buçuktu. Onların olaydan haberdar olmadıkları bu saatleri uza-tabilmeyi isterdim.

Aşağıda ışıklar yanıyordu. Kahve kokusu midemi tekrar bulandırdı.

Masaya mısır gevreğini ve kâseleri koydum. Süt, meyve suyu, kaşık. Oğlanlar aşağıya indiler. Doğru ses tonunu bulmaya çalışarak bekledim.

“Naomi evde değil.”

Sesimin normal çıktığını sanıyordum ama oğlanlar bir anda donup kaldılar. Masaya eğilmiş, kutudan portakal suyu içmekte olan Theo karton kutuyu ağzından çekti. Kâseye mısır gevreği koyan Ed, kutuyu kaldırırken saçılan yulaf tanelerini yakalamaya çalıştı. Beklediler.

“Dün... dün gece eve gelmedi. Yapacağını söylediği şeyi yapmıyormuş...”

“Eee?” dedi ikisi aynı anda.

Ed omuz silkti. “Bu kadar telaşlanacak ne var?”

Bunu sevinçle karşıladım. Gerçekten bu şekilde görünüyor olabilir miydi? Sadece bir telaş mıydı? Bir umut ışığı belirdi.

“Bize oyuncularla yemeğe gideceğini söylemişti ama bunun yerine biriyle tanıştığını düşünüyoruz. Henüz kim olduğunu bilmiyoruz.”

“Eee?” dedi Ed tekrar.

Ted şaşkın görünüyordu. “Nereden biliyorsunuz?”

“Nikitaya sorduk.”

“Nikitaya Naominin sırlarını mı söylettiniz?” Ed inanamı-yormuş gibiydi.

“Ed, gecenin iki buçuğuna kadar bekledik...”

“Tanrım, o zaman Nikita’yla gecenin köründe mi konuştunuz?” Ed’in sesi öfkeliydi. Çatal kaşık çekmecesini o kadar sert bir şekilde çekti ki bıçaklar ve çatallar büyük bir gürültüyle yere döküldü. “Kahretsin.” Düşenleri yerden almak için eğildi ve gürültülü bir şekilde masaya attı.

“Bugün polis soru sormak için okulunuza gelebilir,” dedim ikisine. “Hatta sizinle konuşmak isteyebilirler.”

“Bir de polis mi var? Naomi bir arkadaşında uyuyordur muhtemelen.” Kızgın bir şekilde bana baktı. “Bazen sana inanamıyorum.” “İkinizden birine bir şey söyledi mi?”

Ed kafasını hızlıca iki yana salladı ve Theo’yu beklemeden çıktı. Öfkesi beni sarsmıştı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum ama bana sunduğu bir şey vardı. Boş yere telaşlanıyorduk.

“Bana da bir şey söylemedi.” Theo’nun açık renkli kaşları, üstlerindeki ince deride birbirine paralel dar çıkıntılar oluşturarak gergin bir V şeklinde birbirine yaklaşmıştı. “Ama benimle eskisi kadar sık konuşmuyordu.” Kelimeler ağzından ağır ağır döküldü, sanki bunun ilk kez farkına varıyormuş gibi. “Eskisi kadar evde durmadığı için öyle olduğunu düşünüyorum, oyun yüzünden...” Sesi, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi yavaş yavaş kayboldu. Sonra bana baktı, sesi endişeden incecik çıkıyordu. “Babam nerede? O da biliyor mu?''

“Sence, Theo? Elbette biliyor.” Kolumu omuzuna doladım. “Gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirdik. Baban hâlâ uyuyor.” “Peki, şimdi ne olacak?” Sesi mahvolmuş gibi çıkıyordu. “Tatlım, onu bulacağız. Polis bize yardım ediyor.” Sesimin söylediklerime inanıyormuş gibi çıkması için çabaladım, sanki kafamın içi bas bas bağıran sorularla dolu değilmiş gibi.

“Polis. Tanrım. Pekâlâ.” Hızlıca volta attı. “Millete sorarım. Umarım... şey, arar ya da mesaj atar.”

“Evet. Sağ ol, tatlım.”

Bana doğru eğildi, çıkmadan önce yanağında yeni çıkan yumuşak sakalı yüzüme değdi.

Masada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Oda etrafımda dönmeye ve göz kapaklarımın sıcak kenarları yavaşça kapanmaya başladı. Başım masaya doğru düşmüş olmalı çünkü telefon çaldığında çıkan gürültü beni yerimden sıçrattı.

“Dedektif John Harrison.”

“Evet?”

“Cinayet Masası ndan. Bayan Malcolm... affedersiniz, Doktor Malcolm.”

“Evet?”

“Şimdilik bir haber yok. Bütün hastaneleri kontrol ettik. Naomi nin girişi yapılmamış ve bu iyi bir şey. Okulu aradık. Ben biraz sonra öğretmenlerle ve kızlarla konuşmaya gideceğim.” Sesi ciddiydi. Umut ışığı tekrar yok oldu. Boş yere telaşlanmadığımızı biliyordu.

“Onlara haber versem iyi olur.”

“Buna gerek yok. Biz hallettik. Ekipten biri öğlen sizinle tekrar konuşmaya gelecek. En kısa zamanda diğer çocuklarınızla da konuşmaları gerekiyor.”

“Theo ve Ed’le mi?”

O zaman onlar da mı şüpheliydi? Polis neden gidip şehrin uzak bölgelerinin altını üstüne getirip araba süren bir adam ve korkmuş bir kız aramıyordu acaba? *Bir adam*-, Naomi, Nikitaya böyle demişti. Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Adam onu etkileyecek kadar güçlü omuzlan olan, uzun boylu ve etkileyici biri olabilirdi. Bunun tam tersi de olabilirdi; daha genç, daha ufak tefek, sıradan görünen, belki ondan hoşlanmasına sebep olacak şekilde kibar yüzlü biri. Gerçekten de bunu gizli gizli ayarlayarak onunla kendi isteğiyle gitmiş olabilir miydi? Bu düşünce umut doluydu ama doğru olmadığını biliyordum, bize söylemeden evi terk etmiş olamazdı. Hayatı boyunca yabancılar ve arabalarla ilgili duyduğu uyarılardan sonra asla...

“Şey, Doktor... Bayan...” Belki de sonuçta ben onunkine denk bir mesleği olan biri değildim, belki de sadece çocuğu kaybolmuş bir anneydim. Kafası karışmıştı.

“Jenny.”

“Tamam. Jenny. Sadece sıradan işlemler. Sonuçta faydası oluyor.” “Sıradan bir kaybolma için sıradan işlemler mi?”

Kızım bir yerlerde adımı fısıldıyor olabilirdi.

“Öyle demek istemedim, Jenny. Ne kadar çok gencin kısa süre için ortadan kaybolup sapasağlam bir şekilde tekrar ortaya çıktığını bilseydin şaşırırdın. Bu arada taş üstünde taş bırakmayacağız. Her şeyi gerektiği gibi, kitabına uygun şekilde yapacağız.”

Defterinde klişelerden bir liste olmalıydı. Bunların alfabetik olarak sıralanmış olup olmadığını merak ettim. Belki de sıralamayı olaylara göre yapmıştı: ortadan kaybolma, kaçırılma, tecavüz, cinayet.

Sorun şu ki, Dedektif..Durdum ve ağır ağır nefes aldım; doğum öncesi derslerinde, kasılmalar geldiğinde yapılmasını öğrettikleri gibi. Nefes al ve say. Yavaşça bırak. “Sorun şu: Bu bekleme işini nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Sesi değişti ve biraz daha samimileşti.

“Dayan, Jenny, biraz daha dayan.”

Gözlerim yanıyordu.

Tekrar yukarı çıktım. Ted tam olarak aynı pozisyondaydı. Gömleğindeki kırışıklıklar hiç değişmemişti. Küveti sıcak suyla doldurdum ve birkaç dakika içinde yattım. Sonra belime bir havlu dolayarak elimde telefonla hâlâ ıslak bir halde yorganın altına girdim. Karanlık hemen çöktü, sanki vurulmuşum gibi.

Kapı zili çaldığında yataktan yuvarlandım, bir kot pantolon ve Ted’in kazağını giydim. Zil tekrar çaldığında aşağıdaydım.

Kapıdaki adam hiç kıpırdamadan duruyordu. Ciddi bir değerlendirme anı yaşandı. Adam yapılıydı, yıpranmış yüzüne düşen gri saçları, gri gözlerinden yelpaze gibi yayılan derin çizgileri vardı. Ve hüzünlü dudakları. Hayatının bir döneminde burnu kırılmış olmalıydı. Yüzü simetrik değildi. Sol gözü sağ gözünden sanki daha büyüktü ya da şekli biraz daha farklıydı. Makyajsız yüzüme, karmakarışık saçlarıma, kocaman kazağıma, eski kot pantolonuma ve çıplak ayaklarıma dikkatli bir şekilde baktı ve muhtemelen başka bir kurban gördü.

“Michael Kopje. Aile irtibat memuru.”

Güney Afrika aksam hemen tanıdık geldi. Beni bir anda Güney Afrika’daki görev merkezinde geçirdiğim boş yılıma ve hurda kamyonetleriyle, kıtlıkla ve büyükbaş hayvan hastalıklarıyla uğraşan güçlü çiftçilere götürdü. Kriz anında ne yapılacağını bilen insanlar. Tokalaşması kısa ve sertti.

“Tepe anlamına gelen Kopje gibi mi?” Bunu gerçekten söyledim mi? Her şeye rağmen?

Gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşti ve dudakları bir an için gülümser gibi oldu ama sonra tekrar aşağıya doğru kıvrıldılar. Bana bunu nereden bildiğimi sormamasına sevindim. Afrika'yla ilgili fikir alışverişinde bulunmak, onun benim Afrika'mı bilip bilmediğini veya benim onun Afrika'sını bilip bilmediğimi öğrenmek istemiyordum.

"Ben Jenny. İçeri buyurun."

Onu mutfağa götürdüm, su ısıtıcısını çalıştırdım ve Ted'i uyandırmak için yukarı çıktım. Hemen uyandı ve benimle beraber aşağıya indi. Onun saate bakan gözlerini takip ettim. Öğlen olmuştu.

"Kızımızın dönmesi gereken saatin üstünden on iki saatten fazla geçti. İhtiyacımız olan tek destek, haber," dedi Ted. Masanın karşısından Michael Kopje ye gözlerini dikerek adamın karşısına oturdu.

"Bu yüzden buradayım."

"Peki, bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Gelmeden tiyatro öğretmeniyle konuşma fırsatım oldu, Bayan Mears'la ve oyundaki bütün oyuncularla. Ceketinin cebinden hızlı bir şekilde bir not defteri çıkardı. Nikita adında bir kız bize Naomiyle ilgili bazı şeyler söyledi."

Onun ismini söyleyiş şeklinden hoşlanmadım, onu tanıyor-muşçasına soğukkanlıydı. Ted'in yanına oturdum ve elini tuttum. Bir anda içimi ani bir öfke kapladı. Eğer Naomi şu anda burada olsaydı bu Michael Kopje denen adamla asla tanışmamız gerekmeyecekti ama bir talihsizlik eseri, bir yabancı onun adı üzerinde hak iddia ediyordu. Gri gözlerine ters ters bakınca kafasını yere eğdi. O anda nasıl hissettiğimi anladığını gördüm ve beni esir

alan öfkenin bir kısmı kaybolmaya başladı. Bir süre durdu ve sonra tekrar sessiz bir şekilde konuşmaya başladı.

"Oyunun sonunda üzerlerini değiştirmeye gitmişler ama binada yalnız değillermiş. Bayan Mears daha büyük bir çocuğun lobide beklediğini, daha sonra temizlik görevlisinin de kapıları kilitlemek için geleceğini bildiğinden onları bıraktığını söyledi."

"Ne çocuğu?"

Bir an tereddüt etti. “Edward. Oğlunuz.”

“Ed mi?”

“Bayan Mears a Naomi yi yürüyerek eve götüreceğini söylemiş.”

Afallamış bir şekilde oturup kaldım. Öyleyse Ed oradaydı ve bunu bize söylememişti. Nikita da aynı şekilde.

“Lütfen devam edin, Bay Kopje.” Ted gergin ve dudakları kaskatı bir şekilde oturuyordu.

“Bana Michael deyin. Nikita bize Naomi’nin bir adamla buluşmak üzere olduğunu söyledi. Onunla beklemek istemiş ama Naomi buna gerek olmadığını söylemiş. Ed orada olduğu için, bilirsiniz işte... Anlaşılan Nikita nin annesi onu almaya geldiğinde tiyatro boşmuş. Ed dün gece eve kaçta döndü?”

“Bilmiyorum. Uyuyakalmışım.”

Bunun üzerine Michael’ın gözleri büyümüş gibi geldi bana. Çocuklarının gecenin herhangi bir saatinde başıboş gezmelerine izin veren ilgisiz bir anne gibi mi görünüyordum? Uykuya dalmak istememiştim. Bazen o kadar yorgun oluyordum ki oturur oturmaz uyku bastırıyordu. Bunları açıklamanın bir faydası yoktu, şu anda nasıl bir önemi olabilirdi?

“Ed de Nikita’dan hemen sonra çıkmış gibi gözüküyor,” dedi Michael.

“Onun kalması gerekirdi,” diye fısıldadı Ted.

Ed’in numarasını tuşladım ama doğruca sesli mesaja düştü.

Michael, Ted’i duymamış gibi devam etti: “Nikita bana bu adam hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini söyledi. Naomi ondan ilk kez yaklaşık iki hafta önce bahsetmiş. Nikita bir keresinde adamın tiyatronun arkalarına bir yere gelmiş olabileceğini düşünüyor ama onu yakından hiç görmemiş.”

“Yabancı birini gören birileri mutlaka vardır?” Yerimde hareket edip öne-doğru eğildim. “Eğer öğretmenlere sorarsanız...”

“Ben de tam oraya geliyordum. Bayan Mears da bir prova sırasında arka

taraflarda oturan bir adam görmüş. Naomi yi onun yanındaki koltuktan kalkarken gördüğünü sanıyor. Görünüşe göre Naomiye arkadaşlarının veya ailesinin provalara gelemeyeceğini söylemiş. Naomi de ona adamı davet etmediğini, öylesine çıkıp geldiğini söylemiş."

Michael duraksayınca adamın bizim seyrettiğimiz oyun sırasında da orada olup olmadığını merak ettim. Ara boyunca salonun arka taraflarında dolaşan bir yabancı aradım zihnimde. Sanki bir sütuna yaslanmış, uzun boylu biri mi vardı veya büfeden dönen bir kafa, bizim grubu görebilmek için kafasını sağa sola çeviren biri? Belki. Ama bunu sadece hayal ediyor da olabilirdim. "Bayan Mears onu görmüş mü?"

"Tiyatronun arka tarafında ışık yokmuş. Adam oturuyormuş. Birinin ebeveyni olabileceğini düşünmüş." Sonra ikimize birden baktı. "Naomi size yeni bir ilişkiyle ilgili bir şeyler söyledi mi? Veya size sıra dışı gibi gelen başka bir şey oldu mu?

Tam ben, "Evet," derken Ted, "Hayır, dedi. Michael bana döndü.

"Bir şey söylemedi ama farklı olan bir şeyler vardı," dedim yavaşça.

"Nasıl farklı?"

"Daha sessizdi. Bunu bir oyun provasından sonra fark ettim. Eve çok geç döndü ve mesafeli bir hali vardı."

"Mesafeli mi?" Bekledi, kalemi defterindeki bir sayfanın üzerinde hazır duruyordu.

Bertie'nin o anda önünde uyuduğu ocağa doğru bir göz attım. Naomi benden gözlerini kaçırdığında tam olarak orada duruyordu.

"Eskiden benimle çok konuşurdu," dedim. "Her şey hakkında. O gece bunu yapmaktan vazgeçtiğini fark ettim. Bütün bu oyun provaları ve ödevler yüzünden yorgun olduğunu düşündüm ama..

Ödevler yüzünden Naomi nin hemen savunmaya geçmesini, onun peşinden gelen sessizliği hatırlayarak bir an durdum. "Şimdi geçmişi düşününce beni kasten uzaklaştırdığını düşünüyorum." Bir sessizlik oldu. Michael'ın kaleminden çıkan belli belirsiz hışırtıyı duyabiliyordum. Sonra Ted hızlı bir şekilde kafasını

kaldırdı ve sesi anılarımı böldü.

“Yazlık ev,” dedi.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Tekrar çarpmaması için pencereyi kilitledikten sonra sırılsıklam olan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve koridordaki yığının üzerine bırakıp pijama, kalın çorap ve eski bir kazak giyiyorum. Mary’nin sıcak tek katlı evinden sonra yazlık evin alt katı bana soğuk ve boş geliyor. Bir ileri bir geri yürüyorum, vücudum korkunç derecede canlı. Dışarı çıkan ne var veya neyin içeri girmesine izin verdim? Bir şey zihnimin bir köşesini çekiştirdi ve benim sakin, siyah bir boşluk yarattığım yere kıpır kıpır renkler bıraktı. Fark edilmek isteyen bir görüntü oluşuyor zihnimde. Yazı masasının arkasında içinde resimler olan eski bir resim çantası var. Boş bir tuval bulmak için resim çantasını hızlı bir şekilde çekip çıkarıyorum, sonra boya tüplerini masaya yayıyorum. Fırtınanın rengini ve sesini resmetmek istiyorum.

Resimlerden bazıları dışarı çıkıyor ve biri yere düşüyor. Bertie üzerine basmadan resmi yerden kaldırıyorum. Asla bitiremediğim Naomi portresi bu. Dudaklarında bir gülümseme var, gözlerinde daha önce fark etmediğim zafer dolu bir bakış. En küçük çocuk, anne ve babasına diğer çocuklara yasak olan şeyleri yaptırmasını bilir, derler. Ede yazlık evde parti yapamayacağını söylemiştim ama

Naomi’ye izin verdim. Hemen hemen istediği her şeyi yaptırmayı başardı ve bu onun felaketi oldu.

Bristol 2009 Bir gün sonra

“Geçen hafta yazlığa gitmişti,” dedi Ted. Yazmayı bırakıp bakışlarını ona soran gözlerle bakan Michael’a çevirdi.

“Yazlık ev mi?”

“Affedersiniz,” dedi Ted hemen. “Jenny’nin anne ve babası emekli olduktan sonra evlilik hayatları boyunca sahip oldukları, Dorset’teki yazlık eve yerleşeceklerdi ama babası öldü. Annesi de geçenlerde o yazlık evi Jenny’ye hediye etti.” Sabırsızlıkla iç çekti. “Her neyse, geçen hafta sonu Naominin oyun başlamadan önce oraya gitmesine izin verdik. Bir molaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Oyundan bazı arkadaşlarıyla kafa dinlemeye gitmek istiyordu. O

sırada bu bize oldukça mantıklı gelmişti.”

Naominin kapının iç tarafında nasıl da sessizce beklediğini hatırladım. “Geri döndüğünde çok... dalgındı. Bize o günle ilgili pek fazla bir şey anlatmadı.”

Ted’le birbirimize baktık.

“Kimlerle gitti?” diye sordu Michael.

“Okuldan arkadaşlarıyla. Oyundan,” dedi Ted. “En azından bize böyle söyledi. Yıllardır tanıdığı bir çocuk. Başka oyuncular. Nikita.”

“Naomi yi evden mi aldılar?” Michael tekrar yazmaya başlamıştı. “Hayır, onlarla buluşmaya gitti,” dedim midem bulanarak. Bu doğru muydu?

Ted’le aynı anda ayağa kalktık.

“Adrese ihtiyacım var.” Michael kafasını kaldırıp bize baktı. “Anahtara.”

“Hiç gerek yok,” diye cevap verdi Ted. “Ben şimdi gidiyorum.” Michael defterini ceketinin içine sokup ayağa kalktı. Cep telefonunu çıkardı ve konuştu. Ted’e yazlık eve giderken eşlik etmeleri için bir şoför ve polis memuru istediğini duyduk.

“Tek başıma idare ederim. Bunu tercih ederim,” dedi Ted birdenbire. “Eğer oradaysa karşısında bir sürü polis görünce korkabilir.” Michael telefon konuşmasına ara verdi ve sessizce, “Eğer Naomi oradaysa ve yanında bir adam varsa adamın paniğe kapılmasına yol açabilirsiniz,” dedi.

Hiç konuşmadan ona baktık. Mutfağın orta yerinde umulmadık olasılıklar belirmeye başlamıştı. Adamın panik olup ne yapmasına yol açacaktı ki?

Michael telefonla konuşarak uzaklaşırken Ted e döndüm. “Ben de seninle geliyorum.”

“Yeterince uyumadın.” Gözleri yüzümü taradı.

“Bir iki saat uyudum, Tanrı aşkına. Yolda uyurum.”

“Evde kal,” dedi. “Her ihtimale karşı.”

Arka kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyma ihtimaline karşı mı? Naomi'nin Bertie'ye seslenerek artık eve döndüğünü, onu özlemesine gerek kalmadığını söyleme ihtimaline karşı mı? Bu tür alışıldık şeyler artık mümkün olmayan bir lükse dönüşmeye başlamıştı.

Kapı zili çaldığında Ted ve Michael, Ted'i Dorsete götürecek olan polis memuruna ön kapıyı açmak için yukarı çıktılar. Sesler duydum, kapı çarpıldı ve sonra Michael'ın ayak sesleri tekrar mutfağa doğru inmeye başladı.

Su ısıtıcısını çalıştırdım ve saate baktım. Saat 13.30. On dört saat oldu. Onlar yazlığa vardıklarında aradan geçen zaman daha da artmış olacaktı. Eskiden bizim gittiğimiz yoldan gidip gitmeyeceklerini merak ettim; M5'ten Taunton'a, sonra oradan Chard a, Axminster'a ve Bridporta. Son beş kilometrede sağ tarafta tepelerin arasında görünen denizle Burton Bradstock'a. Çocuklar o zamana kadar yürümek için can atarak sabırsızlanmaya başlarlardı.

Michael masaya doğru yürüyerek sadece, "Üzgünüm, Jenny," dedi.

"Onu nasıl bulacaksınız?" Sesim önlenemez bir şekilde yükseldi. "Peki ya tecavüzcü? Her saniye..."

"Bu, tecavüzcü değil," diye sözümü kesti Michael. "O on gün önce yakalandı ve gözaltında. Şu anda elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Makyaj odasından, tiyatrodan, koltuklardan ve soyunma odalarından parmak izleri aldık. Arkadaşlarıyla görüşülüyor." Takip edip etmediğimi kontrol etmek için dikkatli bir şekilde bana baktı. "O bölgede oturanlara ve okuldakilere o anda o bölgede bulunan arabalar hakkında sorular soruyoruz ve bölgedeki benzinlikler ile Bristol'den çıkan bütün yollardaki kapalı devre kamera kayıtlarım kontrol ediyoruz." Listeyi kontrol ederken onu seyrettim, gri gözleri ciddiydi. "Aynı zamanda Bayan Mears'ın verdiği eşkâle göre bir robot resim hazırlatıyoruz. Bu akşam saat altı haberlerinde televizyonda yayınlanacak. Bu işi çok ciddiye alıyoruz."

Bu her şeyi hem düzeltiyor hem de kötüleştiriyordu. Daha önce hiç görmediğim bir yere doğru ellerimi açmış, tutunmaya çalışarak ve kayarak iniyordum.

Su ısıtıcısının yanında durdu, kavanozu buldu, sonra süt ve iki fincan kahve hazırladı. Fincanlardan birini bana verdi ve sonra tekrar, hâlâ mısır gevreği paketleri, meyve suyu kutusu, kirli kâseler ve soğuk çay kupalarıyla dolu darmadağınık mutfak masasında tam karşıma oturdu.

“Bazı varsayımlarda bulunuyoruz,” dedi. “Her ne kadar imkânsız gibi gözükse de diğer olasılıklara da bakmalıyız.”

“Diğer olasılıklar mı?”

“Birkaç tane var. Öncelikle bazı iyi olasılıklar var.”

Hızlı bir şekilde kafamı kaldırdım. “İyi derken neyi kastediyorsunuz?”

“Bir arkadaşıyla beraber uyuyor veya sadece zaman geçiriyor olabilir.”

“Naomi asla böyle bir şey yapmaz. Ayrıca çıkması gereken bir oyun daha vardı.”

“Belki de baskı yüzünden?..”

“Hayır.” Kafamı iki yana salladım. Buna inanabilmeyi çok isterdim ama ne kadar değişmiş olursa olsun, biz neyi gözden kaçırmış olursak olalım Naominin oyunu asla bu şekilde bırakıp gitmeyeceğini biliyordum.

“O zaman başka olasılıklar var. Kimliği belirsiz bir adamla kısa bir süre önce tanıştı veya belki de hiç tanışmadı.” Bana Naominin tiyatrodan bambaşka biri tarafından kaçırılmış olabileceğini söylüyordu veya eve dönerken rastgele karşısına çıkan acımasız bir yabancı tarafından.

Hiç konuşmadan ona baktım. Hangisi daha kötüydü? Ona zarar vermeyi planlayarak onunla arkadaşlık kurmuş biri mİ yoksa tiyatro kapısının dışındaki gölgelerde veya daha uzakta, sokağın aşağısında saklanan bir yabancı mı? Ayağa kalktım ama bacaklarım çok güçsüz geldiği için tekrar yerime oturdum.

“Aklınıza gelen sıra dışı başka şeyler var mı? Fark etmemiş olabileceğiniz veya alışık olmadığınız şeyler? Düşmanlar?

Bana bir defter ve kalem uzattı. Elimde kalem tutmak beni sakinleştirdi.

Ona baktım. Bana nasıl yardım edeceğini biliyordu ama aşağıya doğru kıvrılmış hüzünlü dudakları bana işinin bu kısmını hiç sevmediğini söylüyordu.

“Bu işe alışıksınız,” dedim. “Ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Sesim onu suçlarmış gibi çıktı. Cevabını dikkatli bir şekilde tarttığını

görebiliyordum.

“Evet. Ama her seferinde farklı oluyor. Sizin işiniz gibi. Aynı tür hastalığı olan bir sürü insan görüyor olmalısınız ama hiçbiri diğerinin aynısı değil, önceden belirlenmiş bir şablon yok.” Haklıydı, elbette. Kafamı salladım ve o da kendi defterini açtı. “Yanınızda kim oturuyor?”

“Daireler var, insanlar gelip gidiyorlar. Genellikle genç çiftler. Onları hiç tanımıyoruz.”

“Karşıda?”

“Bayan Moore ve oğlu var. Oğlu Down sendromlu.” Michael bunu da yazdı.

“Başka birileri var mı?”

Düşmanlar, demişti. Anyanın kocasının, Anyayı bırakırken bana sertçe bakmasını hatırladım. Onu en son gördüğüm zamanı, Bay Price’ın gözlerini... Arkadaşlar daha kolaydı. Nikita... Naominin okulda bir sürü arkadaşı vardı ama şu anda aklıma tek gelen, matematikte ona yardım eden çocuktu: James. Yazlığa birlikte gideceklerini söylediği çocuk, ona yüzüğü veren...

Listemi yavaş yavaş yazmaya başladım, düşüncelerimi düzene sokmak çok vaktimi aldı. Telefon çaldığında kalbim çarparak ayağa fırladım ama Michael hızla gidip telefonu açtı.

“Yorum yok,” dedi kısaca, küçük bir duraksamadan sonra tekrarladı: “Yorum yok.” Telefonu kapatınca bana döndü.

“Basın çok zorlayıcı olacak.” Bu tip şeylerle daha önce de uğraşmıştı. “Şimdilik mahremiyetinize saygı göstermeleri için sizin adınıza bir açıklama hazırlayacağım.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Önemsediğim tek şey Naomi ydi; onu görmek, duymak, ona dokunmak, sarılmak. Mahremiyetin konuyla hiç alakası yoktu.

Listeyi bitirdim, ona verdim ve o da gitmek üzere ayağa kalktı. Gitmesini istemiyordum, o buradayken çaresizlik daha az hissediliyordu. İki üç saate kadar geri döneceğini söyledi.

O gittikten sonra uzun süre hiç kıpırdamadan oturdum, aklımda ipe sapa gelmez düşünceler dolanıp duruyordu. Sonunda saate bakarak kaskatı bir şekilde ayağa kalktım. Naomi’nin geri gelmesini beklediğimiz saatin üzerinden on altı saat geçmişti, kapıdan çıkıp gideli yirmi iki saat... Tam o sırada “hoşça kal” dediği zamanki sesini hatırladım ama tuhaf bir şekilde benim de ona hoşça “kal deyip” demediğimi hatırlayamadım.

1

Üniversite ve kolejlere kabul hizmeti, (ç. n)

Dorset 2010 Bir ytl sonra

'T/m âğıdın üstüne ince bir tabaka yeşil boya sürüyorum, sonra AVgrimsi bir yeşil elde edebilmek için zeytin yeşili ile kan kırmızısını karıştırıyorum ama ortaya çıkan renk çok canlı oluyor. Daha koyu, daha yoğun bir şekilde ışıldamasını istiyordum. Bir tabaka zümrüt yeşili ve doğal ombra sürüyorum. Denizin moru ve koyu kahverengisi, sanki onu yutacakmış gibi gökyüzü çizgisine doğru yükseliyor. Bir dalganın tepe noktasına nokta nokta beyaz köpükler yapıyorum ama asıl istediğim suyun kabaran ve inen karanlık şekilleri. Resim oluşmaya başlarken bile bana uzattığı ipi hissedebiliyorum. İpin ellerimin içinde tuzdan sertleşmiş ve ıslak olduğunu hayal ediyorum. Ara ara durup şömineye odun atıyorum, şarap yudumluyorum, sandviçimden yerken ileri geri yürüyorum.

Gece yarısını geçtikten sonra bir ara resim gitmeme izin veriyor. Ateş hafif hafif titreşiyor ve dışarıda fırtına ortalığı şiddetle kasıp kavururken odanın içi sıcak ve güvenli. Geçen sene şiddetli, acımasız bir fırtına hayatlarımızı mahvetti. O zaman onu bulacağımızı düşündüğüm için ve oğlanların sayesinde hayata tutunmuştum. Devam etmemi Theo ve Ed sağladı.

Bristol 2009 Bir gün sonra

Theo okuldan eve akşamüstüne doğru döndü. Yağdan şeffaflaşmış beyaz bir kâğıt paketin içinde balık ve patates kızartması almıştı ve sirke kokusu midemi tekrar ayağa kaldırdı. Telefon çaldığında Theonun konuşmayı duymaması için mide bulantımı üst kata çıkma bahanem olarak kullandım.

Ted in sesi gergindi. “Yazlık boş. Burada kimse yok. Son yirmi dört saat içinde buraya gelen giden olmamış.”

Demek ki oraya götürülmemişti. Bekledim.

“Gerçi buraya gelmiş. Dediği gibi geçen hafta. Sadece...” “Evet?”

“O... Onlar...”

“Ne?” Kafam sabırsızlıktan karıncalanıyordu.

“Yatakta yatılmış. Şiltede bir leke var.”

“Yatılmış mı? Ama gece orada kalmadılar.” Sonra diğer kelimeleri algıladım. “Leke derken ne demek istiyorsun?” diye sordum titreyen bir sesle. “Ne tür bir leke?”

“Kan.”

“Tanrım.” Bir an için konuşamadım.

“Lekenin birkaç günlük olduğunu söylüyorlar. Ayrıca yere de bulaşmış.” Alçak sesle konuşuyordu. Yanında birileri olmalıydı, belki de söylediklerini dinliyorlardı. “Renge bakarak kaç günlük olduğunu anlayabiliyormuşsun - buradaki polis memuru öyle diyor. Adli tıptan. Ve kadehlerdeki şarap kurumuş. Kesinlikle bir gün bir geceden daha uzun süredir buradalar.”

“Şarap mı? Ne şarabı?” Ne demek istediğini anlamıyordum.

“Yatağın yanında bir şişe, iki de kadeh var.”

Yatağın yanında şarap kadehleri mi? Naomi hiç içki içmezdi. Provadan ve ilk geceki gösteriyi takip eden akşam yemeğinden sonra şarap kokusu almıştım ama herkes içtiği için öyle olduğunu düşünmüştüm. İçkiden nefret ettiğini sanıyordum.

“Yanındaki arkadaşları içmiş olmalı. Tanıdığı çocuklardan bazıları daha... büyük...” Bunu söylerken bile aklıma kliniğe gelen on iki yaşındaki hamile küçük kızlar geldi. Ama Naomi onlar gibi değildi. Hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Bunu polise söyledim. Biriyle yatakta olmasına imkânı yoktu.

“Arkadaşlarıyla gitmemiş.” Ted sertçe cevap verdi. “O da bir başka yalanmış. Sadece iki tip parmak izi var. Sadece Naomi ve o piç kurusu buradaymış. Geçen gün eve döndüğünde dalgın olduğunu mu düşünmüştün? Hiç şaşırtıcı değil - büyük bir sarsıntı geçiriyormuş.” Kulak tırmalayıcı bir sesle nefes aldı. “Onu önce sarhoş etmiş...”

Duyduklarım üzerine büzülüp kalsam da bunların ötesinde düşünmeye çalıştım. “Eğer bu doğruysa sorun yok,” derken buldum kendimi. “Birlikte içki içmeleri iyiye işaret.”

“Ne? Ona tecavüz ederken sarhoş olması iyi mi?”

Onun bu soğuk şüpheciliği karşısında ürperdim. “Hayır.” Naomi kapının dışında o kadar sessiz bir şekilde durmuştu ki... “Yazlıktan döndükten sonra onu gördük. Eğer kötü bir şey olsaydı bilirdim. Çok sakindi.” Kendimden daha emin bir şekilde hızlı hızlı konuştum. “Bir düşün. Eğer biriyle yatakta şarap içiyorsan bu rahat olduğun ve konuştuğun anlamına gelir. Tadını çıkar...” Ted araya girdi. “Bir saat önce yerel bir ekip geldi. Numuneler, parmak izleri, fotoğraflar, DNA örnekleri alıyorlar.

Şarap kadehlerini aklımda tuttum. Ona bir kadeh doldurup kolunu beline doluyor, Naomi şaraptan bir yudum alıyor ve hoşuna gitmiş gibi yaparak ona gülümsüyor.

“Şarap onun Naomi’den hoşlandığı anlamına geliyor.” Dikkatlice konuştum. “Kanın sebebi de... Naomi’nin ilk seferi olması. Yani eğer şu anda aynı kişiyle beraberse onu incitmeyecektir. Eğer... seviştilerse bunu yapmayacaktır.” Kelimeler kulağıma komik bir şekilde yersiz geliyordu. Ama sevişmek tecavüzden ve cinayetten daha iyiydi.

“Uyan. Elbette aynı kişi ama bu, durumu daha az tehlikeli hale getirmiyor. Bütün bunlar bir planın parçası. Bu daha başlangıç.” Sesİ titriyordu.

Bir sessizlik oldu ve sonra bana bir ekibin daha gelmesini beklediklerini söyledi. Kasabadaki evleri sorguya çekeceklerdi. Bütün bunlar düşündüğünden daha fazla vakit alacaktı. O anda kasabada daha çok insan tanımış olmayı diledim ama hiçbir zaman arkadaş edinecek kadar uzun kalmıyorduk, her zaman Ted’in bizimle olduğu zamanın tadını çıkararak ailevi meselelere dalmış oluyorduk. Şimdi insanlarla iletişim kurmuş olmayı diliyordum. O zaman farklı bir şeyler görüp görmediğini veya kasabada dolaşan yabancıların olup olmadığını soracağım birileri olurdu.

Tekrar mutfağa gittim. Telefon çalmaya başlayınca ahizeyi kaldırdım ama bir gazetecinin kendini tanıtan canlı sesini duyunca telefonu kapattım. Telefon hemen ardından tekrar çaldı ama duymazlıktan geldim.

Ed içeri girdi. Beni görünce donup kaldı ve bir an korkmuş gibi göründü. Ona sarıldım. Gözleri kan çanağı gibiydi. Ağlamış mıydı? Kasları gergin bir şekilde neredeyse hiç kıpırdamadan durdu.

“Her şey yolunda, Ed. Her şey yoluna girecek.”

“Hiçbir şey yolunda değil.”

Omuz silkerek beni kendinden uzaklaştırdı ve yürüyüp gitti. Kanepeye oturunca ben de yanına oturdum. O kalktı ve sandalyeye oturdu. Theo’nun buzdolabının kapısını açtığını duydum.

“Her ne olduysa ben senin tarafındayım,” dedim sessizce.

“Ne demek istiyorsun?”

“Polis teşkilatından Michael Kopje bizi görmeye geldi. Anladığım kadarıyla Bayan Mears’a...”

“Kahretsin.”

“Bana şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Öyle mi?”

“Sana danışmaları gerekebilir. Elbette ben Naomi’yle ilgili...”

“Gördün mü? Asla düşündüğün şeyleri söylemiyorsun. Asla.”

Öfkenin yüzünde alev alev yanışını seyrederek bekledim.

Başını önüne eğdi. “Bayan Mears’a Nik ve Naomi’yi yürüyerek eve bırakacağımı söyledim. Ben tuvaletteyken Shan gelip Nik’i almış.”

“Evet, aldığını biliyorum.”

“Ondan sonra Naomi üstünü değiştirirken kapıdan bana seslenip gitmemi istedi. Onu eve bırakmak için bir arkadaşının geleceğini söyledi. Beni gönderdi.”

Onun önünde diz çöküp kollarından tuttum. “Bu senin suçun değil, Ed — veya hepimizin suçu, benim ve babanın da. Naomi insanlara istediği şeyleri yaptırmayı her zaman başarmıştır.” Bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum ve bu beni ümitlendirdi. Bu, onu her kim kaçırdıysa Naomi’nin onu bırakmasını sağlayabileceği anlamına da geliyordu. Ed yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Theo bitkin bir halde duvara yaslandı. “Bayan Mears istifa etmiş,” dedi.

Ayağa kalktım ve ona döndüm. “Neden?”

Ed ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

“Tiyatroda çocukların yanında her zaman personelden birinin olması gerekiyor. Kendini kötü hissetmiş olmalı...” Theo’nun sesi azalarak yok oldu.

Tekrar midem bulandı. Demek ki Bayan Mears daha farklı davranmış olsaydı Naominin hâlâ burada olacağını biliyordu ama bu öğretmen kendini ne kadar suçlu hissederse hissetsin Naominin yaşadığı dehşetle karşılaştırılamazdı. Veya bizim katlandığımız acıyla. İçimi alev gibi bir öfke kapladı ama bunun bir faydasının olmayacağını biliyordum çünkü o zaman Ed e de kızmam gerekecekti ve bu işe yaramaz öfke kabaracak, geri kalan her şeyin önünü kesecekti. Akıl sağlığımı korumak zorundaydım.

“Hiç kimse bana bir şey söylemiyor.” Theo nun kafası karışmış gibiydi. “Hiç kimse benimle konuşmak istemiyor. Bu çok garip.” Açıklamaya çalıştım: “Bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşünüyorlar ama bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bu yüzden kendilerini garip hissediyorlar. Bu önemsemedikleri anlamına gelmez. Belki de ilk adımı sen atmalısın.”

“Denedim ama iki çocuk öylece yürüyüp gitti. Sanki herkesin yakalanmaktan korktuğu bir hastalığım varmış gibi.”

Ona hemen sarıldım, onu kollarımın arasına almak konuşmaktan daha iyiydi. Bunu düzeltmeye yetecek kelimem yoktu. Ona yazlık evde ne bulduklarını henüz söyleyemezdim. Her şey bu kadar mantıksızken onu nasıl olur da endişelendirebilirdim? Saat altıda haberleri seyrettik. Seyredip dinlememe rağmen olayları sadece parça parça algılayabildim. “Naomi Malcolm... En son dün gece okuldaki bir gösteriden sonra görülmüş... Polis soruşturma kapsamında yirmili yaşlarında veya otuzlarının başlarında siyah saçlı bir adam arıyor...” Sonra Naominin fotoğrafı; benim görmediğim başka bir okul fotoğrafı. Bu fotoğrafta daha da küçük görünüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, şu yeni yarım yamalak gülümseyişi değil. Gözleri açık ve güven doluydu. Şu anda güven dolu değillerdir. Televizyonu kapattım. Dünyadaki diğer herkes için o, başka birinin kızıydı.

Dolapta fazla bir şey yoktu ama nasıl olsa hiç kimse aç değildi. Ed e bir sandviç hazırladım, sessizce yedi. Oğlanlar üst kata çıktıktan sonra kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturarak mutfakta dönüp durdum, ta ki kırılma noktasına kadar

çekilmiş, aşırı yük binmiş bir olta ipi gibi kopmak üzere olduğumu hissedene kadar...

“Yardım edin... yardım edin...” Arka arkaya fısıldadım, ellerimi sıkıp gevşeterek, çaresizlikten terleyip sırılsıklam olana dek.

Ted çok sonra geldiğinde ben hâlâ mutfaktaydım. Geldiği gibi içki dolabına gitti ve arkalarda bir şişe viski buldu. Bardağı hemen kafasına dikerek hızlıca içti.

“İhtiyaçları olan şeyleri aldılar, analiz ediyorlar. Herif salak olmalı. Her tarafta parmak izi bırakmış. Şarap şişesinin üzerinden görünüyor.” İçkisinden bir yudum daha aldı, bardağı masaya bıraktı ve ilk kez bana baktı. Gözleri kısılmıştı. “Onu yakalayacağız. Naomi’yi alıp herhangi bir yere gitmiş olabilir ama artık onu yakalayabiliriz.”

“Peki ya kan?”

“Fazla kan yoktu. Çoğunlukla lekeler vardı.”

Fazla kan yokmuş. Canı yanmamış. Yansaydı bilirdim. Daha bir hafta önce son derece sessizdi. Bir sır saklıyordu, yara değil. Kim bilir ne düşünüyordu? Dudakları hareket ediyordu. Onun adını mı söylüyordu?

Ted’in sesi öfkeliydi. “Bunu kimin yapabileceğini düşündüm. Bütün dünyaya istediği her şeyi -ailesinin evinde küçük bir kızla sevişmek gibi- elde edebileceğini göstermek isteyen, normalde güç-

süz olan biri. Onun kendi kendine söylediği tek şeyin, ‘Çok kolay olacak,’ olduğunu fark etmediği için Naominin gururu okşanmış bile olabilir. Planın ilk bölümü.”

“Ağır ol.” Elini tuttum. Eli titriyordu, tıpkı benimki gibi. “Ne planı?”

“Buna hazırlık yapmak denmiyor mu? Her şeyi düşünmüş olmalı.” Artık fısıldıyordu, nefesi küçük iç çekişler halinde çıkıyordu. “Yazlıkta onunla yatmak, planın ilk bölümüydü. Bunu Naominin üzerinde üstünlük kurabilmek için yapmış olmalı, böylece Naomi hiçbir şeyden şüphelenmeden oyundan sonra onunla çıkıp gidecekti.” Ted bütün bunları uzun eve dönüş yolunda düşünmüş olmalıydı. Kelimeler dudaklarından sanki artık onları içinde tutamıyormuş gibi çıkıyordu.

“Naomi bunun bir hata olduğunu anladığında çok geç olacak. Onu kilometrelerce uzağa götürmüş olacak. Naomi herhangi bir yerde tutsak edilmiş olabilir. Adam onun canını istediği gibi acıtmakta özgür. Ona tecavüz edebilir. Onu öldürebilir.”

En azından o kelimeleri söylerken sesi kısık çıkmıştı. Merdivenlerin alt basamağına gidip dinledim. Sessizdi. Oğlanlar uyuyordu. Boş yazlığın nasıl kokuyor olabileceğini düşündüm. Belki de perdeler çekiliydi, bu yüzden Ted onları açtığında odanın dağınıklığı bir anda ortaya çıkmıştı. Pencere pervazlarında vızıldayan veya bir bardağın dibindeki posada ölen sinekler vardı muhtemelen. Dönüş yolculuğu Ted’e sonsuza dek sürecekmiş gibi gelmişti. Avon’un üzerindeki asma köprü sırasında beklemek çok zor olmuştu. Gözleri işkence çekiyormuş gibiydi. Kollarımı beline doladım.

“Belki de daha farklıydı,” diye fısıldadım. “Belki de öyle olmadı. Ya onu seviyorsa? Eğer onu seviyorsa incitmez.”

Ted cevap vermedi ve o umut dolu sözler sanki onları hiç söylememişim gibi sessizlikte kayboldu.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Rüzgâr sonra tekrar uyanıyor. Pencere tıkırdarken ben de aniden uyanıyorum ve bunu yaparken bir rüyayı kenarından yakalıyorum. Sert bir kapı vurulma sesi. Su sesi. Başka bir rüyanın anısının rüyasını görüyorum. Ve sonra, geceyi sarsan büyük bir patlama. Her şeyi sallıyor, her şeyi paramparça edecek güce sahip. Buz kesmiş gibi kıpırtısız, dinliyorum. Dışarıda bir şey patlak verdi. Gürültüye ve korkuma rağmen uykunun yüzeyinde sürüklenip süzülüyorum, ellerimin açık bir şekilde örtünün üzerinde bir şeyler arayarak hareket ettiğinin farkındayım.

Bu sabah bir şey farklı: Ses yok, alışılmadık bir şekilde parlayan bir ışık var. Pencereden dışarı bakıyorum ve bahçe ortadan kayboluyor. Yıkıntıların üzerine mevsimsiz, parlak bir ışık vuruyor. Her yerde ağaç kabuğu parçaları ve ağaçların gövdesinden kopmuş parçalar var. Elma ağacı gitmiş, fırtına onu oymuş ve dağılmış. Bahçe duvarlarının ve kuş üzümü çalılarının üzerine düşmüş büyük tahta parçaları var. Giriş kapısı yerle bir olmuş.

Garajda eski bir testere duruyor. Yağlanmış ve hâlâ keskin, babamın bütün eşyaları gibi tertemiz ve baltanın yanındaki bir çiviye asılı. Bir kızılgerdan, kıvrılmış sert kökleri gökyüzünü gösteren

bir ağacın dibindeki parça parça olmuş yuvarlak çimenlik yüzeyi didikliyor. Bertie büyük, parıldayan ağaç dallarını burnuyla itiyor, duvarın kenarında ayağını kaldırıp parçalanmış ana kapının yanına yerleşiyor. Ağacın gövdesinin büyük kısımlarını testereyle keserken önce paltomu, sonra da kazağımı çıkarıp atıyorum. Testereyi ileri geri hareket ettirirken ellerim terden kayıyor. Yeni ıslanmış ağacın turbalı kokusu bana yanmadan hemen önceki şenlik ateşlerini ve çocukken yatmadan önce çalılıkların arasında saklanmamı hatırlatıyor. Ağacın tepe noktasındaki koyu renkli eğri dallar tam olarak ulaşamadığım başka bir anıyı çağrıştırıyor. Sabahın değişen ışığında çalışıyorum. Ayaklarımın dibinde hoplayıp kanat çırpan minik bir kuş var, çevresine bakıp toprağı didikliyor. Öğlen olduğunda su içiyorum ve parmaklarım testerenin sapını tutamayacak hale gelene ve avuç içlerimdeki deri kanayana kadar devam ediyorum.

Açık haldeki arka kapının önüne gelince çamur içindeki botlarımı ayağımdan çıkarıp eve giriyorum. Odalar fırtınadan sonra temiz havayla dolmuş gibi. Ön kapının camından sarı bir leke görünüyor. Basamakta küçük bir demet sarı kasımpatı ile plastik bir dondurma kabının içinde dört yumurta var. Onları Mary bırakmış olmalı. Çiçekleri bir süt şişesine koyarken ellerim o kadar yorgun ki titriyor. Yumurtalardan birini elime alıyorum ve şekli bana çok kırılgan geliyor. En son ne zaman yumurta yediğimi hatırlamıyorum. Bir sene önce mi? Yumurtanın benekli, pürüzsüz dokusunun üzerine yapışmış küçük, yumuşak bir tüy var, bir de çamur parçası. Onu hemen kaynatıp yiyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Evde ne yağ ne de yumurta koyma kabı var, bu yüzden kabuklarını soyup onları bir parça katılaşmış Marmite[1] sürdüğüm ekmek dilimlerinin arasına koyuyorum. Kavanozu dolabın arkalarında buldum. Yumurta kabuklarını ve ekmek kırıntılarını çöpe atıyorum. Bunu yaparken Naomi'nin çilli bebek suratı, Marmite sürülmüş iki dilim kızarmış ekmekte bir anda net bir şekilde görünüyor.

Mary kendini daha iyi hissediyor olmalı yoksa bana hediye bırakacak durumda olmazdı. Fikrimi değiştirmeden önce hemen dışarı çıkıyorum. Evinin kapısı açık ve içeriden sesler geliyor. Geri dönüyorum ama Mary beni duyuyor.

"Hemen kaçma," diye sesleniyor.

Masanın üzerinde selofan kâğıtlarla sarılı canlı çiçekler ve paketlenmiş pasta yığınları var. Kasabadakiler iyi olmadığını duymuşlar. Mary masanın yanında önlüğüyle oturuyor, yanakları dünkü kâğıt beyazının aksine pembe kahve. Odanın ortasında etrafa kırıntılar dökerek pasta yiyen, kuş gibi ince bir adam var.

Siyah saçlı bir çocuk masada sarma sigara içerek her iki başparmağıyla hızlı hızlı mesajlaşıyor. Bana Mary nin torunu Dan olduğu söyleniyor. Çocuk dumandan kısılan gözleriyle kafasını kaldırıp bana bakarak başıyla selam veriyor. Kuş adam öne doğru çıkarak bana büyük bir şevkle elini uzatıyor.

“Derek Woolley. Komşu. Emekli avukat ve çancı başı.” Kendi kendine gülümsüyor.

«t »

Jenny.

Zayıf bir tokalaşması var. Bana bakan gözleri hızla sağa sola kayıyor, kaçırdığı sırları yakalamaya çalışır gibi. Sorularının fazlasıyla samimi olacağını biliyorum. Merak hissinin çirkinliğinden bıktım.

“Peki, Jenny, ne kadar zamandır buradasın? Elbette seni ve aileni eskiden burada gördüm, hafta sonları geldiğinizde...”

Bu adamı o zamanlardan hatırlamıyorum, buraya taşındığımdan beri sokakta yanımdan biri geçerken hep kafamı çevirdim.

Kapıya bakarak, “Birkaç aydır,” diyorum. En erken ne zaman kaçabilirim?

“Bana dün yardım eden Jenny’ydi, Derek. Beni yerden o kaldırdı.” Mary sessizlikte hızlı hızlı konuşuyor.

“Öyle mi? Demek şu yardımsever komşu sensin. Hep sormak istediğim bir şey...”

“Çan sesi. Başladılar bile. Acele etmelisin.” Mary kapıyı açıyor. “Belki de onlara benim bunun yerine pazartesi günkü etkinliğe katılacağımı söylersin. O zamana kadar daha iyi olurum.”

Derek Woolley omuz silkiyor, fincanındakini içip çıkmadan önce bana başıyla selam vererek bir parça daha pasta alıyor.

Mary kapıyı onun arkasından kapatarak bana, “Otursana, tatlım,” diyor.

Dan, BristoPdeki A-Level eğitimi veren okulundan[2] eve dönerken Mary ye

bahçede yardım etmek için uğramış. Mary benim de yardıma ihtiyacımın olup olmadığını soruyor, dün gece ağacın devrildiğini duymuş. Gitmek için ayağa kalktığımda hâlâ mesajlaşan Dan benim için kapıyı açıyor. Suratındaki belirsizlik ve huzursuzluk bana Ed'i hatırlatıyor.

Yazlığa geri döndüğümde ışık ve gölge oyunları daha farklı. Tekrar dışarı baktığımda ağacın üst kısmındaki kıvrık dal parçalarının bir şekil oluşturduğunu görüyorum. Sonra bir an için dalların arasında Naomi'nin suratının gizlendiğini görüyorum. Elbette ki kıvrık ve yere düşmüş dallar bana bunu hatırlatıyor. İnce dalların arasındaki Naomi, onun çıplak bedeni... Theo'nun fotoğrafları...

Bristol 2009 iki gün sonra

Kasımın yirmi birinde, o cumartesi sabahının erken saatlerinde Michael Kopje ve iki meslektaşı mutfakta ayakta duruyorlardı. Ted bir gün önceki yazlık seyahatinden dolayı hâlâ yorgun olduğu için oturuyordu. Cildi solgundu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Her ikimiz de en fazla bir saat uyumuştuk. Kahvaltı hazırlamış, ortalığı toplamış, saçlarımı fırçalamıştım. Zihnim bomboştu, bu iyiydi; korkunun bulaşmadığı yeni bir plan yapmak için temiz bir sayfaya ihtiyacım vardı. Acil durumlar için bir uygulama vardı, hatırlanacak basit harfler. Duygularla vakit harcamayın, demişlerdi bize, sadece uygulamayı takip edin: Dolaşım için D, hava yolları için H, nefes için N. Düşünün, hissetmeyin. Fincanlara uzandım ve çay yaptım. Listeni yap.

Michael bizi dikkatle izliyordu. Ağır ağır konuşuyordu, bizim onu anlamayacağımızı düşünmüş olmalıydı. Yazlık evdeki bütün ipuçlarının peşine düşmüşlerdi ve komşulardan bilgi topluyorlardı. Karşıdaki yaşlı kadın bir ara evin dışına park edilmiş bir araba gördüğünü söylüyordu ama emin değildi. Şimdilik Naomi yi ya da başka birini gören olmamıştı. Çarşaflardan ve havlulardan DNA örnekleri ve kasabadaki benzin istasyonlarından kapalı devre kamera kayıtları alınmıştı. Michael, Naomi nin odasını, sonra tekrar diğer odaları incelemeleri gerektiği için gelmişti. Theo ve Ed'le ayrı ayrı konuşmak istiyordu, karakolda, yanında yardımcı bir memur varken. Bu kısım rutindi. İki meslektaşını bizimle tanıştırdı: otuzlarının ortasında iri yarı bir adam olan lan ve genç bir Jamaikalı olan Pete. Bütün gün sürme ihtimali olan incelemede ona yardımcı olacaklardı.

Ted hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Bu sözlerden sonra kısa bir sessizlik oldu. Bunu o kadar sık söylemişti ki söylediği şey bana normal geliyordu ama

Michael saygılı bir ifadeyle başını salladı. Pete ise etkilenmiş görünüyordu.

Dışarıya kadar peşinden gidip kapıyı kapattım.

“Şu anda gitmek zorunda mısın?”

Ted bana baktı ama aklı çoktan hastanedeydi. Bunun, onun olayla başa çıkma yöntemi olduğunu fark ettim.

“Elbette, buna mecburum,” diye cevap verdi. “Nöbetçiyim.”

“Tanrı aşkına, Ted. Başka birine devret.” Kapının kolunu sıktım.

Ted sabit bir yere bakıyordu “Eğer şimdi gidersem sadece bir saatimi alır. Bu aşamada iş arkadaşlarımdan yardım istemek istemiyorum.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Ama bunu her zaman anlayabilmiştim. Bu, doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Theo yu ve Ed’i uyandırıp neler olduğunu anlattım. Ed uyumaya devam etti. Theo ise hemen uyandı ve alnı endişeyle kırışmış bir şekilde kalkıp oturdu.

Michael’ı Naomi’nin odasına götürdüm. Benden istediği gibi odaya hiç dokunmamıştım ama bunu istememiş olsa da hiçbir şeyi toplamazdım. Bıraktığı halini değiştirmeye dayanamazdım. Şimdi odaya Michael’ın gözleriyle bakınca bana tanıdık gelmeyen iç çamaşırı yığınını saklamak ve her tarafa dağılmış makyaj malzemelerini toplamak istiyordum. Michael’ın, küçük bir fondöten göletinin içinde yan yatmış ve yuvarlak ucu dışarı çıkmış kırmızı ruju, dantelli sutyenleri, tangayı ve dağınık yatağı dikkatle incelediğini hissedebiliyordum. Ama bu gerçek Naomi değildi. *Naomi duvara yasladığı çelloda, kendi yaptığı deniz kabuğu çerçevelerinin içindeki Noel ve Korfu fotoğraflarında, kâsenin içindeki dostluk bilekliklerinde,* demek istedim. *Aynanın arkasındaki kurutulmuş sonbahar yapraklarında.* Ona, *Naomi baharı çok sever,* demek istedim. *Bir çocuk gibi yaprak toplar. O daha kiiçiik bir çocuk. O sutyen arkadaşının olmalı, tanga da öyle. Ona ait olamazlar. Onları daha önce hiç görmemiştim.*

Ama aslında ayakkabıları da daha önce hiç görmemiştim; yüksek topuklu, bantlı olanları. Bir de alkol ve sigara kokusu vardı, onunla konuşurken kafasını çevirişi. Neleri kaçırmıştım? Çok geç olmadan fark etmemem gereken ipuçları nelerdi?

Michael bana baktıktan sonra uzanıp Naominin kitaplarını karıştırmaya başladı. Başımı salladım. Her kitabı eline alıp sayfalarını aşağı bakacak şekilde salladı. Alttan ikinci rafta duran, baştan üçüncüyü, daha önce fark etmemiş olduğum ince bir tanesini çekti. Parlak kabı çiçek desenliydi. Michael kitabın sayfalarına bakarken içinde Naominin yuvarlak hatlı el yazısını görebiliyordum. Bu bir günlüğe benziyordu. Günlüğü Michael'ın elinden çekip almak istedim. Naominin düşünceleri -eğer deftere yazdığı şey buysa-Michaela ait değildi. Naomi'ye ve Naomiyle ilgilenebilmek için bana aitti. Elimi defterin üzerine koydum.

"Bunu incelemem lazım," dedi sessizce.

"Benim de."

"Üzgünüm. Ama..."

"Lütfen, defteri alabilir miyim?" Titreyen parmaklarımla elimi uzattım. [v]

"Ne hissettiğinizi biliyorum..." dedi.

"Hayır, bilmiyorsunuz." *Bunu söyleme*, diye devam ettim sessizce. *Senin çocuğun hiç kaybolmadı.* Ona baktım. Belki de çocuğu yoktu. Onda hiç yara almamış, çocuksuz bir adamın bakışları vardı.

"Haklısınız." Sesi pişmanmış gibi geliyordu. "Elbette tam olarak nasıl hissettiğinizi bilemem. Ama bunun içinde hayati kanıtlar olabilir."

Belki de Naomi'nin eşyaları artık ona ait değildi. Belki de eğer onu bulmalarına yardımcı olacaksa yabancıların onun sırlarını zorla ele geçirmelerine izin vermek doğruydu. Yokluğunda mahremiyet hakkını kaybetmişti. Düşün. Hissetme. DHN.

"Elbette önce siz bakın." Küçük defteri bana verdi. "Ama daha sonra geri almam gerekecek. Bu kanıt teşkil ediyor. Üzgünüm."

Bazı şeyleri değiştireceğimi veya bazı sayfalan yırtacağımı mı düşünmüştü? Bunu yapar mıydım?

Naomi nin yazdıklarını okumak için yatağına oturdum. Sayfaları çevirdim. Yazısı hatırladığımdan daha küçük ve sıkışıktı. Gözlerim satırların üzerinde

dolaştı. İlk tarih neredeyse iki yıl öncesine aitti. Ocak 2008. Noel hediyeleriyle ilgili bir şeyler. Başka bir yerini açtım. Ağustos 2009. Üç ay önce. Baba ve hastane kelimelerini gördüm. Bir isim, yer veya devam etmeme yardımcı olacak herhangi bir şey bulmak için son sayfayı açtım. Son kelimeler:

Yarın yazlık. J. 10 hafta.

Bunu sadece bir hafta önce yazmış olmalı. J? Neye kadar on hafta?

Bir sayfa geri gittim. Üç harfin üzerine çizilmiş aralıklı kalpler. XYZ. X ve Z siyahla, ortadaki harf kırmızıyla yazılmıştı, Y nin çatallı üst kısmının hemen ucuna kondurulmuş küçük bir kalp vardı. Hiçbir yerde isim yoktu. Tarih yoktu.

îlk kaçış hokey. Fen dersinden kaytar, tütün getir.

Naomi'nin fen dersinden kaytarması mı? Feni çok severdi. Sigara içmek mi? Sersemlemiş bir halde günlüğü bir süreliğine elimden bıraktım. Bu notlar bir yabancı tarafından yazılmış olabilir. Gözlerimle hızlı bir şekilde odayı taradım ve bakışlarım küçük aynanın üzerinde durdu. Daha iki gün önce bu aynada kendi yüzüne bakmıştı. Makyaj yaptığında kime dönüşüyordu?

Günlüğün daha gerilerinde:

Theo takdir aldı. Beytim sayemde.

Theo'nun Naomi yi ağaçların arasında çektiği fotoğraflar. Bu kısım mantıklıydı.

XYZ. Okuldan sonra. Nye söyle.

Yine o harfler. Okuldan sonra... oyun? Oyun için öğrenmesi gereken kelimeler veya sahneler olabilir miydi? Nikita'nın N'si? Nikita... Onu gördüğümüz o gece o kadar sessiz, o kadar garipti ki kim bilir başka neler biliyordu?

Michael şimdi gardıroba bakıyordu, asılı kıyafetleri elleriyle iki yana itip Naomi nin ayakkabılarını yerden alıp ters çeviriyordu. Şifonyere doğru gitti ve çekmeceleri tek tek açıp kıyafetlerin altını yokladı. Hızlı olmam gerekiyordu. Günlükte daha da geriye gittiğimde ağustostaki okul tatilinde başlayan bir dizi tarih gördüm. Aynı baş harfler. Ve bir de yenisi: K.

XYZ. K neredeyse bitti.

Eğer ağustos ayındaysa bu oyun olamazdı. Tatilde bazı ödevler yapmıştı, bunu mu kastediyordu?

Michael yatakta yanıma oturdu.

“Anladığım bir şey yok gerçi ama N’yi Nikita için kullanmış olabilir,” dedim ona. “Açık olan tek şey sigara içtiği ve fen dersini astığı.” Michael önce bana baktı, sonra uzağa. Benim için üzülüyordu ama bunu belli etmek istemiyordu. Ona sayfayı gösterdim. “Sürekli tekrar eden bir dizi harf var: XYZ. Bir çeşit şifre olabilir mi? Alfabenin sonundaki harflerin özel bir anlamı olabilir. *K neredeyse bitti* - bu erken biten bir ödev olabilir mi?”

Michael kelimelere dikkatle baktı. “Arkadaşlarının isimlerinin veya bir yerin baş harfleri?”

Kafamı sağa sola salladım. Bilmiyordum. Defteri benden nazikçe aldı ve plastik bir dosyaya koydu.

“Bunun fotokopisini çektirip size geri vereceğim. Bu arada siz de aklınıza bir şey gelip gelmediğine bakın.”

Tam o sırada kapı çaldı ve lan içeri girdi. Heyecanlı görünüyordu.

“Görmeniz gereken bir şey var,” dedi nefes nefese. Onun peşinden aşağıya indik.

lan, Naomi nin çıplak bedeninin dallarla örtülü olduğu, Theo’nun çektiği fotoğraflarını bulmuştu. Michael kaşlarını hafifçe çatarak fotoğraflara baktı.

Tam o sırada Theo banyodan çıktı. Fotoğraflarının onu bir kâbusun içine sürüklediğini fark edince duştan ıslanmış ve uykudan savunmasız hale gelmiş yüzü, olanlara inanamayarak asıldı. Projesinin konusunu ve Naominin nasıl bu projede yer almak istediğini açıkladı. lan gözlerini kısarak Theo’dan az önce söylediği şeyleri tekrar etmesini istedi. Ona inanmadığını görebiliyordum.

“Nikita’ya sorabilirsiniz,” dedim hemen Theo’nun yanına giderek. “O da oradaydı, size anlatır.”

Michael, Shan’e telefon etmeye gitti. Hepimizin karakolda buluşmasını ayarladı. Bazı soruları ortadan kaldırmak için karakolun faydalı bir yer olduğunu söyledi. Tek hissettiğim, bunun araştırmayı geciktireceğine dair büyük bir sabırsızlıktı.

Kafamda, içinde Naomi'nin olduğu, hareket halindeki bir araba vardı. Yüzünü cama yaslamış, yanımdan geçip gidiyordu. Tam yanımdan geçerken arabayı durdurabilirdim ama araba ilerlediği için geç kalmıştım. Hayır, eğer koşarsam arabayı durdurabilirdim ama o anı da kaçırmıştım. Sürekli biraz daha, biraz daha, biraz daha geç kalıyordum... Arabayla karakola giderken bu çaresiz his bir döngü içinde kendini tekrarlayıp durdu ve kafamın içindeki Naomi yi götüren küçük araba gitgide uzaklaştı, ta ki bir nokta haline gelip ortadan kaybolana kadar.

Karakolda çocuklar gönüllü bir yardımcı memurun zorunlu eşliğiyle ayrı ayrı sorgulanırken Shan ve ben onların sorgulandıkları odaların dışında yan yana oturduk.

Shan gözlerini dikmiş, kapalı kapıya bakıyordu ve sesi oldukça kısıktı. "Korkunç bir dönemden geçtiğini biliyorum, Jenny ama Nikita'yı bu işe bulaştırma. Zaten bildiği her şeyi sana anlattı." "Onu bulaştırmıyorum." Şaşkınlıktan ve sinirden soluğum kesilmişti. "Bu bir polis soruşturması."

Shan cevap vermedi.

"Naomi nin bir günlüğü vardı." Sesim titriyordu. "Nikita'nın adının baş harfleri geçiyor içinde. Naomi ona bir sırrını söylemiş olabilir ve Nik de bize bunu söylemeye korkuyor olabilir, eğer..." "Ne sırrı?" Shan'in sesi artık daha sertti. "Naomi son zamanlarda bize gelmiyordu. Sırları yok. Küçük birer çocuk değiller." "Bundan tam olarak emin olamazsın..."

"Kızımı tanıyorum, Jen. Onu rahat bırak. Yeterince üzgün zaten."

Kızımı tanıyorum. Kelimeler siyah ayak izleriyle dolu yüksek duvarlara çarparak yeşil, parlak bir zemini olan dar koridorda yankılandı sanki. Koridorun diğer ucundaki masada heyecanını belli etmeyen, ciddi ifadeli bir kadın polis memurunun oturduğunu görebiliyordum. Muhtemelen kendi kendine bir profesyonel gibi davranması gerektiğini söylüyordu, bu da onun dünyasında sert olmak demekti.

Uzun bir süre sonra kapılardan biri açıldı. Nikita peşinde Michael'la beraber dışarı çıktı. Üzgün görünüyordu. Hemen Shan'in yanına gitti ve kadın ona sarıldı. Nikita başını annesinin omuzuna koyduğunda ben bakışlarımı kaçırdım. Michael bitişik odaların kapılarını açtı ve oğlanlar dışarı çıktı. Theo ellerini dizlerinin

arasından sarkıtarak yere çöktü. Ed de gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslandı. Bitkin görünüyordu.

“Teşekkürler.” Michael hepimize baktı. “Çok faydalı oldu. Hepinizi buraya sürüklemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Kimsenin başı dertte değil. Fotoğrafları şimdi anlıyorum ve bütün o sorulan sormak zorunda kaldığım için Özür dilerim.” Bana baktı. “Özür dilerim.”

Oğlanları eve götürdüm. Sessizdiler. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Mevsimsiz kasım havası fırtınadan sonra da devam ediyor; son kuru yaprakların ağaçlarda hâlâ asılı olduğu, güneşin aydınlattığı dalların arasında dolanan dumanıyla şenlik ateşi kokan gecikmiş bir pastırma yazı. Yolda kırık fayanslar var, pırıl pırıl kırık cam parçalarının yanında bir pencere pervazı duruyor. Dükkân sahibi, bodur bacaklarını iki yana genişçe açmış, yerdeki dağılmış süt kasalarını ve ters dönmüş metal bir çöp kutusunu kaldırmak için koca göbeğinin üzerinden hantal bir şekilde eğiliyor. Alnına kızıl saç tutamları dökülünce onları kalın parmaklarıyla dikkatli bir şekilde kenara itiyor, bütün bu süre boyunca da keyifle fırtınanın kasabada yarattığı tahribattan bahsediyor.

Sonra, “Mary bana küçük Dan’in bugün sizin bahçenizdeki elma ağacından geriye kalanları keseceğini söyledi. İhtiyacın olmayanları alırım. Nakit,” diyor.

Dükkâna girip raflara doğru dönüyorum, nefes alamıyormuşum gibi geliyor. İnsan kendi alanının dışına çıktığında böyle mi oluyor? İnsanlar çevreni sarmaya başlıyor. Bunu bilmeliydim. Sepetime elma, kahve ve küçük bir kavanoz Marmite koyuyorum. Ellerim dünkü testere işinden dolayı hâlâ kaskatı, kahve kavanozunu az

kalsın elimden düşürüyorum. Dan benim sessizliğimde beceriksiz bir şekilde bocalayacak. Ona yiyecek bir şeyler almalıyım. Bisküvi, haşlanmış fasulye. Yetmez. Küçük dondurucuda donmuş hamburgerler var. Rafa uzanıp süt, meyve suyu, bira alıyorum. Tozlu bir karton kutunun bir köşesinde küçük bir paket soğan duruyor ve onu da alıyorum. Bunu başarabilirim, o sadece küçük bir çocuk. Adama ödeme yapmam gerektiğini hatırlıyorum ve kasada bakışlarımı onun meraklı bakışlarından kaçırarak para üstünü bekliyorum.

Eve yaklaşırken testerenin sesini duyuyorum. Alçak duvarın üzerinden bahçede

Dan’in, elindeki makinenin ağırlığıyla bükülmüş sırtını ve ince kollarını, ayaklarının dibinde çoktan birikmeye başlamış olan odun yığınını görebiliyorum. Ben bahçe kapısını açar açmaz Bertie tasmasından kurtuluyor ve onun üzerine atlıyor. Dan’in korkup makineyi düşüreceğinden veya dönerken kendisine zarar vereceğinden korkarak donup kalıyorum ama endişelenmeme gerek kalmıyor. Dan doğrulup makineyi kapatıyor ve Bertie’yi sevmek için eğiliyor. Odun tozundan korunmak için burnunun ve ağzının çevresine sardığı atkıyı aşağı indiriyor. Yakından bakınca yüzü kıpkırmızı ve terli. Koyu renkli saçları kalın tutamlar halinde alnına yapışmış, bakışları şüphe içinde, gülümseyişi çarpık. Bu bana yine Ed’i hatırlatıyor; katılaşıp ifadesizliğe dönüşmeden önce onda da aynı utangaçlık vardı. Dan kafasını eğiyor ve bakışlarını kaçırıyor. Ed’i düşünürken gözlerimi ona dikip bakakalıyorum. Ağacın üst kısmını koyduğu duvara yakın yeri gösteriyor. Hâlâ ağaca bağlı olan geniş dallar, pençeye benzer şekillerini koruyor.

“Şunları alabilir miyim?” diye soruyor.

Theo’nun, Naomi’yi dallarının arasında gizlenirken çektiği fotoğraflar.

Yüzüm değişmiş olmalı çünkü sessizlikte Dan kekelemeye başlıyor.

“Ben heykel yapıyorum da ahşaptan. Zaten var olan şekilleri kullanıyorum yani. Onları sevdim.” Sonra, “Biraz ele benziyorlar,” diyor.

Kıvrılmış dallardan yapılan eller. O ellerin nazik olduğunu düşünüyorum, Naomi’ye dikkatli bir şekilde sarılıyorlar.

“Elbette, Dan. Alabilirsin.” Kendime çekidüzen verip ona gülümsüyorum.

Theo’nun fotoğrafları ortadan kayboluyor ve posta gelmiş olma ihtimaline karşı eve ön kapıdan girmek için dönüyorum. Paspasın üstünde üç kartpostal var. İçimi bir sevinç kaplıyor.

Birinde Bristol Limanının eski halinin sepya fotoğrafı var. Arkasında da Anya’nın düzgün el yazısı. Bu bana attığı üçüncü kartpostal.

Her şey yolunda.

Anya.

Söz verdiği gibi kaldı, ben ayrıldıktan sonra bile... Bir an için onu Ted'in çoraplarını yerden kaldırırken, geceden kalan tabaklarındaki katılaşmış yiyecekleri yıkarken, yatağımızın yanındaki fotoğrafların tozunu nazik bir şekilde alırken görüyorum. Ben de ona cevap olarak genellikle bir kumsal kartpostalı gönderiyorum, gerçi onu özlüyor olmam dışında söyleyecek fazla bir şeyim yok.

Diğer kartpostalsa Ted'den, bu seferki nehir manzarası. Her zamanki gibi hiçbir şey yazmamış. Bristol'de bile olmayabilir. Artık onu evde tutacak bir şey kalmadığına göre muhtemelen daha fazla konferansa gidiyordur.

Kalın, mavi bir çizgi ve beyaz sprey boya. Hockney. Theo göndermiş. Bir an için okuduklarımın kesinlikle anılarımdan doğan hayal ürünleri olduğunu düşünüyorum:

Hafta sonu için Kaliforniya'dayım, bir "sıçrama"yapmak içini Fotoğraflarım SF Şehir Galerisinde! Seyahatin parası yıllık ödülle (ahşap/doğa sergisi) ödendi. Noel için eve geliyorum. (Sarnle beraber?)

Öptüm, Theo

Theo'yla Noel. New York'ta geçirdiği, bursun ona kazandırdığı yeni deneyimlerle dolu son dört ay yıldırım gibi geçmiş olmalı. Ama onu görmeyi çok istiyorum; açık renkli kaşları, sırık gibi uzun boyu, yüzüne dağılmış çilleri. Gülüşü. Aniden -çocukken yaptığı gibi- kısa bir süreliğine başını omuzuma koyuşu. Konuşmak istediği için mısır gevreği yerken vücudunu duvara yaslayarak gece geç saatlerde mutfakta oyalanması. Arada bir sıkıca sarılmaları.

Mimarlık doktora öğrencisi olması dışında henüz Sam hakkında çok şey bilmiyorum. Theo bir keresinde bana bir fotoğraf yollamıştı. Elleri; uzun, çalışkan yüzlü, kalın gözlüklü, gülümseyen bir adamın omuzlarındaydı. Bu beklemediğim bir şeydi. Yoksa bekliyor muydum? Ed onunla kızlar konusunda hiç dalga geçmezdi, hep tersi olurdu. Odaklandığı tek şeyin sanat olduğunu ve bu yüzden hiç kız arkadaşının olmadığını düşünüyordum. Bunun ötesine hiç geçmemiştim. Karışıklıklarla uğraşmak istemediğimden satır aralarını okumakta direnmiştim. Naomi nin sırlarını okumakta da direnmiştim. Gerçi bu onu felakete sürüklemişti, aşka değil. Bu düşünce alev alev yanarken kartpostalı elimden bırakıyorum. Pencereden Dan'in ağacın yanında hareket halinde olduğunu görüyorum ve buradan bakınca yaptığı iş çok kolay

görünüyor. Odunlar sanki hiç çaba gerektirmeden düşüyor, cam hafifçe duyulan hışırtı sesini bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gözümün önüne karanlıkta yerle bir olup bahçenin manzarasını sonsuza dek değiştiren ağacın görüntüsü geliyor.

Ted, Sam'i hoş karşılamayabilir. Ama ben onu öyle karşılamak istiyorum. Theo sevecek birini buldu. Verecek o kadar çok sevgisi var ki... Aynı zamanda korkuyorum da. Bilinmeyen bölge. Ed kendini nasıl hissedecek? Ben nasıl hissediyorum? Su kaynanasına su dolduruyorum ve aldığım malzemeleri yerleştiriyorum. Hiç çocuk sahibi olamayacak olmasına üzüleceğimi biliyorum. Dünyanın onu zorlayacak olmasına üzülüyorum. Eğer dükkândaki adam bunu bilseydi müşterilerine fısıldardı. Bu kasabanın küçük dünyasında insanlar meraklı ve dedikoducu olabiliyorlar.

Dan e bir fincan çay yapıyorum ve onu bir paket bisküviyle beraber bahçeye çıkarıyorum. Beni onları basamağa bırakırken görüyor ve başparmağını kaldırarak harika işareti yapıyor. Bahçe ılık gibi, çizim defterimi alarak açık kasım havasında ışıldayan ağaç dallarının ve onların su yerine boşluğu keserek yüzen koyu renkli kollara benzeyen kıvrımlarını yakalamaya çalışıyorum. Güneş kâğıdın üzerinde ışıl ışıl parlayarak kurşun kalemin sert çizgilerindeki isli pürüzleri belirginleştiriyor. Bütün bu süre boyunca kızılgerdan odun kütüklerinin çevresinde ani kanat çırpışlarla toprağı gagalayıp duruyor ve uçarak yere düşen dalların üzerine konuyor. Başka açılar arayarak ince ağaç dallarının arasında yürürken Dan'in arkamdaki varlığını kolaylıkla hissedebiliyorum. Yere uzandığımda yerin ıslaklığı kazağıma geçerken aradığım bakış açısını buluyorum. Tepemde yukarıya doğru uzaklaşarak kıvrılan çizgiler uç noktalarında birleşerek yuvarlak bir boşluğu hapsediyor. Mükemmel.

Saat kulesindeki kilise çanları iki kez çaldığında içeri girip hamburgerleri hazırlıyorum. Tavada kızarırlarken hiç tanıdık olmayan

bu zengin koku ağzımı sulandırıyor. Uzun süredir hayatımı elma, kızarmış ekmek ve kahveyle sürdürüyorum. Birdenbire canım et isteyince doğranmış soğanlarla beraber hepsini hızlıca kızartıyorum ve her şeyi ekmek dilimlerinin arasına doldurarak iki şişe birayla beraber dışarı götürüyorum. Güneşin altında, arka kapının taş basamağında beraber oturuyoruz. Dan sıcak sandviçleri ardı ardına yutuyor. Ben yüzüme vuran sıcak ışığın altında yiyeceğin tadını çıkararak yavaş yavaş yiyorum. O an kendimi iyi hissediyorum. "Sağ ol." Dan gülümseyince eksik dişlerinden bazıları görünüyor. Başımı sallıyorum. "Ben

teşekkür ederim. Şimdiden o kadar çok iş hallettin ki...”

“Evet, öyle. Beni kabuğumdan çıkarıyor.”

“Hangi kabuktan?” Ona şüpheyle bakıyorum, bu şekilde sorular soruluyor olmasına aldırmıyormuş gibi geliyor bana.

“Okul, ev. Başka şeyler.”

“Bir şeyler yapmayı seviyor musun?”

“Evet.”

“Ahşap mı?”

Başını sallıyor. “Parçaların arasındaki şekilleri ortaya çıkarıp o parçaları birleştirmeyi seviyorum.”

Uykulu, kendine güvensiz görünüşü kayboluyor. İnce dallara bakıyor, ellerini oynatıyor, sesi öncesine göre daha kalın.

“Ne yapmak istediğini bildiğin için şanslısın,” diyorum ona. “Öyle mi?”

“Birçok insan bilmiyor.”

Bana bakıyor.

“Babam hayatımı kazanmak için sanatsal şeyler yapmamı istemiyor. Yer israfı diyor. Onun gibi polis olmamı istiyor. “Olacak mısın?”

“Bilmem. Galiba.”

Gözleri büyük bir mücadeleyle gölgeleniyor.

Ayağa kalkıyorum ve tabakları alıyorum. “Zor şey, karar vermek.”

“Aynen öyle.” Ayağa kalkıp atkısını tekrar yüzüne çekiyor.

Kara kalem çalışmamı bitirmek için tekrar dışarı çıkıyorum ama hava çoktan serinlemiş, aydınlık gitmiş, dallar mat görünüyor. O kısacık süre içinde her şey değişti. Dan kütükleri duvarın kenarına yığmaya başlıyor. Bertie onun peşinden

ileri geri gidiyor, Dan durduğunda onun ayaklarının karşısına oturuyor. Belki de Dan ona oğlanları hatırlatıyordur, çocuklar onun hayatından tamamen çıkıp gittiler.

Dan topuklarının üzerine çökerek çay molası veriyor. Bertie onu burnuyla itiyor ve Dan arkaya doğru düşünce şaşırarak gülüyor. Sonra birlikte daha fazla kütük taşıyarak onları garajın tentesinin altına yığıyoruz. Dan onları kırmak için daha sonra geleceğini söylüyor.

Sırt çantasını omuzuna atarken parçalanmış kapıyı fark ediyor. Odun parçalarını nazikçe yerden alıyor ve dikkatli bir şekilde, sanki kemiklermiş gibi kenara koyuyor. Açık duvara bakıyor. "Yeni bir tane yapabilirim. Bu parçaları ve biraz da yenilerini kullanarak. Eğer istersen."

"Yapabilir misin?"

Daha önce aldığım bütün nakit parayı eline tutuşturuyorum. Yüz pound. Parayı aldığımda düşüncesizce davranmışım gibi gelmişti. Genel olarak neredeyse hiç para harcamıyordum. Kalın tomar çok çekici, gerçek dışı gözüküyor. Bir yığın kâğıt para. İkimiz de paraya bakıyoruz.

"Hepsini istemem."

"Olsun, bu durumda seni tekrar çağırabilirim."

"Tamam."

Yoldan Mary nin evine doğru, onun için ayırdığımız kütüklerle dolu el arabasını itmek için eğilerek yürümesini seyrediyorum. Geleceğinin henüz şekillenmediği bir dönemde. Bir gün bununla yüzleşmek zorunda kalacak ve sıkıntıdan veya panikten, belki de bir şey aklını çelerek onu kolundan tutup çekiştirdiği için kararını verecek.

O gece resim yapmıyorum ya da çizim defterime bir şeyler çizmiyorum. Dan'i gelecekte onu bekleyen şeylere götürecek olan kararını düşünüyorum. Verdiğim kararlar beni Ted'e, Naomi'ye ve buraya getirdi. Nereden bilebilirdim? Yeterince geri gittiğimde aslında seçiyormuş gibi hissetmiyorum. Boş senemde Afrika'da öğretmenlik yaparken bir çocuk sınıfa gittiği sırada önümden geçmişti. Topallıyordu. Bana ayağını gösterdiğinde altında içinde taşlar ve iri kum taneleri olan, mandalina büyüklüğünde bir çıban olduğunu görmüştüm. Onların altından

da pembe kas şeritleri görünüyordu. Ondan sonra her şey çok açık gelmeye başladı. Ne istediğimi biliyordum. O zamanlar bundan kesinlikle emindim.

Gençken her şeyi bildiğini düşünürsün. Naomi'nin portresine baktığımda kararlılık görüyorum, kesinlik görüyorum. Bazen, özellikle de gecenin geç saatlerinde o kararlılığın onu terk ettiği ve bir hata yapmış olduğunu fark ettiği o korkunç anı düşünüyorum.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

"IV /T erhaba, tatlım."

-1-▼ **J-** "Selam, anne."

Ed'in sesi halsizdi. Hattaki cızırtı seslerinin arasından nasıl olduğunu anlamak için çaba sarf ediyorum. Bazen birilerinin bizi dinleyip dinlemediğini merak ediyorum.

"Nasılsın?"

"Fena değil."

Cep telefonunu bir hafta önce kaybetti, bu yüzden onu gözümde koridorda telefonun yanındaki duvara yaslanırken canlandırıyorum. Parmakların duvardaki boyaya sert bir şekilde bastırıldığı yerler küçük, siyah izlerle lekelenmiş olmalı. Gözlerini dikmiş kalın camlı pencereden dışarı bakıyor, insanlar yoldan geçip bakıyorlar -uzun boylu ve yakışıklı, insanlar ona hep bakıyorlardı- ama yüzü de sesi kadar ihtiyatlıdır. Telefonu tutan solgun eli geçen sene kürek çektiği için güçlenmiş ve bronzlaşmış haline göre daha zayıf. Geçen ziyaretimde tırnaklarının arasında kirden çizgiler oluştuğunu fark ettim.

"Affedersin, tatlım. Planımızdan daha önce aradığımı biliyorum ama bekleyemedim. Aklıma Noel geldi."

"Şimdiden mi?"

Dümdüz, küçük bir kelime. Neredeyse soru bile değil. Hızlı hızlı devam ediyorum, sesim bana bile rahatsız edici derecede canlı geliyor.

"Şey, kasım geldi bile. Geçen sene Noel'i kutlamadığımızı biliyorum ama

düşündüm de...”

Senin eve gelme vaktinin geldiğini düşündüm. Çok uzun zamandır uzaktasın ve seni özlüyorum.

“.. .belki de ev yemeği istiyorsundur?”

“Fazladan yardıma ihtiyaçları olabilir, eleman eksikleri var.” Bu doğru olabilir, emin olamıyorum. Programının sonunda uyuyacak yatak karşılığında mutfakta yardım etmek için kalmaya gönüllü oldu. Bayan Chibanda vermenin de sürecin bir parçası olduğunu söylemişti. Bana merkezde kalabileceğini söylediğinde sevindim, burada benimle ne yapabilirdi ki?

“Babam gelecek. Kısa bir süre sonra bir toplantı için Johannesburg’e gidecek ama Noel günü dönmüş olacak. Bizimle öğlen yemeği yemesini istedim.” Ted’in geçen hafta telefonda ettiği bir iki özlü sözü hatırlıyorum. “Sana sevgilerini iletti.”

Sessizlik oluyor. Muhtemelen bana inanmıyor. Ted ve ayrılmamızla ilgi asla soru sormuyor. Onu ara sıra gördüğünü biliyorum ama bundan hiç söz etmiyor.

“Sen neler yapıyorsun, tatlım?” Cevap vermesi için beklerken camdan dışarı bakıyorum.

Gökyüzü soluk bir gri, kilisenin arkasında kümelenmiş siyah bulut kümeleri var. Yükseğe doğru uçarken dönüp alçalan birkaç martının beyazlıkları bir anlığına görünüyor. Bahçede odundan eser kalmadı. Dan bütün dalları aldı. Eskiden ağacın olduğu yerde şimdi eğri büğrü bomboş bir toprak parçası var. Eskiden babamın baktığı toprak parçasında unutulmuş bazı sebze kökleri ve yapraksız kuş üzümü çalıları var. îki renkli ahşabıyla eski ve yeni parmaklıklardan oluşan yeni bahçe kapısı yerine takıldı. Bir serçe en üstteki parmaklığa konuyor ve sonra bir saksağan o yeri ele geçirmek için kuşun üzerine çullanınca serçe kanat çırparak duvara uçuyor.

Ed bana artık Jake’le koşmaya gittiğinden bahsederken kelimeler ağzından daha hızlı dökülüyor.

Bizi merkeze alan oğlanı ve tatlı gülümsemesini hatırlıyorum. “Jake hâlâ orada mı?”

“Sana söylediğimi sanıyordum. Aynı odayı paylaşıyoruz. Kız kardeşi pasta falan getiriyor.”

“Bu harika, Ed.”

“Akordeon çalıyor ve teknede yaşıyor.”

Arkadaş olmuşlar. Bir kız var. Soru sormayacağım ama seviniyorum.

“Gelecek hafta bir şeyler getireyim mi?”

“Kalem, belki bir defter.” Duraksıyor ve sonra kısık sesle konuşarak devam ediyor. “Şey... günlük tutmaya başladım da. Doktor Hagan aylar önce yazmamı önermişti. Bir kısmını Jake e ve Soph a okudum.”

“Dikkatli ol. Onlara sadece söylemek istediklerini söyle.” “Evet, tabii ki. Ama bunun gerçek olması lazım. O günlüğü Naomi tutuyordu, değil mi?”

Tanrım. “Evet.”

“Ona iyi gelmiş olabileceğini düşünüyorum. Sana iyi gelmişti, öyle değil mi?”

Vedalaştıktan sonra yere, Bertie nin yanma oturuyorum. Islak burnunu yüzüme bastırıyor ve ben de onun sıcak kulaklarını okşuyorum. O günlüğü tutmanın Naomi’ye iyi gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Onlar gerçek fikirleri değildi. Onları

kendine sakladı. Sanırım günlüğün bize faydası oldu, bizi James’e götürdü. Konsoldan çizim defterini ve kurşun kalemi almak için ayağa kalkıyorum ve kendimi resimleri incelerken buluyorum. Sanki başka biri tarafından çizilmişler ve orada beni şaşırtacak bir şey varmış gibi.

Sıcak mutfak, kenarlan kırık formika masa, solmuş tuğla zemin ve köşedeki gürültülü, minik buzdolabıyla burası artık ev oldu. Üçüncü gün Bristol mutfağı bana yabancı gelmeye başlamıştı. Michael, Naominin günlüğünü tekrar okuduktan sonra öğrendiklerini anlatmak için beni aradığında ben o mutfakta dolanıp duruyordum. Çizim defterini alıp, pencerenin eşiğine gidip bahçe kapısının üstünde kasıla kasıla yürüyen saksağanı çizmeye başladığım sırada söylediği sözler kulağımda çınlıyor: “Keder için bir tane.”[3]

Bristol 2009 Dört gün sonra

“.. .bu yüzden ben de J nin büyük olasılıkla arkadaşı James olabileceğini düşündüm.”

“Ne? Affedersin, Michael. Her şeyi tekrar yavaş yavaş anlatır mısın?”

Telefonu kulağıma o kadar sert bir şekilde bastırıyordum ki canım yandı. Her şey gitgide zorlaşıyordu. Her şeyi Naomi yi gösteren ve değişip duran bir kaleydoskoba bakarak gördüm: Naomi ilk başta gülümsüyor ve kahkaha atıyordu ama sonra resim değişiyor, Naominin ağzı açılıyor ve benim adımı haykırıyordu. Evin içinde dolanıp durdum, elimi ağzıma o kadar sert bir şekilde bastırdım ki kan tadı aldım. Tanıdık yerlerin hiçbiri ev gibi gelmiyordu.

Ted ve ben pazar gününü dinleyerek ve izleyerek geçirmiştik; saati izleyerek, sessiz bir şekilde ileri geri yürüyerek ve haber gelmesi için dua ederek. Boş saatler durmaksızın akıp geçiyordu, kimse Naomi’yi bulup geri getirmek için bir şey yapıyormuş gibi görünmüyordu. Bitkin bir sakinlikle geçen kısa sürelerde oğlanların ne yapmaları gerektiği hakkında konuştuk. Eğer çevrelerinde her günkü normal düzen olursa bu durumla daha kolay başa çıkabilecekleri konusunda hemfikir olduk. Ben bekleme işkencesinden kurtulmak ve işe geri dönmek istiyordum ama Ted eğer böyle yaparsam kendimi kaptıracağımı ve mahvolacağımı söyledi. Frank de ona katıldı. Akşam bize uğradığında bu süreçte yerime bir vekil doktor bulduğunu söyledi.

En azından çocuklar uyuyordu. Her zamanki gibi okula gidiyorlardı. Ted işe gitmiş, seçme şansının olmadığını söylemişti. Üst kattaki pencereden onu seyrederken evden çıkar çıkmaz önünde uzanan günü düşününce suratının değiştiğini ve sırtının dikleşerek işteki haline dönüştüğünü görmüştüm. İnsanların, hayatında ters giden bir şeyler olduğunu anlamaları durumu zorlaştırabilirdi. Omuzlarına düzgün bir şekilde oturan koyu renkli takım elbisesi ve taranmış sarı saçlarıyla her zamanki gibi arabasına doğru yürümüştü. Saçlarımın saçak saçak omuzlarıma döküldüğünü, ayaklarımın çıplak olduğunu ve yüzümün yorgunluktan çöktüğünü bilerek camdan dışarı bakmıştım. Ted’in arabasının arkasına park edilmiş, üzerinde uydu antenleri olan iki beyaz minibüs vardı. Ellerinde kâğıt bardaklar ve boyunlarına asılı fotoğraf makineleriyle minibüslerden birinin kenarına yaslanmış iki adam olduğunu görünce hemen görüş alanından kaçmıştım.

Michael’ın sesi yükselince bulunduğum ana geri döndüm. “Naominin defterindeki J, James çıktı. Onu ve Nikita’yı tekrar sorguya aldım. Oraya geliyorum.”

Telefonun kapandığını duydum ve birkaç saniye sonra kapı zili çaldı.

Zaman algım uzamış veya kısalmıştı ve kapıda MichaePın olduğunu görseydim hiç şaşırmazdım ama karşımda okul üniforması giymiş, uzun, kızıl saçlı bir delikanlı vardı. Kravatı aşağıdan bağlanmıştı, gömleğinin ucu dışarıdaydı ve çilli yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Gözleri o kadar şişmişti ki onu tanımam birkaç saniyemi aldı.

“James.”

“Merhaba, Doktor Malcolm.”

Gözlerimi dikip bir süre ona baktım. “Naomi burada değil, James. Onu perşembe akşamından beri görmedik.”

Dört gün. O zamanın her dakikasını acı içinde geçirmiş olsam da kelimeleri söylediğim anda bütün gerçekler beni yeniden çarpıyordu.

“Biliyorum. Biliyorum, tabii ki.” Kızgın görünüyordu. “Sabah dörtten beri karakoldayım.”

Kırmızı gözlerini, gözlerinin altındaki koyu renk lekeleri ve belli belirsiz çıkmış sakalını inceledim.

“Neden?”

“Uyku tutmadı. Birine söylemem gerekiyordu. Bu benim hatam.”

Onun hatası mıydı? Onun hatası olan neydi? Ne yapmıştı? Yüzümden ne düşündüğümü anladı.

“Hayır, ben... Bakın, nerede olduğunu bilmiyorum. Yani keşke... Ben sadece sizi görmek istedim, açıklamak...”

Ayakta sallanıp duruyordu, onu kolundan tutup içeri çektim. Mutfaktaki sandalyelerden birine yarı oturdu yarı yığıldı ve ka-

fasını ellerinin arasına aldı. Ona bir fincan şekerli çay yaptım ve önüne koydum. Kapı tekrar çaldı. Bu seferki Michael'dı. Ciddi görünüyordu ama beni görünce dudakları gevşedi ve gülümsedi. İçeri girmesi için geri çekilirken onun kokusunu çoktan tanımaya başladığımı fark ettim; ütülenmiş, temiz gömlek ve diş macunundan oluşan duru bir erkek kokusu. Kendimi ona yakın hissediyordum ama bu bir yanılsamaydı, o benden tamamen farklı bir yerdeydi. Diğer herkesin olduğu gibi onun da hayatı normal bir şekilde akıp gidiyordu. Bu hayatı görebiliyor ve koklayabiliyordum ama artık onun bir parçası değildim. Felaketin şeffaf kabuğu beni o dünyadan ayırıyordu. O dünyaya dokunamıyordum, artık nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyordum.

James şaşkınlıkla, gülümseyen ve hafifçe omuzuna dokunan Michaela baktı.

"James bana... bir şey söylemek için gelmiş," dedim, tepesinde dikilmemek için oturarak.

"Güzel. Dün gece bir sürü şey konuştuk."

Michael bir sandalye çekti ve James'in yanına oturdu. Hareketleri yavaştı ve ben onun da pek fazla uyumamış olduğunu fark ettim. Oğlanın suratı çok solgundu.

"Onu seviyorum." Sözcükler James'in ağzından bir anda dö-külüverdi. "O da beni seviyor. Bence öyle, yani... O... Biz... Biz dört aydır beraberiz."

Beraber mi? İkisi de oyundaydı. Bunu mu demek istiyordu? Michaela kısa bir bakış attım.

Michael sessizce, "Son altı aydır birlikte oluyorlarmış," dedi. Oda soğudu. Kaloriferi açmalıydım. Ted'in tutumlulukları kasım ayında çok saçmaydı. Bu mümkün değildi. Eğer Naomi bu çocukla sevişiyor olsaydı bundan haberim olurdu. Naomi bana söylerdi. Söylememiş olsaydı bile bilirdim. Ben onun annesiydim.

Belki de James düşüncelerimi okudu. "Size söyleyecekti. Şey, bir şekilde öğreneceğinizi biliyordu," diye devam etti.

"Bu nasıl olabilir? Naomi ya buradaydı ya da okulda. Ne yaptığından haberim vardı..."

"Okuldan sonra. Hafta sonları."

Neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu, onu duyabilmek için ona doğru eğildim. Sessizce devam etti: “Size Nikitayla olduğunu söyledi ama aslında eve gidiyorduk. Benim evime.”

“Ebeveynlerin biliyor muydu?”

Annesini hatırladım. Eskiden onunla tıp etkinliklerinde karşılaşıyorduk, son derece güzel, kızıl saçlı bir hemşireydi. Babası annesinden çok daha yaşlı bir çocuk doktoruydu.

“Babam geç saatlere kadar çalışıyor. Annem bir sene önce evi terk etti. Her neyse, asıl konu...”

Demek asıl konuyu henüz söylememişti.

“Ara sıra midesi bulanmaya başlamıştı.”

Öyle mi? Hiç fark etmemiştim.

“Sabahları.”

Mutfaktayken üst kattaki banyosunda kustuğunu duyamazdım ama kahvaltı yapmayı bıraktığını hatırladım. Kahvaltıdan bahsedince iğreniyormuş gibi görünüyordu ama akşam yemeğinde hep bir şeyler yediği için endişelenmemiştim.

“Derslerde uyuyakalıyordu.”

Provalar yorucuydu. Her yere koşmayı bıraktığını da fark etmiştim.

“Bu yüzden test yaptı...”

Bir sessizlik oldu. Neden bütün parçaları bir araya getirememiştim? Sabahları kahvaltı etmemek, yorgunluk, duygusal iniş çıkışlar. Her şey çok açıktı. Michael beni endişeyle izliyordu. Ayağa

kalktım *vc* pencereye doğru yürüdüm. Naomi, hamile. Bunun gerçek olabileceğine hiç ihtimal veremiyordum. James c döndüm. “Emin misin?” Sesim sert çıkıyordu.

"Toplam üç kere test yaptı.”

“Kaç haftalık?”

“Bilmiyorduk.” Beyaz yüzünü sabit bakışlarımdan kaçırdı. “İki kez regl olmadığını düşünüyordu ama emin değildi. On haftalık belki?”

Yarın yazlık.]. 10 hafta.

“Bekle. Peki ya çarşaflardaki kan?” Michaela baktım, sonra tekrar Jamese. “Yazlıkta oyundan önceki hafta sonu. Oraya o adamla gittiğinde. İlk seferi olduğu için kanaması olduğunu düşünmüştük ama ilk seferi olamaz, zaten hamileymiş.”

“Ne adamı?” James şaşkın görünüyordu. “O bendim. Bizdik. Naomi’nin size yazlığa birlikte gideceğimizi söylediğini sanıyordum. Şeyden sonra... sonrasında... kanaması oldu ama üç gün sonra bir test daha yaptı. Geçen perşembe aslında ve hâlâ hamileydi. Kanaması vardı ama hamileydi.”

Demek ki kanamaya sebep olan kişi o adam değildi, tiyatrodaki adam, onu kaçıran piç kurusu. Bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu şu anda kaçırmış olan adam, şarabı alan adam değildi. Hiçbir şey paylaşmamışlardı. Aşk yoktu, elbette aşk yoktu. Umurunda değildi. Hâlâ kanaması olabilir miydi? Düşük yapıyorsa ve kanaması varsa veya... bu bir dış gebelikse...

Masada oturan gözü yaşlı delikanlıya baktım ve içimde kabaran bir öfke hissettim.

“Peki ya sen, James? Senin hamilelikle ilgili düşüncelerin neydi? Tam olarak planın neydi?”

“Ben o ne isterse onu istiyordum. Onu seviyorum. Hamilelikle ilgili ne yapacağını tam olarak bilmiyordum.”

Ona vurmak istedim, Naomi’yi daha fazla tehlikeye attığı için onu öldürmek İstedim.

“Eğer hamilelik konusunda ne yapacağını bilmiyorsan niçin prezervatif kullanmadın?”

James irkildi. Michael bana döndü.

“Doğum kontrol hapı kullanıyordu,” dedi sessizce. “Ama bazen unutuyordu.”

Yeni sırlar. Nasıl olur da doğum kontrol hapı kullanırdı? Arkadaşlarımdan biri mi yazmıştı ona?

“Sen yine de prezervatif kullanmalıydın,” diye bağırdım. “Ne yaptığının farkına varmalıydın. Her şeyi daha da berbat ettin.” Sarsılarak derin bir nefes aldım. “Görüştüğü adam kim o zaman? Onun hakkında bir şey biliyor muydun?”

Başını öne eğdi. Sesi ağlamaklıydı. “Bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Provalar başladıktan kısa süre sonraydı. Onu her zaman eve ben bırakıyordum ama bazen onu bırakmamı istemiyordu, tiyatroda kendi kendine prova yapmak istediğini söylüyordu. Bunun gibi şeyler işte. Eskisi gibi değildi. Bana her şeyi anlatmayı bırakmıştı.”

“Devam et.” Sesimi tanımakta zorlandım, çok ifadesizdi. Sesim koridordaki ifadesiz yüzlü kadın polisin suçlularla konuştuğu zamanki sesine benziyor olmalıydı.

“Bir keresinde bir adam gördüm. Soyunma odasından dışarı çıkıyordum ve Naominin biriyle konuştuğunu gördüm. Adamı sadece arkasından gördüm. Sırtını duvara yaslayarak Naomiye doğru eğilmişti. Uzun, koyu renkli, dağınık saçları vardı. Onu dikkatle inceledim çünkü Naomi tüm dikkatini ona vermiş gibiydi. Ona seslenerek onu dışarıda bekleyeceğimi söylememe rağmen beni görmedi. Uzun süre bekledim. Herkes çıktığı halde o hâlâ gelmeyince ben de vazgeçtim.”

Ağlamaya başladı, derin derin, iç çeke çeke hıçkırıyordu. “Tekrar geri gitmeliydim. Onun yüzüne bakmalıydım.”

Michael ayağa kalktı. “Sorun değil, James. Yorgun olmalısın. Seni arabayla eve bırakayım.”

“Bekleyin.” Vicdan azabı içinde, ayağa kalkmasına engel olmak için elimi onun koluna koydum. “Bana da her şeyi anlatmaktan vazgeçmişti. Bak, James. Dikkatsizdin. Aptallığa varacak kadar dikkatsizdin ama onu seviyordun. Bunun farkındayım. Ona verdiğin yüzüğü gördüm ve...”

“O yüzüğü ona siz verdiniz.” Bana boş boş baktı. “Büyükannesine ait olduğunu söyledi. Aile yadigârıymış.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Demek ki ikimize de yalan söylemişti. Yüzüğü ona o adam vermiş olmalıydı, belki de o akşam duvara yaslandığı sırada vermişti. Yüzüğü parmağına takmak için özellikle o anı seçmiş olmalıydı. Belki de Naomi’nin tüm dikkatini ona vermiş olmasının sebebi buydu; onun gözünde değerli biri olduğunu düşünmüş olmalıydı ama aslında hepsi bir numaraydı.

James ayağa kalktı. Özür dileyecekti. Bunu duymak istemiyordum. Bu çocuk için üzülmek istemiyordum, Naomi’nin hayatını altüst eden bu çocuk için. Naomi hamile haliyle ve belki de hâlâ kan kaybederek her neredeyse sandığımdan daha fazla tehlikedeydi.

“Söylesene..Bilmesi gereken kişi benken Naomi’nin hamilelikle ilgili ne düşündüğünü sormak çok zordu. Bu bir kızın herkesten sır gibi saklayıp bir tek annesine gizlice söyleyeceği türden bir şeydi. “Bebek konusunda ne yapmayı düşünüyordu?”

Bana baktı. Gözleri şiş olmasına rağmen bu soru karşısında şaşırdığı belli oluyordu. “İstemiyordu elbette.” Güçlükle gülümsedi. “Düşük yapmak istiyordu ve bir yerlerde eğer... sevişirsek bunun olabileceğini okumuş. Yazlığa gitmek istemesinin sebebi buydu. Kanama başladığında gerçekten çok sevinmişti.”

James, Michael’la çıktıktan sonra oturdum, bacaklarım titriyordu. O kelimeleri kullanmış olması garipti. Sevişmek. Hiçbir şey yaptıkları yoktu, hatta tam tersiydi. Peki ya kaybolduğu gece yerde gördüğüm, tampon kabından kopmuş sarı kâğıt parçası? Hâlâ kanaması olmasının sebebi düşük tehlikesi olmalıydı, regl değil. Acı çekmiş miydi?

Michael geri geldiğinde aklımda çeşit çeşit olasılık dönüp duruyordu. Masada yanıma oturdu ve düşünceleri sözcüklere döküldü: “James’in söylediği şeylerin doğru olduğunu nereden biliyoruz? Belki de Naominin söylediği gibi yüzüğü ona o verdi. Naominin hamile olduğunu veya onunla sevişip sevişmediğini nereden biliyoruz? Belki de James yazlığa hiç gitmedi. Bütün bunları uyduruyor olabilir.” Ellerim önümüzdeki masanın üzerinde kenetlenmiş bir şekilde duruyordu. Duramıyordum: “Belki de onu yazlığa diğer adam götürdü ama Naomi şu anda James’in elinde. Bunu bir düşün. Naominin bu adamla konuşmasını kıskanmıştı, bu yüzden Naomi’ye zarar vermiş veya onu bir yerlere

saklamış...”

Michael kısa bir an için elini elimin üzerinde koydu, parmak uçları küt ve sıcaktı. “Saatlerce karakoldaydı, Jenny. Doğruyu söylüyor.” Sesi son derece kendinden emindi. “O cumartesi yazlığa gittiler. Köpeğiyle yürüyüşe çıkan bir adam evin dışında kırmızı bir Volvo görmüş. Anlaşılan o ki arabayı James’in babasından ödünç almışlar.”

Gözlerimi kapattım. Michael’ın sesi bütün kanıtları sıralamaya devam etti. Kendimi dinlemeye zorladım.

“James, Taunton’ın dışında yer alan otobandaki bir benzinlikte durduklarını söyledi, bu yüzden kapalı devre kamera kayıtlarım inceleyeceğiz. Dün gece parmak izini aldık, böylece parmak izlerinin şişe ve bardaklardakilerle uyuşup uyuşmadığını anlayabilecekler.” Duraksadı. Gözlerimi açtım ve o sessizce konuşmaya devam ederken ona baktım: “Nikita’yla konuştum. Naomi’nin hamile olduğunu biliyormuş.”

Onların sırları yok. Küçük birer çocuk değiller... Shan’in sesi öfkeyle kendinden emin çıkmıştı ama bana söylediklerine kendisi de gerçekten inanıyor muydu?

“Başka?” Ayağa kalktım ve mutfakta tekrar dolaşmaya başladım. “Nikita başka neler biliyormuş? Naomi’nin evi terk etmeyi düşünüp düşünmediğinden haberi olup olmadığını söyledi mi?” Sorular ağzımdan dökülüyordu. “Hamileliğiyle ilgili ne yapmayı düşünüyormuş?”

“Naomi nin hoşlandığı başka biriyle tanıştığını ve kaybolduğu gece onunla buluşacağını biliyormuş ama Naomi ona o adamla ilgili hiçbir şey anlatmamış. Nikita onun evden temelli gitmeyi planladığını düşünmüyor. O durumda ona bir şeyler söyleyeceğini, bir şekilde veda edeceğini düşünüyor.” Michael bir an için bana baktı. “Naomi’nin hamileliğini sonlandırmayı düşündüğünü, endişeli olduğunu biliyordu. Elbette günlük ve bir de günlüğün sonundaki ‘on hafta’ sözleri var...”

Kendi kendine on haftalık bir hamileliğin önemsenecek kadar ilerlemiş olmadığını söylemiştir. Parmaklarda minicik tırnakların oluşmaya başladığını bilemezdi. Bu, Naomi’nin planladığı şeyi yapmak zorunda olan hiç kimsenin bilmek istemeyeceği türden bir bilgiydi.

“Tamam.” Birbiriyle yarışan düşüncelerimi durdurmak istermiş gibi ellerimi

kafama götürüyorum. “Diyelim ki her şey tamamen James’in söylediği gibi oldu ve yazlığa gittiler. Onu o gece kaçıran kişinin James olmadığını nereden biliyoruz? Belki de oyundan sonra gizlice herkesin gitmesini bekledi ve onu bir yerlere götürdü.” “O gece James’in babası da onu oyunda izlemek için oradaydı. James, Chino’ydu, hatırladın mı? Oyundan sonra Hotel du

Vin’de yemeğe gitmişler. Dün gece oraya gittik ve personel onları hatırladıklarını söyledi. Bana hesabın bir kopyasını gösterdiler.” Michael titiz davranmıştı. Sustum. Naomi yi saklayan kişinin James olmasını istemiştim çünkü onu kıskanıyordu, onu seviyordu ve güven verici bir şekilde sadece kendisinin olmasını istiyordu.

“Onu kaçıran kişi her kimse bu ona nasıl davranacağını etkiler mi? Eğer hamile olduğunu bilirse ona daha iyi davranır mı?” Michael cevap vermedi ama nasıl olsa ben cevabı biliyordum. Kusmaları ve kanamalarıyla adamın başına bela olacaktı. Zamanla -eğer ona zaman verirse ve Naomi düşük yapmazsa- dikkat çekmeye başlayacaktı...

“Şimdilik elimizdekilerle ilgilenelim.” Michael’ın sakin sesi düşünce akışımı durdurdu. “Bayan Mears’ın, Nikita’nın ve James’in söylediklerinden yola çıkarak baş şüphelimizin daha iyi bir robot resmini elde ettik ve bu resim, Naominin yüzünün olduğu bir fotoğrafla beraber bu bölgedeki tüm lamba direklerine asılacak. Limanları ve havalimanlarını izlemeye devam edeceğiz ve bugün ev soruşturmalarına başlıyoruz.”

“Neden? Muhtemelen yakınlarda bir yerlerde oturmuyordu.” Bütün bunlar bana çok rastgele, çok faydasız görünüyordu. Naomi kilometrelerce uzakta olabilirdi. İskoçya’daki küçük bir kulübede, Galler’de bir garajda olabilirdi. Adamın neye benzediğini bile bilmiyorduk, gerçi zihnim yeni bilgilerle oynamaya başlamıştı. Daha büyüktü, dağınık, uzun saçları vardı, Naominin tanıdığı diğer erkeklerden farklıydı - çekici olmasının sebebi farklı olması mıydı?

“Unutma, aynı anda bütün olasılıklara bakmalıyız.” Bunu daha önce de söylemişti.

“Ne tür olasılıklar?”

Durdu ve ellerini ceplerine soktu. Bu çok zor olmalıydı. Gri gözleri sarf ettiği çabadan gerilmiş gibi görünüyordu. Cevap vermeye başladığında zihnimin tarafsız bir parçası eğer Michael gülümsese, gerçekten gülümsese nasıl

görüneceğini düşündü. Karısı, kocasının işi onu ondan uzaklaştırdığı zamanlarda nasıl hissediyordu acaba? Bunu umursuyor muydu? Endişeleniyor muydu? Buna alışmış olabilirdi, ben ve Ted'e olduğu gibi. Kendi kendine onun kendini tamamen işine adadığını söylüyor olmalıydı.

"Şey, Naomi bu adamla buluşmayı planlamış olabilir ama adamın hiç gelmemiş olması da mümkün. Bu durumda Naomi eve doğru yürümeye başlamış olabilir..

Bunu gözümde canlandırmaya başlamıştım bile. Tiyatro birkaç dakika uzaklıktaydı ve hava kararmaya başladığında her zaman bizi aramasını söylemiş olmamıza rağmen bizi rahatsız etmek istememiş olabilirdi. Kaldırıma vuran sivri burunlu ayakkabıları sessiz sokakta fazla ses çıkarmıştır, bu yüzden adam iyice yakınına gelene kadar onu takip eden ayak seslerinin hafif tıkırtısını fark etmemiştir.

"Bize bahsettiğin küçük kızın babasıyla görüşeceğiz. Onun intikam almak isteyebileceğini düşünmüştün..."

"O olamaz. O da bir baba." Nedense gözlerim doldu. "Kızını başka birinin çocuğuna zarar veremeyecek kadar çok seviyor." Ama belki de işler bu şekilde olmuyordur. Belki de hiç kural yoktur. Pencereye yürüdüm ve sokağa baktım. Beyaz minibüsler artık kapalıydı. Kameralı adamlar içeride, belki başka bir yerde görünmeden evi izliyorlardı. Kaldırımlarda gidip gelen başka insanlar vardı, yolun bir ucundan diğerine arabalar geçiyordu.

Kızımızı kaçıran adam tanıdığım biri olabilirdi veya hayatımın içinde olan ve daha önce hiç fark etmediğim biri. Herhangi biri... dünyadaki herhangi biri de olabilirdi. *Belki de şuradaki adam*, diye düşündüm, *yoldan geçerken kendi kendine gülümseyen adam*. Belki de Naomi bir yerlere kapatılmıştı ve çaresiz bir şekilde onun

elindeydi. Neden gülümsüyordu? Dışarıya koşup bağıra bağıra sorular sormak istedim, suçlu görünüp görünmediğini anlamak için. Michael'a baktım.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Uzandı ve bileğimi sıkıca yakaladı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Michael." Hiç kıpırdamadan durdum. Elinde hissettiğim güce ihtiyacım vardı.

“Adım adım yapacaksın.” Gözleri yüzümde gezindi. “Önce kendine bakmalısın, ilk adım bu. Bir şeyler ye. Saçlarını yıka.” Gülümsedi. “Sana daha önce söylemedim çünkü bunun için endişelenmeni istemedim ama televizyon çekimi yarın sabaha alındı. İfademizi hazırlamamız gerekiyor. Ted’e haber verebilir misin?” Ted eve geldiğinde banyo yapmıştım. Yarınki çekim için bir döpiyes bile denemiştim. Gerçi eteğin belimde durabilmesi için onu yukarıya doğru kıvırmam gerekmişti. Saçlarım havluyla sarılıydı ve sandviç yemeğe çalışıyordum. James ve Michael’ın daha önceden burada olduklarını söyledim ve sonra onun elini tutup yanına oturarak ona Naominin hamile olduğunu söyledim. Beni kendinden uzaklaştırdı, öfkeli ve şaşkın bir halde ayağa kalktı. Ona James’in söylediği her şeyi ve aynı zamanda Michael’ın bana söylediklerini anlattım, artık günlüğündeki bölük pörçük yazıların bir anlam ifade ettiğini de ekledim. Ted mutfakta ileri geri yürümeye başladı, bir şeyleri kıracağını sandım. Kabaran öfkesinin altında bana karşı da acımasız bir duygunun yankılandığını hissettim. Naomi bunu bir sır olarak saklamış olsaydı bile annesi olarak benim onun hamile olduğunu bilmem gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Belki de haklıydı. Bembeyaz ve duygusuz bir suratla tekrar yerine otururken elimi onun yumruk halindeki elinin üzerine koydum. “Bunun bizi yıkmasına izin verme, Ted.”

Bana boş gözlerle baktı. Söylediğim şeyi duyduğunu sanmıyorum.

Dorset 2010 Bir yıl sonra

Kasım ortası. Yılın sonlarına geldik. Işık her gün biraz daha sessizleşiyor. Eggardon Tepesi nin üstlerinden başlayan aşağımızdaki küçük tarlalar, deniz kıyısına doğru kıvrılıyor. Uzaktaki deniz kordonu buz gibi beyaz. Sessiz kırlarda duyulan tek ses benim ve Bertie nin buz tutmuş çimenlikteki ayak sesleri.

Bridport deniz kenarındaki bir vadiye kurulmuş, geniş sokakları yılın bu zamanında çok işlek. Eski taş binalar sokağın kenarında sade bir şekilde yükseliyor. Üstlerinde asılı duran gösterişli ışıklara rağmen her zaman göründükleri gibi görünüyorlar, büyük olasılıkla iki yüzyıl önce de göründükleri gibi.

Kitabevinin kapısı çıngırdayarak açılıyor ama her zamanki kitap kokan huzur duygusunun aksine daracık alanlar insanlarla dolu, her yer ıslak saç ve muzlu sakız kokuyor. İri yarı ve asık suratlı bir kadın ayak parmaklarıma basıyor ve bana öfkeyle bakıyor. O sırada yakınlarımızdaki bir çocuk, raftaki kitapları çekip yere atıyor. Naominin kitaplarını seçmek çok kolaydı. Sevdiği çok farklı yazarlar

vardı: Lawrence, Kerouac, Mark Haddon, Stieg Larsson. Kitabevindeki kalabalıkla karşı karşıya gelince oğlanlar için bir kucak dolusu kitap alıp sepete atıyorum. Ted'in bir sene önce komodininin

üzerinde duran kitabını hatırlamaya çalışırken parmaklarım diğer kitapların sırtlarında geziniyor. Onun için seçtiğim kitaplar hep ince bir toz tabakasının altında el değmemiş bir şekilde durdu. Belki de ne tür kitaplardan hoşlandığım hiç bilemedim. Seçtiğim kitapları satın alıp çıkıyorum ve saat on biri gösterdiği sırada saat kulesinin altındaki caddeden karşıya geçiyorum.

Boots'ta Ted için deri bir bakım malzemeleri çantası seçiyorum ve yanına diş fırçası, diş macunu, banyo lifi ve sabun alıp itiş kakış sırada bekliyorum. Etrafımda pembe bir leke parıldıyor. Kafamı çevirince eskiden puantiyeli külotlar, bileklikler, mandalinalar ve plastikten yapılmış şaka bisküvileriyle beraber Naomi nin Noel çorabının içine koyduğum makyaj malzemeleri ile şampuanların küçük şişe ve tüplerini görüyorum. Çok eğlenceliydi. Bunu unutmuşum. Eğlencenin kendi başına bir keyif olduğu dünya da onunla beraber yok oldu. Oğlanlara yaptığı komik şakalar ve oyunlar, aşağıladıkları ama katıldıkları doğum günleri ve Noel'de kopan kavga kıyamet — bunların hepsi onunla beraber gitti. Hayır, elbette bundan daha önce gitmişti. Bu düşünce aklıma gelince kasa sırasında duruyorum ve arkamdaki iki kız fısır fısır konuşup gülüşerek bana çarpıyor. Eğlence bundan çok daha önce sona ermişti. Ben tam olarak fark edememiştim çünkü yavaş yavaş olmuştu. Yoğundum. Sonbahar dönemi başlamadan önceki yaz tatilinde bile daha sessizdi.

Kasada kendi kendime söyleniyorum, ödemeyi yapıyorum ve sonra ayaklarımın dibinde duran torbaları beceriksiz hareketlerle alıyorum. Bu sene en azından hediye aldım. Geçen sene de denemiş ama yapamamıştım. Naomi gideli bir ayı biraz geçmişti. Her yerde süslemeler seçen, küçük hediyeler bakan, onay almak için birbirlerine seslenen genç kızlar ve anneleri vardı. Mağazanın birinde dolu sepetimi yere bırakıp itişip kakışan kalabalığın arasından geçerek gözyaşları içinde dışarı çıkmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Şimdi otoparka doğru giderken bu kalabalığın içindeki aileleri görmeye zor da olsa dayanıyorum. Orada bir anne var, şurada bir çocuk. Eskiden bunu yapamamama rağmen artık onlara bakabiliyorum.

Satın aldığım şeyleri arabaya yükledikten sonra dar yollardan, çalılardan oluşan bakımsız kış çitinin arasından gözüken golf sahasının ve boş eşek merasının yanından geçiyorum. Bunun arkasındaki tarlada sıra sıra boş karavanlar ve

cansız ışıkta kasvetli gözüken, üstü tahtalarla kapatılmış bir dükkân var, sonra da kasabanın ilk küçük tuğla kulübeleri. Onları o kadar iyi biliyorum ki artık neredeyse görmüyorum. Naomi'yle de olan buydu. Onu ezbere bildiğim için görmeyi bırakmıştım. Kilisenin yanından ağır ağır geçiyorum ve kendi sokağıma geliyorum.

Alışveriş poşetlerini arabadan eve taşıyıp her şeyi yere atarken Bertie ona yabancı gelen plastik poşet yığınını burnuyla dürtüyor. Mutfaktaki ışık bir anda kararıyor, biri kapıya kadar peşimden geldi. Arkamı dönerken kafamı açık dolabın kapağına çarpıyorum ve ağaçtan düşerken oluşan yara izim tekrar açılıyor. Yara hemen nabız gibi atmaya başlıyor ve kan akıyor.

Yüzünü görmeden önce ışıkta omuzlarını tanıyorum.

"Michael!"

Ne kadar sevindiğime şaşırıyorum ama ona doğru yürürken ellerim aniden bastıran bir korkuyla boşalıyor. Bana ne söylemeye geldi? Domatesler yere düşüyor ve folyoya sarılı Noel pudingi yuvarlanarak masanın altına giriyor. Bertie onu incelemek üzere koşuyor ve pudinge patisiyle vura vura onu daha da uzaklaştırıyor.

"Ne oldu, Michael? Söyle hemen."

"Hiç. Hiçbir şey olmadı." Kollarını iki yana açıp boş olduklarını anlatmaya çalışıyor ve hiç sırrının olmadığını göstermek için de ellerini açıyor. "Buradan geçiyordum..."

"Geçiyor muydun?" Hiç kimse Burton Bradstock'tan geçmez.

"Ailemi görmek için Devon'a gidiyorum. Noel, hatırladın mı?" Sonra suratı değişiyor ve kaşları çatılıyor.

"Yaralanmışsın. Alnın çizilmiş."

Cebinden beyaz bir mendil çıkarıyor. Yumuşak keteni yaraya bastırırken elleri çok dikkatli. Yakından o tanıdık, diş macunuyla karışık temiz çamaşır kokusunu alıyorum. Gözlerimden birkaç milim uzaktaki dudakları savunmasız. Tenim bu dokunuşun şaşkınlığıyla ürperiyor ve hiç kıpırdamıyorum. Onun da bunu sezdiğini hissediyorum. Elleri hafif bir şekilde omuzlarıma doğru düşerken

başını eğip bana bakıyor.

“Kanama durdu.” Duraksıyor. “İyi görünüyorsun.” Yüzümü incelerken gözleri sıcacık. “Düşündüm de...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor.

Bir adım geri gidiyorum. “Seni tekrar gördüğüme sevindim. Seni ölü görmüş gibi karşıladığım için üzgünüm.”

Birbirimize bakıyoruz, sözlerim onu şaşırtıyor. Kafasını eğiyor ve sesimdeki canlılığın ne kadar sırıttığını fark ediyorum. Karşılaştığımızda ne olacağını düşünüyordu acaba? Aylar önce Bristol’deki mutfakta paylaşılan o küçük öpücük, bitkin bir anın sonucuydu. Savunmasızdım. Bir hataydı, başka bir şey değil.

“Kahve?” Arkamı dönüyorum ve o anın geçmesini bekleyerek ellerimi fincanların üzerinde dolaştırıyorum.

“Evet. Hayır. Belki yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm... Sana öğlen yemeği ısmarlarım. Kasabaya doğru giderken sahilde bir restoranı işaret eden tabelalar gördüm.”

Yere dökülen yiyecekleri alıp buzdolabına tıkıştırıyorum, sonra da Bertie nin tasmasını takıyorum. Hızlıca aynaya göz atıyorum. İyi göründüğümü söyledi. Bu nasıl mümkün olabilir? Saçlarım vahşi, siyah bir yumak ve artık hiç makyaj yapmıyorum ama deniz kenarında yürümekten bronzlaşan tenim gözlerimin mavisini ortaya çıkarıyor. Temiz hava ve basit yiyecekler yüzümü kendine getirdi. Ayna meraklı bakışlarımı bana geri yansıtıyor, sanki tanıdığım ama tam olarak kim olduğunu çıkaramadığım birinin suratına bakıyormuşum gibi.

Birlikte bahçe kapısından tarlaya çıkıyoruz.

“Sen buradayken seni çok düşündüm,” diyor bana doğru dönüp hafifçe gülümseyerek. “Hayal ettiğimden çok farklı görünüyor.” Acaba yerlerde hâlâ kan ve kirli şarap kadehleri olacağını mı düşünmüştü? Ya da pencere pervazında kurumuş sinekler?

“İyi misin, genel olarak?” Sesi dikkatli. Öğrenmek istiyor ama nasıl soracağından emin değil.

İyi miyim? Tarladan yürüyüp kumsaldaki patikaya giden caddeyi geçerken ateşin

başında düşüncelerimi çizdiğim akşamları düşünüyorum. Sandalyenin arkasında gittikçe kalınlaşan resim yığınını. Okuldan sonra bazen Dan arıyor, bana ufak tefek işlerde yardımcı olmak için. Benim için odalardan birini boyadı. Fazla konuşmasak da arkadaş olduk. Gelmesini dört gözle bekliyorum. Bana oğullarımı hatırlatıyor. Mary'yle içtiğim çaylar var, bir de onunla bir iki kere kütüphaneye gittim. Ara sıra Theo telefon ediyor ve Ed'i ziyarete gidiyorum. Ted toplantı için şehir dışına çıktığında bazen kart veya mesaj atıyor. Ama bütün bunların arkasında acının olmadığı tek bir an yok, Naomi'nin yüzü her yerde. Bazen ne olduğunu bilmek için duyduğum ihtiyaç, dayanabileceğimden daha güçlü bir hal alıyor. Yazlığa ilk geldiğimde denize doğru yürümeme engel olsun diye Bertie'yi tutarak bacaklarımın etrafında köpüren buz gibi suyun içinde, çakıl taşlarının üzerinde dururdum.

"Fena değil" Bu fazla olur... bundan daha az ama...

"Anlat bana."

Ve sonra konuşuyoruz. En azından ben konuşuyorum, o dinliyor. Ben hem konuşuyor hem ağlıyorum. Kelimelerin düşünmeden akmasına izin vermek tehlikeliymiş gibi geliyor ama onları durdurabilecek durumda değilim. Son dört ayın çaresizliği ve yalnızlığı içimi dolduruyor ve Michael eliyle omuzumu sarıyor. Ben içimi dökene ve gözyaşlarını durana kadar bana her şeyi anlattırıyor. Rüzgâr kumsalı döven dalgaların uçlarını yakalayıp köpük parçacıklarını bize doğru savururken kumsalda ileri geri yürüyoruz.

Beach Hut Kafe açık. İçeri senelerdir girmedim, çocuklar küçükken buraya balık ve patates kızartması yemek için geldiğimiz zamandan beri. Yazın yeni bir tentenin altında bir şeyler yiyen gürültülü kalabalıklar oluyor ama bugün ortalık sessiz. Masalardan birkaçında ayaklarının dibinde köpeklerle *Dorchester Chronicle* okuyan yaşlı adamlar var. İçerisi çay ve ıslak köpek kokuyor. Michael bize balık ve patates kızartması söylüyor ve birkaç dakika içinde kalın, beyaz tabakların içinde taze, incecik dilimler halinde mezgit ile tepeleme, sıcak, tuzlu patates kızartması geliyor. Onları alıp cam kenarındaki bir masaya geçiyoruz. Buharlanmış camı elimle silerek temiz bir alan açıyorum ve dağılan dalgaların boş kumsala vuruşunu izliyorum.

Gözlerim ağlamaktan acıyor ama bir şeylerin gitmesine izin verdim ve kendimi daha iyi hissediyorum. Burada Michael'la olmak bana iyi geliyor. Dışarıdaki deniz bana teknedeymişim hissini veriyor. Burada kimse bize ulaşamaz, farklı

kurallar geçerli.

Michael sessizce işinde terfi aldığını ve sonra camdan dışarıya bakarak karısının altı ay önce onu terk ettiğini söylüyor.

Kendimi suçlu hissediyorum. Beni o kadar uzun süre dinledi ki... “Bundan hiç bahsetmemiştin. Üzüldüm.”

“Söylemeli miydim? Sana haber vermeli miydim?” Bana bakıyor ve bakışlarımı hemen kaçırıyorum.

Bir sene önce bir gece Bristol’deki mutfakta yakınlaşmıştık. Ted tek kelime etmeden yatağa gitmişti. Michael eve dönerken uğramıştı. Ben yorgun ve ağlamaklı bir haldeydim ve Ted uyumaya gidebildiği için kızgındım. Michael’ın nezaketi tutunabileceğim bir şey olmuştu.

Michael tekrar camdan bakıyor ve gözlerinin grisine bulutlar yansıyor. Kelimeler ağzından ağır ağır dökülüyor.

“Genç yaşta evlendik.” Durup omuz silkiyor. “Seni kendi meselelerimle sıkmak istemiyorum.”

“Neler olduğunu anlatsana.”

“Bundan pek bahsetmiyorum. Artık her şey bitti.”

“Anlat, haydi.”

Bir süre daha tereddüt ediyor. “On sekiz yaşındayken Cape Town’da evlendik. Hamileydi. Birkaç hafta sonra düşük yaptı...” Bu kelimeleri -hamile ve düşük- artık karşılığında keskin bir acı olmaksızın duyabiliyor olmalıyım. Naomi nin çocuğu neredeyse altı aylık olacaktı. Geçen ayları sayıyorum. Eğer hamilelik devam etmiş ve bebek hayatta kalmış olsaydı... Eğer Naomi... Acı üzerimden akıp geçerken dişlerimi sıkıyorum, sonra biraz azalıyor. Michael fark etmedi ve konuşmaya devam etti.

“...bu yüzden İngiltere’nin farklı olacağını düşünmüştüm; daha az aile baskısı, daha iyi tıbbi destek... Ama bir daha hamile kalmadı.” Önce ellerine, sonra tekrar bana bakıyor. “Kariyerimde ilerlemem gerekiyordu ama çalışma saatleri çok uzundu. Onun için çok zor oldu. Çok yalnızdı.”

Nasıl olabileceğini tahmin edebiliyorum. Kadın gece saat on olduğunda bekleyen akşam yemeği tabağındakileri sıyırarak çöpe atacaktı. Başka bir gece bir şeyler ayarlayacak -bir sinema veya tiyatro bileti- ve oyun başladıktan sonraya kadar üzerinde paltosuyla hazır bir şekilde oturarak bekleyecekti. Sonra içinde biletler olan

beyaz zarfı elinde tutarak oturmaya devam edecekti. Tek başına geçen günler, daha doğrusu geceler daha korkunç olacaktı. Her ay regl olduğunda ağlayacaktı.

Michael devam ediyor: “Halk danışma bürosunda gönüllü olarak çalışmaya başladı, sonra hamile kaldı ve bu sefer bebeği düşürmedi.”

“Bir çocuğun var o halde...” Gözleri o kadar ciddi ki bocalıyorum. “Erkek miydi yoksa?..”

“Erkek. Benden değil. Babası büroda tanıştığı bir adam. Evli ama karısından ayrıldı.” Duraksıyor. “En başından evlenmemeliydik.”

Ama nereden bilebilirdi ki? Ben nereden bilebilirdim? Gençken, zaman geçtikçe neye ihtiyacının olabileceğine veya ne kadar güçlü olman gerektiğine dair hiçbir fikrin olmuyor.

“O kadar endişelenme.” Gülümsüyor. “Artık tarih oldu. Kusura bakma..

Bunları söylediği için üzgün mü? Veya belki de bir yıl önce mutfaktaki o akşamı düşünüyordur. Ben de kendimi orada düşünüyorum. Sırtımdaki eli sıcacıktı, dudaklarıyla dudaklarımı hapsetmişti. Sonuç olarak başka hiçbir şey gerçek değilken bunda gerçeğin pürüzlü kenarları vardı.

Dışarıda hava kararmış. Dalgaların beyaz köpükleri yağmurda ışıldıyor. Uzaktaki dalgalar akşamın erken saatlerinde ortaya çıkan eflatunla karışıp görünür hale gelmiş. Öncesine göre hava daha soğuk ama yemek ve konuşmak beni ısıttı. Ellerimiz birbirine çarpa çarpa tarlalardan geri yürüyoruz. Evde Bertie’nin mamasını veriyorum ve Michael ateşi yakıyor. Onu şu anda burada, eğilerek kendini ciddi bir şekilde yaptığı işe vermiş, sessiz sessiz ateşi yakarken görmek beni çok duygulandırıyor. Çıra tutuşuyor ve alev alıyor. Sonra Michael bana doğru dönüyor.

Kollarına doğru yürüyorum ve sanki hiç ara vermemişiz gibi öpüşmeye başlıyoruz. Uzun süren bir soğuk ve karanlıktan sonra gelen güneşin sıcaklığı

gibi. Beni ateşin yanına götürüyor ve paltomu, kendi paltosunu çıkarıyor. Karanlıkta soyunuyoruz. Kanepenin üzerindeki yerinde duran kalın battaniyeyi alıyor ve üstümüzü örtüyor. Birbirimizin vücuduna dokunarak yan yana uzanıyoruz. Teni tanıdık ama aynı zamanda çok yeni geliyor. Güvenli ve tehlikeli. Tedirginliğimi hissedip hafifçe uzaklaşıyor ve ateşin ışığında yüzümü okşuyor.

“Ne oldu?” diye soruyor yumuşacık bir şekilde. “Anlat.”

“Bu nasıl yürüyecek? Bunu yapmana izin var mı? Yani...” “Endişelenme.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. “Bu bizim sırrımız.”

Sırrımız mı? Bir sırrımız olmalı mı? Vücudumu sıkıca saran kolları beni rahatlatıyor ve tedirginliğim eriyip gidiyor. Elleri yavaşça vücudumda dolanıyor ve tenim ısınmaya başlarken ona doğru dönüyorum. Heyecanın esiri olmuş bir halde artık ben de bunun olmasını istiyorum. Aklıma Naomi nin de bunu yapmış olduğu düşüncesi geliyor; o da tehlikeli bir şeye dönüşmeden önce sır olan bir şeyin esiri oldu. Sonra Michael’ın dudakları dudaklarımı örtüyor ve sanki bunu çok uzun zamandır bekliyormuşuz gibi birlikte hareket etmeye başlıyoruz.

1

Temelde maya ekstraktmdan ve bira mayasından yapılan, marmelat benzeri bir çeşit tuzlu malzeme, (ç .n.)

2

İngiltere’de “Advanced Level” ya da kısaca “A-Level” denen ve iki yıl süren eğitim süresince öğrencinin üniversitede okumak istediği bölüme göre üç ya da dört ders aldığı okul. (ç. n.)

3

“One for Sorrow”, görülen saksağan sayısına göre uğursuzluk ya da uğur geleceğine inanılan İngiltere’de yaygın bir çocuk tekerlemesi, (ç. n.)

Bristol 2009 Beş gün sonra

“Özür dilerim.”

Michael üzgün görünüyordu. Eli yana düştü.

“Olsun.” Bunun için çok yorgundum. Sesime yansıyan sabırsızlığı duyabiliyordum. “Bu kadar suçlu hissetme. Önemli değil.” Bunun bir fark yaratmasını istemiyordum çünkü hâlâ birlikte çalışmamız gerekiyordu.

Mutfaktaydık ve Ted üst kattaydı.

Sabahki televizyon çekiminden sonra doğruca işe gitmişti. Bütün gün işte kalmıştı. Bunun hayatına devam edebilmesi için aklını başına toplamasına yardım ettiğini söylemişti. Onda işe yarıyordu ama benim için akıl diye bir şey yoktu, tükenmişti. Onu uzaktan gördüğüm, siyah bir boşlukta yaşıyordum. Uzaktan üzülüp sinirleniyordum. Nasıl dışarı çıkabildiğini, hastalarını ve meslektaşlarını nasıl selamlayabildiğim anlayamıyordum. İşten döndüğünde ayakta hızlı hızlı yemek yiyordu ve sonra bitkinlikten çökmüş bir halde yatıyordu.

Michael geç saatte gelmişti. Oğlanlar yatalı çok olmuştu.

Ağlamaya başladığımda Michaela onlar için ne kadar endişelendiğimi anlatıyordum. Kolunu omuzuma atmıştı, birbirimize yaklaşmıştık ve başını benimkine doğru eğmişti. Sonra bir anlığına dudaklarımız birleşti. Ben geri çekildim. Bunun bir hata olduğunu hemen hissetmiştim. Bitkindim ve o da öyle olmalıydı. Çaresizlik ve yalnızlıktan kaynaklanan bir anlık bir refleksti, hepsi bu. Kimsenin suçu değildi.

“Bugün tekrar Jade’i görmeye gittim,” dedim hemen, bunun bizi kaldığımız yere götürmeye yarayacağını umarak. İşe yaramış gibiydi. Ben konuşurken onun tekrar eski haline döndüğünü ve idareyi ele aldığını görebiliyordum. “Gideceğime söz vermiştim. Göz kapaklarım bu kadar şiş olduğu için insanların bana dik dik bakacaklarını düşünmüştüm ama kimse fark etmedi.”

Konuşurken hastanede çalıştığım zamanlarda benim de onları görmezlikten geldiğimi fark ettim, koğuşlarda görünmez bir şekilde seyredip bekleyen kederli uykusuzlar ordusunu.

“Yanında babası vardı. Ben gelince ayağa kalktı. İri yarı biri. Unutmuştum.”

“Beni neden aramadın?” diye sordu Michael. Sesinde bir rahatsızlık hissettim. “Seninle gelebilirdim. Faydası dokunabilirdi. Sana destek olmam gerekiyor. İşim bu, hatırladın mı?”

“Senden benimle gelmeni bekleyemezdim, bu benim hatamdı,” dedim ona. “Yanlış teşhisi koyan benim. Bunu benim düzeltmem gerekiyordu.”

“Nasıl gitti?”

“Ona Naominin eski kitaplarından bazılarını götürünce bana teşekkür etti. Beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hali vardı. Kemo-terapi tedavisinde steroit de var, bu yüzden kilosu biraz yapay olsa da daha iyi görünüyordu.” Gözlerimden yine yaşların süzülmeye başladığını hissedebiliyordum. “Ama en zor kısmı Jeff Price’la olanlardı.”

“O nasıl davrandı?” MichaePın sesi öfkeli geliyordu.

“Hiçbir şey yapmadı. Özür diledi.”

“Ne?”

Jade’in kitapları aldığı ve içlerinden birini açtığı ana geri döndüm.

“Bu kimin yazısı?” İlk sayfanın üst kısmındaki kurşun kalem izlerini göstererek babasına dönmüştü.

‘“Naomi Malcolm,’” diye okumuştu babası. “‘Yatağım. Odam. No Bir, Clifton Cad., Bristol. İngiltere. Dünya. Evren. Uzay Boşluğu.’” Durmuş ve sonra eklemişti: “Doktorun küçük kızı, Jadie.”

“Bir şey demez mi?” Jade yüzünü bana çevirmişti.

“Demez,” demiştim. Yazıyı unutmuştum. “Artık... büyüdü o.” Gülümsemeye çalışmıştım.

Belki de Jade yüzümdeki ifadeyi okumuştu. “Bitirince geri veririm,” demişti.

Konuşamadığım için başımı sallamıştım. Jeff Price yatakların arasındaki

koridorda benimle beraber yürümüştü. Çocuklar yüzleri sıkıntıdan kıpkırmızı olmuş ve aptallaşmış bir şekilde yataklarında sıcak, küçük külçeler halinde yatıyorlardı. Hasta hayvanlar kadar sessizlerdi. Etrafları oturup televizyon seyreden akraba katmanlarıyla sarılmıştı.

Jeff koğuşun plastik kapılarının dışındaki koridorda durmuştu.

“Sabah seni televizyonda gördüm. Olanlar için üzgünüm. Bu haksızlık. Biraz atıştık ama bu olanlar haksızlık.”

“Teşekkürler.” Duraksamıştım. “Polis herkesi sorguya çekiyor. Hastalarımı bile...”

“Benim için sorun yok. Bırak, gelsinler. Elimden geleni yaparım. Yedi yirmi dört buradaydım, hemşireler onlara söyler.”

Sonra omuzuma dokunup içeri girmişti. Parlak mavi zemine gürültülü bir şekilde basan beyaz spor ayakkabılarının içindeki ayaklarıyla iki yana hafifçe yalpalayarak yürürken koridoru kap-lıyormuş gibi görünüyordu.

Plastik kapılar arkasından çat diye kapanmıştı.

Michael sabırla cevap vermemi bekliyordu.

“Jeff Price, Naomi için üzgündü,” dedim ona tekrar. “Belki de onu sorgulamana gerek yoktur.”

“Aslında bu çok uzun sürmez.”

Jeff Price’ın olaya karışmadığından emin olsam bile başlattığım şeyi geri çevirebilecekmişim gibi gözükmüyordu.

“Televizyonda harikaydın.” Michael konuyu değiştirerek gülümsedi.

Işıklar sıcak ve parlaktı. Gözlerimi sulandırmıştı ama insanların ağladığımı düşünmelerini istemiyordum. Naomi’yi kaçıran kişinin bizi ne hale getirdiğini bilmesini istemiyordum. Üzüntüyü belli etmenin işleri daha kötü hale getireceği konusunda uyarılmıştık. Ebeveynler manipüle edilecek kurbanlara dönüşüyorlardı. Bununla beraber bunu bizim yapmamız gerekiyordu. Bilinmeyen bir şehirde arabanın camından Naominin flu yüzünü ve yardım

isteyen aralık dudaklarını bir an için görmüş olma ihtimali olan kadına ulaşmamız gerekiyordu. Her zaman sadece sigara alan sessiz bir herifin yiyecek, bant, kanama için ped gibi farklı şeyler almaya başladığını fark etmiş olabilecek, köşedeki bir dükkânda hizmet veren adamın dikkatini çekmemiz gerekiyordu. Bisikletle gezen çocuğa, bir kır yolundaki çalılardan yapılmış çitin altına takılmış gri kapüşonlu eşofman üstünü yerden almasını söylememiz gerekiyordu, Naominin birileri bulsun diye atmış olduğu eşofman üstünü. Işıklardaki kadının, dükkân sahibinin ve bisikletli çocuğun benim tarafımda olmasını istiyordum.

Ben cevap vermeyince Michael tekrar, “Gerçekten harikaydın,” dedi. “Ted de öyleydi. Bu arada onunla tekrar görüşmemiz gerekiyor.”

“Şu anda uyuyor sanırım. Çok garip, o ayakta kalmakta zorlanıyormuş gibi görünüyor ama ben hiç uyuyamıyorum.”

“Sadece birkaç soru, yarın daha iyi olur.”

“Sorulara ben şu anda cevap verebilirim sanırım.”

“Olmaz. Ona sormamız gerekiyor.”

Sesi ciddiydi, neredeyse üzgündü. Anlamamıştım.

“Hangi sorulara?”

“Çelişen bazı şeyler var. Birtakım şeyleri netleştirmemiz gerekiyor.”

Midem bulandı. Yine mi aynı şeylerin üzerinden ayrı ayrı geçmemiz gerekiyordu? Bu, polisin bizim söylediklerimize inanmadığı anlamına mı geliyordu?

“Michael, lütfen. Zaman geçiyor ve her saniye...”

“Bu yüzden netleştirmemiz gerekiyor zaten. Ona sabah karakola gelmesi gerektiğini söyleyebilir misin? Onu biz alırız.”

Kulağa o kadar saçma geliyordu ki... Televizyonda kocanın sorgulanması gerektiği ve karısının kendini kaybettiği polisiye diziler gibiydi.

“Eğer onun adına cevap verebilirsem vakit kazanmış oluruz.” Michael hızla iç çekti. “Tamam. Naomi’nin kaybolduğu gece Ted’in nerede olduğunu biliyor olabilir misin?”

Ayağa kalktım ve her yerde birikmeye başlamış olan bardakları ve fincanları kaldırarak mutfakta gezinmeye başladım. Bunun cevabını zaten biliyorlardı. Yorgundum ve artık yatmak istiyordum.

“Nerede olduğunu çok iyi biliyorum: hastanede. Ameliyatı uzamıştı. Zor bir vakaydı. Bu her zaman olur. Eğer buna inanmayan biri varsa hastanedeki ameliyathane personeline sormaları yeterli.” Michael da ayağa kalktı. Suratı ifadesizdi ve sanki beni duymamış gibi bir hali vardı. “Kendim çıkarım,” derken sesi tuhaf bir şekilde resmîydi. “Lütfen Ted’e onu sabah alacağımızı söyle.” O gittikten hemen sonra gözlerim kapalı halde masaya oturdum. Michael’ın sözleri sessizlikte yankılanıyor gibiydi. Bir süre sonra telefona gittim ve hastaneyi aradım. Beni nöroloji ameliyathanesine bağlamalarını istedim. Geç bir saat olmasına rağmen ameliyathanedeki erkek asistanlardan biri hemen cevap verdi. Sesi çok genç geliyordu. Ona kim olduğumu ve Ted’in benden bir önceki perşembe akşamı ameliyathaneye kaçta geldiğini kontrol etmemi istediğini söyledim. Ameliyatın süresini kaydetmeyi unutmuştu ve bir hekim mektubu için buna ihtiyacı olmuştu. Kelimeler ağzımdan o kadar rahat bir şekilde çıkıyordu ki sanki onları zihnimdeki kargaşanın içinden çekip çıkarmaktansa uzun süredir provasını yapıyormuş gibiydim. Asistan kısa bir süreliğine gitti, sonra geri geldi.

“Beklettiğim için özür dilerim, Doktor Malcolm. İki kez kontrol etmem gerekti. Pazartesi demek istemediğinizden emin misiniz?” Kalbim küt küt atarken, “Perşembe dediğinden eminim...” diye cevap verdim.

“Sorun şu ki perşembe günü nöroloji ameliyathanesinde sadece Bay Patel varmış. Kocanız Doktor Malcolm’ın ameliyatı ertelenmiş. Eğer beni tekrar ararsanız pazartesi günkü ameliyatın ne kadar sürdüğünü öğrenebilirim.”

“Gerekirse eşim size ulaşır.”

Ahizeyi yerine koydum ve üst kata çıkıp uyuyan kocamın yanındaki sandalyeye oturdum. Ona o kadar uzun süre baktım ki yüzü çözülmeye başladı, ismini kendi kendine defalarca söylediğin zaman kişiliğinin çözülmesi gibi... En sonunda Ted orada öylece yatan bir adama dönüştü, tesadüfen tanıştığım bir yabancı gibi...

Dorset 2010 On üç ay sonra

Dorchester istasyonunun girişinde ortalarındaki gri saçlı kadının etrafına toplanmış olan bir grup küçük çocuk, Noel şarkıları söylüyor. Başlarından aşağıya doğru sarkan Noel Baba şapkaları olan çocuklar huzursuz, ikisi birbirlerinin ayak parmaklarına basıyor ve en küçük kız akan burnunu koluna siliyor. Kadın şarkıyı büyük bir kararlılık içinde yönetiyor ama keskin hareketlerle oynayan elleri havaya çocukların cezalarını çiziyormuş gibi görünüyor. Ben birinci peronun bariyerlerine doğru yürürken “Away in a Manger” şarkısı hafif hafif dönerek çemberin dışına taşıyor. Kadının rolünü oynamak için kendini zorlayışında tanıdık bir şeyler var. Dimdik

duruyor, sesi fazla neşeli. Artık güne devam etmemi gerektirecek sorumluluklar yok. Hayatım çok sade ve üstlendiğim roller daha basit: anneyim, eş değil. Eğer mesleğimi bir forma yazmam ge-rekseydi “ressam” yazardım.

Ed’in treni gelmek üzere. Sophie de onunla beraber geliyor. Sonuçta Noel için merkezde kalmasına gerek yoktu. Merkezdeki rutin ve düzenli geçen günlerden sonra bütün gürültüsü ve kalabalığıyla tren yolculuğunun onun için zor olabileceği gecikmiş bir şekilde şimdi aklıma geliyor.

Birkaç dakika sonra tren hızla içeri giriyor, kapılar yanlara açılıyor ve sonra gözlerimle taramam gereken bir sürü hareketli kafa akışı başlıyor. Bu yüzden Ed arkadan gelip kollarıyla belime sıkıca sarılınca irkiliyorum.

“Ed!”

Kahkaha atıyor. Kahkaha! Ed’in aylardır gülümsediğini bile görmedim. Endişelenmemem gerekirdi. Yüzü tıraşsız, kahverengi gözleri capcanlı, uzun, siyah saçları parlıyor. Sırt çantası var ve gitarı omuzuna çapraz bir şekilde asılı. Dönüyor ve arkasında saklanır gibi duran kıza sarılıyor.

“Anne, bu Sophie. Sophie, annem.”

Kızın renkleri, sönük istasyonu aydınlatıyor. Kısa, kıpkırmızı saçlar. Gri göz kalemi çekilmiş yeşil gözler. Yeşil, el örgüsü bir palto. Çizgili, mavi eldivenler. Turuncu şapka ve sarı botlar. Burun deliklerinden birinde gümüş bir halka var. Sırtında bir akordeon taşıyor. Dikkatli, duru ve çok güzel bir yüzü var. Eldivenli ellerinden birini tutuyorum.

“Merhaba, Sophie.”

Gülümsüyor. “Selam.”

“Gelebildiği için çok şanslı,” diyor Ed ona bakarak. “Az kalsın gelemiyordu. Jake teknedeki öğlen yemeği için onun orada olmasını istedi ama sonunda hallettik.”

Sophie’ye gülümsüyorum.

“Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.” Bunu söylerken çenesi birazcık oynuyor. Sesinde Irlandalılara özgü yumuşak, hoş bir iniş çıkış var.

Eve dönerken arabada Sophie, Ed e yakın oturuyor ve önlerinden geçtiğimiz kayalıkları ve kumsalları gösteriyor. Ona Theo’nun da daha sonra Sam’le -henüz tanışmadığımız partneriyle- geleceğini söylüyorum. Ed sonra Ted’in ne zaman geleceğini öğrenmek istiyor.

“Yarın veya öbür gün. Bugün uçakla Johannesburg’den dönüyor.”

“Galiba gerçekten tatilde,” diyor Ed omuz silkerek.

Ed’le iletişim halinde olduklarını sanıyordum. Demek hiçbir şey değişmemiş. Çocuklarım hayatları boyunca meşguldü - doğum günleri, ebeveyn geceleri, bazen Noel ve tatillerde. Sorumluluk yükü yeniden üzerime çöküyor. Bu sorumluluğu paylaştığımızı düşündüğüm bütün o yıllardaki kadar ağır geliyor. Garip bir şekilde Ted gittikten sonra bu yük hafifledi veya belki de kendimi nasıl güçlendireceğimi biliyordum. Peki, o zaman kırgınlığım neden şu anda yeniden canlanıyor?

“Tatilde değil. Dediğim gibi toplantıdaydı.”

“Tam ona göre.”

Dikiz aynasına bakıyorum ama tekrar gülümsüyor. Kolunu Sophie nin omuzuna atarken hafif bir gurur bile seziliyor. Babam meşgul ve önemli biri.

“Aferin babana. Ben de hep Afrika’da çalışmak istemiştim,” diyor Sophie.

“Sadece bir konferans,” diyorum. “Birkaç haftalık. Asıl işi BristoPde.”

“Sophie Uluslararası Af Örgütü için çalışıyor,” diyor Ed.

“Çok etkileyici.” Aynadan suratına bakıyorum, gülümseyip omuz silkiyor.

“Sadece çeviri yapıyorum. Fransızca ve Almanca.”

“Jake ve o birbirleriyle istedikleri dilde konuşabiliyorlar, özellikle de benim hakkımda, anlamayacağımı bildikleri bir şey söylemek istediklerinde,” diyor Ed sakin bir şekilde.

“Hangi dilde konuşursak konuşalım senin hakkında söylenen bir şeyi anlamazdın. Özenti doktorlar kendilerini anlamazlar. Kendi oyunlarında kahraman rolü oynamakla çok meşgul oldukları için.” İniş çıkışlı sesi kulağa eğleniyormuş gibi geliyor.

Bu sanki hep yaptıkları bir espriymiş gibi ikisi de gülüyor.

Merkeze kabul edildikten sonraki haftalarda oradan çıktıktan sonra ne yapabileceği üzerine düşünmüştük. Okuldan ayrılmak zorunda kaldıktan sonra asla tekrar tıp okumak istediğinden bahsetmemişti. Bitirme sınavlarına merkezdeyken girdi ve olağanüstü sınav sonuçları geldiğinde bunun sadece hissettiği acıya, yaşanmış olabilecek şeylerin farkındalığına bir katkısı oldu. Bana, şimdilik yardım etmeye devam etmekten memnun olduğunu söyledi. Şu anda planlardan bahsetmenin sırası değil. Tatilden kısa süre önce dönmüş gibi görünüyor.

Kapıyı açtığımda Bertie holde duruyor. Ed’in suratı düşüyor, eğilip köpeğe sarılıyor ve ağlamaya başlıyor. Bertie göz kırparak hiç kıpırdamadan duruyor. Bir kez hapşırdıktan sonra kuyruğunu sallayarak Ed’in saçını kokluyor. Sophie, Ed’in yanına çömeliyor ve yanağını yanağına yaslayarak ona sarılıyor. Çay yapıyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ve onu bir şekilde geçmişin eriyip şimdiki zamanın içine karışabileceği gerçeğine hazırlamalıydım.

Birkaç dakika sonra Ed ayağa kalkıyor, burnunu siliyor ve sarsıla sarsıla gülüyor.

“Kusura bakma, Bert.” Eğilip elini tekrar Bertienin kafasına koyuyor.

“Bertie’yi de alıp deniz kenarına gidelim mi?” diye soruyor Sophie.

Ed kafasını sallıyor ve çaylarını içtikten sonra bahçeden geçerek tarlalara çıkıyorlar. Ed’in bahçe kapısında durup direğe dokunmasını seyrediyorum. Olan biten her şeyi, bu konu hakkında düşünüp bir anlam çıkarmaya çalışacağı

zamana kadar kafasının içinde koyacak bir yer bulup bulamadığını yüzüncü kez merak ediyorum.

Tarlayı boydan boya geçişlerini seyrediyorum, sonra sıra tavuğu dolaptan çıkarıp derisinin altına tereyağı ve ot, içine de limon ve sarımsak koymaya geliyor. Tavuk fırındayken kendime bir kadeh şarap dolduruyorum ve kadehle bir hafta önce evde yer olmayacağını bildiğim için temizleyerek stüdyoya dönüştürdüğüm, bahçedeki ahşap kulübeye gidiyorum. Camlar artık temiz olduğu için içerisi ışıkla dolmuş. Eski yaprakları, tozu ve fare pisliklerini süpürdüm, içeride zaten bir çalışma tezgâhı vardı. Yeni bir ısıtıcı aldım ve duvardaki çivilere resimlerimden bazılarını astım.

Tezgâhın üzerinde Mary nin ellerini çizdiğim yağlı boya resim var. Elleri pençe gibi, parmakları romatizmadan deforme olmuş, teni parlak ve şiş. Kendisi onlara "cadı elleri" diyor ama çay yapıyorlar, yumurta ve bahçe malzemelerini tutuyorlar ve ekmek pişiriyorlar. Nezaketinden dolayı parmaklarını hafifçe aralık çizdim. Eğer Mary bir cadıysa iyi bir cadı. Dan'in ellerinde bir odun parçası var. Elleri hem dikkatli hem dikkatsiz gözüküyor - odun, parmaklarının arasından çıkmış ama onu başparmağıyla hapsettiği için tutma ve düşürme arasında bir denge var. Bir de Michael'ın elinin çok yeni bir kara kalem taslağı var. Geçen hafta sonu burada, pencerenin önünde eski bir şezlongda oturuyordu. Eli dizinde, bir şeyler okuyordu. Çizim, parmaklarının gücünü ve elinin genişliğini yansıtıyor. Bitirilmesi lazım. Kurşun kalemimi buluyorum

ve çalışırken pencerenin dışına birkaç kar tanesi düşüyor. Başparmağının etli kısmında yer alan kaslardaki işaretlenmiş kıvrımları gölgelendiriyorum ve böylece Michael bana dokunuyormuş gibi oluyor. Elleri vücudumda dolaşırken hissettiklerimi hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Naomi'nin portresindeki gözleri, göz kapaklarımın arkasından bana doğru parlıyor. Sırlar tehlikelidir, daha dikkatli davranmalıydı. Ben de Michael'la birlikte olmalı mıyım?

Ed ve Sophie geri dönüyorlar. Kıyafetlerinin üzerinde kar taneleri var.

Ed ıslak paltosunu çıkarırken, "Kumsalı kışın hiç görmemiştim," diyor. "Bomboştu."

Sophie'nin dişleri birbirine vuruyor. "Kayalıklar müthişti, bütün o katmanlarıyla."

Banyo yapmaya gidiyorlar ve sonra -tavuktan, şaraptan, kahveden ve bulaşıktan

sonra— ateşin yanına oturuyorlar. Sophie akordeonunu çalıyor. Ed de gitarıyla ona eşlik ediyor. Rahat görünüyorlar, bu sık sık yaptıkları bir şey olmalı. Ben babamın kapının yanındaki mavi koltuğunda oturmuş, onlara biraz uzaktan, kısmen gölgede kalarak eşlik ediyorum.

“Bunu kime ithaf ediyoruz o zaman?” diye soruyor Sophie.

“Babama.”

“Bana onu anlatsana,” diyor Sophie dalgın dalgın. Ellerini dizlerinin üzerine koyuyor ve çalmayı bırakıyor.

“Sana söylemiştim, babam beyin cerrahıdır,” diye cevap veriyor Ed. “İnsanların kafalarını ameliyat ediyor. Hani şu beyni tamir edenlerden...”

Sesindeki gurur beni üzüyor. Ted’in en ufak bir fikri var mı acaba? Hiç umurunda mı? İki sene önce bunun cevabını bildiğimi düşünürdüm. Hayır, bu soruyu sormazdım bile.

“Büyürken senin için zor olmuş olmalı. Yani onu çok fazla göremem işsi ndi r.”

“O kadar da zor değildi.” Ed neşeli. “Bir şekilde yammızdaydı. Tatillerde falan bizimleydi. Geceleri hep eve gelirdi.”

Aslında gelmiyordu. Ed yanılıyordu. Her gece eve dönmüyordu.

Bristol 2009 Altı gün sonra

Uyandığımda telefon çalıyordu. Telefon Ted’in tarafındaydı. Onun üzerinden uzanmaya çalıştım ama uzattığım kolum duvara çarptı. Elbette. Diğer yatak, diğer oda. Ted’in alt kattan telefona cevap verdiğini duydum. Sakin ve düzgün ses tonu telefonun hastaneden geldiği anlamına geliyordu. Kalktığını ve kahve yapmak için aşağıya indiğini duydum. Çevresindeki her şey farklı olsa da her zamanki alışkanlıklarına tutunmuştu. Neden onun yanında uyumadığımı merak etmiş olmalı, çok geç yattığım için onu rahatsız etmek istemediğimi düşünmüştür.

Neredeyse hiç uyumadığımı, uyuduğum zaman da zihnime dillendirilmeyecek kâbusların üşüştüğünü, uyandığımda kâbusların hâlâ orada olduğunu, bu düşüncelerin kafamı patlatacak kadar korkunç olduğunu bilmiyordur. Ted yalan

söylemişti. Naominin kaybolduğu gece hastanede değildi. Naomi'yi alan oydu. Ted o gece Naomi'yi tiyatrodan alıp gizlice kaçırmıştı. Peki, bunu neden yapmıştı? Cevap ortadaydı: Hazırdı. Naomi, Maria rolünü oynarken Ted onun artık bambaşka biri olduğunu fark etmişti. O artık onun küçük Naomi si değildi; tamamen büyümüştü, seksi, meydan okuyan, bambaşka bir kızdı. Belki de bu hoşuna gitmemişti. Peki, o zaman ne yapmıştı? Ona tecavüz mü etmişti? Onu öldürmüş

müydü? Bunu nasıl yapacağım biliyordu. Şah damarı nasıl bloke edeceğini veya soluk borusunu nasıl parçalayacağını tam olarak biliyordu. En korkunç düşüncelerimin midem bulanana ve serseme dönene kadar bana işkence etmesine izin vererek öylece yattım. Bu düşüncelerin hiçbir şekilde doğru olamayacağını biliyordum ama bu, sevdikleri kişiler katil çıktığında insanların söylediği şey değil miydi?

Misafir odasından alt kata indim ve yatak odamızdaki boş çift kişilik yatağın ucuna oturdum. Ted'in yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve sonra içeri girdi. Kahvemi komodinin üzerinde koydu.

"Yine horladım mı?" Başımdan öpmek için eğildi ve sonra cevap beklemeden banyoya gitti. Göründüğü gibi olmayan bir karşılıklı anlayış anıydı.

Gerçeğe ulaşmanın muhtemelen daha akıllıca yolları da vardı; onu yakalamama yardım edecek bir oyun, arayabileceğim cepler, bir yerlerde gizlenmiş bir günlük. Ama fazlasıyla yorgundum, fazlasıyla üzgündüm. Hemen bilmem gerekiyordu.

"Dün gece Michael uğradı."

"Evet?" Sesi ağzındaki diş macunundan dolayı kalın çıkıyordu.

"Bu sabah seni karakola bekliyor."

"Korkarım ki bu mümkün değil. Neden, peki?" Cevabı beklemeden duşun kapısını kapattı. Elime gelen kıyafetleri hızlıca giydim.

Havluyla kurulanarak duştan çıktığında beni giyinik halde görünce şaşırdı. Havluyu sıkıca beline bağladı. Kırklı yaşlarının ortasında olmasına rağmen vücudu iyi durumdaydı; güçlü, ince ve kaslı. Uykudan dolayı hâlâ yumuşak gözüken yüzünü seyrettim, yıllarca seyretmiş olduğum, benimkinden daha iyi

bildiğimi düşündüğüm yüzünü...

“Seni sorgu için çağırıyorlar.”

“Kusura bakma, Jen. Senin gitmen gerek.” Gömlek almak için dolaba uzanırken hafifçe omuz silkti.

“Olmaz.”

“Bugün gerçekten çok meşgulüm. Arka arkaya muayenelerim var.” Mavi çizgili gömleğine uyacak kırmızı bir kravat seçti. “Bunun çok korkunç olduğunu biliyorum ama soruları benim için cevaplar mısın?”

Bir an için beklemeyi düşündüm ama içimde kabaran kâbuslara daha fazla dayanamıyordum.

“Naominin kaybolduğu gece nerede olduğunu bilmek istiyorlar.” Bu kelimeleri suratına tükürür gibi söylüyor olmamın sebebinin kızgınlık mı yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

Suratında neredeyse hiçbir değişiklik olmadı. Olduysa da biraz daha yumuşadı. Belki dudakları biraz aşağıya kaydı, sanki bir köşesinde tiki varmış gibi.

“Bunu zaten biliyorsun.”

Daha fazla yalan duymak ve o bunları uydururken yüzüne bakmak istemiyordum. Ayağa kalktım, yüzümü pencereye döndüm ve dalları birbirine dolanmış muhteşem ıhlamur ağaçlarını seyrettim.

“Neredeydin?”

“Sana o zaman söyledim. Geç saatte bir ameliyat...”

Yüzüne bakmak için döndüm. “Ameliyatın iptal olmuş. Kontrol ettim.”

Bir sessizlik oldu. Takım elbisesini dolaptan çıkarıp çoraplarını buldu ve giyinmeye devam etti. Odanın diğer tarafına geçtim ve takım elbiseyi sert bir şekilde elinden çektim.

“O gece hangi cehennemdeydin?” Soluk soluğaydım. “Kızın kayboluyor ve sen

söylediğin yerde değilsin. Bu ne anlama geliyor? Polis ne düşünecek?"

Söylemek istediğim şeyin nereye vardığını anladığında yüzünü bir öfke kapladı. "Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu yüksek sesle.

Oğlanların uyanmaya başladıklarını duydum ve onların hiçbir şeyden şüphelenmeyen, uykulu hallerini düşünmek her şeyi daha da kötüleştirdi. Ted hepimize yalan söylemişti.

"Kes sesini," diye fısıldadım. "Oğlanlar okula gitsin. Karakola gitmen lazım, seni almaya gelecekler."

Dudakları bir çizgi halinde, öfkeyle gözlerini dikip bana baktı.

"Eğer sorguya gitmeyi reddedersen seni tutuklayabilirler."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama olabilirdi.

Duraksadı, telefonuna uzandı ve onu alıp dışarı çıktı. Muayene randevusunu iptal ettiğini duydum. Naomi kaybolduktan iki gün sonra işe gitmeyi tercih etmişti ama artık başka seçeneği yoktu.

Ed sessiz bir kahvaltıdan sonra çıktı ve ardından Theo resim çantasını topladı. Gitmek istemiyordu, belki de rol yaptığımızı fark etmişti. Ortalık sessizleşince kahvaltı tabaklarının arasından Ted'le göz göze geldim.

"Tamam," diye mırıldandı kendi kendine konuşurmuş gibi. "Tamam." Kafasını kaldırdı. "Olay olduktan sonraki gün sana anlatmak istemiştim ama o gece Naomi kayboldu ve yapamadım."

O anda o mide bulandırıcı kâbus kayboldu. Ne söyleyeceğini biliyordum ve kendi kendime bunun hiçbir öneminin olmadığını söyledim. Naomi'yi incitmiş olduğunu düşünmenin işkencesiyle karşılaştırınca beni aldattığını söyleyecek olması gerçeği önemsiz görünüyordu.

"Hemen söyle."

Sanki ilk kez görüyormuş gibi gözlerini hızlıca mutfakta dolaştırdı.

"Sadece bir seferlikti, o gece. Aptalca bir hata yaptım. Çok genç biri. Yani evli

olmadığını anlatmak istiyorum.”

Hiç umurumda değildi. Gerçekten değildi. Onun devam etmesini beklerken bir anda Naomi’yi alma konusunda kafasının neden karışık olduğunu anladım; o gece evle ilgili her şey aklından silinmişti.

“Yorgundum. Öğlen yemeğini kaçırmıştım. Ameliyatım iptal edilmişti ve Nitin acil durum için gereken doktor açığını doldurdu. Tam son hasta ziyaret turumu bitirmiştim ki Beth de aynı anda koğuştan çıkıyordu...”

“Beth mi?” *Küçük Kadınlar diki* Beth en tatlı, cömert ve kadınsı olanlarıydı. Onu herkes severdi.

“Nöroşirurji bölümündeki hemşire. Benim yorgun olduğumu fark etmişti. Hastanenin yakınlarında kantinden daha iyi bir restoran olduğunu söyledi ama oraya vardığımızda restoran kapanmıştı, ben de onu eve bıraktım.”

Beth’in evinin nasıl huzur dolu olabileceğini düşündüm. Kapının yanında çamurlu ragbi ayakkabıları yoktu, hoplayıp zıplayan pasaklı bir köpek yoktu. Birlikte o günkü mesaide ortaklaşa yaşadıkları olayların üzerinden geçeceklerdi. Uğraşmak zorunda oldukları ailevi sorunlar yoktu - hani şu kolay cevaplanamayan-lardan; çocukların ne kadar ödev yapmaları gerektiği gibi veya saat kaça kadar oturabilecekleri gibi. Beth ona bir kadeh şarap verecek, müziği açacak ve ışıkları kısacaktı. Yanına oturacak ve söylediği her şeyi dinleyecekti. Ed seks yapmak için yorgun olmayacaktı. “Neden?” Sesim bana ait değilmiş gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Ted omuz silkti. “Bunun işleri düzelttiğini mi yoksa daha da mı kötüleştirdiğini bilmiyorum ama bir sebebi yok. Oradaydı.” Durdu, belli ki sessizliğim karşısında devam edip edemeyeceğini tartıyordu. Sonra benimle göz göze gelmekten kaçınarak yavaşça devam etti: “Sen ve ben... bizim hiç vaktimiz yok...”

“Söyle, haydi. Sevişecek vaktimiz yok.”

“Yorgunuz. Uyuyoruz...”

“Neden aklından geçenleri söyleyemiyorsun?” Ama aklından geçenleri biliyordum. Bunun benim suçum olduğunu söylüyordu. Telefon çaldı ve Ted hemen açtı.

“Merhaba. Evet, eşim söyledi. Şimdi hazırım. Çağrı bırakın, ben çıkarım.” Ahizeyi yerine koydu ve bana döndü. “Michael park ediyor, beni almaya gelmiş.” Omuzlarını düzeltti. “Özür dilerim, Jenny. Sana söyleyecektim.” Bana baktı ve onun başka bir şeyin daha gerekli olduğunu düşündüğünü görebildim. “Seni seviyorum, bunu biliyorsun.”

Zil çaldı. O an için bütün öfkemin ve acımın beklemede olduğunu hissettim. Oradaydı ama henüz gerçek değildi, tıpkı migrenin başlamadan önceki yaklaşan atışları gibi. Bir süre daha orada durup bana baktı. Son Kaliforniya seyahatinden dolayı teni hâlâ bronzdu. Tıp fakültesinden eski arkadaşlarımızla buluştuğumuzda Ted’in tuhaf bir şekilde hiç değişmediğini söylemişlerdi. Bazen ben yaşlanma işini ikimizin adına da yaptığımı düşünürdüm. Gözlerimin çevresindeki ufak kırışıklıkların ortaya çıkıp derinleştiklerini, ayak bileklerimin çevresindeki damarların kabardıklarını fark etmiştim ama sahip olduğum şeyler karşısında bunun adil bir takas olduğunu düşünmüştüm. Bu tür değişimlerin önemli olmadığını düşünmüştüm.

“Özür dilerim,” diye tekrar etti, sanki ikinci kez söylerse her şey düzelecekmiş gibi. “Döndüğümde konuşuruz.”

O zaman bile konuşmanın bir faydasının olmayacağını düşündüm. Özürler hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Artık onları duymak istemiyordum. Bana hoşça kal öpücüğü vermesine bile izin verdim. O gittikten sonra zihnimi yine Naomi’nin yüzü doldurdu, başka hiçbir şeye yer yoktu.

Dorset 2010 On üç ay sonra

Noel arifesi. Sabahlan ayak sesleri ve sessiz gülüşler var, sonra tekrar sessizlik. Ted ve ben gençken ve birlikte olmaya henüz başlamışken sabahları sevişmek sıcacık ve kolaydı. Savaşlar ve pazarlıklar yoktu. Bu ne kadar önceydi kim bilir? Dinlemek veya hatırlamak istemediğim için hızlı adımlarla aşağıya iniyorum. Bertie kıvrılmış bir şekilde hâlâ sepetinde yatıyor. Bir anda korkuya kapılıp ellerimi üzerinde gezdirerek vücudundan ısı yayılıp yayılmadığına bakıyorum ama onu uyandırmamaya dikkat ediyorum yoksa debelenerek ayağa kalkacak ve şaşkın şaşkın çevresine bakınacak. Bristol’deyken kayışını o uyuduğu sırada tasmasına geçirip onu uyandırır ve dışarı çıkarırdım. Ben sokaklarda *jogging* yaparken o da sadık bir şekilde bana ayak uydururdu. Artık bunu yapamaz. Onu uyuması için bırakıyorum.

Gece kar yağışı devam etmiş. Dalların etrafında incecik, beyaz bir kurdele var. Ellerimi pencerenin pervazına dayayıp yeni bahçeye bakıyorum. Naomi bembeyaz bir Noel için yanıp tutuşurdu ama bütün günümü doldurmadan önce bu düşünceyi aklımdan hemen uzaklaştırmalıyım. İlgilenmem gereken bir ailem var.

Masanın üzerinde küçük bir paket var. Paketin üzerinde de ağaçlar, yıldızlar ve kahverengi bir etiket var. Tersini çeviriyorum ve üzerinde şu yazıyor: “Jenny’ye, Sophie’den.” Parmaklarım duraksıyor.

Olmaz, Naomi. Noel gününe kadar beklemelisin. Aferin sana, kızım. Haydi, uyu.

Bantlarından çekiştirerek küçük paketi açıyorum. İçinde kırmızı iple bağlanmış bir beze sarılı bir deste kurşun kalem çubuğu var, kalın ve biraz yamuk yumuk. Bunun için çaba sarf edilmiş ve üzerine düşünülmüş. Dan ve Mary nin ellerinin çerçevelenmiş resimleri duvara dayalı duruyor. Onları alıp hızlıca evden çıkıyorum.

Mary nin kapısında yeni bir çelenk var. Kapıyı çalışıma hemen cevap veriyor ve rahatlamış görünüyor.

“Bizimkilerin geldiğini sandım.”

Su ısıtıcısını çalıştırıyor. Ailesi daha sonra gelecek ve Mary herkes için yemek pişirecek. Hediyeleri elimden neredeyse sinirli bir şekilde alıp ağacın altına sokuşturuyor. Hediyeler onu utandırıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Bunun yerine vermeyi tercih ediyor. Masada çay içiyoruz. Elleri kucağındaki küçük kedinin tekir kürkünün üstünde duruyor.

“Pencerenden hiç küçük süsleme ışıklarından görmedim. Ağacın nerede?”

“Ağaç almayı düşünemedim,” diyorum. “En fazla hediye ve yiyecek alabildim. Bu da yetti.”

Mary kafasının sağa sola sallıyor. “Ufaklıklar ağaç isterler.”

“Ufaklık mı? Mary, çocuklarım büyüdü.”

“Dan daha sonra uğrayacak. Sana ağaç bulur. İçeri bırakır.”

Mary’nin kazanmasına aldırmıyorum. Ona katılmıyorum ama bunun bir önemi yok. Çıkarken ona bir öpücük veriyorum ve Mary bana sert sert bakıyor.

Ed ve Sophie mutfakta kahvaltı yapıyorlar.

“Kurşun kalemler harika, Sophie! Teşekkür ederim.” Sevinmişe benziyor. “Yanımdaki teknede yaşayan arkadaşım kurşun yapmak için bir yağ bidonu kullanıyor. Ağır ağır yanan bir ateş var ve bu yaklaşık iki gün sürüyor. Somerset’ten alabileceğin özel bir açma makinesi de var.”

“Tam sevdiğim gibi; gerçekten koyu renkli ve kâğıdın üzerinde yumuşacık hareket ediyor.”

Bulaşıkları yıkamak için sıcak suyu açıyorum, bulaşık deterjanından sıkıyorum ve tabakları masadan toplamaya başlıyorum. Ed bana boş kahve fincanını uzatıyor. Gözleri ciddi.

“Demek resim hâlâ hayatındaki en önemli şey, anne?”

“Ne?” Kırıntılarla dolu tabakları deterjanlı suya sokarken bunun şaka olup olmadığını merak ederek ona dönüyorum.

Konuşurken Sophie ye bakıyor, yüzünde hiç gülümseme yok. “Annem resim yapmaya gittiğinde ne olursa olsun onu rahatsız etmememiz gerektiğini biliyorduk. Doğru değil mi, anne?”

Şaşkınlıktan âdeta nefesim kesiliyor. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Haydi ama.” Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturarak masaya dayanıyor. Sesi düşmanca, sebeplerinden çok emin bir hali var. “İşe gittiğin zaman da böyleydi. Aradığımda asla telefonunu açmazdın. Okuldan döndüğümüzde asla evde değildin. Bu bizi delirtiyordu.” Eğleniyormuş gibi el kol hareketleri yaparak tekrar Sophie ye dönüyor. “Doğru düzgün yemek de yoktu elbette.” Neden yapıyor bunu? “Eskiden resim yapıyordum, biliyorum ama çoğunlukla siz okuldayken yapıyordum...”

“Tanrım.” Ed yüksek sesle sözümü kesiyor. “Hiç ortalarda olmadığını bile hatırlamıyor musun? Ne zaman hastalansam yatağımın yanına bir kutu ilaç bırakıp koşa koşa işe gidiyordun.”

“Uyumanız için...”

“Klasik. Peki ya bize yazlık evden bahsettiğin gün? Bize kullanabileceğimizi söylemiştin ama sonra fikrini değiştirdin.” “Sadece evi parti için kullanmanızı istemiyordum...”

“Hiç haber vermeden ‘stüdyona’ çekilirdin,” diyor. “Bizi reddettiğini hissetmemize şaşırmamak lazım.”

Resim yapmak için üst kata çıktığımda kendime ait bir alan yaratmaya çalışıyordum, çocukları reddetmiyordum. Nasıl böyle düşünebiliyordu?

“Ed, resim asla ama asla benim için en önemli şey olmadı.” Sophie önce Ed e, sonra bana, sonra tekrar Ede bakıyor. Boşta kalan bir tutam kızıl saçı kulağının arkasına atıyor ve kafasını öne eğip ellerine bakarak ona verdiğim küçük Noel kartını kıvırıyor.

“Elbette oldu,” diye devam ediyor Ed bana dik dik bakmayı sürdürerek. “Çünkü resimlerine istediğin şekli verebiliyordun.” Dün gece böyle değildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Resimleri sen yapıyordun, sorumluluk şendeydi. Güzel, iki boyutlu resimler. Bize benzemiyorlardı. Gerçi sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Bizim de sorumluluğumuzun sende olduğunu düşünüyordun. Bize kurallar koydun. Milyonlarca.” Sığ nefesler alıyordu ve gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Bütün bunların nereden çıktığını bilmiyorum, Ed. Noel arifesindeyiz...”

“Bir yerden çıkmadı’. Her zaman böyle düşünüyordum ve tekrar burada olmak hepsini geri getirdi.”

“Bunu bilmiyordum...”

Koluna dokunmak için elimi uzatıyorum ama kolunu hızla çekiyor.

“Nasıl bilebilirdin ki? Bana hiç sormadın. Hiç yanımızda değildin. Muhtemelen benim Theo’yla aynı olduğumu düşünüyordun.” Gülüyor. “Yani belki Theo kadar mükemmel olduğumu değil ama temel olarak ikizler aynıdır, öyle değil mi?”

“Elbette değil. Senin tamamen farklı biri olduğunu biliyorum.” “Benimle ilgili hiçbir fikrin yok, tıpkı Naomiyle ilgili hiçbir fikrinin olmadığı gibi.” Kelimeler ağzından hızla dökülüyor. “Şu anda burada olmamasına şaşırmamalı.”

Ed bir anda duruyor, çok ileri gittiğini anlamış gibi. Bana doğru küçük bir hamle yapıyor ve Sophie’ye dönüyor. “Gel, Soph. Yürüyüşe çıkalım.” Kızın elinden tutup çekerek onu ayağa kaldırıyor. Sophie, Ed’in onu mutfaktan dışarı sürüklemesine izin veriyor ama kapıda arkasına dönüp bana kısa, üzgün bir bakış atıyor.

Ellerim kuruyan bulaşık deterjanından yanıyor. Bulaşıkları tekrar kaba koyuyorum. Sıcak su onları kaplıyor ve kafamı eğip parmağımdaki yüzüklerin etrafında kümelenen kabarcıklara bakıyorum. Bir anda onları artık takmamam gerektiğini fark ediyorum. Sessizlik etrafımı sarıyor ama içinde hâlâ Ed’in söyledikleri var. Komşu kasaba Modbury’deki çiftlik dükkânından almam gereken yiyecekler olduğunu hatırlayana kadar parmak uçlarım buruşuyor. Yüzüklerimi çekiştirerek ellerimi kuruluyorum ama parmaklarım suyun içinde şiştiği için onları bırakmak zorunda kalıyorum.

Bertie yi kaldırıp arabaya götürüyorum ve kafamı boşaltarak yavaş yavaş araba sürüyorum.

Çalılardan yapılmış çitler kar tutmuş ve tepeler beyaza boyanmış. Dükkânda fazla müşteri yok. Eski taş binadaki sebze ve meyve yığını on altıncı yüzyıldan kalma bir Felemenk tablosunu andırıyor. Asılı duran bir çift sülünün gagasından kan damlıyor, yumuşak boyunları bükülmüş ve erkek kuşun kafasının mücevher parlaklığındaki renkleri, dişinin yumuşak, kahverengi tüylerinin üzerinde parlıyor. Ahşap sandıklardan koyu yeşil Brüksel lahanaları, küçük, yumuşacık patatesler ve pırıl pırıl mandalinalar dökülü-

yor. Duvardaki çuvalların üzerinde de tarihler var. Her şeyden poşetler dolusu alıyorum ve yumurta, domuz pastırması ve beyaz şekerlemeyle kaplı bir Noel pastası seçerek arabaya koyuyorum. Eve dönüş yolunda deniz kenarında durup dışarıya çıkarak buz gibi keskin tuzlu havayı içime çekiyorum.

Dışarıda kafamdaki sessizlik Ed’in yüzüme vurduğu sözlerle zonkluyor. “Milyonlarca kural” dedi. Böyle mi görünüyordu acaba? Ama elbette bizi kuralların koruduğunu biliyor. Bertie ve ben çakıllı sahilin arkasındaki üzeri karla kaplı çimenlik boyunca yürüyoruz. Ayaklarımız buzlanmış ince kar

tabakasının üzerinde şeffaf izler bırakıyor. Benimkilerin altındaki çimenler birbirine dolaşmış ve sarı.

Uzakta, dalgaların beyaz köpükten uçlarının yakınlarında genç bir kız bir köpekle oynuyor. Açık renkli saçlarını buradan görebiliyorum. Yanında da siyah paltosuna sıkıca sarınmış bir adam duruyor. Yürümeye devam etmeden önce onun gittiğini görene kadar bekliyorum. Ayaklarını hafifçe dışarıya doğru atarak koşuyor. Naomi'nin koşması ok gibiydi.

Eğer daha çok veya daha az kural olsaydı Naomi hâlâ burada olur muydu? Eğer daha çok kural olsaydı daha güvende olurdu. Daha az olsaydı onları çiğnemek zorunda kalmazdı. Ama sorun sadece kurallar değildi. Ed haklıydı; gerektiği kadar yanlarında değildim. Naomi kaybolmadan önceki haftalarda benimle konuşmuyordu ama eğer gerektiği zamanda hazır olarak yanlarında olsaydım bunu yapabilirdi. Onları zihnimin gerisine iteceğime dikkatimi bütün

o küçük değişikliklere verseydim ona yardım edebilirdim. Ted e çocukların beni yanlarında istemediklerini söyledim. İstediğim hayatı kurabilmek için kendi kendime yalan mı söyledim?

Kar tekrar yağmaya başlıyor, yerde birbirinden ayrı duran ince, soğuk kar taneleri. Alkol, çalışkan okul kızıyla hiç uyuşmuyordu, bu yüzden bunu zihnimin gerilerine ittim ve onun bahanelerine inandım. Hatta ağır makyaj yapan, tanga giyen, içki, sigara içen ve seks yapan gerçek Naomiyi görmemek için onun adına bahaneler uydurdum. Kar yüzüme vururken montuma daha da sıkı sarılıyorum. Ed'i de görmedim. Ameliyathaneye gelen telefonlarını cevaplayamayacak kadar meşguldüm. Kendi kendime onun çok sıkı çalıştığını söylüyordum, bu yüzden gerçek Ed görünmeyen tehlikelerin içinde oradan oraya savruluyordu. Kate, annemizin bizimle ilgili en ufak bir fikrinin olmadığını söyledi ama ben annemden de beterdim. Ben ipuçlarını fark edip görmemezlikten gelmiştim.

Beyaz gökyüzü karardı. Bertie nin kürkünde kar öbekleri var ama onları silkelemeden, hiç kıpırdamadan duruyor. Etrafımızda kimse yok; kız ve adam gitti. Eve gitme zamanı.

Elimdeki ağır torbalarla içeri girdiğimde holde, karşımda gümüş rengine boyanmış, sarmaşıklara süslenmiş bir ağaç duruyor. Ağacın kökü, kumsaldan toplanmış çakıl taşlarının içine sıkıştırıldığı bir kovaya gömülü. Çevremdeki pencerelerin pervazlarında küçük, cam mumlukların içinde yanan mumlar var.

Boyayı, mumları ve mumlukları Sophie getirmiş olmalı.

Ed mutfak masasının üzerine bir not bırakmış:

Ağacı Dan diye biri bıraktı. Soph süsledi. Bara gittik.

E ve S

Mum ışığı sarmaşıklara yumuşacık, gümüşi bir renkte yansıyor. Karlı yolda yere yakın bir araba pencerenin önünden sessizce geçip küçük avluya doğru döndüğünde ben hâlâ yeşil Noel ağacının kokusunu içime çekerek orada öylece duruyorum. On kapı açılıyor ve karşımda daha uzun, daha yapılı ve daha bronz bir Theo var. Bana sımsıkı sarılmak için eğildiğinde farklı bir koku alıyorum,

daha keskin ve pahalı bir koku. Sıcaklığı sabahki acının bir kısmını yok ediyor. Yana dönerek geri çekiliyor.

“Anne, bu Sam.”

Sam, Theo’dan birkaç yaş büyük gösteriyor. Daha uzun boylu, sırık gibi. Fotoğrafında göründüğünden daha farklı, belki de sakalından dolayıdır. Gözlüklerinin arkasından bakan gözleri çok dikkatli.

“Merhaba, Sam.”

Birbirimize sarılıyoruz, tuhaf bir şekilde. Her yanaktan birer öpücük, bu beni her zaman şaşırtmıştır. Önceden prova edilmiş bir öne eğilmeyle bana bir buket çiçek veriyor. Theo yolculuğa, son sergisine ve yazlık evde olmanın nasıl bir duygu olduğuna dair gevezelik ediyor. Konuşmasında Amerikan aksanının izleri var. Yanında durup söylediklerinden çok sesini dinliyorum, sonra kendimi toparlıyorum.

“Açlıktan ölüyor olmalısınız.”

Hafif bir tereddüt yaşanıyor.

“Pek sayılmaz.” Theo bana sarılıyor. “Sakın kızma. Beach Hut’ta öğlen yemeği molası verdik.”

“Ama eve o kadar yaklaşmışken...”

“Sana zahmet vermek istemedik,” diyor Sam sakin bir şekilde.

Benimle tanışmadan önce cesaret toplaması mı gerekti? Theoyu bizden istediği kadar uzak tutabileceğini göstererek gücünü mü kanıtlamaya çalışıyor? Bu düşünceler zihnimde bir an için uçuşuyor.

“Neyse, sonuçta buradasınız, bu harika. Yorgun olmalısınız.”

“Sam’e etrafı göstermek istiyorum. Hangi oda?”

“Ed ve Sophie, Ed’in eski odasındalar ama senin odan çok küçük. Babanla benim odamı alabilirsin.”

“Saçmalama. Benimkiyle idare ederiz. O kadar yer kaplamıyorum.”

Sam in tepkimi ölçmeye çalışan gözlerini üzerimde hissediyorum.

“Bana uyar.”

“Teşekkürler, anne. Ed nerede?”

“Sophie’yle bara gitti.”

“Sophie. Tanrım, bütün bu değişiklikler...”

“Olumlu değişiklikler,” dedi Sam.

Sesimizden rahatsız olan Bertie ortaya çıkıyor ve kuyruğunu hararetli bir şekilde sallayarak Theo’ya koşuyor.

“Bertie bu mu?” diye soruyor Sam şaşkın bir şekilde. “Düşündüğümden daha yaşlıymış.”

“Bertie!” Theo, Bertieye sarılmak için çömeliyor. Kafasını kaldırıp Sam’e bakıyor. “Yaşlı değil o, bunu nasıl söylersin!”

Ama yaşlı. Theo da bunu fark etti.

“Babam ne zaman geliyor?”

Cep telefonumu cebimden çıkarıp şöyle bir göz atıyorum. Ted’den hâlâ mesaj

yok.

“Yarın”

Bavullarını boşaltmaya ve sonra Bertieyle beraber Ed ve Sophie’ye bakmaya gidiyorlar. Eski, mavi önlüğümü takıyorum. Buzdolabında parlak, gri kabuklu karideslerle beraber doğranmayı ve haşlanmayı bekleyen balıklar var. Kerevizi soğan ve sarımsakla birlikte doğramaya başlıyorum, sonra Noel şarkısı dinlemek için radyoyu açıyorum. Tanıdık müzik kulaklarımı dolduruyor ve hissettiğim suçluluk ve pişmanlık biraz azalıyor.

Kapı çalmıyor. Ellerimi çabucak kurulayarak soğandan dolayı yaşaran gözlerimle kapıyı açmaya gidiyorum.

Ted olmalı, kesin anahtarım kaybetmiştir. Bu tahminden dolayı kendimi biraz kötü hissediyorum. Bir yandan da beni kıpkırmızı

gözlerle soğan kokarken görecek olması sinirlerimi bozuyor. Ellerimi önlüğe silip kapıyı açıyorum.

Bir an için karanlıkta hiçbir şey gözükmüyor ama sonra Dan bir adım öne çıkarak ışıklı yarım kürenin içine giriyor. Kapüşonunun gölgesindeki yüzü her zamankinden daha zayıf ve heykelsi gözüküyor. Gözlerinin çevresinde derin çukurlar var. Hiç düşünmeden bir adım atıp onu öpüyorum. Yüzü karanlıkta kızarıyor.

“Ağaç için teşekkür ederim. Çok güzel.” Utancını sözlerimle örtmeye çalışıyorum. “Sophie süslemiş. Sophie, Ed’in arkadaşı. Dün geldiler.”

“Neden ağlıyorsun?” diye soruyor pat diye.

“Ağlamıyorum. Soğan yüzünden, akşam yemeği hazırlıyorum. Girsene. Bizimle ye.”

“Hayır, ben... Resim için teşekkür ederim.”

Dikkatli bir şekilde bana bakıyor ve sonra arkasını dönüp gidiyor. Omuzları çökük, aynı zamanda da üzgün ve kızgın. Ailesiyle beraber Noel’i kutlamaktan kaçıp bir şeyler aramak için geldi. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum.

Soğanları tekrar karıştırıyorum ve içine balık, et suyu, safran ve şarap ekliyorum. Cebimdeki telefondan mesaj sesi geliyor. Ellerimi yıkayıp telefonu çıkarıyorum.

Noel 'e yetişemiyorum. Umarım yeni yıl gecesine yetişirim. T. Özür yok. Sevgiler yok. Ede ve Theo'ya mesaj yok. Beni tekrar beklenmedik bir şekilde incitmesine izin vermeyeceğime dair kendi kendime söz vermiştim. *Noel'e yetişemiyorum.* Eğer uçuşu iptal edildiyse bunu neden söylemiyor? Cevap vermeden telefonu elimden bırakıyorum. Son bir senedir Ted in yaptığı şeylerin önemli olmadığı fikri üzerine çalıştım ve şu ana kadar bunu gerçekleştirebildiğimi sanıyordum.

Bristo/2009 Altı gihı sonra

Konu Ied'in ihaneti değildi. Bununla daha sonra ilgilenebilirdik, vaktimiz olduğunda. O zaman canımı yakmazdı.

Kendi kendime bu konuda iyi olduğumu söyledim. Olayları her zaman önem sırasına sokuyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Ted karakoldan aradı.

"Onlara anlattım," dedi kısaca. "O kadar da karmaşık değildi sonuçta."

Belki de karakolda onu anlayışla karşılamışlardır. *Bu bir erkek meselesi, ihanet,* kendi kendilerine böyle demiş olmalılar. Bunun gerçekten de hiç önemli olmadığını düşünmüş olmalıydılar.

Ted mutfağa tekrar girdiğinde daha iyi görünüyordu. Hatta üzerinde bir sevinç ışıltısı bile vardı, hata yapan ama yaptığının yanına kâr kaldığını öğrenen küçük bir çocuk gibi. Başka bir hayatta, Naominin kaybolduğu gece onun bana hastanede olduğunu söylediği bahanesini tekrarlayabilirdim ama zaten olduğumuzu sandığım yerden çok uzakta bir yerde olduğumuzu anlamıştım ve bunun bir anlamı yoktu. Ama merak ediyordum.

"Nasıl oldu da sana inandılar?"

"Beth ten gelmesini istediler ve..."

"Ve?"

"Yemek yemeye çalıştığımız yeri aradılar. Bize kapalı olduklarını söylediklerini

hatırlıyorlar.”

Biz. Bize. Ted beni sessizce seyrederken kafamda yankılanan kelimelerle orada öylece durdum. Bunun araya girmesine izin vermeyecektim.

“Yapmamız gereken şeylerin bir listesini yaptım ” dedim kısaca.

Ted kafasını çevirdi.

“Önemsiz bir şeydi, Jenny. Yorgun ve sarhoştum. Aptalca bir hataydı. Daha önemsiz olamazdı.”

Hata. İhanet veya yalan değil. Yirmi yıldan sonra ne kadar önemli olduğuyla ilgili katmanlar vardı ama hangi noktada olduğumu unutabilseydim önemsemenin derinliklerine doğru çekilebilirdim. “Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim. “Hiç olmamış gibi davrananlayız.” Gözlerinde şaşkınlık vardı. “Şimdilik tam da öyle yapacağım. Naomi’yi bulduğumuzda bu konuyla ilgilenirizSesi olanlara inanamıyormuş gibiydi. “Sana ihanet etmiş olmamı umursamıyor musun?”

“Ne istiyorsun, Ted? Olay çıkarmamı mı?”

“Şey, bu daha doğal bir tepki...” Cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi.

“Bunu yapmayacağım. Vaktimiz yok.”

Gözlerinin arkasında bir şey pırıldadı. Hayal kırıklığı? Zafer? Sonra omuz silkti ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Haklısın. Zaman kaybediyoruz. Bugün gündemde neler var?”

“Bayan Wenham.”

“Bayan Wenham mı?”

“Müdire. Öğlen randevumuz var.”

“Kahretsin. Karakola gitmem gerektiği için muayene saatlerimi öğlen başlayacak şekilde erteledim.” Dudaklarını aşağıya doğru eğdi ve ellerini iki yana açtı. Çaresizdi.

Boş ver. Ben yaparım.

“İkimizin gitmesine gerek yok,” dedim. “Polisle görüştükten sonra birilerinin aklına gelen bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum. Bir de en son nerede göründüğüyle ilgili bir yazıyla beraber okul fotoğrafının beş yüz kopyasını aldım.”

I olisin bunu yaptığını sanıyordum.” Sanki bir şeyleri kaçırmış gibi kaşlaını çattı. Dışarıdaki sokak lambasında asılı bir tane var, elbette okulda da bir sürü olmalı.”

Buralar için değil,” dedim. “Bristol’deki her yere gideceğim: kulüplere, barlara, tren istasyonlarına, otobüs duraklarına. Boşluk olan her yere bir tane asacağım.” Konuşurken odada yürüyerek fotoğrafların olduğu dosyanın yanı sıra çift taraflı sakız yapıştırıcı, raptiye, çekiç ve çivi alıyorum.

“Bu akşam yardım edebilirim. Belki öğleden sonra bir ara kaçabilirim.”

Ona bakmakta zorlanıyordum.

“Michael benimle gelecek.”

“Sence oğlanlara ne demeliyiz?”

“Hiçbir şey.”

Rahatlamış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Uğraşacak yeterince işleri var. Sen kendin söyledin, önemli bir şey olmadı.”

Ted gitti ve ben de banyoya girdim. Sıcaklığıyla vücudumu yumuşatan suyun içinde yatarken zihnime dayanılmaz görüntüler hücum etmeye başladı. Pis halde ve rahatlatıcı bir banyonun özlemi içinde olan Naomi... Kir içinde leke leke olmuş, daha da kötüsü kirle kaplanmış paramparça bedeni... Ağzı ve kulakları toprak içinde... Eğer öldüyse gözleri açık mı olur? Ya ağzı? Hızlıca banyodan çıkıyorum ve sert hareketlerle kurulanıyorum. *Başka bir şey düşün, herhangi bir şey. Umut dolu bir şey. Oğlanlar idare ediyor. Jade düzeliyor.* Aynadaki beyaz yüze bakıp, *dayan*, dedim. *Naomi nin oyundan sonraki gülen yüzünü düşün, Tedm ona sarıldığı zamanki yüzünü.* Onu bir daha göremeyecek olmam imkânsızdı.

Naomiyle mi yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin otamayarak, “O zamana kadar dayan,” diye fısıldadım.

Soğuk ve gri bir kasım sonu havası olmasına rağmen palto giymekle uğraşmadım. Ön kapının dışında, elinde bir defter olan kırklı yaşlardaki yorgun görünümlü bir adam, tombul suratına dikkatle yerleştirilmiş merhamet ifadesiyle bahçe duvarından uzaklaştı. Sorularına cevap vermeyeceğim kesinlik kazanınca fotoğraf çekmeye başladı. Arkamı döndüm ve yolda hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir süre arkamdan oflayıp pufladığını duydum. Okul sadece beş dakika uzaklıktaydı. Naomi bunu yüzlerce kez yapmıştı. Son haftalarda biri onu takip etmiş miydi? Yeni bir ilişkiye başlarken bile geliş gidiş saatlerini ve büyük olasılıkla ne zaman yalnız kalacağını hesap eden, onu takip eden biri var mıydı?

Bayan Wenham odasındaydı. Elli yaşlarında, yapılı bir kadındı. Beni karşılamak için ayağa kalktı. Görünüşü hep aynıydı; ister konuşma yapma günü ister spor günü olsun demir gibi gri saçları hep düzgün bir şekilde kıvrılmış olurdu. Elimi sıktı.

“Doktor Malcolm, son derece üzgünüm. Çok telaşlı bir zamandayız. Soruşturmayla iş birliği içinde olmak için okul olarak elimizden geleni yapıyoruz.” Yerimize otururken bakışlarında araştıran bir ifade vardı. Kaba değil, sadece meraklı.

“Sağ olun. Belki personelden aklına bir şeyler gelen biri olmuştur diye sizi görmek istedim veya belki de...” Bana söyleyecek bir şeyinin olmadığı zaten belliydi ve kendimi o kadar şiddetli bir şekilde yorgun hissettim ki cümlemi zar zor tamamlayabildim. “Belki de çocuklardan biri bir şey biliyordur ve polislerden sonra size söylemiştir ya da..Bir anlamı yoktu.

Müdire başını iki yana salladı. “Polis buraya şimdiye kadar üç kez geldi.” Devam etti: “Yine de Bayan Andrevvs, Naominin sınıf öğretmeni, sizinle konuşmak istiyor.”

Bir sandalyeye doğru işaret etti. O zamana kadar fark etmediğim solgun yüzlü genç bir kadın ayağa kalktı ve benimle tanışmak için yürümeye başladı.

“Merhaba, Doktor Malcolm. Ben Sally Andrews.”

Başının yanındaki bir tokadan çıkan saçı gözlerinin üzerine düşmüştü. Elimi hafif bir şekilde tuttu ve tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. “Çok üzgünüm... olanlar

için.” Kıpkırmızı oldu. “Polisler geldiğinden beri düşünmeye çalışıyorum. Dikkatimizi çeken sıra dışı bir şey varsa söylememizi istediler. Dün gece bir şey hatırladım. Naomi’de farklı bir şeyler vardı.” Koltukta yanıma oturdu.

Tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde, “Farklı derken ne demek istiyorsunuz?” diye sordum.

“Yaklaşık iki aydır çok dalgındı. Aslında biraz halsiz olduğunu düşündüm. Ama kendini iyi hissettiğini söyledi.”

Susuyordum. Sally Andrews onun hamileliğini fark etmiş ama anlamamıştı. Ben o kadarını da fark etmemiştim.

Devam etti: “Aslında dalgınlığı konusunda endişeli değildim ama bana okuldan ayrılmakla ilgili bir şeyler sordu, o zaman bu bana çok garip gelmişti.” Yutkundu. “Eğer erken ayrılırsa geri gelip sınavlarını bitirip bitiremeyeceğini bilmek istiyordu.”

“Erken mi?”

“GCSE[1] sınavlarından sonra ayrılırsa demek istediğini sandım. Bir nefes almak istiyor olabilirdi. Böyle yapan kızlar var. Daha sonra bitirme sınavları için geri geliyorlar. Ama dün gece radyoda tekrar Naomi hakkında konuşurlarken banyo yapıyordum.”

Kocası sessiz adımlarla içeri girip çıkarken onun saçında boneyle o incecik vücudunun küvette suyun içinde süzülüşünü gözümde canlandırdım.

“O zaman sanki gelecek yaz yapılacak olan GCSE’lerden önce ayrılacak olduğunu bildiğini fark ettim. Bu da sanırım şu tuhaf tesadüflerden biri sadece ama bugün geleceğinizi öğrendiğimde söylediklerini size söylemem gerektiğini düşündüm. Her ihtimale karşı.” Sustu, yanakları pembeydi.

Onunla tekrar tokalaşıp ikisine de teşekkür ettikten sonra çıktım. Eve dönerken koşmak istedim. Belki de sonuç olarak Naomi bunu planlamıştı. Haftalarca para biriktirip kaçıracağı sınavlar için ne yapacağını düşünmüş olabilirdi. Eğer isteyerek gittiyse bu her şeyi değiştiriyordu. Demek ki iyiydi. Geri dönecekti.

Michael beni almaya geldiğinde beni mutfakta hazır -makyaj yapmış ve elimde fotokopi tomarıyla- görünce şaşırdı.

“Her şey hazır mı?” diye sordu.

Başımı salladım ve birlikte evden çıktık. Arabanın kapısını benim için açarken en ufak bir tuhaflık hissedilmiyordu, belli ki öpüşmeyi kafasından kolayca çıkarmıştı. Bunun sebebi bunu daha önce yapmış olması ve bu sebeple nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranılacağını biliyor olması olabilir miydi?

Ona Sally Andrewsun söylediklerini anlattım ve söylenenlerin önemini dikkatli bir şekilde tarttığını gördüm.

“Naomi hamileydi,” dedi. “İlerisini düşünüyordu. Bebek, okuldan uzaklaşması ve muhtemelen GCSE’leri kaçıracağı anlamına geliyordu. Sınavlara daha sonra girip giremeyeceğini öğrenmek istediğini düşünüyorum.”

Daha önceden hissettiğim umut azalmaya başladı.

“Ailesine acı çektirmek isteyecek bir kıza benzemiyor. Eğer bu planlanmış olsaydı size çoktan haber vermiş olurdu.” Bana baktı. “Üzgünüm, Jenny.”

Haber vermiş olur muydu acaba? Naomi olmayan insanlarla dolu sokaklar arabanın camlarından akıp geçti. Onların canlı ve engelsiz bir şekilde kaldırımlarda yürümelerini seyrederken Naomiyi kısa süre önce kaybetmediğimi fark ettim. Belki de onu ortadan kaybolmadan çok önce kaybetmiştim ve artık onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Dorset 2010 On üç ay sonra

Gökten bize bir çocuk doğdu.

Bize bir oğul verildi. „.[2]

Keyifli sabah sesleri gri taştan ve mozaik camlardan sızıyor ve liken kaplı mezarların üzerinde süzülüyor. Hikâyenin sonunu bilmelerine rağmen herkesin İsa’nın doğuşuna bu kadar seviniyor olması şaşırtıcı. Eğer ahırdaki kıza bebeğinin başına gelecekleri anlatmış olsalardı çok üzüleceğinin kesinlikle farkında olmalılar.

Oğlanları normal yolla dünyaya getirmenin fiziksel acısıyla karşılaştırıldığında Naominin sezaryenle doğumu çok kolay olmuştu. Hile yapıyormuşum gibi gelmişti. Havaya kaldırıldı ve onu kollanma almam için bana verildi. Kan

içindeydi ve tenimde alev alev yanıyordu. Ciddi bakışlı koyu mavi gözleriyle sanki beni tanımış gibi sakin sakin yüzüme bakmıştı. Onu bırakmayı hiç istemedim ama sarıp sarmaladılar ve benim dikişlerim atılırken Ted, doğum odasının huzur verici sıcaklığı içinde onu kucağında tuttu. Kendilerini tamamen birbirlerine vermiş gibiydiler.

Bertie kilise duvarını kokluyor ve ayağını kaldırıyor. Kafası yere yakın, beni çekiştirerek at yolundan aşağı inerken ben de ağır ağır peşinden gidiyorum. Dün akşam çocukların bardan dönmelerini bekleyemeyecek kadar uykum vardı ama erken yatmış olmama rağmen hâlâ yorgunum. Yol bizi kumsala götürüyor. Kasabada anlatılan hikâyeye göre bu küçük patika çok eski bir kaçakçılık yoluymuş. *Geceleri,* diyor kasabadan bazıları, *bot giymiş ayakların taşların üzerinde çıkardığı çıtırtıları, at kişnemelerini, yankılanan beddualarıve kutu kutu rom taşıyan at arabalarının tıkırtılarını duyabilirsin.* Bu sabah tek duyulan, ayaklarımızın altındaki karın da altında yer alan buzun belli belirsiz çıtırtısı. Çalılıklardan yapılmış çitlerin içinden, derinden gelen bir gıcırtıya benzeyen uyarı çığlığıyla bir erkek sülün fırlıyor. Ben Bertie nin peşinden at yolunda ilerlerken arkamızda duyulan Handel müziği kayboluyor.

Çakıllı sahile geliyoruz. Deniz sarı köpükler halinde dalgalanıyor. Kumsalda başka kimse yok. Güneş doğarken ışık noktaları yer değiştiriyor ve suyun üzerinde parlıyor. Gözlerimi yarı kapatırsam onları neredeyse Naomi'nin ilk gecesinde daha parlak gibi görünen şehir ışıklarına benzetebilirim. Danışman, kendimi yeterince güçlü hissedene kadar bazı anıları ince bir kâğıda sarılıymış gibi bırakmamı söyledi. Artık kendimi yeterince güçlü hissediyorum. Şehir manzarasının önümde parlak bir tuval gibi uzandığını hatırlıyorum. Hastanedeki pencerenin önünde durduğum yerden şehir gece yarısı bile büyülü ve gizemli bir şekilde ışıl ışıldı, gözlerimi kamaştırıyordu. Yolların trafikle inlediğini ve kusmuk, güvercin pisliği ve rüzgârla uçan çöplerle dolu olduğunu biliyordum. Ama dördüncü kattaki kadın doğum koğuşundan sokaklar tertemiz ve cıvıl cıvıl görünüyordu. Uzakta yer alan Clifton Asma Köprüsü, karanlık bir odadaki doğum günü mumları gibi ışıl ışıl parlıyordu. Naomi'nin dudaklarımın altındaki başı yapış yapıştı, saçları nemli tüyler gibiydi. Dikişlerim hassas tenimi acıttığında irkilerek pence-

renin yanındaki bir sandalyede oturuyordum. Naomi hareketlenmiş ve mızmızlanmaya başlamıştı. Onu dikkatli bir şekilde başından tutup meme ucuma doğru iterek yönlendirmiştim. Onu emzirirken kendimi ona sanki hâlâ içimdeymiş gibi yakın hissetmiştim. Ted uyumak için eve gitmişti. Onu kafası

yatağın benim tarafına dönmüş, kolu yastığımın üzerinde yatarken hayal etmiştim. Huzur içinde horluyor olmalıydı. Kalbime uzanan sıcaklığıyla Naomi'yi omuzumun üzerinde sallarken gülümsediğimi hatırlıyorum.

Kar tekrar başladı, eve gitme vakti. Bertie'nin hemen arkamda olmasını umarak etrafıma bakınıyorum. Arkamda değil. Yoldan kumsala geldiğini biliyorum. Dalgalar yüksek ve sert. Birkaç dakika içinde dalgalar korkunç bir hal aldı. Bertie nerede? Arka arkaya sesleniyorum ama rüzgâr sesimi sürüklüyor. Çakılların üstünde sendeleyerek kumsalda koşuyorum. Patikadan yukarıya doğru eve gitmeye başlamış olabilir. Sonra bir kayığın arkasında saklandığını görüyorum. Yerde titreyerek yatıyor, bir dalgaya yakalanmış olmalı. Onu kaldırırken kollarım geriliyor. Sırılsıklam olmuş. Tuhaf bir şekilde çırpınarak kollarımdan kurtuluyor ve kuyruğunu sallayarak ayağa kalkıyor.

"Aptal köpek, aptal." Yanağımı ipek gibi ıslak tüylerine dayıyorum. "Sakın bunu bir daha yapma."

Eve dönüyoruz, herkes uyanmış. Ateş harıl harıl yanıyor. Bertie yi bir havluyla kurularken kahve ve hamur kokusu alıyorum. Sam önlüğümü giymiş. Masanın üzerinde, üstünde kırmızı bir kurdele olan pırıl pırıl bir *tuaffle* makinesi var.

"Hediyen," diyor. "Sana tadımlık bir şeyler yapmak istedim."

Tabakta çıtır çıtır kızarmış *ıvaffle*lar yığılı. Gülümserken dişleri bembeyaz ve sıcacık. Dünkü karşılaşmamızın tedirginliği kayboldu ve onu yeni yeni tanımaya başladığımı hissediyorum.

Ed oturma odasına geliyor ama bana bakmaktan kaçınıyor. Dün gece erken yattığım için sevinmiş olmalı, böylece benimle yüzleşmek zorunda kalmadı. Bir *ıvaffle* alıyor ve tamamını yiyor. Hatırladığımdan daha zayıf.

"Babam ne zaman dönüyor, peki?" diye soruyor.

"Dün bana mesaj atmış. Sonuç olarak gelmiyor... Gelemeyeceğini söylemiş. Uçuşla ilgili bir sorun çıkmış sanırım." "Biliyordum. Sana tatilde olduğunu söylemiştim."

Oturuyor. Daha fazla *ıvaffle* karışımı çırpan Sam, hafifçe omuzuna dokunuyor.

"Bu o kadının hatası, öyle değil mi?" Ed o anda gözlerini dikip bana bakıyor.

“Hangi kadın?” Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. İptal edilen uçuşlar için Ted’in sekreterini mi suçluyor?

“Ah, Tanrı aşkına, anne. Benim için bilmiyormuş gibi yapmak zorunda değilsin. Ben biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Beth’i tabii ki. Güney Afrika’ya gitmeden hemen önce vedalaşmak için beni görmeye geldiler. Eminim bu onun fikridir. Muhtemelen biraz daha kalmak istemiştir. Safari falan yapmak için.” Adı, Ed’in sesine çok sıradan bir şeymiş gibi yansıyor. Bir seferlik, demişti Ted. Bunun bir hata olduğunu söylemişti ve ben de ona inanmaya karar vermiştim. Sam’in hemen bana baktığını hissediyorum. Yüzümdeki sükûneti korumaya çalışıyorum.

“Onunla olmayı tercih etti. Elbette,” diyor Ed kestirip atarak. “Öyle olmayabilir.” Sandalyeye uzanıp oturuyorum. “Belki de bir yerlerde takılıp kalmıştır.”

“Onu korumayı bırak.” Ed omuz silkiyor. “Yani kimin umurunda? Gerçekten ne önemi var ki?”

Yanılıyor. Ted’i korumuyorum, kendimi koruyorum. Uçuşunun iptal edildiğini sanmıştım. Ne kadar aptalca. Etrafa bakıyorum. Zihnim mihenk taşlarını arıyor. Oğlanlar. Michael. Bertie. Resimlerim. Yazlık. Mary ve Dan. Theo içeri girip bana bir öpücük veriyor, sonra Sam’i öpüyor.

“Sakın beni öpeyim deme,” diyor Ed kardeşine, başını iki eliyle kapatarak.

“Merak etme. Senin o bitli kafana dokunacak değilim.” Theo uzanıp bir *toaffle* alıyor. “Müthiş görünüyorlar.”

“Babam gelmiyor,” diyor Ed, Theo’ya.

“Ne?” diyor Theo belli belirsiz bir sesle, ağzı dolu.

“Kız arkadaşıyla Afrika’nın tadını çıkarıyor.”

“Kız arkadaş mı?” Theo yemeyi bırakıyor. “Hangi kız arkadaş?” Sonra dönüp bana bakıyor.

“Annemin umurunda değil,” diye cevap veriyor Ed. “Öyleyse kime ne?”

“Ve bu şu anlama geliyor..Sam yığının üzerine iki *ıvajfle* daha koyuyor. “Herkese daha çok *ıvajfle*.” Gülüyor.

Sam’in bu sözleri için Tanrıya şükürler olsun. Onu o anda seviyorum. Theo benim gülümsediğimi görüyor ve tereddüt içinde gülümsüyor. O sessizlik anında üzerinde kırmızı turuncu bir formayla Sophie ortaya çıkıyor ve nasıl olduğumu anlamak için bana bakıyor.

Sonra da, “Mutlu Noeller,” diyor.

Sam bizi oturma odasına yönlendiriyor. Orada harıl harıl yanan ateşin başında duruyor ve yanında getirdiği şampanya şişelerinden birini açıyor. Şampanyanın tıpası tavana vuruyor ve köpüren sıvı, kadehlere koymaya çalışırken kollarından akıyor. İlk kadehi bana veriyor.

“Cesarete,” diyor. Sevecen, kahverengi gözlerle...

Ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve kadehimi kaldırıyorum. “Cesarete.”

“Evet, anne. Noel’de hepimizi çağırmış olmak için çok cesur olman gerekiyor,” diyor Theo.

Cesur mu? Onlar beni kurtarıyorlar. Hızlıca dışarı bakıyorum. Biri —Theo? Sophie?- ilerideki bahçe duvarının üstüne ekmek kırıntıları serpmiş. Kuşlar aşağı yukarı kanat çırparak yer ararken itişip kakışan, duvara doğru eğilmiş küçük üçgenlere benziyor. Gözümün önüne canlı bir görüntü geliyor: balayımız. Serengeti’de bir çadır. Yemek saatlerinde etrafımızda uçuşan kuşlar. Yemek masamıza konarak kırıntılar için savaşmaları. Ted’in bana sarılışı. Birbirimize sürekli sarılırdık. Sıcak, seks ve mutluluk. Sıcak çadır bezinin kokusu. Karıncalanan tenim. Bir senedir birliktelerdi. Sonuçta tek seferlik bir hata değildi. Afrika’da kutluyorlar.

“Anne, hediyelerimizi açmanı bekliyoruz.”

Onu görmeye devam etti, bana tekrar tekrar yalan söyledi.

“Ed, annemi bekle.”

Nasıl da aptal gibi güvenmiştim, işaretler oradaydı ama ben onları görmeyi reddetmiştim ve gözlerimi kapadığımda sanki çok hafif bir lavanta kokusunu içime çeker gibiyim.

“Anne, bak.”

Gözlerimi açıyorum.

Theo ve Sam arabalarından kocaman, düz bir paket getirip duvara yasladılar. Theo mutfak çekmecesinden makası getiriyor ve bana uzatıyor ama bir elini paketin üzerine koyuyor.

“Bir daha düşündüm de, anne, bunu hemen açmak istemeyebilirsin.”

“Bir dakika. Asla olmaz.” Şu anda önemli olana odaklanmalıyım. Lavanta kokusu, yanan elma ağacı kütüğü ve Noel çamının sıcak

kokusunda kayboluyor. Bu, Theo’nun New York fotoğraflarından biri olmalı, belki de Sam’inkilerden biri. New York manzarasına karşı Theo ve Sam.

Kâğıdı kesmeye başlıyorum.

“Anne, Naomiyle ilgili.” Theo’nun sesi gergin çıkıyor.

Kâğıdın geri kalanını da çekip çıkarıyorum.

Bütün hepsi Naominin fotoğrafları. Ortada büyük bir tane var, *Batı Yakası Hikâyesi* için okul tarafından çekilmiş. O zamanlar hamile olmalı. Cildi ışıl ışıl. Farklı şekil ve boyutlarda neredeyse yüz kadar fotoğraf var. Üç yaşında Ted’le atçılık oynayan, beş yaşında kendi kestiği yamuk kâkülüyle gezen, on yaşında diş telleriyle bir ağacın dallarından el sallayan, on iki yaşında elinde hokey sopası olan ve Nikitayla gülen Naomi’yi inceliyorum.

“Theo..Devam edemiyorum.

“Özür dilerim, anne.” Üzgün görünüyor.

Sam kısık sesle, “Seni uyarmıştım,” diyor. “Haydi, kaldıralım şunu.”

Ağır çerçeveyi kaldırmak için eğiliyor.

“Durun. Bu harika. Kaldırmayın. Şurada, duvarda kalsın.” Yeri gösteriyorum. “Büyükbabanın koltuğunun üzerine asacağım. Böylece onu her gün buraya oturduğumda görebileceğim. Her yerini tek tek inceleyeceğim.”

“Bütün bu fotoğrafları babamla evi boşaltmaya gittiğimde buldum.” Theo daha mutlu görünüyor. “Sana bunları daha önce vermek istedim ama beklemenin daha iyi olacağına karar verdim. Muhtemelen sana bunları henüz vermemeliydim.”

“Bu mükemmel bir hediye.”

Ed ateşe biraz daha odun atıyor. Sam Noel yemeğini pişirmekte ısrar etti. Amerika’dan mısır ekmeği getirmiş ve bir yerlerden yaban mersini ile iç malzemesi bulmuş. Theo ve Sophie de mutfağa doğru kayboluyorlar, benim girmeme izin vermiyorlar.

“Senin dinlenmeni istiyoruz.” Sophie utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kapıyı kapatıyor.

Ed ateşin yanına uzanmış. Kafası bir dirseğinin üzerinde, yeni kitaplarından birini okuyor. Vücudu rahat, sanki söylemek istediklerini dün söylemiş gibi. Gözlerinin satırları tararken ileri geri gidişini seyrediyorum. Belki bir gün bunun kolay olmadığını anlar ve belki de tüm ümit edebileceğim bu kadardır.

Kapı hafifçe çalınıyor. Ed kalkıyor ve koridora çıkıyor. Küçük bir sessizlik oluyor, sonra sesler geliyor: “Hey! Ağacın harika görünüyor. Görmek ister misin?”

“Yok... ben sadece... büyükannem odunlarımızın bittiğini söylememi istedi... Sizden biraz ödünç...” Dan’in sesi tereddütlü ve iyimser.

Mutfak kapısı açılıyor. Oturduğum yerden Sam’in geldiğini ve Dan’in eline bir şampanya kadehi tutuşturduğunu görüyorum. “Noel’de içki içmeden kimseyi ziyaret edemezsin,” diyor sıcak bir sesle.

Dan içeri girip ayakkabılarını çıkarıyor. Sorgular gibi bana bakıyor. Gülümseyerek bardağımı havaya kaldırıyorum. Üzerinde yine kapüşonlu tişörtü var ve kot pantolonu kalçalarına kadar düşmüş. Üşümüş görünüyor, sanki bir süredir dışarıdaymış gibi.

Sam’le beraber mutfağa doğru kayboluyor. Bir süre sonra Theo’nun bahçede el

arabasını odunla doldurduğunu ve sonra arabayı Mary ye götürmek için yan kapıdan yola doğru ittirdiğini görüyorum. Mary, Dan'in aile yemeğinden kaçtığını fark edecek ve onun adına bahaneler bulacak.

Hepimiz toplandığımızda mutfakta neredeyse hiç yer kalmıyor. Masada mumların arasında sarmaşık şeritleri var. Sophie,

Bertie'nin karnını doyurmuş. Bertie onun ayak ucunda oturuyor. Sam biraz tuhaf görünen Dan'in önüne bir tabak dolusu buharı tüten hindi dilimi, iç malzeme ve sos koyuyor.

"Ama ben..."

Theo araya giriyor. "Seninle tanışmak istiyorduk. Annem bize eski elma ağacının dallarını nasıl kullandığını anlattı. Bir keresinde kız kardeşimin fotoğraflarını çekmiştim ve annem onun etrafındaki dalların, senin ahşap heykellerde kullandığın dallara benzediğini söyledi.

Kız kardeş. Kız kardeşim. Bu kelimeleri aylardır duymamıştım. Kulağa Naomi hâlâ buralardaymış gibi geliyor. Ed bana bakıyor. Bir kolu Sophie'nin omuzunda, kadehini kaldırıyor. Bana bakıyor. Gözleri tedbirli ama daha önceki gibi değil.

Bristol 2009 Sekiz gün sonra

Ed'in gözleri beni korkuttu.

O sabah Naomi gideli bir hafta geçtiğini fark ederek uyandım. Biraz hız kazanmak gerekiyordu. Aksine her şey yavaşlamış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü yerime çakılmış gibiydim, korkudan kıpırdayamıyordum.

"Yeter." Yorganı ayağımla iterken bunu yüksek sesle, sessizliğe doğru söyledim. "Yeter." Bugün daha farklı olacaktı.

Ted çoktan işe gitmişti. Theo da erken çıkmıştı.

Masada burs sınavı için gereken belgeleri toplamaya gittiğini söyleyen bir not vardı. Bir sonraki sene için New York Film Akademisinde bir fotoğrafçılık kursuna başvurmuştu. Kararı kesinleştirecek olan şey burstu ama bunun bugün olduğunu unut

muştum. Normalde onu evde iyi bir kahvaltıyla gönderirdim. Zamanı ayarlama konusunu ve tekniklerini tartışırdık ve ona iyi şanslar dilerdim. Suçluluk her yanımı sardı, her şeyi boşlamaya başlıyordum. Kahve yaparken Ed aşağıya indi. Masaya oturdu ve yanından geçerken burnuma yine o kötü koku geldi.

“Öyleyse cuma,” dedim programını hatırlamaya çalışırken. “Kürek antrenmanı?” Anya bana Ed’in malzemelerinin banyonun zemininde günlerdir sırılsıklam bir şekilde durduğunu söylemişti.

Ellerini masanın üzerine koyup sandalyesini o kadar sert ve hızlı bir şekilde geriye itti ki kenara çekilmek zorunda kaldım. Ayağa kalkarken bana baktı ve gözlerindeki öfkenin o anda farkına vardım.

“Ben çocuk değilim,” dedi kapıyı kapatmadan hemen önce.

Anya sessizce içeri girdi. Küçük, açık pembe bir siklamen çiçeği getirmişti. Bitkiyi masanın üzerindeki bir saksıya koydu ve beni başıyla selamladı. Bunun beni neşelendirmesi gerektiğini biliyordum. Bir an için çiçeğin sivri, fırfırlı kenarlarıyla ipeğimsi taç yaprakları dikkatimi çekti. Çiçekler hastalıklara, ölüme ve mezarlara uygundu ama bunlar pembeydi, düğünümde elimde taşıdıklarım gibi.

“Teşekkür ederim, Anya. Çok güzeller.”

Masayı toplamaya başlarken gülümsedi. Başka herhangi birinin varlığı özel hayata müdahale gibi gelebilirdi ama onun dikkatli hareketleri merhem gibiydi. O olmasa ev şu ana kadar çoktan pis bir karışıklığa dönüşmüş olurdu. Ed de hepimiz gibi acı çekiyordu. Onun için daha da kötüydü. Kaç kez onun suçu olmadığını söylemiş olsak da kendisini suçlu hissettiğini biliyordum.

Çalışma masamın arkasına sıkıştırılmış A3 boyutlarında beyaz bir karton buldum. Theo orman projesi için ihtiyacı olandan daha fazlasını almıştı. Kartonun ortasına mavi keçeli kalemle “Naomi”

yazdım ve adının etrafına gittikçe büyüyen iç içe geçmiş daireler çizdim; ilki aile için, İkincisi okul. Nikita’nın adını buraya yazdım ve polisle konuşmuş olduğu için üstüne bir doğrulama işareti koydum. James, bir işaret daha. Öğretmenler: Sally Andrews, Bayan Wenham. îşaret. İşaret. İşaret. Peki ya diğer öğretmenler? İstifa eden tiyatro öğretmeni Bayan Mears? Michael’a sormam gerekiyordu.

Her gün olmasa da sık sık gördüğü insanlar için bir daire daha çizdim. Anya? Anya'nın kocası? Sessizce yeri süpüren Anya'ya baktım. Ona baktığımı hissetti ve gülümsedi. Polis tarafından sorgulanıp sorgulanmadığını Michael'a sormamı hatırlatması için Anya'nın kocasının yanma bir soru işareti koydum.

Komşular da bu dairedeydiler. Karşıdaki Bayan Moore, oğlu Harold, şu penceredeki gölge gibi görünen kişi. Michael onunla da konuşmuş olmalıydı ama her ihtimale karşı onun adının yanma da bir işaret koydum.

Başka? Oyun. Tiyatroda çalışan herkes. Resepsiyoncular. Michael onları sorgulamış mıydı?

Bir anda acı içinde bir çığlık duydum. Süpürge tangır tungur yere düştü.

"İyi misin, Anya?"

"Ayak başparmağımı çarptım. Doktor çantan. Orada görmedim, yani yeni yerinde."

"Affedersin. Bankın altına geri it. Biri yanlışlıkla ayağıyla dışarı çıkarmış olmalı."

Doktor çantası. İş. Başka bir daire. İş arkadaşları ve hastalar. Eğer işe geri gidecek olsaydım bir şeyler hatırlamama yardımcı olabilirdi. Frank bu süre boyunca izinli olacağımı söylemişti ama bana şimdiden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Bir şeyler yapmak istiyordum. Bu şemayı hazırlamak bile bir işti.

Öğlen saatlerinde Michael uğradığında kâğıdı ona gösterdim. Bu eve gelmenin nasıl bir şey olduğunu ve keder kokusunun kapıdan duyulup duyulmadığını merak ettim. Ceketini çıkardı ve gömleğinin kollarını kıvırdı. Kolları güçlü görünüyordu. Yüzündeki sakin ifade ve gri gözlerindeki konsantrasyon bana savaşa gitmeden önceki askerleri hatırlattı.

Hayranlıkla ıslık çaldı. "Bu profesyonel bir sorgulama planı gibi. Peki, soru işaretlerinin anlamı ne?"

Ona bir fincan kahve uzatırken gülmek istedim. "Olayın tamamı büyük bir soru işareti."

Eğilerek şemaya yaklaştı. "Bazı soruların cevapları var, bu yüzden onların

üstünü hemen çizebiliriz. Okul gibi mesela," dedi. "Bayan Mears?"

"Evet. Tanıklıkları doğrulandı. Kaynakları ve kayıtları örnek teşkil edici nitelikteydi. Okuldaki bütün diğer öğretmenler gibi." "Peki ya diğer personel?"

"Halledildi. Bütün yardımcı çalışanlar, bahçıvanlar, temizlikçiler, aşçılar ve bekçiler. Okul tiyatrosundaki resepsiyon ve bar personeli. Hepsi sorgulandı ve tanıklıkları doğrulandı."

Çok yoğun çalışmıştı. Bu elbette iyiydi ama içimi bir üzüntü kapladı. İşe yaradığımı, bizi ona yaklaştırabilecek bir şeyler yaptığımı düşünmüştüm. Aslında sadece onların izlerini takip ediyordum. "Tamam. Benim işyerini de var " dedim. "Oraya bakalım mı?" "İş arkadaşlarını sorguladık. Onlar da Jeff Price'tan bahsettiler ama o senin de söylediğin gibi hastanede Jade'le beraberdi." Sesimi alçalttım. "Anyanin kocası?"

"Sorgulandı. Tanıklık doğrulandı. Sen bize ilk gece oldukça fazla bilgi verdin."

İyimserliğim kayboluyordu. Hafızama ne olmuştu? Tek hatırladığını polisten onu bulmalarını istememdi. Yalvarıp ağlayarak.

Tekrar tabloma baktım. "Peki ya komşular?"

"Dün Bayan Moore'la son buldu," dedi.

"Harold ne dedi?"

"Harold evde değildi." Michael kahvesinden bir yudum aldı. "Bayan Moore tekrar gitmeme gerek olmadığını söyledi, anladığım kadarıyla Harold pek fazla iletişim kuramıyormuş."

"Harold hiç dışarı çıkmıyor ve iletişim kurabildiğinden eminim. Onu korumaya çalışıyor." Sırtını oğlunu sakladığı odanın kapısına dönmüş olan ufak tefek kadını gözümde canlandırdım. Telaşla öne doğru eğildim. "Harold sürekli pencereden dışarı bakıyor. Bir şeyler görmüş olabilir..."

"O zaman bize bir şeyler söyleyebilecek mi, bir bakalım." Michael ayağa kalktı. "Gelmek ister misin?" diye sordu. "Bir faydası dokunabilir ama eğer onu adamakıllı sorgulamam gerekirse gitmen gerekebilir."

Bilgisayarımın yanındaki yığında duran fotoğraflı çıktılardan birkaç tane aldım. Karşıdan karşıya geçerken Michael durdu ve evimizin yakınına park etmiş olan beyaz minibüse doğru yürüdü. Kapıyı açarken sesinin yükseldiğini duydum ama ne söylediğini çıkaramadım. Bunu dert etmesine gerek yoktu. Gazetecileri umursamıyordum. Her anı dolduran şiddetli korkunun yanında hissedilmiyorlardı bile. Ted onlardan nefret ediyordu.

Bayan Moore kapıyı birkaç dakika sonra açtı. Üzerinde belini sıkıca saran bir önlük vardı. İkimizi birden karşısında görünce suratı kaskatı oldu.

“Söyleyeceklerimi söyledim.” Onu suçlarmış gibi Michaela bakarak başını salladı. “Ona dün anlattım.”

“Peki ya Harold?” Kibarca konuşmaya çalışıyordum. “Çok faydası dokunabilir, Bayan Moore. Camdan dışarıyı seyrediyor, tiyatro buradan gözüküyor.”

“Harold şu anda yemek yiyor.”

“Sadece bir görüşsek,” dedi Michael sessizce. “Fazla uzun sürmez.”

Karanlık koridordaki ayna loş ışıkta parlıyordu. Bayan Moore bizi büyük, son derece temiz ve düzenli bir mutfağa götürdü.

Harold yemek yemiyordu, resim çiziyordu. İçinde yarısı yenmiş bir sandviç olan bir tabak kenarda duruyordu. Harold’ın üzerinde, eğri sırtına sıkıca oturan çizgili, kısa kollu bir gömlek vardı. Çıplak kolları etliydi ve benlerle doluydu. Çalışırken derin nefes alıyordu, dili dışarı çıkmıştı. Üst üste yığılı duran resimlerin yanında masaya saçılmış bir kutu mum boya vardı. Resimlerin hepsi mavi boyayla karalanmıştı. Michael resimlerden birini aldı ve Harold resmi onun elinden hızla çekti.

Ben Harold ın sandalyesinin yanına diz çöktüm ve ona Naomi’nin fotoğrafının fotokopisini gösterdim.

“Bu Naomi’nin fotoğrafı, Harold. Naomi’yi tanıyorsun.”

Yakından bakınca Harold’ın yüzü tamamıyla pürüzsüz görünüyordu, ne gülümseme ne de somurtma çizgileri vardı.

“Gitti,” dedi.

“Ah.” Michael, Bayan Moore’a döndü.

“Bunu televizyonda gördü,” dedi acımasızca. “Ve dün sizi konuşurken duydu. Onu bu işe karıştırmak istemiyordum. En son geldiğinizde ona sessizce diğer odada durmasını söyledim. Hiçbir şey bilmiyor.”

“Bu doğru mu, Harold?” diye sordu Michael sakin bir şekilde. “Yoksa bize söyleyebileceğin bir şeyler var mı?”

Harold ona boş boş baktı. Sonra mavi boyaları bastıra bastıra kâğıdı karalamaya başladı. Ayağa kalktım ve gitmekte tereddüt edip bir süre ona bakarak ayakta durduk.

“Tamam, eğer aklınıza gelen bir şeyler olursa lütfen haber verin,” dedi Michael.

Dışarı çıktığımızda beyaz minibüs gitmişti. Michael mutfakta not alırken ben Frank’e telefon ettim. Telesekreterin sesini duyunca rahatladım; bu, nasıl olduğumla ilgili sorulara cevap vermem gerekmediği anlamına geliyordu. Bunun yerine kısa bir mesaj bıraktım. Yardıma ihtiyaçları olabilirdi. Kış ortası ameliyatlar açısından çok yoğun geçerdi. Kapı sert bir şekilde çalındığında ben hâlâ telefondaydım. Gitmek için eşyalarını toplayan Michael kapıyı açmaya gitti.

Harold kolunun altında bir yığın kâğıtla kapının dışında duruyordu.

“Naomi,” dedi yüksek sesle. “Naomi.”

Bayan Moore bir anda nefes nefese onun arkasında göründü.

“Harold beklemedi. Anlaşılan size söyleyecek bir şeyleri varmış.”

Harold resimlerini masaya koydu. Mavi boyaya bulaşmış yirmi kadar resim vardı. Hepsinde de bir tarafından bir dikdörtgen sarkan kareye benzer bir şekil vardı. Parmağıyla şekli gösterdi.

“Kamyonet,” dedi.

Michael resim yığınını gözden geçirdi ve mavi şeklin kabataslak çizilmiş bir karenin önünde olduğu bir resmi eline aldı.

“Bu tiyatro,” dedi Bayan Moore. “Siz çıktıktan sonra kızınızla ilgili konuşmaya

başladı.”

Tiyatronun önünde mavi bir kamyonet mi? Çaresizce geçmişi düşündüm. Mavi bir kamyonet veya mavi bir araba görmüş müydüm? Hiç mi? Belki de çamura batmış, içinde arkadaki açık pencerenin kenarına burnunu dayamış küçük bir köpek olan bir tane vardı? Yoksa büyük, lacivert bir Mercedes miydi? Her ikisi de doğru veya teklif üzerine hayal edilip tamamen uydurulmuş da olabilirdi.

Harold’ın elinde buruşuk bir kâğıt vardı. Bunu mavi kamyon resminin içine ittirmeye çalışıyordu. Üst dudağı ter içindeydi. Jilet sağ kulağının yanındaki minik tüyleri ve çene çukurundakileri alamamıştı. Harold sinirlenmeye başlıyordu.

“Teşekkürler, Harold,” dedi Michael sessizce. “Naomiyi bulmamıza yardım etmen çok büyük incelik.”

Harold gözlerini dikip ona baktı. Michael buruşturulmuş kâğıdı onun yumruğunun içinden aldı ve masanın üzerine düzleştirerek açtı. Bu, Naomi’nin resminin fotokopisiydi.

“Teşekkürler,” dedi Michael tekrar. “Çok yardımcı oldun. Herkesten daha fazla yardımın oldu.”

Onlar gittikten sonra Michael a baktım. “Bu önemli olabilir.” “Belki,” diye cevap verdi. Resmi tekrar inceledi. “Kareye eklenmiş dikdörtgen şekil daha çok bir kamyonete benziyor.” Bana doğru dönerken yüzünden bir endişe gelip geçti. Ne gördüğünü biliyordum: benim bitkin yüzümü, cansız saçlarımı, kırmızı gözlerimi, son zamanlardaki sıskalığımı.

“Şey görünüyorsun...”

“Sakın bana berbat göründüğümü söyleme. Bunun hiçbir önemi yok.” Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti ve ben güldüm, gerçekten güldüm. “Görünüşüme ne kadar önem vermediğimi bir bilsen...” “Oğlanlar önem verecektir,” dedi Michael istikrarlı bir şekilde. “Ted de öyle. Görünüşün ne kadar güçlü kalacağının bir parçasıdır.” Bunun mantıklı olduğunu biliyordum ama aklımda Naomi varken, onu son gördüğümde nasıl göründüğü ve şu anda nasıl görünüyor olabileceği varken nasıl göründüğümü düşünmem neredeyse imkânsızdı.

Michael’ın koluna dokundum. “Bunun bir faydasının olacağını düşünüyor

musun? Şu mavi kamyonetin?

“Olabilir.” Bana bakarak gülümsedi. “Çevrede çok fazla mavi kamyonet var ama bu da küçük bir bilgi parçası daha demek. Bir düğüm daha. Bu işler böyle yapılıyor, gördüğün gibi. Düğümleri çözüyoruz, her seferinde bir tane.”

Theo eve döndüğünde perişan görünüyordu. Sanat bursu görüşmesinin çok kötü geçtiğini düşünüyordu. Çok sık fikrini değiştirmiş ve sonunda acele etmişti. Birlikte akşam yemeği yedik ve bir süre sonra Ed geldi. Son zamanlarda çoğunlukla kütüphane kapanana kadar çalıştığı için gittikçe daha geç gelmeye başlamıştı. Yemek istemedi, okulda yemişti.

Yemekten bir süre sonra Theo yu yatağına uzanmış, telefonda konuşurken gördüm. Bana daha neşeli bir şekilde gülümsedi. Ed odasının kapısını açık bırakmıştı. Üzerindeki kıyafetlerle yatağının üzerinde uyuyakalmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp üzerine bir battaniye örttüm. Gitmek için döndüğümde koridordan gelen ışık, komodininin üzerindeki bir kâğıt para yığınını aydınlattı. Daha yakından baktım. Düzgün bir şekilde istiflenmiş on ve yirmi po-undluk kâğıt paralar. Toplamda üç yüz pound kadar vardı. Bütün bu parayla ne yapıyordu? Para nereden geliyordu? Ted oğlanların harçlıklarını kendi hesabından online olarak aktarıyordu, bu yüzden para Ted’den gelmiş olamazdı. Ed gizlice bir yerlerde mi çalışıyordu? Belki de benim onun okulda ders çalıştığını düşündüğüm bütün o gecelerde para kazanmak için bir barda çalışıyordu. Neden bundan bize bahsetmemişti? Parayı bize vermek için mi biriktiriyordu? Tiyatroda Naominin yanında olamayışını telafi etmek için mi? Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Onu uyandırıp sormak istedim ama uykusunda bile bitkin görünüyordu. Bunun sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Parmak ucumda dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

[1]

General Certificate of Secondary Education: İngiltere’de on bir senelik zorunlu eğitimden sonra öğrencilerin girmesi gereken sınavlar, (ç. n.)

[2]

Bir Noel şarkısı, (ç. n.)

Dorset 2010 On üç ay sonra

Kulübe Noel'den sonra çok boğucu geliyor. Masanın üzerinde bıraktığım kâğıdarda fare pislikleri ve mum boyalarda minik diş izleri var. Kapının altından giren iri kum taneleri ayaklarımın altında çıtırdıyor. Kapıyı tekrar kapatıp eve dönüyorum.

Sabahları ışık henüz griyken, bu Noel ve yeni yıl arasındaki hiçbir şey zamanında evin içinde dolanıyorum. Gözlerim kapalıyken nerede olduğumu tam olarak ayırt edebiliyorum. Mavi koltuğun, çalışma masasının ipeğimsi ahşabının, kitap yığınlarının çevresindeki hava farklı bir şekilde yüklü. Bu tanıdık mobilyaya dokunmak kendi tenime dokunmak gibi. Theo'nun kurguladığı fotoğrafların her seferinde birine bakıyorum. Bugün sırada bebek arabasındaki bebek var. Kiraz ağacının çiçeklerinin gökyüzünde oluşturduğu desenlere ciddi gözlerle bakıyor. Fotoğraf, yaprakların bebek arabasının içindeki gölgelerine dokunmak için uzanan beş parmağı yakalayabilmiş.

Oğlanları ve Michael'ı özlüyorum. Ted'in Noel'de burada olabileceğini düşündüğü için ayrı olduğumuzu bilmesine rağmen nazik ve düşünceli bir şekilde işteyken kendini gizleyerek iş arkadaşlarının telefonundan arıyor. Öğrenseler ne olur, bilemiyorum.

Onu özlüyorum, bedenim onun bedenini özlüyor. Hiç beklenmedik anlarda kendimi onu isterken buluyorum. Karanlık, güvensiz anlarımda bunun farkında olup olmadığını, yokluğuyla bir şekilde beni elinde tutmayı isteyip istemediğini merak ediyorum. Oyun oynuyor olabilir mi? Benimle sevişmek için bir sınırı aştı. Bu yüzden onun dürtülerine daha mı çok güvenmeliyim yoksa daha mı az?

Ed merkeze geri döndü. Orada birkaç ay daha kalmayı düşünüyor ama detaylı planından bahsetmedi. Bana duygularıyla ilgili başka bir şey de söylemedi ama giderlerken Sophie bana sarıldı. Sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor ve ben aklımı kaçıracağımı hissedene kadar onları zihnimde evirip çeviriyorum. Naomi'nin hayatını kendiminkiyle takas mı ettim? Şu anda her zaman istediğim rahatlığa ve zamana sahipken onu bir saniye bile görebilmek için hepsini geri verirdim.

Theo telefon ediyor. "Eve dönmek iyi geldi." içimin aniden cız etmesi çok saçma. "Galiba burada sonsuza dek yaşayabilirim." Theo konuşurken arkada birbirine çarpan şişe sesleri ve Sam'in "Carmen" şarkısını söyleyen sesini

duyabiliyorum. Eskiden olsa Theo'nun Sam'le olan ilişkisi hayatlarımızın düzgün akışında ve yapmış olduğumuz tahminlerde bir değişikliğe sebep olacağı için buna dâhil olmamız zaman alabilirdi. Ama şimdi aksine bu ilişki yerini kolayca buldu.

Theo'nun telefonundan sonra kulübeyi tekrar denedim ve küçük, ezilmiş teneke tüplerdeki yağlı boyaları kutularından masanın üzerine saçarak bir yığın oluşturdum: Fransız laciverdi, Hint kırmızısı, Napoli sarısı... Renklerden oluşan bir coğrafya. Theo her zaman şöyle derdi: "Canın yanmadan önce hayal edebileceğin her şey bu kadar." Gerçi onun da canı yandı elbette. Hayır, bundan daha fazla. Hayal edebileceğinden daha fazla kısmı, her zaman için orada olacağını düşündüğün yerlere ve insanlara kadar uzanıyor. Ama hiçbir şey sürmüyor. Ne yerler ne insanlar ne aşk ne de çocukların kaybolan hayatları... Kayıp sürüyor ve Sophienin getirdiği kurşun kalemlerle kalın, düz çizgiler çizmeye başlıyorum. İlk başlarda saatlerle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum, sonra günlerle, haftalarla, sonsuzluğun aylarıyla... Yokluğunun donuk metali hiçbir şekilde incelmiyordu. Çalışırken kurşun kalemden siyah parçalar kopuyor ve onları üfleyerek uzaklaştırıyorum. Oğlanlar Naomi'den pek bahsetmiyorlar. Onların arkasındaki boşluk Naomi yle dolu ama hayatları onun hayatının ötesine geçti. Benimki geçmedi. Ben sadece tahammül ettim, hepsi bu.

Dik çizgileri yatay çubuklarla keserek bir kafes oluştururken çizgilerin arasını boyayacağım renkleri düşünüyorum. Parlak, karanlıkla çevrelenmiş ama lekelenmiş gibi değil. Bu alanlar oğlanların hayatlarını temsil edecek. Onlara uygun renkleri düşünürken kulübenin içinde küçük daireler çizerek yürüyorum. Kulağa berrak gelen ama içinde başka karanlık notalar da taşıyan bir nota gibi olmalı. İçinde aynı anda hem ışığı hem de gölgeyi barındıran bir renk düşünmek zor, ışıl ışıl bir zencefil turuncusu olabilir. Daha fazla renge ihtiyacım var. Gözümün önüne rüzgâr ve ısının yaydığı zengin bir çöl tozu geliyor. Sonra Göreme'deki Kapadokya mağaralarında gizli Bizans resimlerini hatırlıyorum. Duvarlardaki freskler en derin mağaralarda bile arkadan güneşle aydınlatılmış gibi görünüyordu. Hem hüzünlü hem de engin bir ümitle dolu bir ışıltıları vardı. Şövaleme fırçamla yağlı boya darbeleri atarak denemeler yapıyorum. Kadmiyum sarısı... Kadmiyum soluk mu? Bir şey eksik. Beyaz? Kırmızı? Turuncu? Bu rengi başka bir yerde yakalayana kadar fırçamı bir kenara bırakıp bekliyorum. Belki de güneşin batışı veya yumurtanın sarısı.

Gitmek için döndüğümde parmaklarım bankın üzerindeki bir deste çırayı deviriyor. Ateş yakmaya giderken bir resme bakmak için durup çıraları burada

unutmuş olmalıyım. Çıraları yerden kaldırıyorum ve içlerinden uzun bir tanesini alıp parmaklarımın

arasında çeviriyorum. Ağaç gri kahverengi, gelecek senenin yapraklarının tomurcuklarının çıkacağı yerlerde minik tümsekler var. Kabuk özenli bir şekilde oyulmuş ve bazı yerlerinden ince ince soyuluyor. Küt ucu çiğnenmiş gibi aşınmış ve lime lime olmuş. Uçları incecik parmaklar gibi açılıp yayılmış. Çıranın kabataslak bir çizimini yapıyorum. Sonra tekrar yapıyorum; daha dikkatli, daha büyük, sonra daha da büyük. Başka bir şeye dönüşmeyi bekleyen formlar ve şekiller. Daha büyük bir tablo fikri oluşmaya başlıyor, bir yaşam döngüsü. Üç parçalı bir tablo. Aşina olmadığım bir heyecan büyümeye başlıyor içimde. O kadar hafif ve uzak ki üzerine düşünerek bozacağımdan korkuyorum; pürüzsüz, gelişmemiş minik tomurcuklara odaklanıyorum.

Bir saat sonra ellerim soğuktan titremeye başlıyor ve resmi yapmayı bırakmak zorunda kalıyorum. Yazlık eve geri döndüğümde heyecanım geçiyor. Boş odalardaki karanlık etrafımda yoğunlaşıyor. Hüznün tanıdık yoğunluğu o kadar ağır ki hareket edemiyorum. Zil çaldığında kapıya kadar zar zor yürüyorum. Kapının eşiğinde paltosunun içinde kamburu çıkmış, ciddi gözlerle bakan Dan duruyor.

“Orada durma” Dışarı bir adım atıp elimi paltosunun koluna koyuyorum. “İçeri gel. Biri arar diye umuyordum ve işte buradasın.”

Yere bakıyor, birden utandı. Yanımdan geçip içeri giriyor.

“Seni görmek çok güzel,” diyorum montunu alarak. “Burası Noel’den beri çok sessiz.”

“İyi misin?” Dikkatli bir şekilde bana bakıyor, yeşil benekli gözleri yüzümü inceliyor.

“Evet, tabii ki iyiyim.” Bakışlarının altında gülümsemem solup gidiyor. “Şey, belki de tam olarak değil..

Naomi’yi Mary’den öğrenmiş olacağını düşünüyorum. Gerçi Mary’ye hiçbir şey söylemedim. Orada öylece dururken daha taz-lasını bekliyormuş gibi bir hali var ve benim kararlılığım biraz azalmaya başlıyor. “Belki de dönemseldir ama bu, kızım olmadan geçen ikinci Noel. Bu yüzden sanki o bizden sürekli uzaklaşıyormuş gibi geliyor. Üçüncü ve dördüncüsünde nasıl olacağını merak

ediyorum...”

Yüzü kızarıyor. “İstersen kalabilirim... Kalmamı ister misin?” “Akşam yemeği yedin mi?”

“Şey, hayır. Ama..

“Kal, öyleyse. Körili hindi yemeği? Eğer yardım etmek istersen eti kemiklerinden ayırabilirsin.”

Gelip masaya oturuyor. Ona bir kadeh şarap veriyorum. Ben dolaptan devasa hindi etini alırken o kazağını çıkarıp kollarını kıvırıyor. Kış olmasına rağmen kolları Mary nin bahçesinde çalışmaktan bronzlaşmış.

“Güzel bronzlaşmışsın.” Baharat ve köri hamuru almak için dolaba uzandığımda yüzünün hafifçe kızardığını görüyorum. Ed de böyle hemen utanırdı. Bilmeliydim. “Karar verme işi nasıl gidiyor?” Eti dikkatli bir şekilde kemikten ayırıyor ve parçalar tahtanın üzerine kıvrılarak düşüyor. “Bir süre için evden uzaklaşmayı düşünüyorum.” Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. “Öyle mi?” Başını eğiyor. “Biraz para biriktirdim. Theo bana New York’taki sanat kursundan bahsetti. Buradakilerden bile daha ucuzmuş. Heykel programına başvurdum.”

“Bu harika, Dan. Nerede kalacaksın?”

“Sam onlarda, yer yatağında kalabileceğimi söyledi.” “Müthiş. Bunu kesinlikle yapmalısın.” Kadehini tekrar dolduruyorum ve kendiminkini onunkine değdiriyorum. “Sonuç olarak nasıl karar verdin?”

Pirinçler fokurduyor ve kemiklerinden ayırdığı hindiyi yavaş yavaş kaynayan sosa atıyorum. Mutfak yine sıcak ve ev gibi, sanki

Theo ve Ed buradaymışçasına. Dan yemekte ailesinden bahsediyor, annesinin planlarına nasıl sevindiğinden ve babasının ilk başta kararsız kalıp sonunda kurs ücreti konusunda ona yardım etmeye karar verdiğinden. Benim ne yaptığımı öğrenmek istiyor. Ona kafesli resmi anlatırken yüzü aydınlanıyor.

“Bu müthiş, Jenny. Heykel gibi.” Adımı daha önce hiç kullanmamıştı, kulağa garip geliyor ama nedenini bilmiyorum. Bana Bayan Malcolm demekte zorlanıyordu. Öne eğiliyor. “Resimlerinin fotoğraflarını çekmek isterdim... bana

ilham verebilirler.”

Onları hiç kimseye göstermedim.

“Olabilir,” gönülsüzce mırıldanıyorum. Suratı düşünce hemen ekliyorum: “Onları hiç kimseye göstermedim, bazıları pek iyi sayılmaz.”

Bir anda yoruluyorum. Bertie’yi bahçeye çıkarıyorum ve Dan ayağa kalkıp iyice geriniyor.

“Bulaşıkları ben yıkarım.”

“Teşekkür ederim ama ben bulaşıkları genelde sabah yıkıyorum.” Montunu alıyorum ve ona doğru uzatırken yumuşuyorum. “Gitmeden önce uğra, Dan. Fotoğrafını çekmen için bir şeyler bulurum.”

Kapıda dönüp bana bakıyor ve “Senin de fotoğraflarını çekmek istiyorum, yüzünü,” diyor.

Yüzümü mü? Şaşkınlıkla kafam karışıyor. Sonra gülüyorum. “Beni çekemezsin, Dan. Mary’nin çok güzel bir yüzü var. Kasabadaki genç ve güzel kızların fotoğraflarını çek.”

“Mary nin fotoğraflarını zaten çektim ve kızların yüzünü çekmek istemiyorum.” Bana neredeyse kızgınmış gibi bakıyor. “Sen çok hoşsun zaten. Hatta çok güzelsin.”

“Saçmalama, Dan.” Tekrar gülmeye çalışıyorum.

Arkasından uzanıp kapıyı açmaya çalışırken parmaklarını uzatıp yüzüme dokununca irkiliyorum. Sonra dönüp gidiyor.

Kapıyı kapatıyorum ve kapının arkasına yaslanıyorum. Bunu tahmin etmemiştim. Yoksa etmiş miydim? Kendime kızarak masayı toplamaya başlıyorum, kalan yiyecekleri çöpe döküyorum, tabakları duruluyorum, tavaları ovuyorum. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Dan benim oğullarımdan bile küçük ama bu gece ilgisinin beni ısıtmasına izin verdim - hayır, bu hoşuma gitti. Dikkatsiz davrandım, onu bir süre görmeyeceğim. Eski hayatımdan, eskiden olduğum iyi, mutlu, çalışkan kadından tahmin ettiğimden çok daha fazla uzaklaştım. Yavaş yavaş üst kata çıkıyorum. Michaelm iyi geceler mesajı

geliyor. Genellikle cevap yazıyorum ama bu gece parmaklarımın arasında gevşek bir şekilde tuttuğum cep telefonumla yatağımın kenarına oturup dışarıdaki karanlığa bakıyorum. Eğer doğrudan Ted'le başladığım noktaya gidecek olursam oradan çok ama çok uzaktayım.

Geçmişi hatırlamak, bizi oynayan aktörlerin olduğu bir filmi seyretmek gibi. Kendimi sıcak kütüphanede görebiliyorum. Üzerimdeki çiçekli, mini elbiseyi ve saçlarımın bir şekilde yoldan çıkmış olduğunu hatırlıyorum. Her şeyden bihaber, kütüphanedeki bir dermatoloji kitabına dalmıştım. Üniversiteye liseden ve ondan sonraki ara verdiğim bir yıldan sonra gelmiştim ve tıbbı çok ciddiye alıyordum. İstediğim tek şeyin doktor olmak olduğundan emindim. Edward Malcolm da benimle aynı yılda başlamıştı ama farklı bir gruptaydı. Başka kimsede yokken onun arabası vardı, üniversite takımında kriket oynuyordu. Onunla ilgili her şey sinirlerimi bozuyordu, özellikle de mükemmel dış görünüşü. Eğer ikimiz de bu derece hırslı olmasaydık ve kütüphane o gün o kadar sıcak ve kalabalık olmasaydı yollarımız kesişir miydi, emin değilim. 1985 yazıydı. Birkaç bin pound değerindeki bir ödülü alma planlarım için bir kompozisyon taslağı hazırlıyordum. Ted Malcolma göre

bir avantajımın olmasına seviniyordum. O da ödülün peşindeydi ama o paraya benim kadar ihtiyacı yoktu. Kütüphane boğucu derecede sıcaktı. Eve götürmek için kucak dolusu kitap almıştım ve dışarı çıkarken onunla çarpıştım. Ted gelişigüzel bir şekilde taşıdığım kitap yığınının en üstündeki kitabı aldı. Ben de gülerek ama aynı zamanda da kızgın bir şekilde kitabı almaya çalıştım. Onunla çıkmaya söz vermem şartıyla kitabı bana geri verdi. Her şey o zaman başladı.

Kıyafetlerimi çıkarıp yorganın altına giriyorum. Bu bir film değildi tabii, romantik filmlerin mutlu sonlan olur. Gerçek hayatta sadece başlangıçlar mutludur ve hiçbir şey iyi bitmez. Öte yandan aslında hiçbir şey tam olarak bitmez.

Dorset 2010

On üç ay sonra

O Aralıkta Michael'ı özlemekten bıktığım için, ardımda içine

düşebileceğim boşluklar bırakmamak için bir plan yapıyorum: Golden Cap e bir yürüyüş. Tepedeki bu noktadan bakılınca Jurassic kıyısı her iki tarafa doğru uzanıyor. Yazları karaçalılardan gelen sıcak Hindistan cevizi kokusu duyuluyor ama senenin bu zamanında hava taze ve tuzlu. Renk var mı diye bakabilirim ama sanırım bunun için havanın ısınmasını beklemem gerekecek. Kafamdaki geniş kapsamlı değişim çalışmasının taslağı için gerekenleri her zaman toplayabilirim. Yapraklara, ince dallara, minik tomurcuklara ihtiyacım var.

Bertie yle saat yedide yola çıkıyoruz. Kasaba hâlâ sessiz. Çiftlerin birbirlerine sarılmış halde uyanmaya çalıştıkları yatak odalarından gelen birkaç ışık var. Karşılıklı çay fincanları uzatılıp komodinlerin üzerine konuyor. Yazlık evlerin arasındaki sisli gölgelerde hâlâ gecenin kokusu var. Henüz uyuyan insanları uyandırmamak için sessizce yürüyorum. Sessizlikte önce uzaklardan, sonra daha yakından, yolun köşesinden gelen ayak sesleri duyuluyor. Adımlar yorgun ve düzensiz. Belki süt sağdıktan sonra kahvaltı için evine dönen bir çiftçidir, belki de günün ilk balıklarını getirdikten sonra evindeki yatağına dönen balıkçılardan biri.

Köşeden uzun boylu bir adam çıkıyor ve karanlıkta ince, eğik bir siluet görünüyor. Ted'i tanımam birkaç dakikamı alıyor. Yürüyüşü farklı, ağır ve biraz tereddütlü. Eskisi gibi kendinden emin, uzun adımlarla yürümüyor. Bitkin görünüyor, sanki uzun bir yolculuğun sonuna gelmiş gibi.

Gönderdiği mesajı unutmuştum ve onu hiç beklenmedik bir şekilde şu anda karşımda görmek midemi bulandırıyor. Eğer yolun kenarında durursam yanımdan geçip gidebilir. Yazlığı karanlık ve kapısı kilitli halde bulursa belki geri gider. Sabahın loş ışığında bir bahçe duvarına yaslanıyorum. Taş, parmaklarımın altında nemli ve pürüzlü. Gölgeye bakmadığı sürece beni göremez ama şu anda aramızdaki mesafeyi dolduruyormuş gibi görünen kalp atışlarımı duyabilir. Benimle aynı noktada, yanımdan geçiyor. Nefesimi tutuyorum ama Bertie kuyruğunu sallayarak ona doğru koşuyor. Ted ona doğru eğiliyor ve bu köpeğin Bertie'ye ne kadar benzediğini düşündüğünü biliyorum. Bertie olduğunu fark edince kafasını hızlıca kaldırıyor ve beni görüyor. Adımı söylüyor, sesinde sevinç var. Bana doğru bir adım attığında hafifçe geri çekiliyorum. Henüz ona tam olarak bakmıyorum. Aksine kafasının arkasına doğru bakıyorum, eski bir duvardaki taşları zorlayarak aralarından çıkan sarmaşıkların olduğu yere. Bana arabasını barın otoparkına bıraktığını söylüyor. Daracık, küçük sokaklardaki yazlık evlerin pencerelerinin altından geçerken motor gürültüsüyle herkesi uyandırmak istememiş. Yazlığa dönüyoruz. Bertie

sürekli ona bakarak ikimizin arasında koşturuyor.

Ted mutfakta paltosuyla masaya oturuyor, uzun süre kalmayacak bir misafir gibi. Bir fincan kahve yapıp önüne koyuyorum ve sonra varlığının garipliğini özümsemek için geri çekiliyorum.

“Biraz önce neden saklanıyordun?” diye soruyor. Sesi bile yavaş ve bitkin. Gözlerinin altında mor halkalar var. Saçları daha beyaz ve daha ince. Sakalları o kadar uzamış ki... Sakal bırakıyor olmalı.

“Eğer seni duvarın kenarında görmeseydim yanından geçip gitmeme izin verecektin,” diye devam ediyor.

“Saklanmıyordum. Bekliyordum...” Kelimeleri söylemek için kendimi zorluyorum. Sessiz kalmayı tercih ederdim.

“Beklemek mi?”

Cevabım kendini sözsüz olarak şekillendiriyor. Evet, beni fark etmeden yanımdan geçmesini umarak neler olacağını görmeyi bekliyordum. Naomi gittikten sonraki haftalar ve aylar boyunca Ted'i bekledim. O zamanlar başka birine giderken beni gölgede bırakarak yanımdan geçip gitti.

“Önemli değil, cevap vermene gerek yok.” Ted omuz silkiyor ve gülerek ellerini açıyor. Avuç içleri alkoliklerinki gibi. Baktığımı görünce elleriyle kahve fincanını sarıyor. Masa örtüsüne birkaç damla dökülüyor ve kahve küçük halkalar halinde yayılıyor.

“O halde iyisin? Burada, demek istiyorum. Elbette şey demek istemiyorum...” Duruyor.

“İyiyim.”

“Fena görünmüyorsun. Hatta iyi görünüyorsun.” Sesi şaşkın çıkıyor.

“Teşekkürler.”

“Yani güzel görünüyorsun, demek istiyorum.”

“Teşekkürler.” Güzel görünüyorsam Michael sayesindedir ama bunu ona

söylemeyeceğim, henüz olmaz.

“Oğlanlar nasıldı?” Rahat etmeye çalışır gibi sandalyede yerini değiştiriyor. “Noel’de görüştüğünüzde?”

“İyilerdi.” Kalp atışlarım hâlâ hızlı. Uzun cümleler kuramıyorum ama kelimeler Ted’in ağzından dökülüyor. Sonuç olarak bunlar onun için sürpriz değil.

“Onları çok özledim. Ed’i gördüm tabii.”

Ed’i Beth’le gördüğünü düşünüyor, bütün bu zaman boyunca Ed’i görmeye Beth’i de götürdü.

“Peki ya Theo?” diye devam ediyor.

“Theo iyi.”

“Noel’de burada olmalıydım. Özür dilerim.”

Gömleği buruşuk, belki de onunla uyudu. Paltosu üzerine fazlasıyla büyük geliyor. Bayat sigara kokusu mutfağı dolduruyor. Özellikle ne için özür diliyor acaba? Noel için mi? Beth için mi? Yalanlar için mi?

O sessizlikte pat diye, “Naomi yi çok fazla düşünüyor musun?” diye soruyor.

Ona bakmaya dayanamayarak pencereye dönüyorum.

Devam ediyor, kelimeler ağzından daha da hızlı çıkıyor. “Ben sürekli düşünüyorum.”

Yüzüne bakıyorum. Gözyaşları gri sakallarına doğru akıyor.

“Küçüklüğündeki ellerinin dokunuşunu hatırlıyorum. Çok yumuşaktılar. Ellerini yanaklarıma koyardı, sakalımın acıttığını hayal ederdi ve sonra onları bantlıyormuş gibi yapardı.” Burnu akıyor ve gözyaşları yüzünden hızla süzülüp geçiyor.

Bunun devam etmesini istemiyorum. Ona bir kâğıt havlu uzatıyorum. Yüzünü siliyor. Buruşmuş kâğıt, masanın üzerinde, gözyaşları ve sümükten şeffaflaşmış bir şekilde kendi kendine açılıyor.

“Gittiğim her yerde onu arıyorum.” O kadar sessiz bir şekilde konuşuyor ki sözlerini yakalamak için ona doğru eğilmem gerekiyor. “Bir keresinde Cape Town’da otelden hastaneye dönerken onu gördüğümü sandım. Naomi gibi yürüyor diye parkta bir kızı takip ettim.” Bana bakarak gülümsüyor. “Yürüdüğü zaman hafifçe sekişini hatırlasana, sanki sonsuza kadar yürüyebilirmiş gibi."

“Bunu yapmadı ama.”

“Neyi yapmadı?” Hâlâ gülümsüyor ama şaşkın.

'‘Sonsuza kadar yürümeye devam etmedi.”

“Sen öyle mi düşünüyorsun?” Yumruğunu sıkıyor ve hafifçe masaya vuruyor. “Pes etme. Sakın pes etme. Ben hâlâ onu bulacağımızı düşünüyorum.” Ayağa kalktı. “O kadar çok hata yaptım ki...” “Şu anda bunları duymak istemiyorum, Ted. Bütün bunlar için çok geç.”

Karşımda duruyor, sarhoş gibi ayaklarının üzerinde hafifçe sağa sola sallanıyor ama alkol kokusu gelmiyor. Gözleri kapanıyor. Geveleyerek konuşuyor.

“Özür dilerim. Sadece biraz uyumam lazım. Uçakta uyuyamadım. Bütün gece araba kullandım, uzanmam lazım... Kalabilir miyim?”

Onun için küveti dolduruyorum ve boş küçük odayı gösteriyorum. Dan’in dikkatli bir şekilde boyadığı fildişi rengi duvarlara, mavi gri çizgili perdelere ve köknar kozalaklarıyla dolu beyaza boyanmış şömineye bakıyor. Sert, açık mavi kilimi inceliyor ve bakışları yatağın yanındaki içi deniz camlarıyla dolu küçük kâsede duruyor. Paltosunu çıkarıyor ve pencerenin kenarındaki hasır sandalyeye koyuyor. “Çok hoş,” diye mırıldanıyor. “Bir sürü şey yapmışsın. Ne olduğunu bilmiyorum. Çok hoş.” Yatağa oturuyor ve iç çekerek yan yatıyor. Nefesi neredeyse bir anda değişip daha ağır ve derin bir hal alıyor. Bağcıklarını çözüp ayakkabılarını çekerek çıkarıyorum. Bir an için uyanıyor.

“Burada kal. Yanımda uyu.”

Kapıyı kapatıyorum ve küvetteki suyu boşaltıyorum. Sonra aşağıya, mutfağa iniyorum ve daha önce dışarı çıkmak için giydiğim kıyafet katmanlarını yavaşça çıkarıyorum. Artık hava daha aydınlık ama yağmurun başladığını duyuyorum. Sonuçta Golden Cap’i detaylı bir şekilde görmemiz mümkün olmayacaktı. Yürüyüş botlarımın bağcıklarını çözüyorum ve botları ayağımdan çıkarı-

yorum. Bertie ağır kafasını ayaklarıma yaslıyor. Yumuşak ağzının altında kalan yünün sertliğini seviyor.

Bristol 2009 Sekiz gün sonra

Ted geç kaldı, her zamanki gibi. Akşam yemeği, o gözlerinin altında halkalar ve ameliyattan sonra üzerine geçirdiği buruşuk kıyafetlerle eve gelmeden çok önce bitmişti. Onu gördüğüme sevindim. Beth'le olan serüveninin bir hata olduğu konusunda beni temin etmişti ve ben de ona inanmak zorundaydım. Ona ihtiyacım vardı. Kızacak gücüm yoktu. Ted'in yaptığı, Naominin yokluğunun yıpratıcı acısının yanında her hâlükârda yok olmaya başlamıştı. Isınan yemeğini almak için fırına doğru giderken sessizdi. Et kuru görünüyordu. Patatesler buruşmuş, yeşillikler dağılmıştı. Geçirdiği günü ve arabayla eve dönerken sıcak bir yemek hayal etmiş olabileceğini gözümde canlandırdım.

"Yemek korkunç görünüyor, Ted. Omlet yapayım mı?" "Gerek yok." Dolaptan bir şişe şarap aldı, açtı ve iki kadehe doldurdu. Sonra derin bir iç çekerek oturdu.

"Telefon etmediğim için üzgünüm," dedi şarabını yudumlarken. "Ameliyat bütün gün sürdü. Tahminimden daha geç kaldım. Oğlanlar nerede?"

"Theo buralarda bir yerde. Ed yattı."

"Bu kadar erken mi?"

"Uykusunu alması lazım, sürekli yorgun. O kadar geç kalkıyor ki Anya odasını temizlemeye bile giremiyor. Endişe onu mahvediyor." Yumurtaları bir kâsede çırpmaya başladım. "Michael uğradı. Harold Moore demiş ki..

I iaroltl Moore da kim?" Yumurta karışımının köpürerek sıcak tereyağının içine akışım seyretti.

Kim olduğunu ona hatırlatırken beni dinledi, sonra ona mavi kamyonetten bahsettim.

I'ed başını yana eğdi. "Sanırım ben mavi bir araba gördüm, belki de kamyonet. Tiyatronun dışına park edilmişti. Bir veya iki kez belki." Omuz silkti, belli ki bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. "Muhtemelen tiyatro öğretmeninin veya başka birinin çıkacak," diye devam etti düz bir sesle. "Down sendromunun insanı çok güvenilir biri yaptığını söyleyemeyeceğim."

“Bence Harold iyi bir tanık olurdu. Her şeyi izliyor. Resimlerini büyük bir dikkatle çiziyordu.”

Ted cevap vermedi. Omletini önüne koydum ve büyük bir hızla yemeye başladı.

“Michael bunun üzerinde çalışacak.” Ted’in karşısına oturdum. “Canlandırma gibi bir şey organize edecek. Bilirsin işte, tiyatrodan geç saatte çıkıp mavi bir arabaya binen bir kız.”

“Çok geçti ve hava karanlıktı, bu yüzden bunun bir faydası olmayabilir. Peki ya başka?”

“Ted, cumartesi ameliyatlarına girmesen ve yarın evde kalsan olmaz mı? Eğer bununla yanlış izin peşinde olduğumuzu düşünüyorsan bunun yerine aklına gelen bir şey yok mu?” Kendimi sakinleşmeye zorlayarak durdum. “Ben de kartona buna benzer bir plan yaptım. Fikrini öğrenmek istiyorum.” led boş tabağını itti. “Göstersene.”

Masaya doğru eğilerek Naominin adım çevreleyen çemberlere baktık. Aile. Okul. Komşular. Tiyatro.

“Başka bir çembere daha ihtiyacımız var,” dedi yavaşça. “Düşmanlar. Kin güdenler.”

“On beş yaşındayken insanın öyle düşmanlan olmuyor.” İnanamayan gözlerle ona baktım.

“Onun düşmanları değil. Bizimkiler.” Sessizce konuşuyordu. “Bu benim de aklıma geldi. Jade’in babası, hatta Anya nin kocası ama yanıldım. Bizden bu kadar nefret eden birinin olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

Ted’in gözleri düşünceliydi. “Bir keresinde kayıt görevlisinin tekerleklerini kesmişlerdi. Ondan nefret eden birinin olup olmadığını merak ediyordu. Demek istediğim, yanlışlıkla ne yapıp yapmadığımızı nereden bilebiliriz. Tanrıyı oynayan doktorlarız.” “Tanrım.” Kararlılığımda değişen ve yumuşayan bir şeyler vardı sanki. Ağlamaya başladım.

Ted’in kollan beni sıkıca sardı. Üzerine hafifçe sinen o tanıdık kokuyu duydum.

Başım omuzundayken, “Bana yazı hatırlatıyor,” diye mırıldandım.

“Ne?” Geri çekilip bana baktı.

“Lavanta.” Uzaklaşmak istemediğim için yanında durdum. Birbirimize günlerdir dokunmamıştık. “Eleştirmiyorum. Hoşuma gidiyor.” Elini tuttum.

Elini çekti ve sırtıma hafifçe vurdu. “Ameliyathane önlüklerini hemşireler seçiyor, bu yüzden parfümlüler. Üstelik pahalı da olmalılar.” Kartonun üstüne doğru iyice eğildi.

“Paradan bahsetmişken...” Ed’in odasındaki banknot yığınını hatırlamıştım. “Oğlanların harçlıklarını online olarak yatırmak yerine nakit halinde mi vermeye başladın? Bu kadar cömert olmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Cömert mi davranmışım?” Beni dinlemiyordu. Cep telefonunu çıkarırken arkasını döndü.

“Parayı gördüm, banknot yığınını. Bunu yapmana gerek yok.” “Ne demek istediğini anlamıyorum, Jen. Oğlanlara aylardır hiç nakit para vermedim. Hesaplarına para transfer edebilmek için banka hesabı açtırdım, hatırladın mı? Kayıt uzmanıma bir

mesaj atmama izin ver. Yarınki ameliyat programlan için MR’lara ihtiyacı var.”

O kadar yorgundum ki ayaklarım zonkluyor ve gözlerime bir şeyler batıyordu. Evde kalmasını istememiş olmam gerekiyordu. Elbette ameliyat programını kaçırmayacaktı. Peki, bütün o para da nereden gelmişti? Bu gece o parayı daha fazla düşünemeyecek kadar bitkindim. Bunu Ede yarın sabah sorabilirdim. Ted yatağa benden önce gitti ama yanına yattığımda çoktan uykuya dalmıştı. Yanına kıvrılmaya çalıştım ama yüzüstü yatıyordu ve kafası diğer taraftaydı. Başımı omuzuna koydum. Yorgun olmama rağmen yorgun olduğumda bana doğru yüzen o görüntüleri, katıksız çaresizlik dalgalarını ve her yere sinmiş, beni bekleyen korkuyu engellemeye çalışarak uyanık kalıp olası düşmanlarımızı düşünmeye çalıştım.

Bristol 2009 Dokuz gün sonra

Ed kahvaltıda kâsesine mısır gevreği boşaltıyordu ve mısır gevreklerinden birkaçı paketin kenarından mutfak masasına döküldü.

“Neden sürekli odama gelmek zorundasın?”

Sesi soğuktu.

“Ed, üzerinde kıyafetlerle uyumuştun. Sadece ayakkabılarını çıkarıp üzerini örttüm.”

“Ben çocuk değilim.”

“Peki ya para?”

“Seni hiç ilgilendirmez, anne, öyle değil mi?” Durdu ve omuz silkti. “Eğer bilmen gerekiyorsa sponsorlu bir kürek çekme yarışı düzenliyorum. Bir çeşit gala gibi bir şey. Pazartesi günü. Para

işlerinden ben sorumluyum. Bu yüzden bu kadar geç geliyorum. Antrenman yapıyorum.”

Mantıklıydı. Yorgunluğu, okulda geç saatlere kadar kalması...

Ted hâlâ yukarıda uyuyordu. Ameliyat programı cumartesi günleri daha geç bir saatte başlıyordu. Bu yüzden uyumasına izin vererek huzursuz bir şekilde dolandım. Tenimin altında hızla hareket eden korku, sabahları çok daha ürkütücüydü. Yerimde asla duramıyor ve bir şeye uzun süre konsantre olamıyordum.

Michael’ı aradım. Okul tiyatrosundaki bütün düzenli oyuncuları ve öğrenci olanları sorguladıklarını söyledi. Hepsinin tanığı vardı.

“Sırada ne var, Michael?”

“Perşembe gecesi olası bir canlandırma. Eğer gerçekleşecek olursa haber veririm.”

Öyleyse kızımın rolünü başka bir kız oynayacaktı, başka bir kız saat 10.30 ve 11.00 arası tiyatronun dışında mavi bir kamyonete binecekti ama sonra kamera dönmeyi bıraktığında kamyonetten tekrar çıkacak ve evine gidecekti. Ben seyretmeyecektim.

Bıraktığım mesaja cevap vermek için Frank aradı. Eğer eminsem bir “hasta muayenesi” denememi kabul ediyordu. İşler yoğunlaşıyordu. Aralık ayına kadar daha da tırmanacaktı. Her zamanki mevsimsel öksürük ve soğuk algınlıkları.

Yarından sonraki gün başlayabilir miydim?

Bristol 2009 On bir gü?ı sonra

Günlerdir arabama binmemiştim ama direksiyonun üzerindeki ellerim yaptıkları işten emin gibi görünüyordu. Ameliyathanede benim odam tertemizdi. Masam düzenlenmişti. Çantamı koydum, stetoskobumu ve otoskobumu çıkardım, boş reçete bloknotunun yanına koydum.

Lynn içeri girdi ve bana sıkıca sarıldı.

“Kibar olmayacağım. Bugünü atlatmaksın. Eğer ihtiyacın olursa yan odadayım.” Eliyle gözlerini ovuşturarak çıktı.

Jo bana bir fincan kahve getirdi ve “Eski hızına dönebilmen için sana kolay hastalar verdik,” diyerek beni öptü.

İlk hasta bir çocuktu. Parlak bir kâkülü ve kocaman, kahverengi gözleri olan zayıf, küçük bir oğlan. Mavi bir sari giymiş olan annesi sandalyede sessizce oturuyordu. Dikkatli bir İngilizceyle bana çocuğun sorununu anlattı. Boğazının arka tarafında küçük, sarı benekler vardı ve alnı ateşten yanıyordu. Çocuğun ve annesinin derinden bakan, karşısındakine güvenen gözleri rahatlatıcıydı. Gittiklerinde burada bulundukları birkaç dakika boyunca çektiğim eziyet hafiflemişti. Sıcak, şekerli çaydan koca bir yudum aldım. Sonra ufak tefek, ince bir kadın, omuzları düşmüş halde içeri girdi. Hayat gri bir boşluktu. Yavaş yavaş konuşarak bana artık televizyon seyredemediğini, yemek yiyemediğini ve uyuyamadığını söyledi. Ona sorular sordum ve kan testleri istedim ama sonra kadının gözlerinden yaşlar akarken sadece orada oturup elini tuttum, ta ki kadının gitme vakti gelene kadar. Toplamda on beş hasta baktım. Sabahın son hastası, kulak akıntısı olan genç bir inşaat işçisiydi. Otoskobumun ışığı zayıftı, yeni pile ihtiyacım vardı. Çantamın fermuarını açtım. En üstte sıvı nurofen ve antiemetiklerle beraber köpüklü, kauçuk bölmelerinde güvenli bir şekilde saklanan küçük morfin ve petidin şişeleri vardı. Çantamı açarken kendi kendime daha sonra bunların tarihlerinin geçip geçmediğini kontrol etmem gerektiğini söyledim. Ama şişeler gitmişti.

İçinde olmaları gereken boş bölmelere baktım. Onları daha önce atmış ya da unutmuş olabilir miydim? Ama pürüzsüz camın verdiği hissi ve kesici alet atık kutusuna atılırlarken çıkan hafif

çarpma sesini kesinlikle hatırlamam gerekirdi. Çantayı sonuna kadar açtım, zihnim panikten uğulduyordu. Çantada hatırladığımdan daha az şey vardı. Yanlardaki elastik kayışlarda genelde ev muayenelerine gittiğim zaman kullandığım ilaç kutuları dururdu. Co-codamol. Temazepam. Onlar da yoktu. Belki de onları geri koymayı unutmuştum. Hastalardan birinin evinde mi bırakmıştım acaba? Ya bir çocuğun eline geçtilerse?

Bunu özümsemem birkaç saniyemi aldı. En sonunda pilleri buldum, yerine taktım, genç adamın kulağını muayene ettim ve sersemlemiş bir halde reçete yazdım. Belki de ilaçlar evdeydi. Belki de çantamı temizlemiş ve her şeyi geri koymamıştım. Sonra da Anya onları ilaç dolabımıza koymuştu. Eve gidene kadar beklemeye karar verdim. Frank'i şimdilik endişelendirmeyecektim.

Eve döndüğümde mutfağa gittim. On bir gün önce işten eve geldiğimde kızımı mutlu ve sağ salim bir şekilde kendi kendine dans ederken bulmuştum. Yere yatıp bir çocuk gibi ağlamak isteyerek sessizlikte sırtımı duvara yasladım.

Sonra duvardan uzaklaştım. Naomi'nin benim güçlü olmama ihtiyacı vardı. Bugün ameliyathaneye gitmiştim. Bunu başarmıştım. Bir ipucu bulunmamıştı ama biri er ya da geç kapıdan içeri girecek ve bana bir şeyler unutmuş olduğumu hatırlatacaktı. Aklıma gelmeyen bir şey vardı. Daha net görebilmem için kenara çekmem gereken bir örtü vardı. Belki de bu sadece bir an meselesiydi.

îlaç dolabımızı kontrol ettim ama çantamdaki ilaçlardan hiçbiri orada değildi. Banyodaki, yatağımın yanındaki, mutfaktaki dolapları karıştırmaya başladım. Odadan odaya koşarken dolapların kapılarını sağa sola oynar halde öylece bıraktım. Malzeme odasına, köpek mamasının yanına, lavabonun altına baktım. Yoktu. Bir elim Anya'nın bıraktığı ütülenmiş çamaşırların üzerinde titreyerek kalakaldım. Çamaşırlar, eşleştirilmiş çorap yığınının yanına düzgün

bir şekilde üst üste konmuştu. Çamaşırları aldım ve merdivenlerden yavaşça çıkmaya başladım. Olan biten her şey hafızamı etkilemiş olmalıydı.

Frank beni anlardı. Muhtemelen ilaçları çöpe atmış, ondan yenilerini istemiş ve sonra da unutmuştum. İlaçları benim için çoktan ayarlamış olabilirdi. Banyoya temiz havlular koydum. Ed'in kürek malzemeleri hâlâ yerde duruyordu. O da unutmuş olmalıydı. Onun unutkanlığı da benimki gibi hayatına yayılmıştı ama bugün önemliydi, yardım için yaptıkları kürek yarışı galası vardı. Telefonumu çıkardım ve onu aramak için yatağına oturdum ama sadece sesli mesaja

ulaşabildim. Derste olmalıydı. Okulu aradım ve beni spor salonuna bağlamalarını istedim. En sonunda bir spor öğretmenine ulaşabildim ve Ed'in eve gelecek vaktinin olmadığını bildiğim için kürek malzemelerini salona götürmeyi teklif ettim. "Yardım için kürek yarışı mı?"

"Bu öğleden sonra." Spor öğretmeninin bunu bilmiyor olmasına şaşırdım. "Malzemeleri salona bırakabileceğimi düşünmüştüm." "Ah, bence hiç zahmet etmeyin, Bayan Malcolm." "Normalde etmezdim." Karşımdaki eğleniyormuş gibi gelen sesten hiç hoşlanmaıruştım. "Ama uğraşması gereken çok şey var. Şu anda unutkan olması anlaşılabilir bir şey."

"O zaman bu dönem kürek çekme olmadığını unutmuş olmalı. Açık arazi koşusu var, Bayan Malcolm. Kürek çekme gelecek dönem." Küçük bir kahkaha sesi geldi, sanki şaka yapmış gibi.

"Doktor bu arada," dedim. "Ben Doktor Malcolm'ım, *bayan* değil."

"Özür dilerim."

Telefonu kapattım.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Büyük olasılıkla adımı azarlar gibi kullandığı için olmuştu.

Ellerimde hâlâ Ed'in çorapları vardı. Ayağa kalktım ve çorapları koymak için şifonyerinin üst çekmecesini açtım. Gelme ihtimaline karşı acele etmem gerekiyordu. Odasında olduğum için bana kızacaktı. Neden galayla ilgili yalan söylemişti? Kürek çektiğini söylediği saatlerde neler yapıyordu? Çekmece çoraplarla dolup taşıyordu. Kirli olanları arka tarafa itiyor olmalıydı. Yer açmak için çorapları çıkardım. Elime küçük ve sert bir şey geldi. O şeyi, saklı olduğu katlanmış kravatın arasından çıkardım. Bu, yan tarafında minik, siyah yazılar ve ağız kısmında içindeki opiyata ulaşmak için açılabilecek sarı bir halkası olan, küçük, cam bir ilaç şişesiydi.

Dorset 2011 On üç ay sonra

Yeni yıl arifesinde Ted'in uyuyan varlığı sabahı bozuyor. Bertie ayaklarımın altında huzursuz huzursuz dolaşıyor. Onu dışarı çıkardığımda burnuyla ıslak çitleri dürtüyor ve hapşırıyor. Kalın spaniel kulaklarının kıvır kıvır tüylerine dikenler yapışıyor ve sabırlı bir şekilde serbest bırakılmayı bekliyor. Eve tekrar

girdiğimde günün ilk kahvesini yapıyorum ve Bertie hafifçe sızlanarak burnunu en alttaki basamağa dayayıp merdivenin dibinde yatıyor. Kulübeye döndüğümde Mary nin bana dün verdiği ay otu köklerini buluyorum. Otların onun ön kapısında büyüdüklerini görmüştüm.

Bana bir kova darı uzatarak, “Hepsini al, bunlardan kurtulduğuma çok seviniyorum. Al,” demişti. “Hazır başlamışken benim için tavukları da besle.”

Elimde tuttuğum, içindeki oka benzeyen tohumlan koruyan kuru ay otu kutusu damarlı ve yanardönerli. Kısa bir süre önce ekilmiş fikirlerim hızlı bir şekilde büyüyor. Üç parçalı tablomda akışkan sınırlar olacak veya belki de birbirini takip eden bir dairede tohumların çiçeğe, çiçeklerin meyveye ve sonra tekrar tohuma dönüşmelerini gösterecek şekilde bir kürenin içindeymiş gibi boyanacak. Planımın taslağını çiziyorum.

Ara verdiğimde öğlen oluyor ve eve dönüyorum. Ted mutfakta. Sam’in bıraktığı sabahlığı bulmuş. Sabahlığın yumuşak kıvrımları bol bir şekilde aşağıya doğru dökülüyor. Ted’in suratı terden yağlanmış ve saçları birbirinden ayrı ıslak teller halinde önüne düşmüş.

“Kendimi berbat hissediyorum.” Dişleri birbirine vururken sesi titriyor. “Yolculukta mikrop kapmış olmalıyım. Tanrım. Hasta olacağım.” Sendeleyerek tuvalete gidiyor ve birkaç kez öğürdüğünü duyuyorum. Sarsılarak merdivenlerden çıkarken peşinden gidiyorum, sonra yatağa yığılıyor. Yastığının ters tarafını çeviriyorum ve camı açıyorum ama Ted titreyerek yorganı üzerine çekiyor, bu yüzden camı tekrar kapatıyorum ve perdeleri çekiyorum.

“Baş ağrısı? Karın ağrısı?” Nabzı hızlı atıyor ve teni alev alev yanıyor.

“Menenjit değil. Veya apandisit.” Bir an için dudaklarında zoraki bir gülümseme beliriyor ve sonra gözlerini kapatıyor. “Susadım...”

Nemli başının ağırlığı çok tanıdık. Birkaç yudum aldıktan sonra iç çekerek arkaya yerleşiyor. Karanlık öğleden sonrası ağır ağır akıp geçiyor. Yukarıya biraz daha su, elma dilimleri ve şekerli çay taşıyorum. Kısa bir süreliğine uyanıyor, bir keresinde elimi tutuyor ve birkaç dakika boyunca hiç ara vermeden tutup bırakmıyor. Sonra tekrar uykuya dalıyor. Ardından bazı sesler duyuyorum ve telefonda konuştuğu için biraz daha iyileştiğini düşünüyorum. Yatak odasına girdiğimde onu çıplak halde koltukta oturmuş, gözlerini perdelere dikmiş bakarken buluyorum. Gözleri anormal derecede parlak ve perdelerin çizgilerini

işaret ederken elleri titriyor.

“Orada,” diyor.

Bir an için yolun karşısındaki mutfağının ışığı yanan penceresinden Mary’yi kastettiğini sanıyorum.

“O çubukların arkasında.” Çizgili perdeleri işaret ediyor ve sesi gittikçe yükseliyor. “Bizden yardım istiyor. Hapishanede.”

Elimi alnına koyuyorum, alev alev yanıyor. Terli eliyle elimi yakalıyor.

“Naomi ye yardım et,” derken sesi titriyor. “Bu benim hatam.” Ted hasta. Vahşi sesinden ve sıcak ellerinden korkmama hiç gerek yok. Ona parasetamol ve su veriyorum. Elimi sertçe tutuyor, gözleri alev alev.

“Bu benim hatam. Orada değildim. Beni çağırıyor, dinle.” Bir tarafım -sihirlere ve hayaletlere inanan tarafım- Naomi nin ona ne dediğini ve sesinin nasıl çıktığım sormak istiyor. Ama bunun yerine elimden geldiği kadar sakin bir şekilde, “Ateşin halüsinasyon görmene sebep oluyor. Naomi orada değil, Ted,” diyorum.

“Anlamıyorsun. Bu benim hatamdı.” Sesi alçalıyor. Artık fısıldıyor. Duymam için ona doğru eğilmem gerekiyor. “Bana söyledi ama yeterince çaba sarf etmedim.”

“Sana ne söyledi, Ted? Ne yapmak için yeterince çabalamadın?” Gözlerini kapatıyor ve başı öne düşüyor. Omuz silkip mırıldanıyor. Küveti soğuk suyla dolduruyorum ve içine girmesine yardım ediyorum. Vücudu bir deri bir kemik. Penisi gri tüylerden oluşan yuvasının içinde iyice küçülmüş. Kaburgaları dışarı fırlamış. Sırtı bembeyaz ve omurgasından aşağıya doğru ter damlaları süzülüyor. Kürek kemikleri bıçak gibi. Vücuduna avuç avuç su atıyorum ve suyun sırtından aşağı akmasını bekliyorum. “Vücudumla sana tapıyorum.” Böyle mi derdik? Bunun sonsuza kadar süreceğine dair söz mü vermiştik? Sadece ellerimi tutan ellerinin sıcaklığını hatırlıyorum. Verilen sözlerin gereksiz olduğunu düşünürdüm.

Yatağa geri döndüğünde bir şeyler mırıldanıyor, aralarından “Naomi”, “dur” ve “lütfen” kelimelerini yakalıyorum. Başını bir taraftan diğerine çevirip duruyor. Ona her yarım saatte bir su vermeye çalışıyorum ve onu alnından yüzüne doğru

süngerle siliyorum. Daha sonra ter içinde kalmış çarşaflarını değiştiriyorum.

Sandalyede oturuyor, başı öne düşüyor, başını ani bir hareketle kaldırıyor ama sonra tekrar düşüyor.

“Özür dilerim... özür dilerim,” diye geveliyor.

Tekrar yatağa yatmasına yardım ediyorum ve uzun bir günün ardından eve gelip de koltuğuna kurulduğundaki gibi küçük bir rahatlama homurtusu çıkararak tekrar uzanıyor. Ama ben artık onun evinde yaşamıyorum. Onun karısı değilim. Verilen sözler tahmin ettiğimden daha kırılganmış. Göz kapakları kapanıyor ve uykuya dalıyor.

Mutfakta Michad’ın bana yeni yıl için bir mesaj gönderdiğini görüyorum. Tek başına ve beni özlüyor. Ben de ona onu özlediğimi söyleyen bir mesaj atıyorum ve Ted’in burada olduğunu, hasta olduğunu söylüyorum.

Radyodaki spikerin yüksek sesi Trafalgar Meydanında gece yarısı olduğunu haber veriyor. Arkadan patlama ve çığlık sesleri gelirken Big Ben’in çanları yavaş yavaş çalıyor. Karanlık bahçenin sessizliğinde şampanyanın mantarı içi boş bir patlama sesiyle havaya fırlıyor, sonra sessiz bir hışırtıyla ıslak çimenlere düşüyor. Şişeyi havaya kaldırıyorum.

“İyi seneler, tatlım.”

Şişenin soğuk ağzı dişlerime çarpıyor ve şampanyanın tadı ekşi. Naomi beni duyamaz. Şişenin geri kalanını çimenlere boşaltıyorum. Yeni bir yıl başlıyor.

Sabah Ted’in ateşi düşüyor. Kızarmış ekmek ve Marmite yiyip arka arkaya fıncanlarca çay içiyor ve tekrar uyuyor. Resim şekil değiştiriyor. Uzun, ince tohumlar gelecekte alacakları şekli saklı tutarak gümüşümsü kabuklarının içinde simsiyah parlıyor. Ted’in sakladığı sır ne? Onun hatası olduğunu söyledi ama ne demek istedi? Bankın üzerindeki bir yığın ağaç dalının yanında deriye

benzer bir gül tohumu duruyor. Çakımla açtığım kesikten sıralar halinde henüz olgunlaşmamış, kürklü uçları olan piramit şeklinde tohumlar gözüküyor.

Ted gece de uyumaya devam ediyor. Odasındaki perdeleri tekrar çekip camı açıyorum. Yağmur dindi ve hava tertemiz. Siyah tohumların, henüz açmadan kesilen gül tomurcuklarının yağdığını hayal ediyorum.

Ertesi sabah kulübeden eve döndüğümde havada sıcacık kızarmış ekmek ve kahve kokusu var. Mary nin masada duran erik reçeli, kavanozun kenarından iri damlalar halinde akıyor. Ted mutfakta garip bir şekilde büyük görünüyor. Kıllı bilekleri ve kocaman ayaklarıyla bacakları masanın diğer ucuna kadar uzanıyor. Bir anlığına benim için bir yabancı oluyor ve sonra gülümsüyor.

“Kendimi harika hissediyorum. Ateşim düştü ve açlıktan ölüyorum.” Masanın üzerindeki ekmek kızartması kırıntılarını gösteriyor ve gülümsüyor. “Bekleyemedim.”

Suratımı gülemeyeceğim kadar gergin hissediyorum. Burası benim alanım. Benim mutfağım. Benim yemeğim. Sonra utanıyorum. “Daha iyi olmana sevindim.”

Ekmeğine kalın bir tabaka yağ ve reçel sürerken, “Bu sabah neler yaptın?” diye soruyor. Gerçekten de bir anda bir sene geriye gidebileceğimizi düşünüyor mu?

“Çalıştım.”

“Yine çalışmaya mı başladın?” Şaşırmış gibi, ağzı dolu halde konuşuyor. “Bridport ta mı?”

“Resim yaptım, demek istiyorum.”

“Ah. Öyle çalışmak. Kulağa eğlenceli geliyor. Bir bakabilir miyim?”

Eğlence mi? Mutfağın camından kulübenin köşesini görebiliyorum. İçinde neredeyse beni dünyaya geri getiren her şey var.

“Tamam. Belki daha sonra.” Rahatça geriniyor. Tıraş olmuş ve yüzü daha dolgun görünüyor. “Bana baktığın için teşekkür ederim. Seni öğlen yemeğine götüreyim. Şu Beach Hut hâlâ duruyor mu?” Kollarımı göğsümde biraz daha sıkı kavuşturuyorum. “İki gün önce bunun senin hatan olduğunu söyledin,” diyorum. “Ne demek istemiştin?”

“Öyle mi dedim?” Kaşlarını hafifçe çatarak kahvesinden bir yudum almak için öne eğiliyor.

Kapattığı yüzü öyle yapmamı istemese de devam ediyorum: “Perdelerin arkasından Naominin seslendiğini duyduğunu sanıyordun.”

“Tanrım. Gerçekten hasta olmuşum ” Gülüşü zoraki gibi.

O anda bir şeyler sakladığını biliyorum. Ona doğru atılıp ondan gerçeği pençelerimle söküp almak istiyorum. Eski, fazlasıyla geç kalınmış bir gerçek olsa da öğrenmem gerek.

Beni dikkatle süzdüğünü hissediyorum. “Seni yeterince yordum zaten, Jenny. Seni bir önceki gün gördüğüm zaman çok iyi görünüyordun. Bu benim hatam.”

Onun hatası olan tam olarak neydi? Kalbim hızlı hızlı çarpıyor. “Ben iyiyim.” Dikkatli olmam gerek. Pencereden dışarı bakarken bakış açım onu da kapsıyor. Onu şu anda sorgulamaya devam edersem tek kelime daha etmeyecek. Bekleyip en uygun zamanı seçeceğim.

“Banyo yapıp giyineceğim, sonra gideriz olur mu?” Sesi yine neşeli çıkıyor.

“Olur.”

Ayaklarımız çakıl taşlarının üzerinde çıtırdayarak kumsal boyunca yürüyoruz. Yürürken Ted eğilip yerden çakıl taşı topluyor. Her

birine yakından bakarak içinde altın damarları olan ve tombul inciler gibi parlayan açık renklileri biriktiriyor.

“Güney Afrika’dayken bir taş pazarına gittim.” Konuşurken açık avucundaki küçük yığını sallıyor ve taşlar birbirine çarpıyor. “Bazı kulübelerin arka taraflarında gri Kalahari resimli taş yığınları vardı. Zımparalama sürecinin her aşamasını gösteren yığınlar vardı. Taşlar her seferinde iyileşiyor, parlaklaşıyor ve köşelerini kaybediyordu.” Bir an için bana bakıp kafasını çeviriyor. “Bizim gibi.” “Buna inanmıyorum.” Elinden iri, beyaz bir çakıl taşı alıyorum ve suyun üzerinde sertçe sektiriyorum. “Acı çekmek hiçbir şeyi düzeltmiyor.” Taş üç kez sıçrıyor ve griliğin üzerindeki beyaz bir dalgada kayboluyor. “Seni daha üzgün yapıyor, sertleştiriyor.” “Sen çok değiştin, Jenny. Burada tek başına neler öğrendin?” “Hayatta kalmayı öğrendim.” Rüzgâra doğru çığlıklar atan martılar başımızın üstünde daireler çiziyor.

Beach Hut kalabalık. Köşede hâlâ bir Noel ağacı var. Denize bakan pencerelerden içeri giren berrak gri ışıkta ağacın ışıklı ve simli süsleri fazlasıyla bayağı duruyor. Ted beni daha önce Michael’la oturduğumuz masaya doğru götürüyor ve ben Ted’in kasaya gidip yemekleri seçişini, bir şişe şarapla geri

dönüşünü seyrederken Michaelın gözlerini ve ellerini düşünüyorum. Ted ikimize de şarap dolduruyor ve şarabını susuz kalmış bir insanın su içişi gibi uzun uzun içiyor. Derin bir nefes veriyor ve bana bakıyor.

“Peki, demek ki farklı şekillerde hayatta kalmayı başardık, öyle değil mi?” diyor Ted. Güney Afrika’dan bahsetmeye başlıyor; araştırmasına başladığı hastaneden, kuraklıktan, heba olmuş çocuklardan, nadir rastlanan beyin tümörlerinden. Beth’in adı hiç geçmiyor.

Ona bakıyorum; zayıf omuzlarına, burnu ile dudaklarının arasında oluşan yeni çizgilere. Onun için de kolay olmadı. Ona

bir kadeh daha şarap dolduruyorum ve tekrar içiyor. Yemek geldiğinde kalın bifteklerden süzülen kan patateslere doğru akıyor. Hiçbir şey yapmayı başaramıyorum ama Ted sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi yiyor. Bittikten sonra tabağını ekmekle sıyırıyor ve iç çekerek arkasına yaslanıyor. Gülümseyerek bana bakıp başını eğiyor ve kadehini kaldırıyor.

“Buna ihtiyacım vardı. Şerefe, Jenny.”

“O halde,” diyorum ağır ağır, “bana Naominin sana söylediği şeyi söylemek ister misin?”

“Ne hakkında?” Kadehini masaya koyuyor ve gözlerini hafifçe kısıyor.

Dikkatli olmalıyım. Geçmişe dönüp rehberlik derslerini ve bize pratisyen hekimlik yaparken kullanmamız için öğrettikleri teknikleri düşünüyorum.

“Sayıklarken Naominin sana bir şey söylediğinden bahsettin, yeterince çabalamadığından ve bunun senin hatan olduğundan.” Sesimi duygusuzlaştırıyorum. “Demek bunca zamandır aklındaymış. Artık bana söylemek ister misin?”

Ted bir an için bana bakıyor, sonra yüzü hafifçe gevşiyor. “Aslında,” diyor ve şarabından hızlı bir yudum alıyor, “sana söyledim. En azından...”

“Bana ne söyledin?”

“Evet, sana ve polise.”

Kendini şimdiden korumaya aldı ve bu beni korkutuyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Naominin uyuşturucu kullandığından.”

Kahkaha atasım geliyor. Sonuç olarak yanlış anladı. “O Ed’dı.” Hastalık yüzünden olmalı, belki de hâlâ hastadır. Daha dikkatli bir şekilde tekrar ediyorum: “Ed uyuşturucu kullandı. Bu yüzden rehabilitasyona gitti.”

Daha yavaş konuşarak cevap veriyor: “Bu daha sonra oldu. Naomi uyuşturucu kullanmaya daha önce başladı.”

Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve o devam ediyor: “Peki, sana Naomi’nin bir keresinde arkadaşlarıyla beraber uyuşturucu aldığını söylediğimi hatırlıyor musun? Yalnızdık, sanırım oğlanlar yoktu. Çok sıcaktı...”

“Bu mu? Ama bunun bir önemi yok.”

Bir yaz günüydü. On sekiz ay önceydi. Pencereler açıktı ve içeri giren sıcak hava barbekü kokusunu ve dışarıdaki çöp kutularından gelen keskin kokuyu içeri taşıyordu. Oğlanlar okulun düzenlediği Fas gezisine gitmişlerdi. Naomi arkadaşlarıyla tenis oynuyordu. Ted bana bunu söylediğinde akşam yemeğinden sonra buzlu kahve içiyorduk.

“Bir seferlik,” demişti. “Partide.” Sıcak, güven veren elini benimkinin üzerine koymuştu. “Bütün çocuklar arkadaşlarıyla böyle denemeler yapar. İşleri bu. Çok önemli bir şey değil. Bir daha yapmayacağına dair söz verdi. Ona bildiğini söyleme yoksa bana bir daha asla güvenmez. Senin endişelenmeni istemiyor.”

“Bunun sadece bir deneme olduğunu söylemiştin.” Gözlerimi dikip Ted e bakıyorum.

Zihnim o ana geri dönerken Ted kıpkırmızı oluyor ve bakışlarını kaçırıyor. *Denemeler yapmak uyuşturucu kullanmakla aynı şey değil*, diye düşünmüştüm. Naomi güvende olacaktı çünkü o Naomi’ydi. Benim parlak, duyarlı kızım, çocukların büyürken yaptıkları şeylerden birini yapmıştı sadece. Michael bana daha önce uyuşturucuyla ilgili sorular sormuştu. Ted’in işten eve dönmesini beklediğimiz bir akşam sormuştu ve o sırada bu bana çok ilgisiz görünmüştü. Hatta o zaman Michael’ın, Naomi’nin gerçekten uyuşturucu kullandığını düşünebileceğinden ve onu yanlış yerlerde arayarak vakit kaybedeceğinden

endişelenmiştim.

“Jenny, Naomi sigara içiyor muydu?"

“Hayır. ”

“İçki?”

“Pek sayılmaz.”

“Uyuşturucu?”

“Hayır. Şey, aslında bir kere denemişti. ”

“Yani?”

Birkaç ay önce. Bir seferliğine, arkadaşlarıyla bir partideyken. Ted e söylemiş. Ot deneyen çocuklar işte. Ama o zamandan beri içmiyor. îçseydi bilirdim”

“Bana isimleri lazım.”

İsimlerini bilmiyordum. Sonuç olarak arkadaşlarına sormuştu ve sonra okuldaki bütün çocuklara. Kimse bir şey itiraf etmemişti. Konu yavaşça kapanıp gitmişti.

Bir anda garson ortaya çıkıyor. Güçlü, bronz kollarını masaya doğru uzatarak tabakları ve çatal bıçağı topluyor. Alnında birkaç leke var ama bunun dışında teni pürüzsüz. Yaklaşık on altı yaşında gösteriyor. Boş vakitlerinde yüzdüğünü ve sigaraya el sürmediğini tahmin ediyorum. Ted kahve getirmesini isteyince başını ciddi bir şekilde sallayıp gidiyor.

“Eğer bu kadar önemsizse hastayken neden aklına uyuşturucu geldi?”

Bir an için gülümsüyor. “Sayıklıyordum.”

“Neden, Ted?”

Gözlerini bakışlarımdan kaçırırken dudakları geriliyor. Parmaklarıyla sağ kaşını bir ileri bir geri sıvazlamaya başlıyor.

“Afrika’dayken aklıma gelmeye başladı. Kasabada kliniklerin olduğu sokakların köşelerinde takılan veya kaldırımlarda yatan, uyuşturucudan tamamen uçmuş

çocuklar vardı. Çocuklar. Onun

sözüne güvenip bir daha peşine düşmemiş olmam aklıma takılmaya başladı.”

“Ama bu sadece ottu, bir seferlikti, Ted..

Yanakları tekrar kızarmaya başlıyor, yerinde kıpırdanıyor ve kafasını öne eğiyor.

“Ot öncedendi, Jenny. Ketamin kullanıyordu.”

Uzaktan bardakların birbirine çarpışını ve bıçakların takırtısını duyuyorum. Sanki restorandaki diğer insanlarla aramıza bir battaniye serilmiş gibi.

Ketamin. Şaşkınlıktan yüzüm yanıyor.

“Lanet olsun. Bunu bana nasıl söylemezsin?” Sesim yükseliyor ve yan masadaki genç çift sessizce öksürüp bize bakıyor.

“Polise söyledim.” Bana hızlıca bakıp sonra kafasını hemen eğiyor. “Onlarla tek başıma konuşmaya gittiğim zaman... Beth’le ilgili konuşmaya.” Kadehine biraz daha şarap dolduruyor ve hızlıca kafasına dikiyor. “Onlara ketamini o zaman söyledim. Konuyla çok ilgili olduğunu düşünmediler ama araştıracaklarını söylediler.” “Onlar kim?”

“Michael beni birkaç nöbetçi polisle bıraktı. Detayları onlar aldılar, isimlerini hatırlamıyorum.”

“Ve?..”

“Başka bir şey yok. Bana geri dönen olmadı, bu yüzden ben de bunun önemsiz olduğunu düşündüm.”

“O bilginin başına her şey gelmiş olabilir - olayla bir ilgisinin olmadığını düşünmüş olabilirler, dosyalamayı unutmuş veya düzgün bir şekilde dosyalayamamış olabilirler..Kafamın içi sıcak ve siyah. Karanlık şişip boğazımı kaplıyor ve bu yüzden konuşmak çok zor geliyor.

“Polisler profesyonel,” diyor.

“Profesyoneller de hata yapar.”

Bunun üzerine masaya parmaklarıyla hafifçe vurarak uzaklara bakıyor.

Garson delikanlı elinde kahveyle geri geliyor. Tepsiyi dikkatli bir şekilde benim önüme koyuyor ve minik süt sürahilerinden süt ile kahveyi boşaltıyor. Gülümseyip gidiyor. Kahve doldururken MichaePın tavsiyesini hatırlıyorum: *Her seferinde bir adım, düğümleri en başından birer birer çöz.*

“ilk başta nasıl öğrendin?” diye soruyorum.

“Benimle laboratuvarda staj yaptığı zamandı. Son döneminden önceki yaz tatili. Hatırladın mı?”

Başımı sallıyorum. Elbette hatırladım. Onu teşvik eden bendim.

“Özgeçmişin için çok iyi olur, tatlım. Hangisinin olacağını anlaman için bir fırsat olur; oyunculuk mu yoksa tıp mı? Eğer erkenden gidersen babanla yatakhane ziyaretlerine de katılabilirsin. Ed öyle yaptı. ”

Bu fikre bayılmıştı. Ted’in hastanesinde çalışmaktan gurur duyuyordu. Staj yaparken günler geçtikçe daha da erken kalkmaya, işe uygun hale gelmek için makyaj yapmak ve hazırlanmak için saatler harcamaya başladı.

Ted devam ediyor: “.. .ve işi, omurilik zedelenmesi denemesinde kullandığımız ilaçları kaydetmekti. Sipariş formunu doldurmaktan o sorumluydu, böylece fareleri uyuşturmak için kaç şişe ketamin siparişi vereceğimizi biliyordum. Naomi düzenli ve hızlıydı. Onunla gurur duyuyordum.”

Duruyor ve dirseğini masanın üzerine koyup başını eline yaslıyor. Bu, sesinin netliğini azaltıyor.

“Hiç kimse bilmiyordu. Şişeleri sayan oydu, bu yüzden birkaç şişe aldığında yerlerine yenilerini koymak için daha fazla sipariş veriyordu sadece. Bir keresinde sipariş formunun kullanmış olduklarımızla uyuşmadığını fark ettiğimde bana bir kutunun tamamını düşürdüğünü söyledi.” Başını eğiyor ve daha da sessiz konuşmaya başlıyor. “Bana kırık cam parçalarını bile gösterdi.”

“Akıllıca,” diyorum sessizce. “Sen nasıl öğrendin?”

“Bir gün çantasını laboratuvarda unuttu. Kimin olduğunu bilmiyordum, bu yüzden içine baktım. Cüzdanını açtım ve banka kartını buldum ama çantasında

bir de dikkatli bir şekilde kâğıda sarılmış altı şişe ketamin vardı.”

Küçük bir duraksama anı oluyor. O anın rahatsızlığını hayal ediyorum; kafeslerinde koşturan farelerin sesleri ve Ted’in nefes alıp verişleri haricinde laboratuvarın ne kadar sessiz olduğunu.

“Ketamini çantadan çıkardım ve o gece çantayı yanımda eve getirdim. Sonra ertesi gün bulması için mutfak masasının üstüne koydum. Evden erken çıktım. Hastaneye geldiğinde yanıma geldi ve ağlamaya başladı. Bana ketamini arkadaşlarına vermek için aldığını söyledi.”

Naominin bunu Ted e anlatışını hayal edebiliyordum: elleri gözlerinde ve açık renkli saçları ellerinin üzerine düşüyor.

“Diğer çocuklarla beraber partide ot içmişti ve arkadaşları onun ketamine ulaşabileceğini öğrendiklerinde biraz çalması için onu ikna etmişlerdi. Kendisinin hiç kullanmadığına dair yemin etti.” “Bu olaydan sonra neden bana gelmedi?” Kafam karışıyor. Eskiden Naomi nin bana her şeyi söylediğini düşünürdüm, önemli olan her şeyi.

“Ona bunu yapmasını söyledim ama ilk başta ona inanmayacağını, sonra hayal kırıklığına uğrayacağını, bunun da kızmaktan çok daha kötü olduğunu söyledi.”

Duraksıyor ve bana bakıyor, söylediklerinin sonuçlarından endişeli. Yüzümü ifadesizleştiriyorum.

“Devam et.”

“Senin ondan mükemmellik beklediğini söylemişti. Sadece kendinden değil, herkesten.” Şarabını yudumluyor ve mutsuz bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor, “insanların kendileri gibi davranmalarına izin vermiyordun. Onu tanımadığını hissediyordu.” “Bu doğru değil.” Nefesim kesiliyormuş gibi geliyor. “Onu herkesten daha iyi tanıyordum.”

Küçük bir sessizlik oluyor. Demek ki o kadar da iyi tanımı-yormuşum. James’ten veya hamileliğinden haberim yoktu.

Ted’le daha çok şey paylaşmış. Bunun sebebi Ted’in mükemmel olmaya çalışmaması mıydı? Ted yere bakıyor. Seyrelen saçlarının arasından kafatasında güneşin vurduğu yerlerdeki kızarıklıkları görebiliyorum. Bunun sebebi onun

mükemmel olmaya çalışmaması mıydı? Şişedeki şarap bitmek üzere. Kalanını onun kadehine dolduruyorum.

“Bana bunu neden o zaman söylemediğini anlamıyorum.” Şarabı hızlıca içiyor. Diğer bütün müşteriler gitti. Garson bize bakarak masaları siliyor.

“Kahvelerin parasım ödemeye gidiyorum. Birazdan gitmemiz gerekiyor.” Ceketinin cebinden cüzdanını çıkararak ayağa kalkıyor.

Çok uzun zamandır oturuyoruz. Titriyorum ve kasvetli ocak havası dışarıdan içeriye sızıyor. Çam ağacındaki küçük, renkli ampuller zayıf ışıkta gereksiz bir şekilde titreşiyor.

Bristol 2009 On bir gün sonra

Küçük cam şişe soğuktu. Şişeyi dikkatli bir şekilde tek elimde tutuyordum. Ed’in yatak odasından çıktım, merdivenlerden indim ve arka kapıyı açarak bahçeye çıktım ama serin, yapraksız alan kafamda itişip duran gerçekler açısından hiçbir fark yaratmadı. Duvarın kenarında durdum. Ed yalan söylüyordu, ne kadar zamandır olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Çantamdan ilaç alıyor, belki de onları satıyordu ve bu da paranın nereden geldiğini açıklıyordu. Anyanın ayağı çantaya takılmıştı çünkü çanta her zamanki yerinden çıkarılmış ve geri konmamıştı. İlaçları satmak. Bu mümkün görünmüyordu.

Ama o zaman Naomi nin on bir gündür kayıp olması nasıl mümkündü? Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü akrep ve yelkovanın saatin çevresinde ağır ağır ilerlemesini seyretmiştim. Sanki seyretmek çalmasını sağlayacakmış gibi telefona bakmıştım. Fotoğrafını söylediğim her yere ve bunun yanı sıra başka yerlere de götürmüştüm - gazete bayilerine, postanelere, kütüphaneye ve acile. Bunları yapmak zamanı karartmama yardım etmişti. Geceleri sokakları arşınlamış ve iskelede oturup karanlık sulara bakmıştım. Nikita’yla, Shan’le ve James’le konuşmuştum. Benimle konuşmak için hâlâ kapının önünde dizili olan veya eve günde birkaç kez telefon eden gazetecileri görmezlikten gelmiştim. Ve bütün bunların arasında hiçbir şey yapmadan ayakta durmuştum, şu anda durduğum gibi. Çünkü oturmak yanlıştı, fazla rahattı. Bugün işyerinde unuttuğum anlar oluyordu ama masanın köşesini sıkıca tutan bir çocuğun parmak izleri beni neredeyse mahvedecekti.

Eğer çocuğumuzu kaybedebiliyorsak her türlü felaketin olması mümkündü.

Hafif bir çatırtı sesi geldi ve elimde bir sıvının akşını, kırık camların keskinliğini hissettim. Telefon çalıyordu. Telefonu kulağım ile omuzumun arasına sıkıştırarak kırık cam parçacıkları ve kan lavabonun deliğinden akıp giderken ellerimi suyla yıkadım. Michael, Bristol'deki bütün kulüp sahipleriyle görüştüklerini ama şimdilik hiçbir sonuç alamadıklarını söylemek için arıyordu. Yarın tekrar gidecekti.

Elimi bir mutfak havlusuyla sararken Ed'in geldiğini duydum. Merdivenlerin alt basamağında durdum ve odasına çıkışını, kapısını çarparak kapatışını seyrettim. Kapı tekrar açıldı ve ben alt basamağa oturdum. Tam yanımda durana kadar merdivenlerden bana doğru yavaşça gelen ayak seslerini duydum. Ayağa kalktım ve Ed'in kırmızı ızgaralar gibi görünen gözlerinin altında çizgiler olduğunu fark ettim. Saçları darmadağınıktı ve okul kravatında lekeler vardı. Gömleğinin kolları, düğmeleri açık bir şekilde ince bileklerinden sarkıyordu. Zayıfladığı çok belliydi, gerçi bunu daha önce fark etmemiştim. Bu kadar belli olan bir şeyi nasıl fark edememiştim?

"Erken döndün."

Bunu hiç dikkate almadı. "Odama mı girdin, anne?"

"Ama bunda şaşıracak bir şey yok, değil mi?" Uğraşmama rağmen sesim yükseliyordu. "Sonuçta kürek yarışması diye bir şey olmadığına göre..."

"Ah. îptal edildi. Peki ya odam?"

Yalan söylediği için böyle oldu. Eğer yalan söylememiş olsaydı bekleyip bana kendi kendine söyleyip söylemeyeceğine bakabilirdim.

"İptal edilmedi. Bu dönem kürek yok. Bize neden yalan söyledin?"

"Tanrım." Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Çünkü bu senin için çok önemli: katılmak. Eğer gidiyormuş gibi davranırsam en azından beni biraz rahat bırakırsın diye..

"Niçin rahat bırakırsam, Ed?"

Başını öne eğdi ve omuz silkti.

"Çantamdan ilaç çalasın diye mi? Niçin?"

Hiç konuşmadan gözlerini dikip bana baktı ve yüzü daha önce hiç görmediğim kadar soldu. Gözleri daha karanlık ve çaresizdi.

Ve o zaman anladım. Hızlı hareket ettim ve o henüz kolunu kıvırmayı başaramadan gömleğinin bol kollarını yukarı çektim. Sol kolunun içinde bir sürü pürüzlü, kırmızı leke vardı. Acemice damar bulmaya çalışırken iğneler yüzünden oluşmuş, antekübital çukur hattı üzerinde eski ve yeni yara izleri vardı.

Dorset 2011 On üç ay sonra

Kumsalın arka tarafında, denizin kayalarda küçük mağaralar ve yarıklar açtığı yerdeki kayalıklar birbirine eşit olmayan şekillerde oyulmuş. Yazları bu yerler bayat idrar kokusuyla ekşi ekşi kokuyor ama yazdan sonra kış fırtınaları onları içine çekerek temizlemiş. Kayaların kollarının arasından esen rüzgârda yere çöktüğümüzde sadece tuzlu suyun ve taze yosunların soğuk kokusu duyuluyor. Ted buruşmuş, mavi bir paketten bir sigara çıkararak yakmak için eğiliyor. Yüzünü tekrar denize doğru dönüyor ve iç çekiyor. Gitanes'in dumanlı kokusu bende hemen buruşmuş çarşafların, yatağın altındaki kitapların, yerlere atılmış notların unutulmuş görüntülerini canlandırıyor. Ders sonrası sevişmelerinin. Sigara içmeye yine ne zaman başladı? Belki de Beth içiyordu, gerçi bu, kafamdaki Beth imajına uymuyor. Belki de seviştikten sonra sigara içiyorlardır, bizim eskiden yaptığımız gibi. Bu düşünceler birkaç saniyeliğine endişelerinim yanında savruluyor ve sonra onların içinde boğuluyor.

"Bana o zaman neden söylemedin, Ted?" Ona tekrar soruyorum.

Sigarasından bir nefes çekiyor ve kısa bir süre duraksıyor. "Benden sana söylemememi istedi," diyor basit bir şekilde. "Bana güveniyordu.''

"Bunu benim de bilmem gerektiği hiç aklına gelmedi mi? Bana gizlice söyleyebilirdin..."

Ted omuz silkiyor. "Sen de onunla konuşman gerektiğini düşünebilirdin."

Sigara dumanı gözlerimi yakıyor. Başımı çeviriyorum. Devam ediyor: "Senin için her şey ya doğru ya da yanlış. Elbette polise de asla söylemezdin..."

O bunun benim hatam olduğunu gösterecek şeyler söylemeden ayağa kalkıyorum. Rüzgâr saçlarımı yakalıyor ve gözlerime doğru savuruyor. Saç tellerimi yakalıyorum ve içimi sıcak bir öfke kaplarken onları gelişigüzel bir

şekilde arkada toplayıp tutuyorum. O anda Ted'den nefret ediyorum ama kendimden daha çok nefret ediyorum. Saçlarımı avuç avuç yolup rüzgâra savurmak istiyorum.

"Polise söyleyeceğimi düşünmezdi. Onu hiçbir şey için cezalandırmadım." Sesim nefes nefese çıkıyor. "Naominin yanlış bir şey yaptığını neredeyse hatırlamıyorum bile. Naomi hep iyiydi, küçükken bile."

"Mesele de tam olarak bu işte. Seni nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdi? Bütün o beklentiler, yalan söylemeyi daha da kolaylaştırdı."

Sözleri her hareketimde araya girip beni yakalayan bir ağ gibi. Ne tarafa dönsem ben hatalıyım. Deniz değişti; kıyıya vuruyor ve ıslık çalıyor. Rüzgârın soğuğu karşısında dişlerim sızlıyor.

"Ben şimdi eve gidiyorum." Yürümeye başladığımda bacaklarım kaskatı geliyor ve yavaş hareket ediyorum. Ted parmaklarıyla sigarının çevresini sarıp çakıl taşlarının üzerinde hafifçe tökezleyerek peşimden geliyor.

Naomi gittiğinde..." Dalgaların sesinden daha yüksek bir sesle omuzlarımın üzerinden bağırıyorum: "Kaybedecek bir şey kalmamıştı. O zaman neden söylemedin?"

Bana yetişiyor, yürürken yanıma yaklaşıyor ve kulağımın dibinde konuşabilmek için elini omuzuma koyuyor.

"Uğraşman gereken çok fazla şey vardı." Hafifçe hırıldıyor. "O andan itibaren ketamin stoğunu dikkatle takip ettim. Ondan sonra tek bir şişe bile ortadan kaybolmadı." Bir kez daha tökezliyor ve omuzumun üzerindeki elini sıkıyor. Kumsala gelince beni kendine doğru çekip duruyor.

Daha sessiz bir şekilde, "Bir seferlik bir şey olduğunu sanmıştım," diyor.

Susuyor. Üç martı ufuk çizgisinden aşağı inen yağmur bulutlarının olduğu denizde oluşmaya başlayan fırtınadan kaçıp karaya sığınmak için hızlıca yanımızdan geçiyor. Kilise avlusunun arka tarafına çıkan patikada, çamurda daha az duyulan adımlarımızla yürümeye başladığımızda Ted boğazını temizliyor.

Bunu o zaman bilseydim ne yapardım? Hemen polise ve yardımı dokunabilecek

herkese söylerdim ama gazetelerde çıkan manşetleri hatırlayınca yürümeyi bırakıyorum: “Doktorun Genç Kızı Kayıp” diye yaygara yapmışlardı. Yanındaki okul fotoğrafı gazete baskısında kumlu gözüküyordu. Gazetelerden bazıları Naomi’nin bir yüzme yarışından sonra kupasını alırken çekilen eski bir fotoğrafını kullanmıştı. Dar mayosu bacaklarını ortaya çıkarıyor, küçük göğüslerini birbirine yaklaştırıyordu. Fotoğraf çekildiğinde on dört yaşındaydı ama yarı çıplak bir kızın fotoğrafları gazetelerin satılmasını sağlıyordu. Eğer medya ketamin haberini ele geçirmiş olsaydı manşetler daha sansasyonel olurdu: “Doktorun Madde Bağımlısı Kızı Kayıp”. O zaman Naomi kendini ihanete uğramış gibi hissederdi ve eve dönebilecek olsa bile gelmezdi. Ama yine de polisin ketaminden haberi olsaydı onu şu ana kadar bulmuş olabilirlerdi.

Hızlı hızlı yürümeye başlıyorum, sanki hızlı bir şekilde yürüyerek kaybettiğim zamanı yakalayabilirmişim gibi. Ted’in elleri omuzlarımdan düşüyor. Artık yolun karanlık olduğu ve kaygan-laştığı kilise avlusunun yanındayız. Porsuk ağacının dalları aşağıya kadar sarkıyor. Sonbaharda ağaçlar damla şeklindeki kıpkırmızı yemişlerini döküyor ve yerler meyvelerin çatlayan kabuklarından dolayı kayganlaşıyor. Şimdi çamurlu yol yağmurla ve minik, buzdan iğnelerle dolu.

Yağmur başladığında eve vardık sayılır. Mary tavuklarını besliyor. Onun bahçe kapısının önünden geçerken bize doğru dönüyor ve birbirimize el sallıyoruz; kısa, sözsüz bir selamlaşma. Bazen gülümsermiş gibi bile yapmanın ne kadar zor olduğunu anlayacaktır.

Kapıya vardığımızda Ted bana dönüyor. Gözleri suçluluk ve çaresizlikle dolu.

“İlaç şişelerini Naominin çantasında bulduğum sıralarda hayatımda olup biten çok fazla şey vardı. Şu kızın omurga ameliyatı yüzünden dava edilme tehdidi altındaydım ve hiç de iyi gitmeyen kök hücre denemeleri için İsveç’e gidip geliyordum. Ona daha fazla şey sormam gerekirdi.”

Eve girdiğimizde Bertie uykulu bir şekilde bizi karşılamaya geliyor ve ıslak burnunu bacaklarımıza değdiriyor. Ona doğru eğiliyorum, ellerim sağlam sırtındaki ısıyı emiyor ama yerimde duramıyorum. Mutfağı arşınlıyorum, oturma odasına gidip geri dönüyorum. İnsanı canlandıran rüzgârda bir pencere takırdıyor ve yağmur cama hafifçe vuruyor. Ted paltosunu çıkarıp su ısıtıcısını çalıştırıyor.

Kupaları almak için dolabı açtığında ona doğru dönüyorum.

“Ona daha çok şey sormam gerekirdi derken ne demek istiyorsun, Ted? Daha fazla ne öğrenebileceğini sanıyorsun?”

“Daha fazla bilgi almaya çalışabilirdim. Arkadaşları için olduğunu söylemişti. Ben de okul arkadaşlarından bahsettiğini farz etmiştim ama başka biri de olabilirdi.”

Bunu kavradığımda aklıma yeni bir fikir geliyor. “Peki ya Ed? Arada bir bağlantı var mı?”

“Onun sorunu başkaydı. Naomi onun gibi uyuşturucu kullanmıyordu, o sadece... onları çalıyordu.”

“Ed de öyle.”

Ted çay kupasını masanın karşısından bana doğru itiyor. “İkisi de çalıyordu çünkü ilaçlara ulaşabiliyorlardı ama sebepleri birbirinden tamamen farklıydı. Kötü bir tesadüf.”

Sözlerini takip eden kısa duraksamada kendi kendime böyle bir şey olamayacağını söylüyorum.

“Ben hâlâ onun doğruyu söylediğini düşünüyorum,” diye devam ediyor çayını yudumlarken. “Tek seferlik bir şeydi, arkadaşları için.” Ama çok sık yalan söylemişti. “Naomi hastanede hiç arkadaşlarından biriyle veya senin tanımadığın, dışarıdan biriyle birlikte görüldü mü?” diye soruyorum. Onu teşvik eden, ilaçları alıp belki de ona para veren biri...

“Hayır. Hem laboratuvarda hem de yatakhanede gözüm hep üzerindeydi. Öyle olsaydı görürdüm.”

“Yatakhanede de bulunduğunu hiç bilmiyordum.”

“Evet, biliyordun.” Şaşırmış görünüyor. “Benimle beraber yatakhane ziyaretlerine gitmesi senin fikrindi. O koşturmacayı seviyordu. Bazen onu beni beklerken, hastalarla sohbet ederken bulurdum. Sanırım laboratuvar önlüğüyle onu tıp öğrencisi sanıyorlardı.” “Hastalara ilaç verilirken yardım ediyor muydu?”

“Tanrı aşkına.” Ne düşündüğümü hemen anlıyor. “O ilaçlar kilit altında. Tekerlekli arabayı sürmek için bile kıdemli hemşire olman lazım. Sadece insanlarla oturup arkadaşlık ediyordu.” “Onunla tanıştı mı?” Gözümün önünde yeni bir şüphe canlanıyor.

“Kiminle tanıştı mı?”

“Kız arkadaşınla, yani Beth’le.”

“O benim kız arkadaşım değil. Bitti o iş.” Ayağa kalkıyor ve sırtı bana dönük halde duruyor. Mutfak penceresinden dışarı, yağmurun bardaktan boşanırcasına simsiyah bir şekilde yağdığı bahçeye bakıyor. “Ve sorunun cevabı hayır.”

“Nereden biliyorsun?”

Omuz silkiyor. “Naomi yi aldığım zaman Beth hiç ortalıklarda değildi, genellikle geç saatteki vardiyalarda çalışıyordu.”

Ted ne derse desin Beth, Naomiyi görmüş olmalıydı. Ted’den bir çocuğu olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etmiş, Naomi nin onun kızı olduğunu hayal etmiş olabilirdi. Bu düşünce beni ele geçiriyor.

“Şu anda nerede?”

“Kim?” diye soruyor Ted tekrar.

“Tanrı aşkına, Ted. Beth. Belki de bundan o sorumludur. Naomi senin olduğu için onu kaçırmıştır ve...”

“Dur.” Ted parmaklarının ucunda havaya kalkıyor ve tekrar iniyor, elleri ceplerinin derinliklerinde. Ellerini pantolonu ellerinin üzerine yapışacak kadar sıkması dışında sakin görünüyor. Kalın pamuklu kumaştan parmak eklemlerini görebiliyorum.

“Naomi nin kaybolduğu gece benimle olduğunu biliyorsun.” Bunu sessizce söylüyor.

“Bana söylediğin şeyin bu olduğunu biliyorum.”

“Beth kendi dairesindeydi. Mükemmel bir tanığı var.”

Kendisinden mi bahsediyor? Dönünce ona baktığımı görüyor. “Ben değil, polis.” Hâlâ bir şeyler sakladığını görebiliyorum. “O gece dairesine hırsız girdiği için polis çağırmıştı.” Kısa bir an için duruyor. “Sonra beni aradı.”

“Seni mi aradı?” Zihnim basamak atlaya atlaya daha önceden görmediğim bir yere geliyor. “Demek ki oraya ilk gidişin, yorgun ve sarhoş olduğun için yaptığın bir hata değildi. Zaten sevgiliydiniz. Tanrım, sandığımdan daha da aptalmışım.”

“Hiçbir şeyi anlatmaya fırsatım olmadı...”

Birine yalan söylediğini söylemek ne kadar sürer? Dakikalar mı? Aylar mı? Yıllar mı? Çay kupamı elimden bırakıyorum, berbat derecede tatsız geliyor. “Bana bittiğini söyledikten sonra da devam ettiğini biliyorum zaten. Ama ne zaman başladığı konusunda da yalan söylediğini bilmiyordum.”

“Naomi kaybolduktan sonra sana bunu nasıl söyleyebilirdim?” Yüzüme bakmak için bana doğru dönüyor.

Sorusunu duymazlıktan geliyorum. Geçmiş ve gelecek yalanları bir kenara itiyorum. Konsantre olmam gerek.

“Beth önce polisi, sonra da seni aradı çünkü evine hırsız girmişti.” Kendi kendime çözüm üretir gibi yavaş yavaş konuşuyorum. “Polisler daha sonra Beth’in sevgilisinin Naomi’nin babası olduğu ve daireye Naomi’nin kaybolduğu gece girildiği bağlantısını kurmuş olmalılar. Bu çok önemli. Michael bunu bana neden o zaman söylemedi?”

“Bilmiyordu.” Ted tekrar masada karşıma oturuyor. “Polis benim... Beth’le olduğumu çok sonra öğrendi, onlara karakolda söylemeye gittiğimde. O gece ben polis gidene kadar onun dairesinin olduğu sokağın alt tarafına park edip bekledim.”

Orada, karanlık sokakta saklanırken aklından neler geçiyordu acaba? Utanmış mıydı? Belki de yaptığı araştırmayı veya ters giden

ameliyatı düşünüyordu? Hayır, Beth’i düşünüyor olmalıydı. Polis gider gitmez Beth’le sevişeceğini.

“Elbette,” dedim. “Ne kadar da aptalım. Bunun gizli kalması gerekiyordu.”

“Bitirecektim...”

Mesele bu değil, diyorum kendi kendime. *Bunların hiçbiri değil. Gözden kaçırdığım bir şeyler var.*

“Sana telefon ettiğinde ne yapıyordun?” Tekrar baştan başlıyorum. Her seferinde bir düğüm.

“Arabaya biniyordum. O gece çok yorgundum.” O anı düşününce kafasını iki yana sallıyor. “Dava düşmüş ve ben temize çıkmıştım. Programda görünen ameliyat yapılmayacağı için çok rahatlamıştım. Tek düşünebildiğim eve gelmekti. Naomi’yi almam gerekip gerekmediğini bile unutmuştum.”

Galiba doğruyu söylüyor ve ona inanıyorum.

“Sonra Beth aradı. Perişan olmuş ve çok korkmuştu. Dairesi altüst edilmişti. Mutfakta yangın bile çıkarmışlardı.”

Yanık kokusunun belli belirsiz anısı yanımdan akıp geçiyor. Ted’in on üç ay önce holde durması ve benim ondan yanık kokusu almam... Ameliyatta kullandığı diyatermi yüzünden olduğunu düşünmüştüm, sonra da o geceyi saran korkuyla bir anda aklımdan çıkmıştı.

“Onlar mı? Birden fazlaydılar o zaman?”

“Polis belli ki bir tür çete, belki de çocuk olduklarını düşündü. Benim Beth’le olan bağlantımı öğrendikten sonra bile bunun Naomi nin ortadan kaybolmasıyla herhangi bir şekilde ilişkili olabileceğini düşünmediler.”

“Ne çalmışlar?”

“Çalınan bir şey yok gibiydi.” Ted omuz silkiyor, artık olayın garipliğini o da kabul etti. “Dizüstü bilgisayarı, televizyon,

fotoğraf makinesi, takılar - hepsi duruyordu, birbirine girmişti ama duruyordu.”

“Bu sana da garip gelmiyor mu? Bunun Naomi’nin kaybolduğu gece olması?” Ona bakıyorum ama o kafasını sağa sola sallıyor. “Bristol’de her gece hırsızlık oluyor.” Ted’in sesi yorgun geliyor. Morluklar içinde ve bitkin, zayıf bir çocuk. Bu kombinasyon da bir tesadüf ya da çocuk istismarı değildi, Jade’in lösemisi

vardı.

“Naomi seni ve Beth’i gerçekten hiç bir arada görmedi mi?” Hiç kıpırdamadan oturmak gittikçe zorlaşıyor. Ayağa kalkıp ellerimi ısıtmak için suyun altında döndürerek kupaları duruluyorum.

“Hayır. Sana biraz önce söyledim...” Sonra duruyor, sanki aklına bir anı gelmiş gibi. “Aslında geriye bakıp düşününce bu tam olarak doğru sayılmaz. Beth bir keresinde ofisime geldi ama Naomi’yi görünce gitti. Naomi onu fark etmedi bile.”

Yanılıyor. Naomi, Beth içeri girer girmez onun lavanta kokusunu almıştır. Başını kaldırmış ve bu kokunun ne kadar tanıdık geldiğine şaşırmıştır, ta ki bu kokuyu babasının teninde duyduğunu hatırlayana kadar. Ted’in penceresinden dışarı bakıyormuş gibi yapmıştır. Çalışma masasının üzerindeki benim yıllar önce diktiğim tavus kuşu desenli perdeleri olan dar pencereden gözünün ucuyla Beth’i gözlemiştir. Bu yüzden Beth ve Ted’in o kısacık bakışmalarını yakalamıştır. Naomi bunu anında fark etmiştir. “Michael’ı arayıp haber vermem gerekiyor.”

“Hâlâ irtibatta mısınız?”

Onun sıcak ellerini ve ciddi gözlerini düşünüyorum. Dudaklarımın dudaklarına değişini...

“Evet.” Yere bakıyorum, sonra uzağa. Ona neden Michael’dan bahsedeyim ki? Ted’e artık hiçbir borcum yok. “Eğer buraya gelmeyi kabul ederse senin de kalıp onu görmen gerekiyor.”

“Elbette. Bak, Jenny...”

O zaman ona bakıyorum ve onun o tanıdık gelen şeklinin, yeni kirli sakalının, parmak uçlarındaki tanıdık olmayan nikotin lekelerinin, uzamış saçının ve güven verici gülümsemesinin ardında yaşlanmış, yorulmuş ve sertleşmiş orta yaşlı bir adam görüyorum. Hata yaptığını biliyormuş ve yapmamış olmayı diliyormuş gibi görünen bir adam...

“Sözlerimin arkasındayım. Gerçekten de Beth’le aramızdaki bitti artık.”

“Barda yemek de var,” diyorum. “Uykun geldiğinde geri gelirsin.”

O çıktıktan sonra Michael'ı aramayı deniyorum ama Michael telefonunu açmıyor. Kulübeye gidiyorum. İçerisi soğuk ve dağınık görünüyor. Genellikle dağınıklığı fark etmem. Resim yapacak cesaretim yok, bu yüzden birbirine karışmış tohumları ve gül tomurcuklarını toparlıyorum. Ama o gece rüyamda onları görmüyorum. Bunun yerine rüyamda Naominin Beth'in yanan mutfağına kırık cam parçaları atıp güldüğünü görüyorum. Kahkahaları beni uyandırıyor ve kahkahalar bir martının çatıdaki tüneğinden geceye doğru attığı çığlıklara dönüşüyor. Karanlıkta yatıyorum. Geçmişin manzarası değişti. Naomi. Ketamin. Beth'in evine hırsız girmesi. Zihnim allak bullak. Bu kadar şeyi nasıl kaçırdım? Ama bazı şeyleri kaçırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Ede olanları da görmemiştim. Onun için de çok geç kalmış olunabilirdi.

Tekrar uyumaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Ayağa kalkıp karanlıkta aşağıya iniyorum ve çay yapıyorum. Çizim defterim masanın kenarında duruyor ama yüzü aşağıya bakacak şekilde açık bırakılmış olarak. Ted defteri hızlı hızlı gözden mi geçirdi yoksa resimleri tek tek inceledi mi? Belki de onun hiç resmi olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştır. Islak paltosu sandalyenin üzerinde, kollarından akan su yerde küçük bir gölet oluşturmuş. Bardan gelip yukarı çıktığını duymadım. Bahçeye çıkan kapıyı

açıyorum ve simsiyah sessizliğe doğru bakıyorum. Denizden gelen fırtına tekrar kayboldu. Kapıyı kapatıp yanımda bir kupa çayla sırtımı sobaya yaslayarak yere oturuyorum. Neşter çizmek çok kolay, onu tutan parmaklan yakalamak daha zor. Nasıl titrediklerini göstermek imkânsız.

Bristol 2009 On bir gün sonra

Ed kolunu çekti ve gömlek kolunu sallayarak aşağıya indirdi. Kafasını başka yöne çevirdi ve ince boynunun aşağıya doğru inen kıvrımlarından onun ne kadar uzaklara gittiğini anladım. Ona sarıldım. Titrediğini hissedebiliyordum.

"Sana ne oldu?"

Omuz silkti ve benden uzaklaştı.

"Kızgın değilim." Ama bunu duyduğunu sanmıyordum. Bu doğruydu. "Sana yardım etmek istiyorum," dedim.

Oturma odasına gitti, kanepeye oturup kafasını arkaya yasladı ve gözlerini tavana dikti. Yanına oturdum.

“Bana neler olduğunu anlatabilir misin?”

Birden bana baktı, kahverengi gözleri gözlerimin içine alev alev bakıyordu. “Sakın babama söylemeye kalkma.”

“İlaç çantamdaki uyuşturucu ilaçları mı kullanıyordun?”

Cevap yoktu.

“Çantada bunları yapmaya yetecek kadar ilaç yok.” Konuşurken dirseğinin iç tarafına hafifçe dokundum ama Ed iç geçirerek elini çekti. Parmaklarımın altında bir şişkinlik hissetmiştim, gömleğinin pamuklu kumaşından geçen bir sıcaklık.

"İkimize de birer sandviç ve birer fincan kahve yapacağım.” Belki de bu şekilde yapılıyordu. Acı içindeki yüzünü gördüğümde ağlamak istememe rağmen soğukkanlı ve mantıklıymış gibi davrandım. “Orada bir apse olabilir, Ed. Birazdan bakabilirim.” Sessizce yedik, bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Ağ-zındakini çiğnerken pencereden dışarı dalgın dalgın baktı. Sonra kahvemizi içerken dikkatli bir şekilde başladım.

“Şu anda kendini nasıl hissediyorsun?”

Bana hızlı, küçümseyici bir bakış attı. “Bok gibi. Sen ne sanmıştın?”

“Ne kadar zamandır?”

“Bilmem.” Omuz silkti.

“Ne kadar sıklıkta.”

“Ne zaman olursa.”

Ama sanki bu konuşma onun içindeki bir şeyleri serbest bırakıyormuş gibi omuzları aşağı indi.

“Neler alıyordun?”

“Farklı şeyler.” Bir duraksama oldu, sonra duymak için eğilmemi gerektirecek kadar kısık sesli bir mırıldanma. “Çoğunlukla ketamin.”

İçinde bulunduğu tehlike midemin bulanmasına sebep oluyor. “Nereden?”

Gözlerini benden kaçırıyor ve sonra küçümseyici bir gülümsemeyle şöyle diyor: “Kulüpteki bir adamdan.”

“Bu şekilde ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Ben nereden bileyim?”

“Neden uyuşturucu, Ed?”

Gözlerini kıstı. “Başka boktan durumlar yüzünden.”

“Hangi boktan durumlar?”

“Bazı şeyler.”

“Mesela?”

“Theodedi kısık bir sesle. “Naomi.”

“Theo mu?” Uyuşturucu, Naomi’ye dair hissettiği suçluluk duygusuna yardım ediyor olabilirdi. Gerçi bazı yara izleri daha eski görünüyordu, demek ki uyuşturucu kullanmaya Naomi’nin kaybolmasından bile önce başlamıştı. Peki, Theo’nun buradaki rolü neydi?

“Boş ver, anne.” Bacağını aşağı yukarı oynatmaya başladı.

Bu işi çözecek araç gereç odada bir yerlerdeymiş, büfenin üzerinde veya yüksek bir rafta ulaşılamayacak bir yerdeymiş gibi gözlerimi odada gezdirdim.

“Naomi yi kaçırmaları senin suçun değildi. Sana bunu söyledik, beklemiş olsaydın bile...”

“Boş ver, dedim.”

“Peki ya para?”

Susuyordu.

“Ed, parayı nereden buldun?”

Bacağını daha hızlı oynatmaya başladı, sonra birden ayağa kalktı ve

merdivenlere doğru gitti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Lanet olası Kuzey Kutbuna.”

Odasının kapısı kapanana kadar bekledim, sonra oturdum. Oda etrafımda alçalmaya başlamış gibiydi. Hafif bir çınlama sesi geliyordu, bir patlamadan sonra duyulan çınlama sesi gibiydi ama bu, kafamın içindeydi. Masanın üzerinde duran ellerime baktım. Tendonlar solgun yükseltiler halinde derimin altından parlıyordu. Ellerim artık daha küçüktü ama hâlâ güçlüydüler. Bebekler dünyaya getirmiş, kateter ve serum takmış, kesik derileri dikmiş, kusan çocuklarımın alınlarını tutmuştum. Ellerimi birbirine sıkıca kenetledim. Bunu anlayabilirdim. Anlamak zorundaydım.

*

Kulaklarında kulaklıklarla sırtını yatağın başına dayamış, oturuyordu. Kendine doğru çektiği dizlerinin üzerinde bir kitap vardı ve ben içeri girdiğimde kitabın sayfalarını hızlı hızlı çevirmeye başladı.

Yatağına oturduğumda bacaklarını sert bir şekilde çekti.

“Bazı anne ve babalar okulu da işin içine karıştırabilirler. Bazıları okulu ve polisi karıştırabilir.” Sayfaları çevirmeyi bıraktı ama kafasını kaldırmadı. “Birçok anne ve baba olan bitenin detaylarını öğrenmek konusunda ısrarcı olabilir. Benim bir teklifim var.”

Kulaklıklarını çıkarıp bekledi.

“Eğer rehabilitasyon merkezine gitmeyi kabul edersen okulu veya polisi bu işe karıştırmayız ve biriyle konuştuğun ve kullanmayı bıraktığın sürece bize uyuşturucuyu ya da gördüğüm parayı nereden bulduğunu söylemene gerek yok.”

Sessizce bana baktı. Sonra dizlerinin üzerindeki kitaba baktı ama gözleri hareket etmiyordu.

“Okulu öylece bırakacağım, öyle mi?”

“Evet, rehabilitasyon merkezine gitmek için.”

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Nazik bir şekilde kolunu tuttum, gömleğinin kolunu sıyırdım ve yara izlerine baktım. Şu anda net bir şekilde görebiliyordum; derisini geren, küçük bir erik büyüklüğünde bir şişkinlik vardı.

“Ed, bunun boşaltılması lazım. Acile gitmemiz gerekiyor.”

«C* »

ben yap.

Hiç tartışmadım. Bu onu, sunduğum tekliften uzaklaştırabi-lirdi. Arabamdaki kilitli kutudan pansuman setini aldım. Lynn arabada yanımda bir ameliyat takımıyla gezdiğim için benimle dalga geçerdi ama zamanla bunun küçük operasyonlara ihtiyaçları olan ve hastaneye gidemeyen hastalar için çok faydalı olduğunu görmüştüm. Bu set genellikle yeterli olurdu ama bu sefer başkaydı. Çantamda antibiyotik buldum. Üst kata tekrar çıkarken kendi oğlumun derisini kesecek olma düşüncesi güçsüz hissetmeme yol açıyordu. Banyoda dayanabildiğim kadar sıcak suyun altında ellerimi yıkadım. Canını yakacağımı biliyordum. Bu işi doğru düzgün yapmak için bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Paketin içindeki kâğıt havluyla ellerimi kuruladım ve ameliyat eldivenlerimi taktım. Bunu yaparken kendimi annelikten doktorluğa giden o çizgiyi geçerken buldum. Bu sadece çözülmesi gereken bir problemdi, o kadardı, bunu yapabilirdim, iyotlu bir temizleme çubuğuyla kolunu temizledim, dirseğinin üst ve alt tarafına kâğıdı serdim, kartondan toplama tepsisini yerleştirdim ve apsenin üzerine ve çevresine soğuk anestezi sıktım.

“Bu apseyi donduracak ama canın yine de yanacak. Hastanede daha iyi anestezi yapılabilir. Emin misin, Ed?”

“Yap şunu.”

Doktor, anne değil...

Neşteri aldım ve çıkıntı yapan apsenin üzerinde incelen deriyi kestim.

Deri düzgün bir şekilde ayrılıp yoğun, sarı bir iltihap, kesik kenarların arasından fışkırarak dirseğinden tepsiye akarken Ed haykırdı.

“Tanrım. Lanet olsun.” Tepsideki kanla pıhtılaşan pislik topağının artışını seyrederken alm ter içinde kalmıştı. “Lanet olsun. Çok acıyor.”

“Neredeyse bitti.” Koltuk altlarımdan soğuk soğuk ter aktığını hissediyordum. Titremesini tam olarak durduramadığım ellerle son iltihabı da çıkardım ve içeri antiseptik şırınga ettim. Sonra yarayı yumuşak, sarı bir fitille doldurdum, sargıyla sardım ve Ed’in yüklü miktarda antibiyotik, penisilin ve metronidazol içişini seyrettim. Parasetamol. Çay.

Daha sonra yatağa oturdum ve titreyen ellerimi sıkıca dizlerimin arasına sıkıştırdım. Ed’in dudakları bembeyazdı.

Sıktığı dişlerinin arasından, “Babama söyleme,” diye mırıldandı.

“Elbette onun da bilmesi gerekiyor. En azından neden okulu bıraktığını bilmeli. Hoşuna gitmeyecektir ama anlayacaktır. O bile sigarayı bırakmak için çok uğraştı, yıllar önce.”

“Babamın sigara içtiğini bilmiyordum.”

“Bazen sigaradan fazlasını da içti.”

“Öyle mi?” Ed kafasını kaldırıp meraklı gözlerle bir an için bana baktı.

“Herkes hata yapabilir, er ya da geç hepimiz bazı şeyleri berbat ederiz.”

“Öyle mi? Mükemmel evlat, mükemmel Theo bile mi?”

Ah. Kafasını eğip yatak örtüsüne baktı. Yüzünü tam olarak göremiyordum ama sözleri acımasızcaydı. Biraz daha bekledim ama Theo’dan bir daha bahsetmedi.

Gittikçe azalan bir sesle, “Onları sattım,” diye mırıldandı. “Ketamin için.”

Kendi istediği uyuşturucuları alabilmek için benim çantam-dakileri satıyordu. Ketaminle petidini ve temazepamı takas etmek isteyen birileri mutlaka olurdu. Başka bir şeyler daha mırıldanırken ona doğru biraz daha eğildim. Söylediklerini duyamadım, sonra gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Kapıyı sessizce kapattım ve tepsiyle eldivenleri aşağıya indirdim. Cep telefonum çaldı.

“Haberlere çıkacak.” Michael’ın sesindeki uyarı tonu beni tedirgin etti. Ed’in uyuşturucu ilaçları. Birileri öğrenmiş ve bir gazeteciye söylemiş olmalıydı. Tanrıya şükürler olsun ki uyuyordu yoksa bunu benim yaptığımı düşünürdü. Michael konuşmaya devam ediyordu ve bana söylediği şeyin uyuşturucuyla ilgisinin olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü.

“Ağaçlık arazide terk edilmiş mavi bir kamyonet bulundu.”

Dorset 2011 On üç ay sonra

Banyo suyu boşaldığında geride kumsaldan ayakkabılarımın içine girerek gelen ve tenime baskı yaparak izler bırakan küçük taşlardan bir çizgi kalıyor. Onları avucumla küvetin giderine doğru itiyorum. Denizin bilediği taşların kalıntıları. Islak uçları siyah ve kahverengi ışıldıyor.

Banyo yaptıktan sonra telefon etmek için dışarı çıkıyorum. Buzlu bahçenin beyaz boşluğunda sesim çok zayıf çıkıyor. Cep telefonunu eğerek ağzıma yakın bir yerde tutuyorum. Ted'in penceresi açık, uyanırsa duyabilir. Michaelm cevap vermesini beklerken duvar tepeliğindeki bir ağdan sarkan bir örümceğin siyah gövdesi, yuvarlak bir sarkaç gibi bahçe duvarının taşma doğru sallanıyor. Sesimi duyduğunda Michaelm sesi şaşkınlıkla yükseliyor.

"Ted hâlâ burada." Örümceği parmak uçlarımla duvara doğru itiyorum ve örümcek sert yüzeye tutunuyor.

"Öyle mi?"

"Geldikten sonra hastalandı, bu yüzden..."

"Yani ona bakıyorsun," diye cümlesini tamamlıyor Michael.

"Kalmasına izin verdim. Bana Naomiyle ilgili bilmediğim şeyler söyledi. Uyuşturucu ilaç çalıyormuş." Birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor.

"Anladım," diyor sessizce.

"Naomi, Ted'in hayvan laboratuvarında staj yaparken olmuş. Bir gün çantasını orada unutmuş ve Ted içinde küçük ilaç şişelerini bulmuş." Kelimeler ağzımdan su gibi çıkıyor ama konuşurken nefes nefese kalıyorum.

"Neden bundan hiç kimseye bahsetmemiş?"

"Karakolda bir polise bahsetmiş ama belli ki takibi yapılmamış "

Örümcek saklanacak bir yer arayarak taşın üzerinde hızlı hızlı yürüyor.

"Ama sana söylememiş," diyor gerçeği vurgulayarak.

“Sanırım beni olayla ilgisiz gibi görünen bir şeyle yormak istememiş.”

Bir duraksamadan sonra tekrar Michael’ın sakin sesi duyuluyor: “Tamam. Ne tür bir uyuşturucu?”

"Ketamin.”

Sanki işaret verilmiş gibi hava düzenli bir şekilde arka arkaya çalınan çan sesleriyle doluyor. Erken saatteki çan çalma alıştırması, beraberinde tatillerden, güneş ışığından, çizgili çimenlerden ve pazar öğlen yemeklerinden oluşan bir dünyanın sesini getirerek kasabanın boşluklarına ve her ıssız köşesine masum bir şekilde dağılıyor.

“Ted bunu deney farelerini uyuşturmak için kullanıyordu. Naomi laboratuvardaydı ve ketamine ulaşabilecek durumdaydı. Ketamin kontrollü bir ilaç değildi ve Naomi’ye güveniyorlardı.”

Örümcek ortadan kaybolmuş. Taşların arasındaki bir boşluğa daldığı anı gözden kaçırmış olmalıyım.

Çok büyük bir ketamin ticareti söz konusu,” diyor Michael yavaşça.

“Naomi buna karışmış olamaz. Ed uyuşturucu takası yapıyordu, Naomi değil.”

Michael ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor: “Kullanıcıların listesini bulabilirim.”

“Kullanıcı listesi mi? Ted onun sadece birkaç arkadaşı için bir iki şişe aldığını söylüyor...”

“Ketamin kullanıcıları genellikle Naomi’den daha büyüktür,” diye araya giriyor. “Okula gidiyor olmaları pek olası değil. Başka bağlantıları olabilir.”

Bu kelime Ed’in ziyaret ettiği dünyaya doğru bir kapı aralıyor, hayatın karanlık köşelerindeki bir ağda yaşayan, organize ve yırtıcı, hayaletimsi suretlerin olduğu dünyaya doğru... Bağlantılar. Hastaların, klamidya veya belsoğukluğu olan partnerleri için kullanılan kelime. İnsanları gizlice sakat bırakabilme gücü olan, bilinmeyen biri.

“En azından artık günlüğündeki K’nın ne anlama geldiğini biliyoruz,” diyor

Michael.

Bunun bir dersin kısaltması olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar da safmışım... Naomi de sırlarını kendine saklarken böyle düşünmüş olmalıydı.

“Sana geliyorum,” diyor Michael.

“Gelebilir misin?” Gözlerime yaşlar batıyor.

“İki saat içinde orada olurum. Ted’le konuşmam da işe yarayabilir.”

“Teşekkür ederim.” Daha çok şey, daha büyük bir şey ifade eden bir şeyler daha söylemek istiyorum ama bulamıyorum. Onu uyarmayı akıl ediyorum: “Bizden haberi yok.”

“Hayır, bilmemeli.”

Bizim birlikte olduğumuz öğrenilirse davamızdan alınabilir veya işten atılabilir. Bu gizlilik ilişkimize bir yük bindiriyor, ilişkiyi bir şekilde düzleştiriyor. Bazen yalnız kaldığımda bunu tamamen hayal etmiş olduğumu düşünüyorum.

Konuşmamız bittiğinde elimi duvara koyuyorum. Yüzey sert ve soğuk. Karanlık çatlaklar asla görmediğimiz örümceklerle, örümcek ağları ve ağlara yakalanmış şeylerle dolu olmalı. Eve doğru yürürken ayaklarım sert, beyaz çimenlerde kaskatı izler bırakıyor. Hava açık ve soğuk. Güneşli ve ayakların altı buzlu bir gün olacak. Bertie’yi dışarıya çıkarınca donmuş çimenlerin üzerinde yuvarlanıyor. Vücudu buzu eritiyor ve ayağa kalkıp silkelendiğinde beyaz çimenlerin üzerinde yeşil, yamuk bir alan ortaya çıkıyor. Bahçedeki değişiklik onu heyecanlandırıyor, tenine nüfuz eden soğuğu seviyor olmalı. Küçük bir köpek yavrusu gibi daireler çizerek koşuyor.

Ted mutfakta bir fincan kahve yapıyor. Geldiği zamankinden farklı görünüyor, belki biraz kilo aldı ya da daha dik duruyor. Üzerinde paltosu var ve ayaklarının yanında küçük çantası duruyor. Gözlerini kaçırıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri suçlu bir çocuğun gözleri gibi.

“Özür dilerim,” diyor.

Biraz önce yaptığı kahveyi bana veriyor ve başka bir fincana kaşıkla kahve koyuyor. Hızlı hızlı konuşmaya devam ediyor, sanki planladığı şeyleri

söyleyemeden sözünü keseceğimi düşünüyormuş gibi.

“Seni seviyordu.”

Bana bunu söylemesine ihtiyacım yok. Ellerimi fincanın çevresine doluyor ve sırtımı bulaşıklığa dayıyorum. Güneş ışığı pencereden girip zeminde tozu ve köşelerdeki lekeleri belli eden kesik kesik, parlak parçalar oluşturuyor.

“O kadar çok şeyi yanlış yaptım ki...” diye devam ederken sessizlikte kendi sözlerine takılıp tökezliyor.

“Tam olarak neleri?” Dolaba uzanıp bir tavaya yulaf lapası döküyorum. Ama “tam olarak” diye bir şeyin olmadığını biliyorum. Yanlış yaptığım her şey çok fazla şey beklemek ile gerektiği kadarını görememek arasındaki değişen alanda bir yerlerdeydi. “Uzaktaydım, yoğundum...”

Bunun bu kadar basit olduğunu nasıl düşünebilir? Naomi’nin kaybolmasının sebebinin onun yoğun olması olduğunu nasıl düşünebilir? Sanki yaptığı veya yapmadığı diğer şeylerin bir önemi yokmuş gibi...

“Peki ya yıktığın kurallar?” Yulafın içine ölçüyle su ekliyorum, sinirden ellerim titriyor. “Böylece kuralların önemli olmadığını düşündü...” Ona baktığımda belli belirsiz bir şekilde sabırsızca omuz silkişini yakalıyorum.

“Eğer Beth’ten bahsediyorsan sana söyledim; Naomi bilmiyordu. Dikkatli davrandım.”

Sonra sanki diğer konunun devamıymış gibi ekliyor: “Aramızdaki şey tamamen bitti, biliyorsun değil mi?” Yanıma yaklaşıyor ve omuzumun üzerinden bakıyor. “Neden biraz süt eklemiyorsun? Daha hoş olur.”

“Michael geliyor.” Yarım bardak daha su eklerken bir adım geri çekiliyorum.

“Yarma planlanmış ameliyatlarım var, bu yüzden hastalarımı görmeye gitmem gerekiyor. Ondan sonra belki biz...”

“Onunla bu sabah konuştum.” Karıştırırken ona bakmıyorum. “Bizimle ketamin konusunda konuşmaya geliyor.”

Yulafı bir kâseye koyuyorum ve yemesi için masaya bırakıyorum. “Beklerim o

zaman.” Beni seyrederek yavaş yavaş konuşuyor.

Mutfağın havası dile getirilmeyen sözlerden dolayı sıkışmış gibi geliyor. “Biraz çalışmaya gidiyorum,” diyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Çemberim için gerekli çiçekleri toplamak için yılın yanlış zamanı ama tarladaki çitlerde bir şeyler olabilir. Bahçe kapısını açarken kolum bir yere takılıyor. Beni yakalayan dikenli dalın kararmış sapından tek bir tane donmuş gül goncası sarkıyor. İlk önce dıştaki katlar ölmüş olmalı, sonra da daha hassas iç kısımlar. Kendimi dikenden kurtarırken gonca ve ona bağlı sap elime düşüyor. Tepesi ile sapı arasındaki örümcek ağı kısmen geriliyor, sonra kopuyor.

Kulübede gül goncası kendini kalın, beyaz kâğıdın üzerinde iyice belli ediyor. Taç yaprakları koyu renkte ve küçük, yırtık pırtık halkalar şeklinde geriye katlanmış uçlarına doğru katılaşıyor. Taç yapraklarından bazıları kaliksin çevresinde pembeleşiyor ama üzerlerinde leylak rengi ve koyu kahverengi benekler ve çizgiler var. Bir noktada birleşen katmanlar hâlâ sıkıca birbirine yapışık. Eğer taç yapraklarında pembeyle başlarsam ve sonra üstünü siyahla kaplarsam cilalı kül rengini elde edebilirim. Zihnimde bir Blake şiiri istemiyorum ama çalışırken sözcükler zaten orada, sanki beni bekliyorlarmış gibi:

Gül, duydum ki hastaymışsın

Geceler içinden uçarak

Görünmez bir kurt

Geçerek fırtınalardan

On üç ay önce güvenli bir dünyadaydı. Ev, okul, arkadaşlar. Şimdi bu yanan çemberin dışındaki dünyanın, çemberin dışındaki

karanlık gölgelere geçecek birini bekleyen gizli tehlikelerle dolu olduğunu biliyorum. Gerekli olan tek şey bir kişi, bir bağlantı.

Girmiş senin yatağına Kıpkızıl mutluluklarla Onun gizli karanlık aşkı ölüm saçmış senin yaşantına[1]

Resmi yapmak, odaklanmak için o kadar çok çaba sarf ediyorum ki tek

görebildiğim koyu renkler ve kıvrımlı şekiller. Biri Naomi yi sevseydi onu kesinlikle mahvetmezlerdi. Goncanın ana hatlarını şekillendirmeye çalışıyorum, kafam o kadar dolu ki kapı gıcırdayarak açıldığında şaşkın bir şekilde sıçrayarak etrafımda dönüyorum.

“Özür dilerim, yine aynı şeyi yaptım.” Michaelm üzerinde palto ve atkı var, arabasının anahtarları elinde. Burada olacağımı tahmin etti ve çimenlerden geçerek doğruca buraya geldi. Kendisini güvenli bir alan olarak sunarmışçasına geniş omuzlarını hafifçe eğiyor.

Yüzüne dokunuyorum. Parmaklarımın altındaki teni sıcak. “Seni görmek ne güzel.”

Dudaklarını ellerime yöneltiyor. “Yorgun görünüyorsun. Daha erken gelmeliydim ama çocukların burada olduğunu sandım.” “Birkaç gün önce gittiler. Eve gel yoksa Ted bizi aramaya gelecek.”

Ted bıçakları bulaşıklığa ameliyathanedeki gibi yaymış. Tezgâhta doğranmış soğan yığınları, küçük baharat öbekleri, dilimlenmiş yaban havuçları var. Mutfağa girdiğimizde bir eliyle bıçağın sivri

ucunu aşağıya doğru tutarken diğer eliyle sapını hızlıca ileri geri sallayarak yeşil maydanoz tutamlarını doğruyor. Paltosu ve çantası görünürde değil.

İkisi tokalaştıktan sonra Michaela, “Besleyici bir öğün yemesini istiyorum,” diyor. “O bana baktı, şimdi de benim ona bakmam gerekiyor.” Yakınlığımızı hissetmiş ve beni geri çağırmış gibi. Tavadakileri karıştırıyor.

Michael oturma odasına doğru yürüyor. “Neden ikiniz de gelip oturmuyorsunuz?”

Ted tavayı ateşten alıyor ve arkamızdan gelip benim yanıma oturarak -biraz fazla yakma- kolunu kanepenin arka tarafına doğru uzatıyor.

Michael onun karşısındaki sandalyeye oturuyor, ilgili ve profesyonel bir şekilde bize bakarak öne doğru eğiliyor. “Jenny bana ketaminden bahsedince bir araştırma yaptım. Bilgisayar yazılımımız, bilinen ulusal kullanıcı ve satıcıların listesine ulaşmamıza olanak sağlıyor ve aynı zamanda işlenen başka suçlarla çapraz korelasyon yapabiliyoruz.”

Adam kaçırma gibi suçlarla mı, yoksa tecavüz ve cinayet suçlarıyla mı? Ted'in de bunu düşünüp düşünmediğini anlamak için ona bakıyorum ama o kafasını öne eğmiş, Michael'ın söylediklerinin etkisini sindirmeye çalışıyor.

"Birkaç liste getirdim. Bristol'le başlayarak 'ketamin* yazdığımda karşıma yüze yakın isim çıktı. Sizden bu listelerde tanıdık isimler olup olmadığına bakmanızı istiyorum."

"Neden olsun ki?" diye soruyor Ted.

"Naominin yanınızdan geçerken söylediğini duyduğunuz bir isim olabilir veya belki de oğlanların arkadaşlarının bir arkadaşı."

"Naominin sabıkalı uyuşturucu kullanıcılarıyla sık sık karşılaştığından şüpheliyim," diyor Ted soğuk bir şekilde.

Naomi uyuşturucu çalıyordu. Ed de öyle." Yükselen bir sesle dönüp Ted e bakıyorum. Çocuklarının masumiyetine tam olarak nasıl hâlâ güveniyor olabilir? "Elbette sabıkalı uyuşturucu kullanıcılarıyla karşılaştılar."

Bir sessizlik oluyor ve Ted kolunu geri çekiyor. Michael elindeki listeye bakarken yanakları kızarıyor. Bir anlık bir hayal kırıklığı hissediyorum, sinirlendiğim için utandı, ikisine de bakmadan kafamı çevirip pencereden çimenlere, gökyüzüne ve ağaçlara bakıyorum.

Michael ikimize de birbirinin aynısı olan kâğıtları uzatıyor.

"Her ne sebeple olursa olsun dikkatinizi çeken herhangi bir şeyin yardımı olabilir," diyor.

Tom Abbot, Joseph Ackerman, Silas Ahmed, Jake Austin, Mike Baker..: Kâğıttaki isimleri okuyorum. Hiçbirini daha önce duymadım. Bu içimi hem rahatlatıyor hem de rahatlatmıyor - bu hiç aşama katetmediğimiz anlamına geliyor. Ted başını sağa sola sallıyor.

"Üzgünüm. Hiçbir şey çağrıştırmadı."

"Güneybatıyı kapsayan daha da uzun bir listem var." Michael çantasından birkaç kâğıt daha çıkarıyor.

Ted yeni listeyi okumaya başlıyor. Çok hızlı okuyor ve sayfaları benden daha hızlı çeviriyor. Bu işe biraz daha vakit ayırmasını, kâğıtlara daha dikkatli bakmasını istiyorum ama o her zaman benden daha hızlı okurdu. Sanki ayırıyormuş gibi metnin içinden ihtiyacı olanı net bir şekilde çekip alabiliyordu. Ben minnetimi gösterebilmek için Michael'a arada bir bakış atarak okuyorum ve bir daha okuyorum ama o da kaşlarını hafifçe çatarak listeyi okuyor. Yorgun olmalı. Onu bu sabahın erken saatlerinde ofisine giderken, bizim için listelerin çıktısını alırken ve Dorset'e kadar iki saat boyunca araba kullanırken hayal ediyorum. Gözleri yola odaklanmıştır ama yanından kır manzaraları akıp geçerken kim

bilir kafasında hangi düşünceler vardır? Hiçbir şekilde bir fikrimin olmayışı garip geliyor.

Ted ben bitirmeden önce yeni listeyi okudu. Kâğıtları elinden bırakıyor.

"Hiç ümit yok," diyor kısaca. Mutfağa gidiyor ve gürültülü bir şekilde dolapları karıştırmaya başlıyor.

Ben her ismi deneyip test ederek okumaya devam ediyorum. Hiçbiri tanıdık değil. Michael yanıma geliyor ve elini omuzuma koyuyor. Mutfakta bir aletin vızıltısı duyuluyor, duruyor ve tekrar başlıyor. Michael'ın elinden geçen sıcaklık tenimi yakıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye sonra evrak çantasının yanına gidiyor ve çantadan daha kalın iki demet çıkarıyor.

"Ulusal liste burada."

Ted elinde dumanı tüten kupaların olduğu bir tepsiyle tekrar ortaya çıkarak, "Tanrım," diyor. "Değerlendirme kapsamını geniş tutmuşsunuz."

Michael bir kupa çorbayı alıp yudumluyor. "Teşekkürler. Sanırım aynı şey sizin için de geçerlidir. Biri hastalandığında ve sebebinden tam olarak emin olamadığınızda bütün seçenekleri gözden geçirirsiniz. Bütün o kan tahlilleri ve taramalar. Dedektif işi."

Ted başını sallıyor. "Bir noktada haklısın. Bazen her şey o ekstra bilgi parçasını - farklı bir tür baş ağrısını, elektrotlardaki en ufak bir değişikliği ya da taramalardaki en belirsiz gölgeyi— bulmaya bağlıdır ve işte teşhis oradadır."

Çorba sıcak ve baharatlı. Ted yemek pişirmeyi öğrenmiş. Bir an için bir tencere

çorbayı karıştırırken ocaktan gelen sıcaklıktan yüzü kızaran Beth'in görüntüsü gözümün önüne geliyor. Beth'in benim gözümdeki görüntüsü... Ted çorbaya bakmak için eğilip onu boynundan öpüyor. Gözlerim küçük yazı karakterini okumaktan acıyor. Yakından resim yaparken artık ihtiyaç duyduğum gözlükleri kulübeden almaya gidiyorum. Odaya geri döndüğümde gözlüklerimi fark eden Michael ayağa kalkıp ışıkları açıyor.

Ted bana gülümsüyor. "Demek karım artık gözlük kullanıyor. Yakışmış." Ted'in karşısına oturuyorum, Michael'ın yanındaki sandalyeye.

Michael bize kâğıt demetlerini uzatıyor. "Bu ulusal liste; eğer uyuşturucu kullanıcılarının başka suçlarla bağlantıları varsa, isimlerinin üzerinde bir asterisk olur. Bu îskoçya'ya, Kuzey İngiltere'ye, Midland e, Doğu Anglia'ya, Galler'e ve Güneye kadar iniyor, Londra dâhil."

"Burada binlerce isim olmalı," diyor Ted.

Ama benim binlerce isim okumama gerek yok. İsim orada, ikinci sayfanın altında, yanında bir asteriskle duruyor. Yoska. Yoska Jones. Yine o garip Hıristiyan ismi. Göğsüme bir yumruk yemiş gibi nefesimin kesildiğini hissediyorum.

"Gal aksam vardı," diyorum yavaşça. "Çok garipti."

"Kimin Gal aksam vardı?" Michael sandalyesinden kalkıp benimkinin yanma çömeliyor. "Garip olan neydi?" Bana bakarken sesinde bir ısrarcılık var.

"Garip olan Yoskanın bir Gal ismi olmamasıydı."

Michael elimde tuttuğum isim listesine bakıyor ve onu gözleriyle hızlıca aşağıya doğru tarıyor.

"Yoska Jones'u mu kastediyorsun? Onu hatırlıyor musun?"

Michael'a bakarak, "Yoska adında bir adam hatırlıyorum," diye cevap veriyorum ve onun sorgulayan gri gözlerinin yerinde ince, uzun bir suratta kahverengi gözler görüyorum. Güçlü eller, ince, uzun bir vücut, koyu renkli saçlar. Çıkık elmacık kemikleri. Sonra bunun yerini başka bir görüntü alıyor ve bir an için Naomi'nin el yazısını görüyorum: XYZ. X ve Z'nin arasına gizlenmiş, kırmızıyla

çizilmiş ve yanına kalp konmuş Y. Adını hiçbir yere yazmaması konusunda onu uyarmış olmalı.

“Ne olmuş ona?” diye soruyor Michael.

“Sorun da bu, bunu hiçbir zaman öğrenemedim.”

“Neden? Çok fazla konuşmuyor muydu? Zorluk mu çıkarıyordu?” Michael’ın sorulan hızlı, bana kurşun gibi çarpıyor.

“Aksine. Çekiciydi.”

“Ne söylediğini tam olarak hatırlıyor musun?” Michael bana ümitle bakıyor. Odanın diğer tarafından bizi seyreden Ted başını sağa sola sallıyor. O kadar eskiyi hatırlayamayacağımı düşündüğünü görebiliyorum.

“Bazı kısımlarını belki,” diyorum Michael’a. “Ama bir yıldan daha fazla zaman oldu.”

İlk kez içeri girip oturduğunda bir şeye ihtiyacı varmış gibi gözükmediğini hatırlıyorum ve bu da kendi içinde garipti. İnsanlar beni görmeye geldiklerinde genellikle hasta gözükürler: acı içinde, endişeli veya üzgün. Yoska’nın rengi yerindeydi ve sanırım bir de gülüyordu veya en azından dudakları öyle görünüyordu. Belki bir yara izi vardı, sol gözünün altında küçük bir iz. Bu da yüzünün diğer kısımlarım daha da pürüzsüz gösteriyordu. İnce suratındaki kahverengi gözleriyle beni dikkatlice süzmüştü. Hiç de hasta görünmüyordu, sadece meraklı görünüyordu.

“Eğer yapabilirsen söylediklerini yaz.” Michael çantasına uzandı ve bana altında hâlihazırda bir kâğıt altlığı bulundan boş bir kâğıt verdi. Hep yanında taşıdığı kalemi almak için cebini yokladı. “Bu önemli olabilir. Olduğu gibi yaz.”

“Kelimesi kelimesine mi?”

“Bunu yaptığında hafızandan çıkanlar seni şaşırtabilir. Bir dene.”

Sonra sanki bir seneden uzun bir zaman önce gerçekleşmiş yedi dakikalık bir muayeneyi hatırlamak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi gülümsedi. Kasım ayının ikisiydi. Bunu kesin olarak hatırlıyorum çünkü Yoska, Jade’den hemen önce gelmişti. Bu yüzden tarih hafızama kazınmıştı.

Tarihi kâğıdımın üst kısmına yazıyorum ve altını çiziyorum. Sonra konuşmuş olduğumuzu düşündüğümüz şeyleri yazıyorum ve bu arada bunun nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

2 Kasım 2009

“Size nasıl yardımcı olabilirim

Bunun gibi bir şey söylemiş olmalıyım. Sanırım kısa tuttum. Daha önce geri kaldığım için acelem olduğunu hatırlıyorum. Bana doğru eğilip ellerini masamın üzerine koymuştu. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü hastalar genellikle masaya dokunmazlar, orası benim alanımdır. Yoskanın eli benim elimin çok yakınındaydı ve ben de elimi çekmiştim. Bunun, onun kazanmakta olduğu bir güç oyunu olduğunu hissetmeye başlamıştım. Cevap vermekte hızlıydı.

“Sırt ağrısı, ailede var

Sırt ağrısı genelde genetik olmazdı ama benden bir tepki beklediğini hissettiğim için tartışmadım.

“Sizce buna ne sebep oldu?”

Bazen hastalar, cevabı doktorların bilmesi gerektiğini düşündükleri için bu sorudan hoşlanmazlar. Fikirlerini sormanın bir faydası olacağının farkında değillerdir. Yoska bunu umursamadı. Hızlıca cevapladı, sanki cevabım daha önceden hazırlamış gibi.

“Küçük kız kardeşimi taşımak. Omuzlarımda oturmayı seviyor ama gittikçe ağırlaşıyor. ”

Kız kardeşinin kendi başına yürümesine izin vermesini önermemden hoşlanmadığını hissetmiştim. Ne yapacağının söylenmesini -özellikle de bir kadın tarafından- istemeyen bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Bacağını düz bir şekilde yukarı kaldırırken sol tarafta zorlanma vardı. Ona bunun siyatik olduğunu söyledim ve bir reçete yazdım. Gülümseyip elimi sıktığını hatırlıyorum. Sonuç olarak çok kolay geçtiğini düşünerek ben de ona gülümsemiştim.

Michael yazdığım diyaloğu gözden geçiriyor ve Ted de ayağa kalkıp Michael m

omuzunun üstünden yazdıklarımı okuyor.

“Bu bir işe yarar mı?” Michael’a bakıyorum.

“Kesinlikle.” Vurgulamak için başını aşağı yukarı sallıyor. “Eğer benim listemdeki Yoska’yla aynı kişiyse -gerçi biraz uzak ihtimal- elbette...”

“Bu normal bir muayeneye benziyor,” diyor Ted. “Bunun Naomi yle bağlantılı olması çok zor.” Kanepeye doğru yürüyor, tekrar oturuyor ve sağ kaşını bir ileri bir geri kaşımaya başlıyor.

“Veri tabanından bir fotoğraf bulabilirim,” diye devam ediyor Michael. “Eğer bulursam bir kopyasını size yollarım.”

“Peki ya sonra?” Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve o anda kapıldığım küçük ümidin yok olmaya başladığını hissediyorum. “Muayenehanemde gördüğüm Yoska senin listendeki ketamin satıcısı Yoskayla aynı adam olsa bile bu gerçekte neyi kanıtlar?” Ben konuşurken günlükteki kırmızı Y harfi kaybolmaya başlıyor, küçük kalpler buharlaşıp yok oluyor.

“Henüz kesin bir şey söyleyemem ama bu bize üzerinde çalışacağımız bir şeyler verebilir.” Michael bana gülümsüyor. “Adım adım. İşler genellikle böyle yürüyor, hatırladın mı?”

O gece ilerleyen saatlerde bana bunu, küçük adımların insanı en sonunda nasıl da o noktaya getirdiğini daha önce söylediğini hatırlıyorum. Naomi’nin kaybolmasından on bir gün sonraydı, benim hiçbir sonuç elde edemediğimizi düşündüğüm zamanlar.

Bristol 2009 On bir gün sonra

Thornbury’den gelip Oldbury-on-Severn’a giden yoldaki viraja yaklaşırken trafik yönlendirme konilerini ve rüzgârlı bir öğleden sonrasının kasvetli havasında pırıl pırıl parlayan park etmiş polis arabalarının sarı mavilerini gördük. Aydınlık çoktan gitmiş ve yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başlamıştı bile.

Michael cipi çitlerin hemen dibinde durdurdu, dışarı çıktı ve polislerden birinin durduğu yere doğru yürüdü. Ön camdaki yağmur damlalarının arasından birbirlerine yaklaşıp trafik konilerini geçerek açık bahçe kapısından bir alana

girişlerini ve bir yolun, su birikintilerinden oluşan başlangıç noktasında gözden kayboluşlarını seyrediyorum.

Ted'in nöbette olmasına ve beni sadece MichaePın polis cipiyle getirmiş olmasına seviniyorum. Eğer Ted burada olsaydı şu anda Michael'ın geri gelmesini beklerken yalnız olacaktık, ikimizin arasında gidip gelen öfke büyüyecek veya öfkeli sözlerle su üstüne çıkacaktı. Oysa o şimdi sargılı koluyla hâlâ yatakta yatan Ed'in yanındaydı ve eğer acil bir durum için aranacak olursa hastaneye gitmeye hazırdı. Bense Naomi'yi son gördüğümüzden beri onun bulunma ihtimali olan bir yerde olma dürtüsüyle buradaydım.

Birkaç dakika sonra Michael yanında dışarının ıslak tazeliğini de getirerek cipe döndü. Dudakları tatsız bir çizgi halindeydi.

"Kamyonet yokuşun üst tarafındaki tarlanın yanında yer alan küçük bir koruluğa bırakılmış. Başıyla açık bahçe kapısını ve onun ötesinde görünen tarlayı işaret etti. Direksiyonu tutan parmaklarını sıktı.

"Ne oldu, Michael?" diye sordum ama doğruca önüne bakıyordu. "Ne oldu?"

Bir elini direksiyondan çekti ve dizlerimin üzerinde birbirine kenetlediğim ellerimin üzerine koydu. "Kamyonet kısmen yanmış." Elinin sıcaklığı benimkilere geçti. Bir an için onlara sıkıca tutunmak istedim ama Michael öne eğilip cipi çalıştırdı. Polislerin trafik konilerini çekerek geçmemize izin verdikleri açık bahçe kapısına doğru yavaş yavaş ilerledik.

Cip tekerlek izleriyle dolu çiftlik yolunda sarsıla sarsıla giderken kafamın içinde ismi bir dua gibi dönüp duruyordu. Çitin yanındaki hendeği, kalın dallardan yapılmış çiti ve kıvrımlı kahverengi tarlayı dikkatle inceledim. Hendek düzgün bir şekilde açılmıştı ve içi kahverengi suyla doluydu. Aklıma sıçanlar ve suyun altında olma ihtimali olan küçük, ölü şeyler geldi. Bizimkinden ayrı küçük bir tepede, tarlanın ilerisinde bir yerde, önümüzde uzanan bir öbek ağaç vardı. Buradan bakınca sisli havadan dolayı uzakta kalıyor, Güney Gloucestershire'daki diğer kış ağaçları gibi kahverengi bir yığın halinde görünüyorlardı.

Michael cipi tepenin altında durdurdu ve indi. Yağmur durmuştu. Çamur ve ıslak çimen kokan hava rutubetli ve soğuktu. Motorun sesinden sonra etraf sessizdi ama sessizlik yavaş yavaş ağaçlardaki sığırcık sesleriyle ve çok yükseklerde uçan kargaların ani, sert çığlıklarıyla doldu. Çok uzaklardaki sığırların ve

ağaçlardan yere aktığı için daha yakındaki suyun sessizce damlayışını duyabiliyordum. Gri gökyüzü tepemizde engin boşluğa doğru uzanıyordu, sandığımdan daha yukarıdaydık.

Ayaklarımız çürümüş kayın ağacı yapraklarından oluşan kuru otlara bata çıka dik bayırı tırmandık ve sonra ağaçların arasına gerilmiş mavi beyaz bandı geçtik. İnsanı kaşındıran bitkiler ayaklarıma dolanıyordu ve kamyoneti ilk başta fark etmedim. Tek başına duran bir çam ağacının altına çekilmişti ve ağacın altlardaki alazlanmış dalları yapraksızdı. Camlar gitmiş ve tavanın metali kararmıştı. Bunu yapan alevleri, kamyonetin kaportasını mahveden sıcaklığı, gürültüyü ve kokuyu gözümde canlandırarak kamyonetin yanında durdum.

Arabanın çevresinde dolanıp kaportasının bir ağacın gövdesine dayalı olduğu ön tarafa geçtik. Geride çoğu soyulmakta olan ve üzeri siyah lekelerle dolu mavi boya kalıntıları kalmıştı. Plaka sökülüp çıkarılmıştı.

“Bu kısım daha az yanmış,” diye açıkladı Michael. “Benzin deposu en başta yanmış olmalı.”

“İçini görmek istiyorum, Michael.”

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.” Arabasına gitti, bagajdan bir şey aldı ve bir çift mavi lastik eldivenle geri döndü. Lastiği ıslak parmaklarımın üzerinden geçirmeye uğraşarak eldivenleri taktım.

Yolcu kapısı gitmişti. İçeriye doğru eğildim ve koltuklardan arta kalan bütün tel ve yayları gördüm. Radyonun bulunduğu boş sokete elimi koydum. Torpido gözü sökülmüştü. Arka koltuklara doğru baktım. Yine teller ve yaylar. Yağmur içeriye girdiği için ön koltuğun altında büyük bir su birikintisi vardı ve su siyahtı. Suyun altında ne olduğunu göremiyordum ama içinde bir şeyi saklayabilecek kadar derin görünmüyordu. Elimi yayların arasından geçirdim ve kamyonetin alt tarafındaki metalde ellerimi gezdirdim. Kamyonetin derisini, hastalarımın derilerini yoklarmış gibi yokladım. Hiçbir şey bulamadım.

“Neden burası?” dedim Michael’a. “Her şeyden çok uzak. Ne bir ana yolun ne bir kasabanın ne de tren istasyonunun yakınlarında. Kaçacak hiçbir yer yok.”

“Çok açık değil, değil mi?” dedi Michael. “Bana biraz müsaade eder misin? Birkaç yere telefon etmem lazım.”

Telefonuna doğru eğilerek benden uzaklaşıp ağaçlara doğru yürüdü ve birkaç dakika sonra onu göremez oldum. Baharda buranın ne kadar farklı olacağını düşündüm. Güneş olacaktı ve gölgeler, çan çiçekleri ve yaban sarımsaklarının arasında hareket edecekti. Kayın ağaçlarının yapraklarının arasından süzülen ışık yeşil ve altın rengi olacaktı ve küçük koruluk bir katedrale benzeyecekti.

Kafama düşmeden önce yapraklara düşen damlalardan tekrar yağmaya başlayan yağmurun sesini duydum. Hava artık daha karanlıktı ve ben gece olduğunda koruluktan ne tür seslerin gelebileceğini düşündüm.

“Gitmemiz gerek.” Michael geri dönmüştü ve çok yakınımda duruyordu. “Kısa süre içinde birkaç adamımız daha gelecek. Kamyonetin incelemeye gitmesi gerekiyor.”

Orada bir süre daha durdum. Sonuç olarak elimize ne geçmişti? Bu yanmış arabanın içinde veya beni Naomi’ye biraz daha yaklaştıran bu korulukta hiçbir şey yoktu. Bu arabanın onun bindiği araba olup olmadığını gösterecek bir şey bile yoktu. Birkaç mavi boya parçası dışında hiçbir şey yoktu.

“Bütün her şey boşuna mıydı, Michael? Sonuç olarak hiç ilerleme katedemedik.”

Michael bir an için elimi yakaladı ve sonra bıraktı.

“İşte burada yanılıyorsun, Jenny. Sürekli ileri gidiyoruz ama sabırlı olman lazım. Benim için daha kolay. Ben bunu yapmak için eğitildim. Hatırlasana, bizi sonuca götürecek olan şeyler işte bunun gibi arka arkaya atılan adımlar.”

Ama adımlar çok küçük, diye düşündüm. *Çok uzun sürecek.* Buna rağmen hayal kırıklığının ağırlığı bir nebze de olsa azalmış gibi oldu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Kamyonet Portishead’de bulunan emniyet müdürlüğündeki adli tıp garajına götürülecek ve milim milim incelenecek. İleride işe yarayabilme ihtimaline karşı bütün bulgular saklanacak. Gördüğün gibi işler bu şekilde yürüyor.”

Ağaçların arasından çıktıktan sonra ilk kez manzaraya baktım ve Severn halicinin yeşilinin, bizim bulunduğumuz tepeden üç metre kadar uzaklıkta geniş nehre doğru nasıl düzleştiğini gördüm. Sola doğru yeni Severn Köprüsü nün ışıkları akşamın karanlığında parlıyordu.

“Orası Galler,” dedi Michael ve suyun hemen diğer tarafındaki, dokunabileceğimiz kadar yakındaymış gibi görünen tepeleri işaret etti.

Dorset 2011 On üç ay sonra

Salı sabahı marketten dönerken Mary’yi elinde bir avuç tüyie ağır adımlar atarak bahçesinde yürürken görüyorum. Duvarın üstünden bana bakıyor.

“Tilki,” diyor. “Çukur kazarak içeri girmiş.” Avuçlarının arasındaki yuvarlak şekiller gelişigüzel bir şekilde sarkıyor, boğumlu parmaklarının arasına dolanmış borular var. Yakından bakınca bunlar iki tavuğun koparılmış boyunlarına dönüşüyor. Arkasındaki kümeste kırmızıya boyanmış tüyler var. Arka taraftan hiç tavuk sesi gelmiyor, inip kalkan kafalar yok.

Düzenli araç gereç kulübesinin zift kokan karanlığında duvarda asılı duran ışıltılı sıraların altından iki kürek alıyorum. Toprağın daha yumuşak olduğu sebze bahçesinin köşesine derin bir çukur kazıyoruz. Mary altı ölü tavuğu çukurun içine bırakıyor. Tavukların parçalanmış bedenleri donmuş siyah toprak duvarın içinde parlıyor. Çukuru doldurduktan sonra toprağın yüzeyini çiğniyoruz. Gözümün önüne görüntüler geliyor, geleceklerini biliyordum. Daha seyrek olsa da hâlâ ışık saçarak yanıyorlar. Şimdi toprağın altında Naominin yumuşak yüzü var. Çamur, saçlarını matlaştırıyor.

Hemen geri adım atıyorum. Mary elimdeki küreği alırken bana gülümsüyor ve ben aklımı okuyup okumadığını merak ediyorum.

“En azından seneye pırasalar lezzetli olacak,” diyor. “Kahrolası tilkiler”

İçeride, mutfak masasının her iki tarafında birlikte sessizce oturuyoruz. Aramızda içinde bir tomar ada çayı ve Frenk soğanı olan çiçekli bir demlik duruyor ve karton bir çantanın içinden taşan kırmızı, sarı, mavi örgü parçalar var. Dikilip battaniye yapılmak üzere komşuya götürülecek. Yanlarında boş yumurta kutusu yığınları duruyor.

Mary nin dudakları porselenin kenarına değerek büzülüyor. Bir bisküvi tenekesini bana doğru itiyor. “Sandy bunları Noel için almış. Ben sevmiyorum.” Mary’nin kızına karşı hissettiği sevgi derinlerde gömülü. Bazen onu dışarı çıkarmaya çalışıyorum. “Onları muhtemelen kendisi yapmıştır, Mary.”

“Eğer ev yapımı gibi görünüyorlarsa okul kermesinden ucuza aldığı içindir.

Benim gözümü boyayamaz.” Sonra da sanki alakasız bir şey değilmiş gibi ekliyor: “Dan çocuklarınla tanıştığına çok memnun olmuş. New York’ta onların yanında kalmayı planlıyor.” “Bana da söyledi.” Uzanıp ada çayı yapraklarından birini parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. “Geçen akşam uğradı.” Mary nin parlak, kuş gözü gibi gözleri fincanından çıkan buhar yüzünden biraz kısılıyor. “Çocuğun buralardan uzaklaşması lazım.” Dan’in görüntüsü aramızda süzülüyor.

“Babam ona biraz nakit para bıraktı.” Başıyla televizyonun üzerindeki fotoğrafı gösteriyor. “Eğitimi için. Şu anda çok işimize yaradı.”

Dan çerçevenin içinden, kalın kaşlarının altından çukur gözleriyle sert bir şekilde bakıyor. O zaman Dan’in değişebileceğini biliyordu. Torununu dikkatli bir şekilde gözlemleyip dinlemiş olmalı, benim

çocuklarıma hiç yapmadığım bir şekilde. Pişmanlıklarım hemen yüzeyin altında, herhangi bir düşünceyle ortaya çıkmayı bekliyor.

Mary kısacık gülüyor. “Dan duygusal olarak biraz zor bir durumda.” Gözlerini kaçırarak bana bakıyor. “Sanırım âşık.” Öne doğru eğilip elime hafifçe dokunuyor. Suçluymuşum gibi yanaklarım alev alev yanıyor.

“Mary, Tanrı aşkına... O bir çocuk, benimkiler gibi.”

“O seni sadece annesi gibi görmüyor. Bu senin suçun değil.” Ayağa kalkıyor ve boş yumurta kartonlarını yerden kaldırıp geri dönüştürme kutusuna atıyor.

Daha sonra kulübede resim yaparken Dan’in gölgeler içinde kalmış, kararsız ve mutsuz yüzü kâğıtla benim arama giriyor. Akşam yemeğine geldiğinden beri Dan’i görmedim. Âşık olduğunu asla kabul etmeyecek, bunların hiçbirinden bahsetmek istemeyecektir. Ezilmiş bir şekilde yüzünü başka tarafa çevirecektir. Yoksa bu sefer de mi yanılıyorum? Ne hissettiği hakkında konuşmak ister mi? Ellerimde fırçalarla banka oturuyorum ve küçük pencereden gri lekesiz gökyüzüne bakıyorum. Bir insanın kendi çevresinde ne genişlikte bir alana ihtiyaç duyduğuyla ilgili ne biliyorum ki? Naominin o alana ihtiyaç duymuş olduğunu düşünmüştüm ama belki de onun buna ihtiyaç duymasını isteyen bendim. O şekilde daha kolaydı. Bunun doğru olduğunu düşünmem, kesinlikle doğru olmadığını düşünmem kadar kolay. Her şey tekrar sallanmaya başladı. Zaman beni her şeyle başa çıkabildiğim bir yere getirmişti ama şimdi eskiden bulunduğum yere doğru kayıyorum. Uyuşturucudan beri, Yoska ismini tekrar gördüğüm andan beri...

Ayağa kalkıyorum ve kâğıdın üzerine dağılmış tohumlara bakıyorum. Gözlerimi zorlayarak alıçların minik, kırmızı, oval meyvelerine, tepelerindeki kara beneklere dikkatle bakıyorum. Her

şeyden geriye yavaş yavaş sadece alıçlar kalıyor; sürgün vermiş, küçük, gizli, hayatı bekleyen bu küçük tomurcuklar. Cep telefonumun sesi sessizliği bölüyor.

“Yoska Jonesun bir fotoğrafını buldum.” Michael’ın sesi tedbirli çıkıyor. “Bu onun gerçek soyadı değil. Birkaç sahte ismi var.” “Nasıl görünüyor?” Telefonu sanki Michael’ın eliymiş gibi sıkıca tutuyorum.

“Yirmili yaşlarının ortasında, iri yapılı sayılır.” Bir anda üşümeme yol açan şey, MichaeFın verdiği alışık olmadığım polis tarifi mi? “Esmer, gözleri ve saçları kahverengi.”

Her hareketimi süzen o çekik, kahverengi gözleri hatırlıyorum. “Biraz araştırma yaptım,” diye devam ediyor Michael. “Birkaç saat içinde görüşürüz.” Telefonu kapatıyor.

Düşüncelerim birbirinin üzerine atlıyor, karanlıkta tilkiden kaçmaya çalışırken kanat çırpıp koşturan Mary nin tavukları gibi. Michael ne buldu? Eğer hasta Yoskanın uyuşturucu kaçakçısı Yoska olduğu ve bu olaya dâhil olduğu ortaya çıkarsa bu, o kişinin tanımadığım biri olmasından daha iyi olduğu anlamına gelir mi? Eğer Naomi yi kaçıran kişi oysa bu iyi mi olur yoksa kötü mü? *Kötü,* diye cevap veriyor kafamdaki bir ses. *Kötü, kötü.*

Muayenehanede daha başka bir şey söyleyebilir miydim? Eğer o ise ve geri gelmesini istemiş olsaydım veya onu sevk etmiş olsaydım memnun kalabilirdi. Peki ya bahsettiği kız kardeşiyle ilgili sorular sorsaydım ve yardım etmeyi teklif etseydim?

Evde Michael’ı karşılamak için ateş yakıyorum. Titreşen ışık Theo’nun montajladığı fotoğrafları aydınlatıyor. Ortadaki asıl fotoğraf beni hep esir alıyor. Suratı gizem dolu. Bugün ilk kez ağzına bakıyorum. Dudaklarında hafif alaycı bir kıvrım olduğunu fark ediyorum. Peki ya ondan önceki fotoğraf? Köşede turuncu yapraklarla dolu bir fotoğraf var -Theo’nun orman serisindeki ilk

fotoğraf- ve o gülümsüyor. Dudakları ve dişleri görünüyor, gözlerini görmek çok zor. Ya ondan önceki? Bir tatilde çekilmiş, suratının yandan göründüğü bir fotoğraf. Gözleri hafifçe kısılmış, fotoğrafın dışındaki bir şeye dikkatle bakıyor.

Ne düşünüyordu acaba? Her zamankinden daha sessizdi. Mesaj çekiyor, okuyor veya yanında her yere taşıdığı o küçük defterin üzerine eğilmiş bir şeyler yazıyordu. Oğlanlarla çok fazla kavga etmiyordu, benimle alışverişe gelmiyordu. Ted onun biraz bunalımda olduğunu söylemişti. Biraz daha geriye gidip bir yıl önceki yeni yıl arifesi partisindeki halini görüyorum. Theo işyerimin duvarındaki fotoğrafları almaya gitmiş olmalı. Bu fotoğraftaki yüz ifadesinin çarpıcılığını daha önce de fark etmiştim ama şimdi Naominin fark etmiş olduğumdan daha sert ve kararlı göründüğünü anlıyorum. Titreyerek oturuyorum. Kaçmayı uzun zamandır mı bekliyordu? Ve eline bir fırsat geçtiğinde kaçmaya o kadar çok odaklandığı için dikkatli davranmayı unuttu ve karşısına çıkan ilk tehlikeli fırsatı değerlendirdi mi?

Michael kapıyı çalıyor, içeri giriyor ve beni hafifçe öpüyor. Gözleri dalgın, dudaklarıma değen dudakları soğuk. Ben o anın ve bir sonrakinin geçmesini beklerken o paltosunu ağır ağır çıkarıyor. Az sonra fotoğrafı bana gösterecek, az sonra öğreneceğim.

Oturma odasına geçiyoruz. O, evrak çantasını açıyor ve fotoğrafı çıkarıyor. Onu hemen tanıyorum. Gözlerindeki çekikliği, çıkık elmacık kemiklerini... Sabıka fotoğrafında bile yakışıklı görünüyor.

Onun bu adam olmasını istemiyorum. Fazla kurnazdı ve gözleri çok tedbirliydi. “Bu o. Benim hastam.” Sonra hızlıca ekliyorum: “Ama bu adam bana muayene olmaya geldiyse bile ve şu anda onun ketamin satıcısı olduğunu biliyor olsak bile bu yine de uzak bir ihtimal, öyle değil mi?”

“Senin muayenehanendekiler yardımcı olamadılar çünkü oturduğu yerde kalıcı değilmiş ve adresini yazmamış ama bir bağlantı daha var,” diyor Michael. “Yüzünü tanıyorum. Onu daha önce gördüm.”

“Nasıl?” Ama elbette o bir uyuşturucu satıcısı. Polis onlarla sık sık karşılaşıyor olmalı.

“Hastanede.”

“Ne hastanesi?”

“Frenchay.”

Ted’in hastanesi.

“2009 yazında ortalığı karıştıran büyük bir Çingene ailesinin bir üyesiydi.” Michael’ın sesi sert çıkıyor. Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Gezginlerden genellikle sebepsiz yere korkulur ve tiksinilir. Michael kesin farklıdır, değil mi?

Devam ediyor: “Koğuşta bir kavga çıkardılar ve mobilyaları parçalamaya, bilgisayarları kırmaya başladılar. O bölgede oturan insanların evlerini soymaya başlamışlardı.”

“Neden?”

“Kızgınlardı. İçlerinden küçük bir kızın ameliyatı ters gitmişti.” Duruyor, kanepeye oturuyor ve elimi alıp beni kendine doğru çekiyor. “Nöroşirurji ameliyatı.”

O bunları söylerken, hatta söylemeden önce neden bahsettiğini biliyorum.

Ted’in sesi kısık ve tekdüzeydi. 2009 un Haziran ayı mı yoksa Temmuz ayı mıydı?

“İşyerinde korkunç bir şey oldu. Benim hatamdı.”

Ted genellikle bir şeyin kendi hatası olduğunu söylemezdi. Onu dinlemeliydim. Oğlanların Edinburgh Dükü gezisi için yatağımızın üzerine malzemeleri yığıyordum. Okulla beraber Atlas Dağlarına gideceklerdi. Kıyafetleri toparladıkça listeme işaretler koyuyordum. Hava sıcaktı. Ted eve normalden daha erken gelmiş

ve kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını yukarı çekmiş bir halde yatağa uzanmıştı.

“Senin hatan olan şey neydi, tatlım?”

Çekmecelere gidip dağcılık botlarıyla daha rahat olacak kalın çorapları alırken ona şöyle bir baktım.

“Şu küçük kıza yaptığım ameliyat. Hürler sendromu vardı... Omuriliği daralmıştı. Kamburdu.”

Sesi çok yavaştı. Uzun bir günün sonundaki yorgunluktan olduğunu düşünmüştüm. Eve daha geç gelmeye, daha çok çalışmaya başlamıştı. Listeme

göz attım: güneş kremi, güneş şapkası, aynı zamanda da yün şapkalar çünkü geceleri ormanda hava soğuyordu.

“Hürler sendromu tanıdık geliyor.” Bir an için ona döndüm. “Lizozomal depo hastalığı mı? Bir enzim eksikliğinden dolayı anormal metabolitler her yerde depolanmaya başlar. Omurga? Karaciğer?” Yıllar önceki sınavlarımdan hatırladıklarıma şaşırmıştım. Sanırım Ted o zaman ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Ameliyatı Martin’in yapmasına izin verdim. Bunu tecrübe etmek istedi. Ama işler ters gitti.”

Parmağımı listemde geldiğim yerde tuttum.

“Bu çok kötü.”

Yatağın üzerindeki iki yığına da birer polar eşofman üstü ekledim.

“Gördüğün gibi benim hatam. En azından onlar öyle düşünüyor.” Yüzünü diğer tarafa çevirdiği için suratındaki ifadeyi görememiştim. Sesi çok alçak çıkıyordu. “Benim nöbetim sırasında oldu.” Yatağın ucuna oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Dava açabilirler.”

“Bu çok korkunç, tatlım. Zavallı aile. Gerçi senin hatan değilmiş. Bak, göreceksin. îyi olacaksın. Suçlu olan kişinin sen olmadığını fark edecekler.” Yanma oturup kıyafetleri kucağıma koydum. Yüzünü göremediğim için elini tuttum.

“Ama suçlu benim. Hem ahlaki hem de yasal açıdan.” Bir süre sonra elini çekti ve ben de çanta hazırlama işimi bırakmak istemeyerek ayağa kalktım.

“Burada işim neredeyse bitti. Akşam yemeğine kadar bekleyebilir misin? O zaman konuşuruz. Endişelenmemeye çalış.”

Ama ben hâlâ kıyafetleri düzenliyorken Ted’in cep telefonu çaldı ve hastaneye geri dönmesi gerekti. Ben akşam yemeğini tek başıma yedim. Bu konuyu tekrar açacağını düşündüm ama bunun yerine konu sessizce kapanıp gitti.

Michael’a korkarak, “Ted’in vakasıydı, değil mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Kahretsin. Haklıymış o zaman.” *Kinciler*, demişti. *Tanrıyı oynayan doktorlar.*

“Ne demek istiyorsun?”

“Eskiden, ben sorgulamamız gereken insanların listesini yaparken Ted intikam ihtimalini de göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylemişti. Düşman kazanmanın çok kolay olduğunu söylemişti, tek bir hata yeterliydi.” Bunları söylerken zorlukla nefes alıyorum. “Ben, bizden bu kadar nefret eden birinin olduğunu sanmadığımı söylediğimi hatırlıyorum.”

Ted e telefon etmek için ayağa kalkıyorum ve Ted telefonu neredeyse anında cevaplıyor: “Listemi tamamladım ve şimdi oraya geliyorum. Fotoğrafı görmek istiyorum.”

“Tamam ”

“Eğer bu oysa, o zaman bu benim hatam.” Telefonu kapatmadan önce kelimeler ağzından hızla dökülüyor.

Michael’a dönüyorum. “Bu senin de aklına gelmişti.”

Kaşlarını çatıyor. Geçmişi düşündüğünü görebiliyorum.

“Uzun bir süre önce benden düşmanlarımın bir listesini yapmamı istemiştin,” diye devam ediyorum. “Tek aklıma gelen, Jade’in babası ve Anya’nın kocası olmuştu.”

Hatırlayarak başını sallıyor ve içimde alev alan pişmanlığı hissediyorum. Yoska o anda aklıma gelseydi ne olurdu?

Dişlerim birbirine vurmaya başlıyor, vücudum titriyor. Ted’in virüsünü kapmış olmalıyım. Michael elime bir bardak viski tutuşturuyor ve sonra benim için küveti sıcak suyla dolduruyor. Sıcak su titremeyi durduruyor, ardından Michael ın kolları beni sıkıca sarıyor. Beni öpüyor ve kendine doğru çekiyor ama kendimi sevişemeyecek kadar hasta ve stresli hissediyorum. Ben uykuya dalarken yanımda ama uyandığımda yalnızım. Alt katta Ted’in sesini duyabiliyorum. Kafam karışmış bir şekilde, uyumuş olabileceğime inanamayarak doğruluyorum ve sonra ayağa kalktığımda başım dönüyor. Beynim yanıyor. Ted aşağıdan bana doğru bir adım atıyor.

“Tanrım, berbat görünüyorsun, Jen.”

Michael bana sarılıyor ve beni bir sandalyeye doğru çekiyor. Şömine yine istikrarlı bir şekilde yanıyor, oda toplanmış. Ted durup önce bana bakıyor, sonra da Michael’a. Fark ettiğinde gözleri kararıyor, dudakları geriliyor ve bir şey söylememeye karar veriyor. Şimdi sırası değil.

“Nerede?” Ted aniden Michaela dönüyor.

Michael fotoğrafı benim masada bıraktığım yerden alıyor ve dikkatli bir şekilde ona veriyor.

“Kesinlikle onlardan biri,” diyor Ted. Bakmaya dayanamıyor-muş gibi fotoğrafı tam elinden bırakmak üzereyken ona tekrar bir göz atıyor. “Hastaneye en sık gelen oydu.”

Konuşmayı başaramadan ona bakıyorum. Başım zonklamaya ve gözümün önünden küçük, parlak çizgiler geçmeye başlıyor.

İşin aslı sürekli oradaydı.” Bana dönüyor ve sesi daha farklı çıkıyor, korkuyormuş gibi. “Senin muayenehanendeki herif de bu mu, bize bahsettiğin?”

Başımı sallıyorum. Sesim fısıltı halinde çıkıyor. “O kıza ne oldu? Ben hiç bilmiyorum.”

“Sana anlatmaya çalışmıştım.” Bana dik dik bakıyor. “Ama ilgilenmedin.”

Söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığını anlamak için ona bakıyorum. Bu bir tür özür mü yoksa gerçekten de öyle mi görünüyordum? Gerçekten de öyle biri miydim?

Ted, Michael’a bakıyor ve bakışları çok sert. “Birilerine telefon etmemiz gerekmiyor mu? Artık bildiğimize göre tam da şu anda bir şeyler yapıyor olmamız gerekmiyor mu?”

“Bazı şeylerden emin olmak için çok erken.” Michael’ın sesi kısık ve istikrarlı. “Şu anda bir ekip bu konu üzerinde çalışıyor, ailenin izini sürüyor. Yardım etmenin en iyi yolu bize tam olarak neler olduğunu anlatmak.”

Ted masada duran boş bardağıma bir yudum viski koyuyor ve hızlıca içiyor.

Ardından ateşin yanma oturuyor ve konuşurken ateşe bakıyor. Parmakları hâlâ sıkı sıkı fotoğrafı tutuyor.

“Bir buçuk yıl kadar önceydi. Küçük kızı ilk kez kliniğimde gördüm. Oda insanlarla doluydu - duvara dayanmış, masaya yaslanmış. Koca bir aile. Çingene ydiler. Bana öyle demişlerdi. Yoksa gezgin miydiler?” Kısa bir an için gülüyor. “Her neyse, küçük kızın şanslı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Şanslı mı?” Michael, Ted e hızlı bir bakış atıyor. Gri gözleri şaşkın. “Hasta olduğunu sanıyordum.”

“Özürlüydü, evet ama hepsi onun için gelmişti. Büyükbabalar, ebeveynler, amcalar, teyzeler..Duraksıyor. “Sakindi ve gülümseyerek birinin kucağında oturuyordu. Sevildiği çok belliydi.”

Tede dik dik baktım. Neden şu anda aile birlikteliğinden bahsediyordu? Kendini mi cezalandırıyordu yoksa beni mi? Michael, “Yoskanın bu ailedeki rolü neydi?” diye soruyor. Ted tekrar elindeki fotoğrafa bakıyor ve bir süre sessiz kalıyor. “Aile dinamiklerinden asla emin olamadım ama sanırım büyük ağabeylerden biriydi. Belki de amcasıydı.” Durup Michaelabakıyor. “O sessiz ve güçlü olandı. Anne konuşmaları yapıyordu ama grup o adama saygı gösteriyordu.”

iyi bir güç mü yoksa kötü mü? Muayenehanemdeki o dakikaları hatırlıyorum; masanın üzerindeki elleri, gülümsemeyi, muayeneyi yönlendirme şeklini.

“Onlara ameliyatla ilgili ne söyledin?” Michael not defterini çıkarıyor ve elleri kâğıdın üzerinde hızlı hızlı hareket etmeye başlıyor.

“Klinikte eğer onu o haliyle bırakacak olursak neler olacağının üzerinden geçtim. Felç kalabilirdi. Ameliyatın çare olabileceğini ama risklerinin de olduğunu söyledim,” diye açıklıyor Ted. “Bunu gerçekten anladılar mı?” diye soruyorum.

Ted başını sallıyor.

“Onay formunu imzaladıklarında bunun üzerinden tekrar geçmiş olmalısın, değil mi?” Onu sorguluyorum.

“Onay kısmını Martin yaptı.” Ted cevap verirken bana bakmıyor. “Pediatrideki ameliyat kayıt uzmanı.” Michaela bakıyor. “Pediatri ekibi vakayı bölüştü ve

Martin ilgilendi. Omurgada sıra dışı bir problem; böyle yazmayı planlamıştık.”

Eğer riskleri biliyorlarsa aile neden bu kadar kızmıştı? Onları kimse dinlemediği için mi? Eğer onları Ted dinlemiş olsaydı anlamamış oldukları şeylerin farkına varabilir ve onları düzgün bir şekilde uyarabilirdi. Ted konuşmaya devam ediyor.

“...ve sırtın eğiliş şeklinden dolayı ameliyat Martinin düşündüğünden daha uzun sürdü. Ameliyat sırasında kızın tansiyonu

talimin etmediğimiz şekilde düştü, bu yüzden de omurgada iskemik zedelenme meydana geldi.”

“Beni şıı anda kaybettin.” Michael yazmayı bırakıyor.

“Özür dilerim.” Ted kısa bir an için gülümsüyor. “Omurga dokusuna giden kan akışı kesilmiş oldu, bu yüzden omurganın o kısmı öldü. Bu da beyinden gelen mesajların ayaklara ulaşamadığı anlamına geliyordu veya tam tersi. Kız bir anda felç oldu.”

Kütüklerden biri oynuyor ve düşüyor. Odaya sessizlik hâkim. Hareketsiz durmak imkânsız. Ayağa kalkıyorum ama başım hâlâ zonkluyor ve dönüyor, bu yüzden tekrar oturmam gerekiyor. “Sonra ne oldu?” diye soruyor Michael.

“Ameliyatı duydum ama bir sonraki gün hastaneden erken çıkmam gerekti. Roma’ya bir konferansa gitmem gerekiyordu...” “Neden?” diye araya giriyorum. “Kalıp aileyle konuşman mümkün değil miydi? En kıdemli cerrah sen olmana rağmen ameliyatı neden senin yapmadığını açıklaman?..”

“Kıdemsiz olanların da komplike vakaları almalarına müsaade etmemiz gerekiyor,” diyor Ted sert bir şekilde. “Orası bir eğitim hastanesi.”

“Sonra ne oldu?” Michael sessiz bir şekilde dinliyor. Ted’e hızlı bir bakış atıyor.

“Bir hafta sonra geri döndüğümde grup çoğalmıştı,” diye cevap veriyor Ted. “Düşmanca davranıyorlardı. İnsanlar kızı korumak istermişçesine gece gündüz çevresini sarıyorlardı.”

Elbette öyle yapmışlardır. Başına başka bir şey gelmesini engellemeleri gerektiğini hissetmişlerdir.

“Onlarla konuşmaya çalıştım ama sanki yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibiydi.”

Tıp jargonu gerçekten de korkmuş insanları uzakta tutmaya yarayan yabancı bir dildi.

“Özür diledin mi?”

Ted oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor. “Elbette hayır. Bu, suçu kabul etmek olurdu.”

“Acılarını kabul etmek olurdu.”

Ama ben de eşit derecede hatalıydım. Eğer Yoska’yı gerçekten dinlemiş olsaydım neden orada olduğunu anlayabilirdim. Eğer kız kardeşini neden kucağında taşıması gerektiğini sorsaydım bana neler olduğunu anlatabilirdi ve ben de ona ameliyatlarda bazen tesadüfen -ihmal yüzünden değil- nasıl sorunlar çıkabileceğini anlatabilirdim. Böylece intikam almasına gerek kalmayabilirdi. Bana Ted’i kurtarmam için bir fırsat mı vermişti? Belki de Yoskanın benden tek istediği onu dinlememdi. Pişmanlık kâbusları gittikçe yaklaşarak tekrar çevremi sarmaya başlıyor.

Michael kafasını kaldırıp ikimize bakıyor, sonra ayağa kalkıyor. “Kahve?” Mutfağa gidiyor.

Ted ve ben birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Artık oda karanlık. Sadece alevlerin aydınlattığı, bana sert bir şekilde bakan gözlerini görebiliyorum.

Ben de ona sertçe bakıyorum. “Normal, insani bir davranış olmasının dışında özür dilemek insanlara seni affetmeleri için bir fırsat vermek anlamına gelir.”

“Sen hangi dünyada yaşıyorsun, Jenny?” Ağzından küçük, acı bir kahkaha çıkıyor. “Özür dilemek dava edilmene yol açar.” “Ama bunu zaten denediler, öyle değil mi?”

Michael kahve fincanlarıyla geri geliyor. Birini Ted e veriyor ve diğerini bana doğru uzatırken parmaklarıyla elime dokunuyor. Bu beni kendime getiriyor. Ted’i suçlamak bizi yavaşlatır. Naomi nin şöminenin ışığında parlayan fotoğraflarını görüyorum.

Bekle bizi, diyorum ona sessizce. *Seni bulmaya çalışıyoruz, az kaldı.* Kahvemi yudumluyorum ve dikkatimi bana cevap veren Ted e veriyorum.

“Evet, denediler,” diyor Ted derin bir şekilde iç çekerek. “Neyse ki sonunda bir şey çıkmadı. Kanıtlanabilecek bir ihmalkârlık yoktu, bu yüzden olay hiç mahkemeye kadar gitmedi.”

“Ameliyat ne zamandı?” diye soruyor Michael. Yine defterine yazmaya başlıyor ve hiç kafasını kaldırıp bakmıyor.

“Yazın,” diyor Ted kısa bir duraksamadan sonra. “Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü arabayla hastaneye giderken Naomi ye bundan bahsederdim. Staj yapıyordu. Bu vakayla çok ilgilenmişe benziyordu. Onunla konuşmak çok iyi geliyordu.” “Staj ne zamandı?” Michael sırayla ikimize de bakıyor. “Temmuz başında,” diye cevap veriyorum hemen.

Bundan eminim çünkü yaşadığım hayal kırıklığını hâlâ hatırlıyorum. Oğlanlar gezideydi, Naominin sınavları bitmişti ve kendini staja vermişti. Ben de Ted’le birlikte bir şeyler -diğer insanların yaptıkları küçük şeyler- yapma fırsatı bulabiliriz diye temmuzun gelmesini dört gözle beklemiştim. Film seyretmek veya dışarıda yemek yemek gibi. Ama o sıralarda Ted eve neredeyse her gün çok geç gelmeye başladı. *Çok iş var,* demişti. *İş arkadaşlarım tatilde.* Ben de bu fırsatı belgelerimi tamamlayarak, birkaç arkadaşımla buluşarak değerlendirmiştim ama olmasını umduğum şey bu değildi.

Michael, Ted’e, “Naominin stajına yatakhanede bulunmak da dâhil miydi?” diye soruyor.

“Genellikle laboratuvar işiydi ama Naomi yatakhaneyi seviyordu,” diye cevap veriyor Ted. “Hastalarla ve aileleriyle konuşuyordu.” “Demek ki küçük kız ve Yoska’yla aynı anda oradaydı.” Sonra Michael sessizce, neredeyse kendi kendine söyler gibi ekliyor: “Yoska

onun kim olduğunu fark etmiş olabilir ve ketamin alabilmek için onunla tanışıp ne iş yaptığını öğrenmiş olması gerekir. Kârlı intikam.” Naomi okuldaki çocuklardan daha farklı biriyle karşılaşmanın heyecanıyla onun çekiciliğinden ve gücünden etkilenmiştir. Yeni sırrı onu çok heyecanlandırmıştır. Gizemli yabancının onun gerçek yaşını fark etmemesi için her gün benim işe gittiği için yaptığını sandığım makyajı yapması... İlerleyen ilişkileri Naomi nin stajı bittikten sonra da devam etmiş olmalıydı. Yoska dikkatli bir şekilde onun

güvenini kazanırken ve Naomi hâlâ James'le beraberken Naomi üzerindeki etkisi gün geçtikçe artmış olmalı.

"O dönemde yatakhane hemşiresi kimdi?" Michael, Ted'e bakıyor.

"Beth," diyor Ted sessizce. Hiçbir şey görülmeyecek kadar karanlık olmasına rağmen bakışlarını benden kaçırıp pencereden dışarı bakıyor. "Beth Watson."

"Ah, evet, elbette. Beth Watson. On dokuz kasım gecesi dairesinde yangın çıkmıştı." Michael bir an için durup bana bakıyor. Naomi'yi en son o zaman gördüğümü biliyor, bu yüzden o tarihi duymak bir yaranın içinde dönen bıçak gibi. Daha sonra sesi ağır ağır devam ediyor: "Daha önce Jenny'ye hastanede çıkan huzursuzluktan bahsetmiştim. Yoskanın ailesindeki gezgin çocuklardan." Tekrar bana bakıyor ve sonra devam ediyor: "Biz hep Bayan Watson'ın dairesindeki yangının tesadüf olduğunu düşündük."

Michael'ın sandalyesinden kalkıp pencerenin önünde durmasını seyrediyorum. Arkasına, pencerenin camına şömine ateşinin parıltısı yansıyor. Dışarıdan bakılınca sıcak, mutlu bir grup, aile veya arkadaş gibi görünüyor olmalıyız.

"Ama artık Yoskanın Ted ile Bayan Watson arasındaki ilişkiyi çözmüş olabileceğini düşünüyorum."

Tek yapması gereken onları bir aradayken izlemekti. Naominin yaptığını düşündüğüm gibi. Yoska bunu hemen fark etmiştir. Naomi de ona zaten söylemiş olabilir.

"Gezginlerin Bayan Watson'ın dairesinde, onun Ted'i arayacağını düşünerek kasten yangın çıkarmış olmaları da mümkün bence," diyor Michael sessizce.

Ted o gece üzerine yanık kokusu sinmiş halde koridorda duruyordu. Ona doğru bir bakış atıyorum, suratı suçluluktan kapkara olmuş.

"Ted'in eve her zamankinden daha geç gideceğinden emin olmak, ona Naomiyle kaçmak için biraz daha zaman kazandırdığı için Yoska'nın işine gelmiş olmalıydı. Ted'in geç gelmesinin, tehlikenin farkına varmasını geciktirmesini ummuş olmalılar." Michael sırayla ikimize bakıyor. "O geceki asıl hedef Naomi ydi." Hedef. Bu kelimeyi kullanmasına ne gerek vardı? Aklıma kâğıttaki bir daireye küt küt çarpan kurşunları getiriyor. Daire bir kalbi temsil ediyor; Naominin atan kalbini.

“Bir şey daha var..Bir duraksama oluyor ve sonra Michael yavaşça, neredeyse isteksiz bir şekilde, “Ed’in Jenny nin çantasındaki uyuşturucu ilaçları takas ettiğini zaten biliyoruz,” diyor. “Anlaşılan o ki Ted’den intikam almanın bir parçası olarak Ed e o ilaçlar karşılığında ketamin vermeyi kendisine iş edinen de Yoska’ymış.” İkimiz de inanamayarak Michael’a bakıyoruz. Ed de mi? Ted ayağa kalkıyor. “Bu imkânsız. Ed’le tanışmış olamaz...” “Dün Ed’i görmeye gittim,” diye araya giriyor Michael hızlı hızlı konuşarak. “Umarım bir sakıncası yoktur ama kaybedecek vakit olmadığını düşündüm. Fotoğrafı yanıma aldım. Yoskanın ona ketamin veren kişi olduğunu onayladı. Onun çok cömert olduğunu düşünüyordu çünkü Ed’in Jenny’den çaldığı ilaçlar bittikten çok sonra bile Yoska ona ketamin vermeye devam etmiş. Ed’in takas

edecek bir şeyi kalmamış ama bu durum Yoskayı rahatsız etmişe benzemiyor.”

Ted’in odada ileri geri yürüyerek olanları hazmetmeye çalıştığını görüyorum. Sonra dönüp Michael’la yüz yüze geliyor.

“Ed’in kim olduğunu bilemez. Onu nasıl bulmuş olabilir? Nerede?”

“Naomi’nin ailesiyle ilgili anlattıklarından Ed’in izini sürmek Yoska için kolay olmuştur,” diyor Michael oldukça kesin bir dille. “İsmi yeterli olmuştur. Her satıcı potansiyel müşterileri nerede bulacağını bilir: okul kapıları, barlar, kulüpler. İletişim kurulduktan sonra Ed’in ilaçları alması için onu dikkatli bir şekilde manipüle edip karşılığında ona ketamin vermiştir. Ve vermeye de devam etmiştir.”

Kulüpteki bir adam. Ed’in sözlerini hatırladım.

Ted ellerini ceplerinde yumruk yapmış bir halde ileri geri yürümeye devam ediyor. “Ed neden bize bir şey söylemedi? Yoskayı ve Naomi’yi biliyor olmalı, yoksa Naomi ortadan kaybolduktan sonra bize neden bir şey söylemesin ki?”

“En basit sebep, bilmemesi olabilir.” Michael’ın sesi çok kendinden emin çıkıyor. “Ed’in o ilişkiden hiç haberi yoktu. Belli ki Naomi bunu tamamen sakladı. Yoska, Ed e onun kız kardeşiyle bir ilişkisi olduğunu söylemeyi aklına bile getirmemiştir. Bu amacına hiç uygun olmazdı.”

Amacı elbette ki kız kardeşinin intikamını almak için ailenin can damarına saldırmak, elinden geldiğince zarar vermekti.

Michael bize bu yeni bilgilerle soruşturmanın artık büyük bir hızla ilerleyeceğini söyleyip gidiyor. Ertesi gün erkenden işe gitmesi gerek. Kapıdan çıkarken dudaklarıyla yanağıma dokunuyor. Ted merdivenlerin ucunda bekliyor.

“Bu kadar şey söz konusuyken bunu nasıl yapabiliyorsun?”

Ne yapıyormuşum? ’ Onu iterek geçmeye çalışıyorum. “Yorgunum, Ted, uyumam gerek. Daha sonra konuşuruz.”

İstersen bir ilişki yaşa. Ben kimim ki bunu eleştireyim?” Ama sesi yükselmeye başlıyor. “O bir polis memuru. Bu tamamen ahlak dışı."

“Bunu şu anda nasıl düşünebiliyorsun?” Kıpkırmızı tenini, öfkeden parlayan gözlerini inceliyorum. “Michael’ın senin tahmininden daha fazla yardımı dokunmuştur...”

Ted küçümseyici bir şekilde homurdanıyor: “Elbette dokunmuştur. Böyle erkekler hassas durumda olan kadınları seçerler. Bunu muhtemelen daha önce de yapmıştır.”

Kıskanıyor. Cevap vermeden arkamı dönüyorum ve beni yürürken seyrettiğini hissederek yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ted bunun nasıl bir his olduğunu şimdi anlıyor ama herhangi bir tatmin olma duygusu hissedemeyecek kadar yorgun ve üzgünüm.

Uykum gelmiyor. Yoska bizi tuzağa düşürdü. Hem Ed’i hem de Naomiyi yakaladı. Beth, Ted’i aradığı gecenin Naominin kaybolduğu gece olduğunu biliyor mu? Suçluluk hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Eğer Ted o gece normalde olduğu gibi eve gelmiş olsaydı gecenin akışı daha farklı olabilirdi. Daha erken uyanmış olurdum ve polisi daha erken aramış olurduk.

Bir keresinde Beth’in fularını bulmuştum. Uyumaktan vazgeçerek eskiz defterimi almak için alt kata iniyorum. Bir fincan çay yapıyorum ve sessiz mutfakta masaya oturup bir sonraki boş sayfayı açıyorum. Sonra da şöminedeki alevler gibi ince ve kıvrımlı bir ipek şerit çiziyorum.

Bristol 2009 Yirmi gün sonra

Tanıdık olmayan uzun bir kırmızılık, torpido gözündeki eski CD’lere gevşek bir şekilde dolanmış. Torpidoyu, arabada midesi bulandığından Ed’in emmesi için

şeker aramak üzere açmıştım. Açık göze doğru eğilince fular karanlıkta parlıyor gibi görünmüştü: tehlikenin kırmızısı. Hafif bir lavanta kokusu yükselmişti.

“Şeker var mı?” diye sordu Ted.

Kapak metalik bir klik sesiyle kapandı. Sıcak, deri kokan arabasının içindeki her şey yumuşak bir şekilde, ucu ucuna kapanıyordu. İki gün önce korulukta gördüğüm kamyonetin kapıları yoktu.

“Yok.” Cevap verirken kafamı çevirip ona bakmadım. Biri Naomi’yi o kamyonetle kaçırmıştı. Ted’e ihtiyacım vardı. Onu birlikte bulma şansımız daha yüksekti. Geri kalan her şeyi aklımdan çıkarmıştım. Beth’le olanları artık geride bırakmıştık. Fuların bir önemi yoktu.

“Bir sonraki benzinlikte durabiliriz.” Ted dikiz aynasından arkasında oturan Ed e baktı. “Dayanabilir misin, Ed?”

Ed e bakmak için döndüm. Koltuğun arka tarafı ile pencerenin arasındaki boşluğa sıkışan yüzü griydi. Gözleri kapalıydı ve cevap vermedi. Uyuyormuş gibi yapıyordu, belki de gerçekten uyuyordu. Camı açtım. Ted klimayı tercih ediyordu ama Ed’in temiz havaya ihtiyacı vardı.

Arkama yaslanıp Ted’in direksiyondaki ellerini seyrettim. Tırnakları temizdi ve kökünden kesilmişti. Elinin üstündeki açık renkli tüyler bile düzgün bir şekilde taranmış gibiydi. Profilden görünen yüzü sakindi, hatta biraz sevinçliydi. Bu nasıl olabilirdi?

\üksek sesle bağırıp yüzümdeki ve kollarımdaki deriyi yırtıp parçalamamak için çok uğraştım.

Bir önceki gece eve geldiğimde koruluğu aklımdan çıkaramamıştım. Çok uğursuz bir yerdi. Şimdi zihnim karanlık koridorlardan inmeye başlamıştı. Naomi’nin arabadan çıkarıldığını, korku içindeki gözlerini, beni ve Ted’i çağıran sesini bastırmak için ağzını kapatan elleri görüyordum. Sıçrayan alevler onu korkutuyordu. Ellerim titremeye başladı. Onları kalçalarımın altına soktum.

Ted’in yüzündeki sükûnet, kendime rağmen beni sakinleştirdi. O gerçeklerle ilgileniyordu, akla yatkın olan şeyleri seviyordu. Detaylarda *iyiydi.* Michael beni bıraktıktan sonra yaptıkları beni sevindirmişti. Sırılsıklam olan yağmurluğumu çıkarmış, çamurlu botlarımı yıkamış, köpeği doyurmuştu. Bana Ed uyurken

ertesi gün için iş arkadaşlarından birinin tavsiye ettiği Croydon'daki bir rehabilitasyon merkezinden randevu aldığını söylemişti. O gün için izin almıştı.

"Buna hemen bir son vermeliyiz, Jenny. Derhâl yardıma ihtiyacı var. Ne kadar erken, o kadar iyi. Evde olmak ona hiç iyi gelmiyor, bunu görüyorsun."

Elbette Ed'in yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu iş birliği için ona yalvaran bendim ama her şey çok hızlı bir şekilde organize edilmişti. Buna alışmak için neredeyse hiç vaktim olmamıştı.

"Okul konusunda ne yapmamızı istersin?" diye sordu Ted, gözleri yoldaydı.

Tekrar arka koltuğa döndüm. Ed yolu seyrediyor, elektrik direkleri yanımızdan geçerken gözleri ritmik bir şekilde kapanıyordu. Cevap vermedi ama yanaklarına hafif bir pembelik gelmişti, daha iyi görünüyordu.

Ed e bakarak, "En iyisi okulu dert etmeyelim," dedim. "Bir yolunu buluruz. Önemli değil."

Gözleri önce bana, sonra uzaklara çevrildi. Bana inanmıyordu ama bu doğruydu. Bir çocuğumuzu kaybetmiştik, Ed'i korumalıydık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Londra'nın ileri karakolları mevkileri görünmeye başladı. Köprüler, bir elektrik santrali, bir bisküvi fabrikası. Ted bir benzinlikte durup sandviç aldı ve ben Ed'in ateşini ölçtüm. Ateşi biraz yükselmişti. Kolunun kıvrımını saran bandajın ortasında ıslak, sarı bir leke vardı. Ona öğlen antibiyotiklerinin yanı sıra biraz daha parasetamol verdim. Ted arabaya benzin doldururken küçük bir gezintiye çıkmış, normal bir aile gibi göründüğümüzü düşündüm. Belki de oğlumuzu üniversiteye götürüyorduk. Hiç kimse bu sakin görünümlü, sarı saçlı, mavi gözlü, orta yaşlı, zinde ve yakışıklı adamın son iki hafta içinde kızını kaybettiğini veya ön koltuktaki zayıf, siyah saçlı kadının akıl sağlığına iki eliyle birden sarıldığını tahmin edemezdi. Eğer arabanın arkasındaki Ed'i görmüşlerse onun da diğer gençlerden hiçbir farkının olmadığını düşünmüşlerdir.

*

Merkez, Croydon'ın sessiz arka sokaklarından birinde yeşil bir alanın iç tarafında bulunan, geniş pencereleri ve Gotik bir ön kapısı olan eski, Victoria Dönemine ait bir binaydı.

Ted arabayı ana binanın ön tarafındaki çakıl taşlarının üstüne park etti. Kapıyı çıplak ayaklı, tatlı bir gülümsemesi olan bir çocuk açtı. Göğsümdeki sıkı düğüm bir parça da olsa gevşedi.

“Herkese selam.” Sesinde samimi, nazik, İrlanda’ya özgü yumuşak bir iniş çıkış vardı.

Teşekkürler, Jake. Gerisini ben hallederim.” Jake’in arkasında açık renkli gözleri olan, ufak tefek, orta yaşlı bir adam göründü ve kapıyı biraz daha araladı. Gri saçlarını uzun bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve üzerinde çilli pazılarında gerilen bir tişört vardı. Jake denen çocuk Ede gülümsedi ve omuzlarının üstünden arkaya bakarak ve yavaşça yürüyerek uzaklaştı.

“İçeri girin. Sen Ed olmalısın. Ben Finac.”

Ed’ıı peşinden hole girdik ve kararsız, dağınık ve üşümüş bir şekilde dikildik. Ed sürekli esniyordu. Finac bizi hızlı ve kibirli bir şekilde süzdü. *Ebeveynler*, diyordu gözleri, *sorun.*

Gülümsemeden bizimle tokalaştı. “Beni takip edin.”

Bizi üzerlerine ağır bir sigara kokusu sinmiş olan eski püskü mobilyaların bulunduğu küçük bir odaya götürdü. Üzerlerinde yağ lekeli yıpranmış yamalar olan koltuklar gruplar halinde titizlikle dizilmişti. Dışarıda bir çimenliğin çevresini saran büyük, yapraksız ağaçlar vardı.

“Burada bekleyin. Bayan Chibandayı getireyim.”

Birkaç dakika sonra üzerinde parlak renkli, yumuşak, dökümlü kıyafetler olan bir kadın içeri girdi. Esmer teni yüzündeki kemikleri pürüzsüz bir şekilde sarıyordu. Bizimle tokalaşırken gülümsedi. Hafifçe gül kokuyordu. Onunla ilgili her şey kendimi daha iyi hissetmeme yardım etti.

“Ben Gertrude Chibanda, müdire. İş bende bitiyor.” Gülümseyerek Öne doğru eğildi. Dişleri mükemmeldi. “Ed’in olması gereken yerin burası olduğuna karar verirseniz Finac, Ed’in çalışma arkadaşı olacak.”

Finac bize kısa bir an için baktı ve başını salladı.

“Eğer sizin için bir sorun yoksa Finac size çevreyi gösterirken ben Ed’le yalnız

görüşmek istiyorum ve sonra Ed -eğer gelmeye karar verirse- kalacağı yere bakarken biz konuşuruz...”

Finac’ın peşinden dar koridorlardan geçtik ve sessiz odalara girdik. Kasvetli bir kantin ve duvarlarında yırtılmış Jimi Hendrix posterleri, duvara yaslanmış yeni bir davul seti ve gitarlar olan bir müzik odası vardı. Yatak odalarına girmemiz yasaktı.

Geri döndüğümüzde Ed büyük bir fincan kahveyi bitirmek üzereydi. Hemen Finac’la beraber ortadan kayboldu. Gertrude yüzünde açıkça belli olan bir acıyla bana baktı.

“Ailenize olanlar için çok üzgünüm. Ben de birkaç sene önce hastalıktan bir oğlumu kaybettim.” Kısa bir sessizlik oldu. “Çok üzgünüm,” dedi tekrar sadece.

Ona baktım. “Oğlunuz için üzüldüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum ama Naomi ölmedi. O sadece... sadece...” Devam edemedim. Gertrude’un üzgün ve Ted’in endişeli yüzünün farkında olarak başımı pencereye çevirdim. Yaşlar gözlerimden aşağıya akmaya başladığında yeşillik bulanmaya ve yüzmeye başladı. Hâlâ yanımda durmakta olan Gertrude bana katlanmış, ince, keten bir mendil uzattı. Mendil de gül kokuyordu.

İki saat sonra bütün ayarlamalar yapılmıştı. Finac bize iyileşmekte olan bağımlılar için düzenlenmiş on iki aşamalı programdan ve nasıl yürütüldüğünden bahsetmişti. Ed deneme amaçlı birkaç gün kalmaya karar vermişti. Orada bulunan hemşireyle Ed’in sargısı hakkında konuştum. Doktor o öğleden sonra gelecekti. Ed’e o zaman daha fazla antibiyotik verilebilirdi.

Birkaç gün içinde eşyalarını getirebilirdik, o arada da ben okulla konuşurdum. Biz ayrılmadan önce Ed sessizdi. Bize bakmıyordu ve onu yatağında oturmuş, boşluğa bakarken bıraktık.

“Ben beğendim,” dedi Ted eve dönerken. “Kadını sevdim ama Finac’ı sevmedim. Her şeyi ebeveynlerin suçuymuş gibi göstermeye çalışan insanlara da ne oluyor? Sanki biz düşmanmışız gibi...”

“Çünkü bu bizim suçumuz.” Neredeyse konuşamayacak kadar yorgundum. “Düşman biziz. Yeterince dikkatli bir şekilde bakmadık, çok meşguldük.”

Ted kolunu koltukların arasındaki boşluktan beceriksizce uzatıp omuzuma attı.

“Onu daha fazla sevemezdik. Ona her şeyi verdik.”

Kafamı sağa sola salladım.

“Her zaman yanında olamazdık,” dedi. “Çocukların büyümesi gerek. Bizden ayrı olarak.”

“Naomi gibi mi?”

“Ben senin tarafındayım, Jen.” Ted camdan dışarı baktı. “Burada, yanındayım.”

Yanımda mı? Ne kadar zamandır yanımdaydı? Önümdeki torpido gözünde Beth’in sarılı halde duran fuları vardı. Beth en son ne zaman bu arabaya binmişti? Ve benim nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yokken Ted nasıl oluyor da yanımda oluyordu?

Dorset 2011 On üç ay sonra

Erken uyanıyorum. Havadaki o ilk karanlık tabaka ortadan kalkarak bahçeyi gri gökyüzünün altındaki bir resim kadar durağan ve dümdüz bırakmış. Rüyamda güneş ve gölge onun yukarıya bakan yüzünde oyunlar oynarken Naomi de oradaydı, dalların gölgelediği ağacın altında. Üzerine giydiği okul üniforması ona dar gelmişti. Ben aynı pencerenin altında durmuş, ona seslenmeye çalışıyordum ama sesim fısıltı gibi çıkıyordu. Ayaklarımı kaldıramıyordum ve güç harcamaktan ter içinde kalmış bir şekilde onları yerden sertçe çekmeye çalışırken uyanıyorum.

Dakikalar geçiyor. Boş bahçenin can yakıcı şaşkınlığı yerini kalbimin altında bir yerlere oturmuş, taşınması gereken bir yük gibi kemiklerime gittikçe yerleşen tanıdık bir acıya bırakıyor. Pencere pervazı ellerimin altıda serin. Rüya ulaşamayacağım yerlere doğru süzülüyor.

Kafam dolu. Dün düzgün bir şekilde sıraya dizilmiş olan gerçekler tekrar dönmeye başlıyor. Ketamin satıcısı Yoska, ağabey Yoska, hasta Yoska... Dün onun adının bizi Naomi’ye götüreceğinden emindim ama o kadar kesin gibi gözüken ipuçları birbiriyle zayıf bağlantıları olan şüphelere dönüştü ve birbirlerinin etrafında

kıvrılıp sonra tekrar çözülen yılanlar gibi kayarak uzaklaşıyorlar. Hiç kanıt yok. Yoska bulunsa bile Naomi’nin günlüğündeki Y dışında onu Naomi’yle kesin

olarak ilişkilendirecek hiçbir şey yok. Michael'ın uyuşturucu satıcıları listesinde adı var, kız kardeşiyle koğuştaydı, yangını ailesinden birileri çıkardı, Ed e uyuşturucuları o sattı ve beni muayenehanemde görmeye geldi. İyi bir savunma avukatı bunun bir tesadüften başka bir şey olmadığını söyleyebilir.

"Daha fazlası lazım," diye fısıldıyorum kendi kendime. Dışarıda dallar sabah havasını canlandırıyor ve ışık daha parlak hale geldikçe altlarındaki alan gölgelerden arınıyor. "Daha iyi bir şeyler olmalı."

Alt katta bir fincan çay içiyorum. Ellerim titriyor ve boğazım ağrıyor ama baş ağrım geçti ve kendimi eskisinden daha iyi hissediyorum. Mutfak toplanmış. Ted'in mutfak bezini katlayışını tanıyorum: sıkıca, kat kat. Lavabo ve bulaşıklık klinik açıdan temiz. Ted'in bu yönünü unutmuşum, elleri bile kusursuz bir şekilde temiz. Onu ameliyattan önce ellerini ovalarken gözümde canlandırıyorum. Maske çizgisinin üstünden gözüken gözleri dikkatli ama mesafeli, onu bekleyen ameliyata odaklanmış. Onu çevreleyen el yıkama odası bir morg kadar soğuk ve parlak.

Muayenehanem, ketamin, hasta koğuşu, yangın... Bu liste kafamın içinde kâğıt bir şerit gibi dönerek Ted'in görüntüsünü uzaklaştırıyor. Yoska bu dünyalar arasındaki bağlantı ama ihtiyacımız olan kanıt nerede?

Michaerın cep telefonunun şarjı bitmiş ve arama sesli mesaja düşüyor. Sonra işyerini arıyorum ve telefonu bir kadın açıyor. Beklerken kadının benim aradığımı söyleyen sesini duyuyorum. Kadının sesinde biraz da olsa eğleniyormuş gibi bir tını mı var? *Yine bir kadın*, dermiş gibi. *Sen ve kadınların...* Sonra Michael telefona geliyor. Cevap vermeden önce beni dikkatli bir şekilde dinliyor.

"Bu kadarı yeterli, Jenny. Onu aramamız ve sorgulamamız için bu kadarı yeterli. Aileyi aramaya başladık." Sesi tarafsız. İş-

yerinde insanlar içeri girip çıkıyor olmalı ve belki de o sekreter onun yakınında, metal bir dolaptaki dosyalan gözden geçiriyordur.

"Ama anlamıyorsun. O çok zeki. Gerçekten zeki." Küçük kız hastanedeyken Yoska'nın ailesi ona akıl danışıyordu. Ted ne yapılacağını bilen kişinin o olduğunu söylemişti. Onu yakalamaya çalışan polislere veya onu mahkûm etmeye çalışan avukatlara tam olarak ne söyleyeceğini biliyordur.

“Onu bulduğumuzda gerisini biz devralacağız.” Michad’m sesi kendinden emin ama beni dinlemediğini hissedebiliyorum, bir gün önceki uzun yolculuktan sonra yorgun olmalı. Muhtemelen sekreterine ona kahve getirmesini işaret ediyordur.

“Adının yanında asterisk vardı,” diyorum yavaşça. Mutfaktaki ışık azaldı, bulutlar denizden içeriye doğru geliyor olmalı.

Telefonda nefes almak için duraksıyor. Parmaklarının tuşlara vuruşunu ve liste geldiğinde bilgisayardan çıkan sinyal sesini duyabiliyorum.

“Çünkü yıllar Önce bir araba çalmış,” diyor Michael. Dinlerken pencereden dışarı bakıyorum. Penceredeki yağmur damlalarının arasından görünen North Hill’in yeşil lekeleri bana ıslak koruluğu, Severn Nehrinin yanındaki kayın ağaçlarını ve ağaç dallarının altına bırakılmış yanık kamyoneti hatırlatıyor. Kafamın içinde bir plan oluşmaya başlıyor.

“O zamanlardan hangi kayıtlar saklanmıştır?” diye soruyorum.

“Bizde DNA’sı vardır.” Konuşurken bir şeylere baktığını seziyorum, belki telefonu çenesinin altına sıkıştırmış, kâğıt imzalıyordun

“O halde eğer onu Naomi’yle ilişkilendiren yeni bir DNA bulabilirsek ve bu sizin elinizdekilerle tutarsa Naomi’yi kaçıran kişinin intikam peşindeki uyuşturucu sancısı Yoska olduğundan emin olacağız.”

UT »

Jenny...

Ve sonra yakalandığında ondan alacağınız DNA’yla eşleşen en son alınmış DNA, onun suçlu olduğunu kesinlikle kanıtlayacak.” Nefes almak için duraksıyorum, kalbim hızlı hızlı çarpıyor ve telefonu tutan elim terden sırılsıklam.

“Jenny, en son alınmış DNA diye bir şey yok. Suçluların DNA’larını genellikle sadece vücutlarının içinden elde edebiliyoruz...” Duruyor, yutkunduğunu duyabiliyorum. Sanki sözlerini geri almak istermiş gibi ama artık çok geç. “Özür dilerim, bu çok aptalcaydı.”

Bir duraksama oluyor ve onu kahve içerken gözümde canlandırıyorum.

Pencerenin dışında yağmurun şiddeti artıyor. Damlaların sazdan çatıya vuruşunu duyabiliyorum. Söylediklerini duyma, yok et.

“Kamyonetin bırakıldığı yere geri gidiyorum.” Konuşurken bütün dikkatimi kâğıda vererek karalamaya başlıyorum. El feneri. Kürek. Bot. Tasma kayışı.

“Polis her yeri araştırdı, milim milim.” Sesine bir bıkkınlık geliyor. Bunu telefondan bu kadar net bir şekilde duyabiliyor olmam ne garip... Daha önce hiç fark etmemiştim.

“Bazı şeyler yüzeye çıkabilir, öyle değil mi?” Konuşurken koşturuyorum, bu yüzden nefes nefeseyim. “Koruluklar değişir.”

Evin içi sıcak. Ted çıkmadan önce şömineyi doldurmuş. Çıkmadan önce kaldırılacak bir şeyler var mı diye etrafa bakıyorum ama her yer derli toplu. Her zaman derli toplu.

Kulübede bir kürek var, gerçi Mary nin mezarı kazmasına yardım ettiğim zamanki küreği gibi parlamıyor. Metale yapışmış çamur parçalan var, onları bahçe musluğunda yıkıyorum. Mary nin kuşları çamurlu çukurda debelenmişler. Kuşların tüyleri Naomi nin en sevdiği renklerde ama ben mezar aramıyorum. Ben Yoska’nın dokunmuş olabileceği bir şey arıyorum.

Gloucestershire’daki koruluğa geri gitmem üç saat sürüyor. Otobanda sicim gibi yağan yağmurda trafik ağır ağır akıyor. Yanımdan ön cama kirli su sıçratarak geçen kamyonların yüzünden araba sarsılıyor. Bertie uyuyor, kıvrılmış bedeni yanımdaki koltukta. Araba sürerken bir elim onun sıcak sırtında.

O yerin nerede olduğunu hatırlıyorum, pazar kurulan kasaba Thornbury ile küçük Oldbury-on-Severn köyü arasında. Yeri kolayca buluyorum, bir anda tanıyorum. Hiç farkına varmadan yoldaki virajla beraber çitin ve hendeğin yanındaki çukuru zihnime kaydetmiş olmalıyım. Arabayı Michael’ın yaptığı gibi hendeğin yanına bırakıyorum. Yanımda Bertie yle beraber tarlanın yanından yavaşça tepeye doğru yürüyorum. Islak rüzgâr suratıma vuruyor. Tarla yukarıya doğru eğimlenmeye başladığında bir anda dönüp koşarak geri dönmek istiyorum. Rüzgâr arkamda olacak ve beni itecek. Bertie yi tekrar arabaya koyup gitmek istiyorum. Öğle vakti. Thornbury’de küçük bir kafe bulur, önümde bir sandviçle oturup sıradan, yoğun bir gün geçiren insanları seyreder ve benim hayatım da onlarınkinden farksızmış gibi davranırım. Önümüzde duran küçük koruluğa girip kızımı bir sene önce kaçıran adamı bulmaya yardım edecek bir şeyler aramama

gerek yokmuş gibi...

Ayaklarım çamurda ara sıra kayarak ağaçlara doğru yürümeye devam ediyor. Bir sene geçti ama kırlar farkında değil. Ağaçlık aynı. Artık şeritle çevrili olmayan ağaçlar tamamen aynı görünüyor. Dalların altındaki karanlığa girerken tereddüt ediyorum ama kamyonetin altında durduğu ağacın gövdesi kararmış olduğu için kamyonetin bulunduğu yeri birkaç dakika içinde buluyorum. Bertie burnunu yere sürterek ağaç köklerinin çevresinde dolanıyor. Her şeye rağmen bir değişiklik var; iki ağaç devrilmiş, biri yanmış ağaca dayalı bir şekilde duruyor ve topraktan çıkmış köklerine yapışan çamur yeni gibi görünüyor. Kış fırtınalarında devrilmiş olmalı. Taze toprak kokusu yüzünden heyecanlanan Bertie yeri eşeleyip kazmaya başlıyor.

Ben de kamyonetin bulunduğunu düşündüğüm yerin yanını kazıyorum. Kürekle yaprakları taşıyıp ayaklarımla ve ellerimle kenara itiyorum, sonra tekrar kazıyorum. Toprakta zar zor bir çukur açıyorum. Bir benzin bidonu, sırılsıklam olmuş bir eldiven arıyorum. Küreği toprağa arka arkaya saplıyorum. Bir süre sonra nefes almak için duruyorum. Yağmur saçlarımı gözlerime yapıştırıyor. Saçlarımı yüzümden çekince eldivenlerimdeki toprak gözlerime girip yanmalarına neden oluyor.

Küreğim köklere çarpıyor. Çamuru, taşları ve kırılmış porselen parçalarını kazıyoruz. Hiçbir şey yok. Bertie sızlanıyor, onu duymazlıktan geliyorum. Bu çemberi bitirdiğimde onu genişleteceğim. Sonra onun çevresine bir tane daha, sonra bir tane daha... Bertie havlamaya başlıyor. Doğrulup yanına gidiyorum. Acaba bir şey mi buldu? Herhangi bir şey?.. Deli gibi eşeleyen patilerin altında küçük, beyaz şeyler görüyorum. Rüzgâr bana doğru esince dizlerimin üstüne düşüyorum. Bertie o şeylerden birini aldı. Ağzında kavisli, beyaz, çıkıntılı bir kemik var. Benim almama izin veriyor. Bu bir koyunun, belki de bir kuzunun veya geyiğin minik kaburgası. Bertie tekrar eşelemeye başlıyor ve bir kafatası buluyor. Üzerinde otobur bir hayvanın azı dişleri duran uzun, oval bir şekil.

Koruluklar değişir. Bir şeyler yukarı çıkar.

Topuklarımın üzerine oturuyorum. Michael haklıydı. Burada hiçbir şey yok. İpuçları başka yerlerde olmalı. Yanlış yere bakıyorum. Yeterince akıllı davranmıyorum. Küçük kemiği tekrar çamurun içine bırakıyorum. Naomi beni şu anda görecek olsaydı gülerdi, hatta daha da kötüsü acırdı. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Bristol 2009 Yirmi gün sonra

Ted ve benim konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Ed gitmişti. Theo okuldaki stüdyoda saatler geçiriyor ve eve gergin, sessiz bir halde dönüyordu. Beni izliyordu ve ben bir şeyler söylemek istediğini ama söyleyemediğini biliyordum. Onu zorlamayı denemedim, ben de hiçbir şey söyleyemiyordum. Sessizliğe boğulmuştum. Konuşacak gücüm yoktu.

Muayenehanede her şey daha kolaydı. Her şey yolundaymış gibi yapabiliyordum. Saçlarımı yıkadım ve normal görünebilmek için kıyafetlerimi ütüledim. Hastalarımı muayene ettim ve sorunları çözdüm. Artık işe sadece yarım gün gidiyordum. İşe yarıyordu. Gülümsemiyordum, aslında hiç kimseye gülümseyemiyordum ama işimi yapıyordum. Tansiyon ölçüyor, karın muayenesi yapıyor, kızarıklıklara bakıyor, izliyor, dinliyor, formları doldurup reçete yazıyordum. Naomi muayenehaneme pek fazla gelmemişti, bu yüzden bazen odamda birkaç dakikalığına hiçbir şey olmamış gibi hissedebiliyordum. Bunu yapmaya uzun süre devam edebileceğimi düşünüyordum ama yanılmışım.

O öğleden sonraki listemde Jade yoktu, bu yüzden Bayan Price iki hasta arasındaki boşlukta içeri girmelerine izin vermesi için Joyu ikna etmiş olmalıydı. Jade önünde küçük bir buket çiçekle utangaç bir şekilde kapıdan içeri girdi. Annesi onu arkasından ittiği için tökezledi. Zayıftı ama morlukları geçmişti ve başında gözlerine kadar indirdiği pembe bir kasket vardı, böylece kimse saçı olmadığını görmüyordu. Hastaneye kabul edileli sadece beş hafta olmuştu.

Yarım yamalak bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Merhaba, Jade.”

Bayan Price oturdu ve Jade o büyük bedene iyice yaklaşarak kendisini annesinin dizlerinin arasına sıkıştırmayı başardı. Bayan Price kaşlarını çattı. “Bir uğrayalım dedik.”

Boğazım düğüm düğüm olmuş halde ona baktım.

“Şey, nasıl bir şey olduğunu biliyorum.” Dudaklarını büzdü. “Yani kendi çocuğunuz olduğunda demek istiyorum.”

Konuşmayı bıraktı ve gözlerini dikip bana baktı. Artık diğer taraftaydım, yanlış tarafta. Kurban bendim. Bana söylenecek şeyi bulmak çok zordu.

Ayağa kalktı ve Jade’in elini tuttu. “Demek istediğim... Haydi bakalım, Jade.”

Jade çiçekleri bana doğru Uzattı, hızlıca güldü ve yüzünü annesinin kürk paltosuna gömdü.

Onlar çıktıktan sonra kapıyı arkalarından kapattım, kapının arkasında bir an için durdum, sonra aşağıya kaydım ve hantal bir şekilde yere diz çöktüm. Çiçekler selofandan çıkıp yanıma döküldü. Başım dizlerimin üzerine düştü. Rengi solmuş yer döşemesinden kurumuş çamaşır suyu kokusunu alabiliyor ve döşemelerin içindeki küçük çatlakları görebiliyordum. Sonra yüzüm buruştu ve göğsümden derin sesler gelmeye başladı, acı içindeki bir hayvanın çıkaracağı sesler gibi. Bir süre sonra ayağa kalktım ve kimse duymasın diye muslukları açtım. Muayene masasındaki mavi kâğıdı çıkarıp yüzüme bastırdım. Bu kadar kısa süre içinde işe geri dönebileceğimi düşündüğüm için delirmiş olmalıydım. İdare edemiyordum. Hiçbir şeyi idare edemiyordum. Eve dönüp yatağa kıvrılmak ve karanlıkta yatmak istiyordum. Nefes almayı bırakmak istiyordum.

Masama oturdum ve sarsıla sarsıla nefes aldım. Resepsiyona telefon etmeyi başardım ve acil bir iş için çağrıldığımı söylemesini istediğimde Jo beni dinledi. Bir arka kapı vardı, bekleyen hastalar benim oradan aceleyle çıktığımı düşüneceklerdi.

Odamda oturmaya devam ettim. Jo bana sessizce bir fincan çay getirdi ve kısa bir an için bana sarıldı. Frank'e söylemişti ve Frank benim listemde yer alan bekleyemeyecek durumdaki hastaları muayene etmeye başlamıştı. Sonra Jo beni kendi halime bıraktı.

Oda kardı, dünya küçüldü ve masadaki ellerimden ibaret hale geldi. Naomi mutfaktan çıkıp gideli yirmi gün olmuştu. Her günü, her günün her anını onun acı içindeki paramparça olmuş, kanlı görüntülerini, yolun kenarında veya bir yerlerde fazla derin olmayan bir mezardaki plastik bir torbanın içinde yatan cansız bedenini zihnimden uzaklaştırarak geçirmiştim. Bu görüntüleri engellemek için iç açıcı ve mutlu bir şeyler hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapadım. İlk geceki performansını kutlamak için yapılan parti... O gece mutfağımızda o kadar çok neşeli ses vardı ki bir anda sanki bir fotoğrafına bakıyormuşçasma canlı bir şekilde Naomiyi gördüm. Çoraplı ayaklarından birini Bertie'nin sırtına koymuş, ocağın yanında dikilen Naomi birkaç dakikadır tek başına duruyordu. Ona doğru yürümüş ama sonra durmuştum. Bir yere o kadar dikkatli bir şekilde bakıyordu ki neye baktığını anlamak için bakışlarını takip ettim ama pencereden görünen tek şey karanlık geceydi. Ona tekrar baktığımda dudaklarının kıvrılmış olduğunu gördüm ama bu gülümseme başka biri için

değildi. İçe dönük, gizli bir gülümsemeydi. Oldukça farklı görünüyordu. *Batı Yakası Hikayesinde* Tonynin ölüm sahnesi için giydiği siyah elbiseden dolayı olabilirdi ama bir an için sebebini anlayamayacağım bir şekilde biraz daha yaşlanmış, biraz daha sertleşmişti. Gürültülü odaya bir sessizlik hâkim oldu. Theo birkaç saniye sonra yanına gidip ona bir şeyler söyleyince Naomi güldü ve tekrar eski haline döndü.

Birisi omuzuma dokundu, döndüm ve o küçük sahne aklımdan çıktı. Şu ana kadar. Burada, kendi muayenehanemde o gülüşün bana bir şeyler söylemiş olduğunu hatırladım. Bu bir ipucuıydu.

Muayenehaneden ayrıldığımda hava karanlık ve soğuktu ama Naominin odası sıcaktı. Isıtıcıyı açık bırakıp çoğu akşam orada oturuyordum. Bazen tenindeki veya saçındaki moleküllerden bazılarının hâlâ orada olduğunu ve eğer öyleyse yüzüme veya ellerime değiyor olabileceklerini düşünürdüm. Eğer hiç kıpırdamadan durabilirsem onları hissedebileceğimi hayal ederdim.

O gece beni sıkıca saran umut duygusundan zar zor nefes alabiliyordum. Evden ayrılışını planlamış olmasını istiyordum. Kendi kendine gülümsediği şeyin bu olmasını istiyordum. Bunun bizi inciteceğini bilip bilmemesi veya incitmek istemesi umurumda değildi. Eğer güvende olduğu anlamına geliyorsa bunun bir önemi yoktu.

Odası polis ve Michael tarafından aranmıştı. Ben tekrar arayacaktım. Eğer bir plan yapmışsa bir ipucu bırakmış olabilirdi. Okul etekleriyle beraber kalın paltosu da dolaptaydı. Paltonun ceplerine baktım. Hiçbir şey yoktu. Bütün ayakkabıları düzgün bir şekilde sıralanmıştı: yeşil dans ayakkabıları, Converse'leri, parmak arası terlikleri. Elimi dans ayakkabılarından birinin içine soktum ve ayakkabının deri tabanında, eskiden ayak parmaklarının bulunduğu yerdeki küçük, yumuşak çukurlara dokundum. Şifon-yerinin çekmecelerini açtım ve ellerimi karmakarışık kazakların altına soktum. Hiçbir şey yoktu. Şömine rafındaki süslerin yerleri değişmişti; uzmanların araştırmacı elleri fotoğrafların arkalarına bakmak için onları çerçevelerinden çıkarmış ve biraz yamuk yumuk bir şekilde tekrar yerleştirmişlerdi. Geri kalan her şey yerli yerindeydi; porselen at, sonbahar yaprakları, mücevher kutusu.

Evin alt katında ön kapının açıldığını duydum ve Ted'in ayak sesleri yavaşça koridordan geçti.

Yatağa oturdum ve mücevher kutusunun beyaz kapağını açtığımda pembe tülden bir eteği olan, küçük, plastik bir balerin belli belirsiz çıkan bozuk bir müzik sesiyle parmak ucunda dönmeye başladı. Gözlerimi kapadım. On altıncı doğum gününde bu mücevher kutusunun paketini açtığında içinde kıvrılmış halde duran mercan kolyeyi bulmuştu. Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kolye orada değildi. Kutunun içini aradım. Neredeydi? Mercanlarını hep mücevher kutusunun içinde saklardı. Kutudan çıkarılmıştı, kısa süre önce çıkarılmış olmalıydılar. Eski, yumuşak, saten zeminde sert bir iz kalmıştı. Şömine rafının üstüne, yerlere, kilimin altına baktım. Sonra aşağıya koştum.

“Biliyordu. Bunu planlamıştı.”

Ted sandalyeye oturmuş, elinde bir bardakla önüne bakıyordu. Kafasını çevirip boş gözlerle bana baktı.

“Neyi planlamıştı?”

“Kolyesi yok, annemin ona verdiği mercanlar. Yerinde yok. Yanında götürmüş olmalı .” Nefes almak için durdum.

“Bunu nereden biliyorsun?” Ted’in sesi alçak ve duygusuzdu. “Onları yıllar önce kaybetmiş olabilir.”

“Kutudan kısa bir süre önce çıkarılmışlar, izi hâlâ görünüyor.” “Kısa bir süre önce kaybetmiştir o zaman.”

“Hayır. Onları asla kaybetmez. Mercanları çok seviyordu. Bu, işin planlı olduğunu gösterir. Mercan kolyeyi yanına almıştır. Gideceğini biliyordu. Kendi kendine gülümsemesinin sebebi buydu.” “Kendi kendine gülümsemek mi?”

“Evet. Partide.”

“Hangi parti?”

Soruyu duymazlıktan geldim. Beynim dönüyordu. Onu son gördüğüm anı hatırlamaya çalıştım. Mercan kolyeyi takmış mıydı?

Belki onlar da ayakkabılarla beraber çantasındaydı? Sorular arka arkaya birbirini takip etmeye başladı.

“Jenny, çok yorgunsun.” Ayağa kalktı ve elini omuzuma koydu. “Ağlamış gibi bir halin var.”

Kolu ağırdı, nefesi ekşi ekşi alkol kokuyordu. Hızlı bir şekilde geri çekildim.

“Sakın...”

O zaman bana sanki beni hiç tanımıyormuş gibi baktı. Omuz silkti ve merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Arkasından seslendim: “Bu onun kaçırılmadığı anlamına geliyor, anlamıyor musun?”

Merdivenlere doğru yürümeye devam etti. “Bunun için çok yorgunum,” dedi. “Bana akşam yemeği hazırlamak için uğraşma. Hastanede bir şeyler yedim. Uzanacağım.”

Tırabzanlara tutunup kendini çekerek merdivenlerden yukarı çıkışını seyrettim. Sanki hayatımdan yavaş yavaş çıkıp gidiyormuş gibi hissettim. Umurumda değildi. Naomi mercan kolyeyi almıştı. Gitmeyi planlamıştı. Güvendeydi.

Dorset 2011 On üç ay sonra

Naomi dans ediyor. O, Tony’yle dans eden Maria ve onun âşık olmaya başladığı görülebiliyor. Bu gerçek *Batı Yakası Hikayesinden,* farklı ama rüyamda bunun bir önemi yok. Tempo başlangıçta düşük. Birbirlerine çok yakın bir şekilde dans ediyor ve birbirlerinin her hareketinin aynısını yapıyorlar. Müzik yavaş yavaş hızlanıyor, bu yüzden gittikçe daha hızlı dans etmeleri gerekiyor. Daha sonra müziğin sesi giderek yükseliyor ve en sonunda müzik olmaktan çıkıp çirkin bir sese dönüşüyor. Seyirciler arasında kıpırdanmalar oluyor. Işıklar titreşmeye başlıyor, bu yüzden dans hareketleri sarsak ve garip görünüyor. Ters giden bir şeyler var ve fısıldaşmalar başlıyor. İnsanlar tiyatro salonundan çıkıyorlar. Davuldan gelen büyük bir çarpma sesi beni yerimden sıçratarak uyandırdıktan sonra geriye kafamın içinde giderek kaybolan bir yankı kalıyor.

Kalp atışlarım birkaç dakika içinde yavaşlıyor. Bu rüyaları artık her gece görüyorum.

O tiyatro aylardır aklıma gelmemişti. Karanlıkta aklımdan hızla geçen düşüncelere gözlerimi dikip bakabilmek için saçlarımı gözlerimin önünden

çekiyorum. Öğretmen ve Naomi taralından salonun arka tarafında görülmüş bir siluet, bir gölgeydi o. James onu içeride bir duvara yaslanmış halde görmüştü.

Düşünceler zihnimde rüyamdaki ışıklar gibi titreşiyor. Tiyatroda arkasında bıraktığı bir şey var mıydı? Bir şapka? Siyah paltosundan koltuğa düşmüş saçlar? Tenine değen herhangi bir şey DNA taşıyor olabilir. Polis tiyatro salonuna baktı ama gözden kaçırdıkları bir şeyler olabilir. Michael'ı arayıp neler yaptıklarını soracağım. Kendim gidip bakabilirim. Delirdiğimi düşünecek. Belki de öyledir. Belki de her yere tekrar bakmam gerekecek. Yoksa başka bir şey olmadığından nasıl emin olabilirim? Dünyanın bir yerlerinde Naomi'yi onun kaçırdığım kanıtlayacak bir şeyler olmalı. Benim tek yapmam gereken o şeyi bulmak.

Gecenin geri kalanında düşünceler kafamın içinde dönüp dururken yatakta uyanık halde yatıyorum. Saat yedide Michael'ı arıyorum.

Sesi temkinli ama nazik. "Dün gece seni görmeye gelmek istedim ama çok geç olmuştu. Kendimi berbat hissediyorum. DNA bulma konusunda bir şey söylememeliydim."

"Haklıydın."

"Değildim. Ortada elbette bir ceset yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu yüzden tabii ki DNA da yok."

Bana tekrar kayıp bir kızı ararken sabıkalı birinin DNA'sım bulabilecekleri tek yerin o kızın vücudu olduğunu söyleyebilir ama bunu zaten biliyorum. Vajinaya, özefagusa, kıyafetlere, saçlara baktıklarını biliyorum. Daha fazlasını duymak istemiyorum. Eğer söylemezse onlarla eşleşen görüntüleri görmem gerekmeyecek.

Bana başka şeyler söylemesine engel olmak için, "Yani korulukta bir şey olmadığı konusunda haJklıydın, demek istiyorum, diye açıklıyorum.

"Demek yine de gittin? Ah, Jenny..." Dudaklarının kenarlan aşağıya doğru kıvrılmış olmalı. Bu onunla ilgili dikkatimi çeken ilk şeylerden biriydi; bazı şeylerin onu hâlâ üzebiliyor olmasının iyi bir işaret olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. "Sana polisin her yeri aradığını söylemiştim."

"Tiyatro salonunu aradılar mı?"

“Tiyatro salonu.” Kelimeleri yavaşça tekrar ediyor.

“Evet. Şey, bir rüya gördüm.” Ama eğer delirdiğimi düşünürse bana yardım etmeyecek, bu yüzden cümleme yeniden başlıyorum. “Naomi, *Batı Yakası Hikayesinde* oynuyordu, hatırladın mı?” Sözlerimi kısa bir duraksama takip ediyor.

“Elbette hatırlıyorum. Soyunma odalarından başlayarak detaylı bir şekilde arama yaptık.”

“Detaylı bir arama tam olarak ne anlama geliyor?”

Kısa bir iç çekiş, dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarırken duyulan bir fermuar açma sesi. “Seni bir dakika içinde bütün detayları açıklamak için arayacağım.”

Naomi’nin Maria’ya dönüştüğü yer olan soyunma odalarından işe başlamışlardır ama şimdi düşününce Naomi orayı sadece kıyafetlerini değiştirmek için kullandı. Daha sonra kendi kıyafetlerini giymek için, hep makyajlı dolaşıyordu. Bir de makyajını hep evden çıkmadan önce yapıyordu. Bunun sebebi neydi? Belki de onunla tiyatroya giderken veya dönerken buluşuyordu. O göz kalemi ve fondötenle on sekiz yaşında gibi gösteriyordu. Bu onun ne yapmasına olanak sağlıyordu?

Telefon çaldığında hemen açıyorum.

“Tahmin ettiğim gibi her yere bakmışlar.” Michael’ın sesi heyecansız ve kendinden emin. “Elimde bir liste var.”

“Evet?”

“Her yerden parmak izi almışlar; kapı kolları, musluklar, tiyatro salonunun arkasındaki koltuklar, tuvaletler. Her dolabı, kıyafet sepetini, çöp kutusunu ve dışarıdaki büyük çöp kutularını aramışlar/’ Kısa bir duraksama oluyor. “Döşeme tahtalarını kaldırmışlar.” Bunu bilmiyordum. Demek ölmüş olabileceğini de düşünmüşlerdi, o zaman bile.

“Jenny, buna bir son vermen lazım.” Boğazını temizliyor ve daha yüksek sesle konuşuyor. “Delireceksin.” Duruyor ve sonra daha kısık bir sesle konuşmaya devam ediyor: “Bu işi bize bırak. Oluruna bırak.”

“Asla oluruna bırakamam.” Telefonda bir sessizlik oluyor. Her şeye rağmen devam ediyorum. “Michael, onu yakaladığınızda her şeyi inkâr edecek.” Yoska gözlerinde yarı gizli bir gülümsemeyle kafasını sağa sola sallayacaktı. “Elimizde doğru dürüst bir kanıt olmadan onu yargılayamayacağımızı biliyor olacak. Onun Naomiyle beraber olduğunu kanıtlayacak bir şeylerimiz olmalı.”

“Bir rüya yüzünden bunu tiyatro salonunda arayamazsın.” Kısa bir gülümseme çıkıyor ağzından.

Ve ben bu rüyayı boş veremem, Naomi’nin de rüyayla beraber kaybolmasına izin veremem.

Telefonu alıp Naomi nin okulunu arıyorum. Müdire o sırada personel toplantısında ama beni on dakika sonra arıyor.

Ses tonu nazik. “Sesinizi tekrar duymak ne hoş. Sık sık nasıl olduğunuzu düşündüm.”

“İyiyim, teşekkürler, Bayan Wenham.”

En azından eğer beni görseydi böyle düşüneceğinden eminim. Deniz kenarında geçen günler amacına ulaştı. Beni en son gördüğü zamana göre çok daha iyi görünüyorum. Yaraların yeniden açıldığını fark edemezdi çünkü kanama dışarıdan görünmüyor.

“Tiyatro salonuyla ilgili merak ettiğim bir şey var,” diyorum dikkatli bir şekilde. “Polisin gözden kaçırdığı, unutulmuş eşyalar olabilir.” Eğer sözümü kesecek olursa sinirlerime hâkim olamam diye hızlı bir şekilde devam ediyorum: “Kontrol etmek istedim. Üzerinden bu kadar uzun zaman geçmiş olmasına rağmen bir şeyler hâlâ orada duruyor olabilir. Çok aptalca geldiğini biliyorum. Belki bir şapka veya bir ceket...”

Kelimeler ağzımdan fazla hızlı çıkıyor ve karşı tarafın beni dinlerkenki sessizliğinde kulağa saçma geliyorlar.

Bayan Wenham kararsız. “Siz de bakabilirsiniz, elbette bakabilirsiniz, tatlım. Ama bir şey bulma ihtimaliniz çok düşük. Artık her şey çok farklı.”

“Farklı mı?” Şimdi kendiliğinden kilitlenen kapıları vardır. Şifreli tuşlar veya kapıda duran bir görevli. Naomi sayesinde alınmış dersler.

“Şey, henüz tam olarak bitmedi.” Ölçülü bir sesle devam ediyor: “Ama yüzüp yüzüp kuyruğuna geldik. Eski bir öğrencimiz bize yenilemeler yapabilmemiz için mirasından bir miktar para bırakmış.” Kısa bir duraksama oluyor ama ben cevap vermeyince o devam ediyor: “Bir sürü değişiklik oldu, yeni bir sahne falan..Sesi azalarak sessizlikte kayboluyor. Düşüncesizlik ettiğini fark ediyor.

“Belki bir uğrayıp bir bakarım, ne olur ne olmaz.” Üzüntüden kahrolsam da sesimin ümitli çıkması için çaba sarf ediyorum. Artık çok geç, çok ama çok geç.

“Bitirir bitirmez kızlardan biri size çevreyi gezdirir. Bir hafta sonra falan tekrar arayın. O kadar memnun oldum ki...”

Hangi konuda memnun olduğunu öğrenmek için beklemiyorum ve telefonu kapatıyorum. Tadilatı bitirdiklerinde çok geç olacak, bugün gideceğim. Ceket hepsinin yanından geçip gitmeye alışık olduğu bir çivide hâlâ asılı olabilir, şapka ayak altında ezi-

lip bir köşeye tekmelenmiş halde duruyor olabilir. Her an gidip bakabilirim, on dört ay kadar geç kalmış olsam da...

1 ıpta işler bazen bu şekilde yürüyor. Arabayı garajdan geri geri çıkarırken birdenbire bu düşünce aklıma geliyor. Tekrar bakıyorsun veya başka biri bakıyor ve tam da herkesin pes ettiği sırada teşhis konuluyor. Bu bazen hiç kimsenin aklına gelmemiş olan en belirgin şey oluyor. Jade in yüzünü bir an için aynada görür gibi oluyorum. Her zaman tekrar bakmaya değer.

Bertie ön koltukta oturuyor. Burnu patilerinde, gözlerini kapatıp yolculuğa hazırlanmış ama arabayı yola doğru çevirdiğimde biri arabanın camına vuruyor. Dan, boyu biraz daha uzamış olarak yakalarını rüzgâra karşı kaldırdığı yeni paltosuyla dışarıda duruyor. Camı açıyorum. “Palton çok güzelmiş.”

“Teşekkürler. Büyükannemin Noel hediyesi. Filmlerde New York’ta hep kar yağıyor.”

“Gerçekten gidiyorsun o halde.” Zamanın başkalarının hayatlarında da geçip gittiğini fark etmemiştim.

“Yarın yola çıkıyorum. Kurs gelecek hafta başlıyor.” Yüzünde temkinli bir ifade var ama sesi heyecanla yükseliyor.

“Bekle, tekrar park edeyim.”

“Sorun değil, daha sonra tekrar gelirim.”

Gelmeyeceğini biliyorum ve eğer gelirse de burada olmayacağım. Motoru kapatarak hızlıca arabadan iniyorum.

“Mary seni özleyecek. Ben de seni özleyeceğim.”

Başını bir an için eğip ayaklarına bakıyor.

“Planın nedir?” diye soruyorum hızlıca.

“Bir yer bulana kadar Theo ve Sam’le kalacağım.”

“Paran var mı?” Ama bu soru fazla geliyor. Bir adım geri çekiliyor ve yüzü kapanıyor.

“Annem gibisin.”

“Anneyim de o yüzden.”

“Benim annem değilsin.” Bana bakıyor. Yeşil, benekli gözlerini doğruca benimkilere dikiyor ve devam ediyor: “Seni arada bir haberdar ederim.” Duraksıyor. “Theo eder nasıl olsa.”

Ona dokunabileceğim bir an geliyor, Dan’in amaçsız bir şekilde orada öylece durduğu bir an. Aklımdan geçenleri tahmin edince kıpkırmızı oluyor ve arkasını dönüp giderken, “Daha sonra görüşürüz,” diyor.

Sonra yolda yürümeye başlıyor ve ona teşekkür bile edemiyorum. Marketin önünde onunla yan yana gelince arabanın camını açıyorum ama tam o sırada içeriden iki kız çıkıyor ve selâmlaşıyorlar. Aynadan onun biraz öne eğilerek yola inip arabanın arkasından baktığını görüyorum. Bir saniye sonra kızlardan biri yanına geliyor ve kolunu tutuyor. Arabayla köşeden dönüyorum ve gözden kayboluyorlar. New York’a gidecek, yeni bir hayata başlayacak. Her şey önünde. Yaşanacak bir hayat... Kesintisiz, koca bir hayat.

Öğlen olmadan Bristole varıyoruz. Buraya en son yazın gelmiştim. Downs’taki kestane ağaçları yapraklarını dökmüş ve yaprak dökümünü kaçırmışız.

Naomi’nin yılın en sevdiği dönemi. Evi arayan polisler makyaj masasının üzerindeki kuru yaprak koleksiyonunu ve büzüşmüş at kestanelerinden oluşan küçük yığını gördüklerinde şaşırmışlardı.

Arabayı evin dışına park ediyorum. Bertie kuyruğunu sallayarak bahçe kapısının önünde sızlanıyor. Kapının sövesi parmaklarımın altında sert ve boyası soyuluyor. Pencereler kirli görünüyor ve ön bahçe otlardan geçilmiyor. İçerisi temizdir, Anya sayesinde. Ted şu anda iştedir. Yüksek, karanlık pencerelere bakıp burada geçirdiğim son aylarda bütün o muhteşem sıcaklığın nasıl kaybolduğunu ve ***o*** karanlık boşlukta kendi ayak seslerimin bile bir rüya niteliği kazanmaya başladığını hatırlıyorum.

Kasımdan geçen senenin ağustos ayına kadar burada bekledim. Umudumuz azalıp arkadaşlarımız bizden uzaklaşırken evliliğimiz de o dokuz ay içinde çözülmeye başladı. Frank o akşamki ağlama krizimden sonra işe dönemeyişimi anlayışla karşıladı. Tekrar benim yerime çalışacak birini buldu ama onun geri dönmemi bekliyor olduğu düşüncesi benim için kaygılarımın üstüne sivri uçlu bir katman daha ekledi ve ona geri dönmeyeceğimi söyledim. Bu kayıp onu takip eden boş ayların içinde boğulup gitti. Naomi nin yatağında veya odasında, yerde güneşin doğuşunu ve saatler geçtikçe havanın kararmasını seyrederek hareketsiz bir şekilde yattım. Ölmek istiyordum. Sonra bir gün tekrar yazlığa gittim. Ed oraya bir önceki gidişimizde orada bıraktığı birkaç kitabı istemişti. O sırada bitirme sınavları için çalışmaya başlamıştı ve rehabilitasyon merkezinde kalıyordu. Dorset’teki ışık gözüme daha farklı göründü. Hava daha açık, daha sıcaktı. Bahçeden martı seslerini duyabiliyordum. Eve geri döndüm ama Naomi’yi arama çalışmalarımızda bir yavaşlama olduğunda ve haftalar geçmek bilmemeye başladığında yazlığı her geçen gün daha fazla düşünür oldum. Yaz geldiğinde bir plan yapmıştım ve ağustosun sonunda taşınmıştım. Ebeveynlerimden kalan küçük mirasla geçiniyordum. Eğer istemiş olsaydım Ted bana ihtiyacım olanı verirdi ama onun yardımını istemiyordum.

Bir an için zili çalmak istiyorum. Anya evde olabilir. Ama bu ev artık Ted’in evi ve Bertie yi bahçe kapısından uzaklaştırıyorum.

Tiyatro salonunun dışına bir yapı iskelesi kurulmuş. Duvarlara merdivenler dayanmış ve bir konteynerin içinde dökme demir radyatör yığını var. Dışarıda, sokakta duran birkaç kamyonun kapıları açık. İçlerinde buharı tüten fincanlarına eğilmiş, çay molasındaki işçiler var. Tiyatro salonunun kapısına bir takoz sıkıştırılmış. Bertieyi

yanıma alıp alamayacağımı düşünerek kararsız kalıyorum. Varlığı beni cesaretlendiriyor.

Biz girişe konulmuş, yeni, gıcır gıcır döşeme tahtalarını koruyan kontrplak levhalara basarak içeri girerken kimse bizi durdurmuyor. Cesedi aramak için eski tahtaları söktüklerinde onlara zarar mı verdiler? Bar kırmızıya boyanmış, artık daha büyük ve arkasında bir ayna var. Hava tozdan geçilmiyor ve alçı kokuyor. Bertie iki kez hapşırıyor. Ben salona açılan ahşap kapıları çekip açıyorum, bizi anında yoğun bir boya kokusu ve talaş karşılıyor. Eskisinden daha geniş ve aydınlık. Yeni, düzleştirilmiş duvarlara yansıyan sert ışığın altında bir yerlerde rüya karası gölgeler yok. Sahne ortadan kaybolmuş. Parçalanmış kalaslar bir kenara yığılmış. Bazıları ikiye bölünmüş ve yeni sahne için uzun, parlak kalaslardan oluşan koca bir yığın, duvara dayalı bir şekilde duruyor. Bertie önden beni çekiştirerek sahne altındaki -şimdi açık olan sahnenin altındaki- karanlık çukura neredeyse yuvarlanıyor. Biz kenarda durmuş aşağı bakarken mavi iş tulumu giymiş kır saçlı bir adam bir su terazisiyle zemini ölçüyor. Aşağıda birkaç ahşap tabure, plastik gibi görünen bir şömine ve bir köşede kirli branda bezinden bir torba yığını var. Kafasını kaldırıp bakıyor, alnı terden parlıyor. Bana başıyla selam veriyor, sonra köpeği fark edince suratı yumuşuyor ve bize doğru yaklaşarak uzanıp Bertie'yi seviyor.

"Çok sevimli ama onu buraya getirmemeliydin. Benim de evde buna benzer bir tane var. Birine mi bakmıştın?"

"Kızım tiyatrodaydı, geçen... şeyden önce... bir şeylerini kaybetmiş. Burada unutulan eşyalar bir yere kaldırılmış olabilir mi?" "Kayıp eşyalar gideli çok oldu." Başım sağa sola sallıyor. "Yazın çöpe atıldı."

Kahroluyorum. Buraya gelmem aptalcaydı.

Adam başını sallayıp arkasını dönüyor ama tam o anda Bertie iyice gerilmiş olan tasmasını çekiştirerek çukura atlıyor. Boğulmasın diye tasmayı elimden bırakıyorum. Adam gülüp ona doğru eğiliyor.

Bertie nin kulaklarını okşayarak zafer kazanmış gibi, "Beni sevdi, baksana," diyor.

"Özür dilerim." Ayaklarımı kenardan aşağıya sarkıtarak oturuyorum, sonra atlıyorum. Tahminimden daha derinmiş ve beceriksizce yere düşerken bileğimi burkuyorum. Ağırlığımı o ayağımın üzerine verdiğimde keskin bir acı

hissediyorum ve ayakta durmakta çok zorlanıyorum. “Özür dilerim,” diyorum tekrar, artık rahatsızlık vermeye başladığımı ve gitmek istediğimi fark ederek.

“Burada kendine dikkat et.” Adam yanıma gelip köşede duran içi dolu çuvallara doğru topallayarak gitmeme yardım ediyor.

“Şunlardan birinin üzerine otur. İçlerinde kostümler var. Bir zararı dokunmaz. Bir fincan çay?”

“Kostümler mi?” Çuval bezlerine doğru dikkatli bir şekilde eğiliyorum.

“Buraya polis bıraktı. Sanki bir sonraki sefere gerekecekmiş gibi.” Dedikoduya hazır bir şekilde Bertie yi sevmek için eğiliyor. “Şu genç kız kaybolduğundan beri oyun için arayan olmadı. Çok kötüydü.”

Başka bir şey söylemeden önce bu adamdan uzaklaşmalıyım ama ben ayağa kalkmaya çalışırken elini omuzuma koyuyor.

“Endişelenme.” Sırıtıyor. “Sen otur. Bu torbalardan birinin içinde değil.”

Midem bulanarak sertçe suratına bakıyorum, söyleyecek sözüm yok.

“Biraz hasta gibi görünüyorsun.” Duraksıyor, başını kaşıyor ve sonra neşeli bir şekilde devam ediyor: “Bak, sana ne diyeceğim; sen burada dinlen, ben sana çay getireyim. Hemen dönerim.”

Zar zor doğruluyor ve gözden kayboluyor.

En az altı torba var. Yoskanın bir şeyi bulunmuş ve yanlışlıkla buraya atılmış olabilir. Üzerinde oturduğum torbadan kayıp diz çöküyorum ve torbayı açıyorum. Uzak bir ihtimal ve adam geri dönmeden önce sadece birkaç dakikam var. İçini el yordamıyla arıyorum, elime sert çuval bezi ve ipler geliyor. Bir diğerini açıyorum ve içinden kenarlarında altın şeritler olan kalın, siyah, kadife bir ceket ve kenarı kıvrılmış, üzerinde kirli, sarı bir tüy olan bir fötr şapka çıkarıyorum. İkisini de çuvala geri tıkıyorum. Üçüncüsünde düzgün bir şekilde katlanmış kalın asker giysileri var. Bunlar hangi oyunlardan kalma? Naomi bunları muhtemelen görmüştür. Bana bunları anlattı mı? Eğer anlattıysa bunları da kaçırmışım. Dördüncüsünde yumuşak kıyafetler var. İçinden mavi bir etek çıkarıyorum ve sonra kalbim küt küt atıyor. Bir polis şapkası, Memur Krupke’nin. Çantayı hızlıca ama zar zor kaldırarak dar girişe doğru

çekiştiriyorum. Kırmızı ve mavi etekler, fırfırlı bluzlar, dantelli elbiseler, ipekli örtüler... Torbayı tamamen yukarı çekince içinden mor tüller, bir çift bot, eşarp ve tayt düşüyor. Hiç erkek kıyafeti yok - çatıların üstünde yaptıkları hareketli danslar için kendi kıyafetlerini giymiş olmalılar. Kısa bir an için hepsine bakıyorum. Eteklerin döndüğü ve Bernstein'ın müziğinin salonu doldurduğu dans sahnelerini hatırlıyorum. Ama şimdi ağaçlar ve çamur gibi bu ışıl ışıl kıyafet yığını ve devrilmiş ayakkabılar da bana hiçbir şey söylemiyor. Adamın da dediği gibi sadece kostümler.

Botları torbaya geri koymak için sert bir şekilde tutuyorum ve parmak uçlarım yuvarlanıp botun içine girmiş ipeğimsi bir şeye değiyor. Çorap mı? Mendil mi? Açılınca ortaya tahminimden daha büyük bir şey çıkıyor ve yere serince ipekli bir elbise oluyor; göğüs dekoltesi olan kısa, kırmızı bir elbise. Sedef düğmeleri var. Nikitanın elbisesi. Naomi'nin elbise provası için ödünç aldığı ve eve geri getirmediği elbise. Botun içine saklandığı için polis gözden

kaçırmış olmalı. Elbiseyi yüzüme yaklaştırıyorum. Hafif bir limon kokusu mu var? Ağlamamalıyım. Elbiseyi tekrar yere seriyorum ve beynimin mantıklı çalışan bir parçasıyla elbisenin üst kısmında eğri büğrü, sarı beyaz bir leke fark ediyorum. Elbisenin eteğini kaldırınca lekenin elbisenin iç kısmında da olduğunu görüyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor, bu yüzden yumuşak kumaşı hızlıca rulo yapıp paltomun cebine sokuyorum ve geri kalan kıyafetleri torbaya geri doldurduğumda adam geliyor. Sahne altı odasının kenarından kendini tüm ağırlığıyla bırakıyor ve bana çay fincanını uzatıyor.

"Bakıyorum da kostümleri incelemişsin." Eğleniyormuş gibi bana bakıyor. "Şansına bir şey çıktı mı bari?"

Başımı iki yana sallıyorum. Çay demli ve çok şekerli, birbirini dengeliyor.

"Sana demiştim," diyor yumuşak bir şekilde. "Hepsi çöpe gitti."

Ağır ağır topallayarak sokaktaki arabama vardığımda elbiseyi kıyafetlerimin altından boynuma sarmak istiyorum, tenime yakın olsun diye. Ama cebimden çıkarmıyorum. Michael onu adli tıbba gönderecek.

Uzun binanın pencereleri hâlâ karanlık. Bertieyi arabaya yerleştirip oradan uzaklaşıyorum. Kalbim umut ve korku içinde ağzımdan çıkacak gibi.

Çeviren: Erdal Ceyhan (ç. n.)

Bristol 2009 Yirmi bir gün sonra

Ed e kayıp mercanlardan bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Bunun iyiye işaret olduğunu fark edecekti ve biraz ümitlenmeye ihtiyacı vardı. Ed bunun Naomi nin gitmeyi planladığı ve eve geri dönene kadar yanında kendisini eve yakın hissetmesini sağlayacak

bir şeyler olmasını istediği anlamına geldiğini anlayacaktı. Benim kadar heyecanlanacaktı.

Ed'in telefonu doğrudan sesli mesaja düşünce ana ofisi aradım. Telefona Bayan Chibanda çıktı ve Ed'i bulmaya gitti. Uzun bir beklemeden sonra Ed'in yavaş yavaş yaklaşan ayak seslerini duydum.

"Selam, anne." Sesi yorgun ve yaşlı geliyordu.

"İyi misin, hayatım?"

"Neden?"

"Bir haftayı geçti. Nasıl olduğunu merak ettim sadece."

Telefondan Ed'in yavaşça iç çekişi duyuldu ama cevap vermedi.

"Eğer her şey yolunda olmasaydı bana haber vereceklerini biliyorum..." Sessizlikte düşünmeden konuştuğumu fark ettim.

"Boş ver, anne," diye sözümü kesti. "Beni rahat bırak."

Gözlerimi kapadım. Naomi kaybolduğundan beri her şey daha yüksek sesliydi. Gürültü canımı acıtıyordu, sanki hasta olacakmışım gibi, sanki derimin bir tabakasını kaybetmişim gibi... Ed'le nasıl konuşulacağını unutmuştum. Bu konuşma çoktan yanlış yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. *Keşke onu hiç aramasaydım,* diye düşünmeye başlamıştım.

"Sürekli seni düşünüyoruz." Bunu söylemek istememiştim, bu hoşuna gitmeyecekti.

"Her zamanki gibi." Artık fısıldıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Bunu sormamaltydım. Bu yüzden aramamıştım.

“Şu anda söylemesi kolay demek istiyorum.” Onu duymak için iyice dinlemem gerekiyordu, kendi kendine konuşur gibiydi. “Benimle daha önce hiç konuşmadın.”

Naomi için üzülüyor. Uyuşturucuyu bırakmaya çalışıyor. Yalnız. Bunların hiçbirini söylemek istemiyor.

Seninle sürekli konuşuyordum, Ed.”

‘ Bana bakarak konuşuyordun.”

Kısa bir aradan sonra tekrar başladım. “Tahmin et, ne oldu? Naominin mercan kolyesi kayıp!”

“Ne kolyesi?” Sesi mesafeliydi.

“Küçük, turuncu çubukları olan?”

“Yani?”

“Onu da yanma almış olmalı. Demek ki gideceğini biliyordu.” “Tanrı aşkına, anne. Ya kaybetmiştir ya da birine vermiştir.” Her şeyi mahvetmek mi istiyor? “Büyükannen onu ona yıllar önce vermişti.”

“Daha çok sebebi var o zaman. Onu tanımıyorsun, anne. En ufak bir fikrin bile yok.”

Hoşça kal dedikten ve önce onun kapatmasını bekledikten sonra mutfakta bir ileri bir geri yürümeye başladım. Onun sözlerinden kurtulmak istiyordum. Bunların üzerine veya bunların altında yatan öfke üzerine şu anda düşünmek istemiyordum.

En sonunda Shan’e telefon ettim. Polis karakolunda yan yana oturmamızdan bu yana hiç görüşmemiş olsak da aklıma başka biri gelmiyordu.

“Jen, seni bugün arayacaktım.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü

neşeli bir sesle devam etti. “Çok meşguldüm.” Kısa bir an için güldü. “Neden, bilmiyorum. Noel yüzünden herhalde.”

Noel mi? Nasıl Noel olabilirdi? Pencereden dışarı baktım ama sokak aynıydı. Haftalardır alışverişe gitmemiştim. Hediye almak beni aşıyordu.

“Nasılsın?” Sessizlikte bocaladı ve sesi biraz daha kendisi gibi çıkmaya başladı.

“İdare etmeye çalışıyorum. Ama iyi bir şey oldu. Belki sana uğrarım diye düşünmüştüm.” Onun gülümsediğini görmek istiyordum, ona mercanlardan bahsettiğimde bana sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini zaten bildiğini söyleyecekti.

“İstersen ben de gelebilirim?”

“Yok, dışarı çıkmam lazım.” Duş aldım ve temiz bir kot pantolon ile yeni bir tişört buldum. Dikkatli bir şekilde hafifçe makyaj bile yaptım. Ama fondöten kuru geldi ve ruj solgun tenimde fazla gösterişli durdu, bu yüzden hepsini yıkayarak çıkardım. Araba kullanırken radyoda biri monoton bir sesle haberleri okuyordu ama benim için fonda sadece bir gürültüydü, ta ki ondan bahsedildiğini duyana kadar. . .yirmi bir gündür kayıp.” Duyarsız ses devam etti: “Araştırma devam ediyor, bütün havaalanları...” Midem bulanarak radyoyu kapattım. Michael bana haberleri dinlemememi söylemişti. Kapıyı Shan açtı ve bana hemen sarıldı.

“Geçen gün karakolda korkunç davrandığım için özür dilerim. Kötü bir arkadaş gibi davrandım.”

Beni oturma odasına götürdü ve birlikte oturduk.

“Biraz zayıflamış gibi görünüyorsun, Jen.” Sesi endişeli çıkıyordu, sonra elimi tuttu ve samimi bir şekilde gülümsedi. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

“Naomi’nin bir kolyesi vardı,” dedim ona hızlıca. “Geçen gün odasını karıştırıyordum, mücevher kutusunu...” Sonra mutfaktan sesler geldiğini duyarak duraksadım. Su ısıtıcısı çalıştırıldı ve biri kupa almak için dolaplara baktı. Shan kafasını çevirdi ve açık kapıdan içeri seslendi.

“Nik, eğer kahve yapıyorsan Jenny de bir fincan alır. Ben de öyle. Sert olsun lütfen.”

“Hemen getiriyorum,” diye cevap verdi Nikita.

Shan tekrar bana döndü ve “Çabalıyor,” diye fısıldadı.

“Çabalıyor mu?" diye tekrar ettim. Naomi nin onu yakalamış olan bir adamdan kurtulmaya çabalarkenki görüntüsü beni durdurdu. Nikita yan odada sakin bir şekilde kahve yapıyordu. Naomi ise kaçırılmıştı. Buna sinirlenmemeliydim, Shan’in bir suçu yoktu.

“Evet,” diye devam etti Shan sessizce. “Kendini suçlu hissediyor. Bize Naomi nin o çocuktan hoşlandığını daha önceden söylemeliydi.”

Kendimi yine kötü hissettim. Gelmemeliydim. O kısacık sessizlikte Shan’in yüzü kızardı ve hemen bana bakıp gülümsedi.

“Özür dilerim. Benim aptallığım. Dediğim şeyi unut. Bana mücevher kutusundaki kolyeden bahsediyordun.”

Elini kolumun üzerine koydu ve sıcaklığı kıyafetimin kolundan tenime geçti. Söylediği şeyler yanlış çıktığı için onu suçlayamazdım, zaten hiç doğru yanıt yoktu. Ben de ona gülümsedim.

“Mercandan yapılmış. Bilirsin, hani şu küçük, turuncu boncuklu olanlardan? O kolyeyi hiçbir yerde bulamıyorum.”

Mutfaktaki sesler tamamen kesilmişti. Nikita’nın hızlı bir şekilde mutfaktan yukarıdaki odalara giden merdivenlerden çıktığını duyabiliyordum. O sessizlikte kendi sesimdeki umudu duyabiliyordum.

“Kolyeyi Naomi küçükken ona annem hediye etmişti. Naomi o kolyeyi hep müzik kutusunda sakladı. Ama şimdi orada yok. Her yere baktım.”

Shan gözlerini dikmiş bana bakıyordu, gülümsememin kafasını karıştırdığını görebiliyordum. Açıklamak için öne doğru eğildiğimde biraz nefes nefese kalmış bir halde, bir tepsiye dengeli bir şekilde yerleştirdiği iki fincan kahveyle beraber Nikita içeri girdi. Yer açmak için masaya doğru eğildiğinde saçları koyu renkli, parlak bir örtü gibi önüne düştü.

“Teşekkürler, Nikita.” Ona gülümsedim. Sonuçta Nikita, Naomi nin en iyi arkadaşıydı.

“Bir şey değil.” Doğrulduğunda yüzünün alev alev olduğunu gördüm.

Elini bana doğru uzattı. Avuç içinde bir ipe dizilmiş, narin ve güzel turuncu taşlar vardı.

“Söylediklerinizi duydum. Kolye kayıp değil,” dedi aceleyle. “Naomi bunu bana vermişti ama merak etmeyin, çok değerli falan değiller. Bana bu kolyeyi hiç sevmediğini söyledi. Atacaktı.”

Bir dakika içinde kendimde kalkacak gücü bulacak ve gidecektim.

“Tanrım, Jen... Betin benzin attı. Kolyeyi geri al. Senin için bir sakıncası yok, değil mi Nik?” Shan endişeli görünüyordu.

“Hayır. Sende kalsın.” Eğer yavaşça konuşursam sesim titremezdi. “Sana bunu ne zaman verdi, Nikita?”

“Son gösterisinden önce. Kolyeyi üzerime attı, kahkaha atıyordu.”

Gözlerimi dikip ona baktım. Naomiyi en son ne zaman gülerken gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum.

“Gitsem iyi olur.” Birkaç saniye sonra ayağa kalktım ve evden çıktım.

Eve vardığımda hava soğumuş ve kararmaya başlamıştı. Gün bir şekilde geçmişti ama ben fark etmemiştim.

“Onu tanımıyorsun, anne.”

Uzanıp yorganı kafamın üstüne çektim. Uzaklarda bir yerde Bertienin akşam yemeği için havladığını duydum ve sonra sustu. Uykuya dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda Ted’i yanımda uyurken buldum. Vücudundan ter dalgaları halinde ısı yayılıyordu ve ondan olabildiğince uzağa kaydım. Sabaha kadar saatlerin geçmesini bekleyerek yatağın kenarına tutunmuş, kıvrılmış bir şekilde yattım.

“En ufak bir fikrin bile yok”

Dorset 2011 On dört ay sonra

Yeni kardelen filizleri çamurun içinde diş gibi keskin görünüyor. Diğerleriyse yumuşak kenarları, yeşil damarlı ve hassas, eğilmiş başlarıyla çoktan çiçeğe dönüşmüş. Onları incelemek için eğilince gündüz sesleri sessizliği bölüyor: çalı çitte çırpınan bir kızılgerdan, uzaklarda çığlık atan martılar, nefes alıp veren denizin belli belirsiz sesi. Bu duygusal sessizlik bir dakika sürüyor, sonra bir dakika daha ve sonra arkasında bir kıpırtı görüyorum: Michael. Islak çimenlerin üzerinde ayak sesleri duyulmuyor. Bahçenin yeşilliğinde küçük, koyu renkli takım elbisesinin ve cilalı ayakkabılarının içinde gerçek dışı gözüküyor. Theo'nun çekmiş pijamalarını, Ted'in lastik çizmelerini giymiştim. Bakışları onlara takılıyor. Kısa bir süre için birbirimize yabancıymışız gibi bakıyoruz.

"Neden geldin?" diye soruyorum hemen. "Ne buldun?" Cevabı beklerken hiç kıpırdamadan duruyorum. Etrafımızdaki küçük sesler kayboluyor.

"İyi misin? Biraz..." Duruyor.

"Garip görünüyorsun" mu diyecek? Deli gibi mi? Nasıl göründüğümün ne önemi olabilir?

"Camdan kardelenleri gördüm, bu yüzden... Tanrı aşkına, Michael. Ne oldu, anlat."

"Haberler iyi. Yoska'nın Naomi'yi kaçırdığından neredeyse eminiz ve Naomi'nin isteyerek gittiğini düşünüyoruz."

Gözlerime dolan yaşlar yüzünden göremez bir halde ona doğru uzandım.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"içeride anlatırım." Elimi tutuyor. "Donuyorsun, dudakların mosmor olmuş."

Çok ciddi, neredeyse sinirli. Muhtemelen onu korkutuyorum. "O olduğundan emin misin?"

"Onu görenler olmuş. Isındığında devamını anlatırım. Üzerine doğru düzgün bir şeyler giymen lazım."

Sesi sinirli çıkıyor ve arka kapıya yürürken bana sarılan kolu beni huzursuz ediyor. O olmasaydı buralara kadar gelemezdim ama dikkatli olmalıyım, henüz o noktaya gelmedik. Soğuk yatak odasında düğmeleri el yordamıyla kapatarak ve

yünü kalçalarıma doğru hızla indirerek giyiniyorum. Michael beni merdivenlerin altında karşılıyor, her iki elinde birer kupa sıcak çikolata var. “Çikolata ve süt aldım. Buzdolabının boş olacağını biliyordum.” O da huzursuz. *Bütün bu olanlardan sonra kendine bakmayı beceremiyor,* diye düşünüyordur. Eliyle oturma odasını işaret ediyor. “Ateşi şimdi yaktım. Burada oturalım, birazdan ısınır.”

Ben ateşin yanına otururken bekliyor, sonra kupayı dikkatli bir şekilde yanımdaki masaya koyuyor ve bir sandalye çekiyor. Öne doğru eğildiğinde dizleri neredeyse benimkilere değiyor.

“Artık elimizde.”

“Elimizde mi?” O halde polis minibüsünde mi? Veya bir yerlerdeki bir hücrede?

Vmi Iu-ıuiz resmen elimizde değil ;ıın;ı sayende elimizde sayılır. Sonuçlan almak birkaç j»ün siırcıı'ı ama elimizdeki numunenin daha önceki suçlarıyla birebir eşleşen DNA olduğu sonucuna vardık.” l'.limizdeki neyin?” Hana ne söylüyor? Kalbim ağzımdan çıkmak üzere.

Bana bakıyor ve duraksıyor. C«özleri tereddütle kısılırken ortaya çıkarıl ıklan şeyi bana nasıl söyleyeceğini düşünüyor. Sonra yavaşça ekliyor: “Senin bulduğun elbisede Yoska’nın spermi vardı.” Kendimi çok kötü hissediyorum. Kalkmak üzere hareket ediyorum ama elini koluma koyuyor.

“Bekle.” Boğazını temizliyor. “Kumaşta olanları analiz ettiklerinde kan da buldular, Naominin kanı.”

Ne kadar da safmışım... Michaela elbiseyi verdiğim zaman bu aklıma gelmeliydi. İşe yarayacağını düşünmüştüm ama düşüncelerim orada sona ermişti. Onları bloklamakta ustalaşmıştım. Kan ve sperm... Ona tecavüz edip elbiseyi botun içine mi sakladı? Ama bu düşünce şişmeye başlayınca yerine hemen bir başkası geldi. O gece Naomi elbiseyi orada bıraktığı için üniformasıyla gelmişti, karnı açtı, yorgundu ve gülümsüyordu. Tecavüze uğramamıştı, James’le yazlığa gittiği zaman da tecavüze uğramadığı gibi. Üzerinde o elbise varken Yoska’yla sevişmiş, sonra elbiseyi dikkatlice sarıp kimsenin bulamayacağı bir yere saklamış olmalıydı; kullanılmayacağını bildiği bir çift botun içine. Tecavüze uğramış olsaydı o kadar dikkatli ve kararlı davranmış olamazdı. Yoska’yı, yani onunla sevişmeyi istemiş olmalıydı.

Bunu düşünerek ayağa kalkıyorum. Ben odada gezinirken Michael kupasının üzerinden endişeli gözlerle beni izliyor. Bu onun ilk seferi değildi elbette. Zaten hamileydi. Ama James'i yıllardır tanıyordu. Aynı yaştaydılar. Yetişkin rolü oynayan çocuklar bir şekilde masumdu. Yoska'yla sevişmekse farklıydı. Bu kez kurallara

gerçekten karşı geliyordu. O gizli gülümsemeyi düşündüm. O gülümseme Yoska içindi. Hamileliği onu endişelendiriyor olmalıydı ama Yoska onu mutlu ediyordu.

Pencereden dışarı bakıyorum ama bahçe ve gökyüzü yerine aklımda Naomi'nin canlı bir görüntüsü var. Karanlık, eşyalarla dolu sahne altı odasında sırtını duvara yaslamış, yumuşak, kırmızı elbisesi yukarıya çekilirken buruşmuş, külotu dizlerinde, bir bacağı Yoska'nın kalçasında ve onu kendine doğru çekiyor. Yoska vücudunu ona doğru bastırırken siyah kafasını Naomi'nin boynuna gömmüş. Naomi'nin gözleri kapalı, yanaklarındaki yoğun makyajı ter ve salyadan akmış. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için başımı sağa sola sallıyorum ama düşünceler hızla akın etmeye devam ediyor. Sonrasında Yoska ona anne ve babasını şüphelendirmemek için eve gitmesi gerektiğini söylüyor. Naomi ona tutunarak elbiseyi çıkarıyor ve onu bacaklarının arasını silmek için kullanıyor. Yanında getirdiği okul üniformasını giyiyor ve elbiseyi hızlıca çadır bezinden yapılma kostüm torbalarının içinde bulduğu botlardan birinin içine tıkıyor. Ondan sonra da botları torbanın en dibine sokuşturmuş olmalı, belki de elbiseyi başka bir sefer gelip alacaktı ama unuttu.

Kan... "Ne kadar kan vardı?" Tekrar oturuyorum, önce Michael'a, sonra başka tarafa bakıyorum.

"Fazla değil. Normalden daha çok değil."

Kupayı ellerimin arasında sıkıca tutuyorum ve kendimi zorlayarak soruyorum: "Sevişen bir çifte göre mi normal, yoksa tecavüze göre mi?"

"Karşılıklı rızaya dayalı sevişmede de genellikle kan olur, küçük miktarlarda. Ama bu sadece mikroskopla görülebilir."

Bu yüzden mi kendi rızasıyla gittiğini söyledi? Michael da benimle aynı mantık zincirini takip etmiş olmalı; Michael seviştiklerini ve dolayısıyla sonrasında Naomi'nin onunla olmak isteyeceğini anladı.

Hamilelikte serviks daha damarlı olur.” Bunu daha çok kendime söyler gibiyim. “Kanaması daha kolay olmuştur.” Hemen sonraki gün de hamilelikten kurtulmak için James’le yatmış ama bu işe yaramamıştı.

Enfeksiyonlar da kadınlarda daha kolay kanamaya yol açar. Belki başka biri daha vardı ve hamile kalmadan önce enfeksiyon kapmıştı.

Uzun süredir değilim geçiriyor olmalıydın. Sessizce senden oldukça farklı birine dönüşüyordun. Sen olduğunu sandığımız o küçük kızın arkasına bu kadar dikkatli bir şekilde saklanmışken ben bunu nasıl a?ılayabilirdim? Seni nasıl koruyabilirdim?

“Onu yakalamamız uzun sürmez.” Michael’ın pencereden dışarıya bakan gözleri uzaklarda bir yere kilitlenmiş. Beyaz ocak gökyüzünü yansıtırken gözleri ışıl ışıl. “Ailenin izini Galler’in orta bölgesindeki bir Çingene kampına kadar sürdük.” Sanki onları uyarma ihtimali olan biri dinliyormuş gibi sesini içgüdüsel olarak alçaltıyor. “Terk edilmiş bir çiftlikteki arazide yasa dışı bir alan var.”

O bana bunları anlatırken ben Severn Nehrinin üzerindeki Gal tepelerini hatırlıyorum. Kamyonetin bulunduğu koruluktan dokunulabilecek kadar yakın görünüyorlardı. Nehrin kıyısında duran botlar vardı. Kamyoneti yakar yakmaz doğru yöndeki bir akıntıyla nehri geçmeleri birkaç saat sürmüş olmalıydı. Botu kullanmayı büyük olasılıkla biliyordu. Becerikli elleri vardı. Bota yön verip onu akıntı çizgisinin üzerinden diğer tarafa çekişlerini gözümde canlandırabiliyorum. Naomi’ye ellerini uzatarak ve bottan çıkması için ona dikkatlice yardım ederek onu koruduklarını hayal ediyorum.

“Bu gece kampa gidiyoruz,” diye devam ediyor Michael.

“Ne zaman? Orada olacaklarını nereden biliyorsun?”

Kafasını eğiyor, ne zaman gitmeyi planladıklarını bana söylemeyecek. Onlardan önce gidip Naomi’ye seslenerek kampa gireceğimi mi düşünüyor? Bunu yapar mıydım?

“Kamp alanını bir süredir gözlüyoruz,” diyor kısa bir duraksamadan sonra. “Onu görmüşler, dediğim gibi.” Bir an için bana bakıyor. “Seni ümitlendirmek istemem, Jenny ama dün gece bir karavandan çıkıp diğerine giren açık renk saçlı genç bir kız vardı. Onu uzaktan görmüşler. Bunun dışında onun Naomi olduğuna işaret eden bir şey yok. Sana bunları söylememem gerekiyor aslında..

Kendimi nefes alamaz ve kıpırdayamaz bir halde ayakta buluyorum. Bunlar on dört aydır duymayı beklediğim sözler. O olmayabilir, Naomi olmak zorunda değil ama kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki Michael'ın söylediği sözleri neredeyse yutuyor.

"Sorun çıkabilir." Dudakları geriliyor. "Yanımıza köpekleri de alacağız. Silahlı olacağız."

Kararlı suratına bakıyorum ve korkmaya başlıyorum. "Saklanıyor olabilir ama her karavana, her römorka, atların çektiği römorklara, her bir çöp yığınına bakacağız." Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali var.

Birlikteler. Şu anda.

"Herkesi tutuklamamız gerekebilir."

"Herkesi mi?"

Gece olduğunda çocuklar ağlamaya başlayacak, geceliklerini ve pijamalarını giymiş insanlar güçlü el fenerlerinin acımasız ışığında gözlerini kırpıştırarak kafaları karışmış bir şekilde ortalığa dökülecekler. Sıkıca gerilmiş tasmalarını çekiştiren polis köpeklerinin havlamalarının arkasında bir bebeğin o delici, ince çığlığı duyulabilir. Bu düşünceler kurbanlarını geceleri yakalayan Gestapoyla ilgili eski filmlerin siyah beyaz makaraları gibi dönüp duruyor.

Michael gözlerini tekrar benimkilerin üzerine getirdiğinde göz bebekleri hızlı bir şekilde küçülüyor. Bu onu sinirli gösteriyor. "Evet." Sesi çok sert çıkıyor. "Hepsini."

Pencereden içeri giren güneş, saçlarındaki grileri aydınlatıyor. Kaşlarının arasındaki somurtma çizgileri oldukça belirgin, derisi bıçakla çizilmiş gibi. Bunu daha önce fark etmemiştim. Gün ışığı hiçbir şeyi affetmiyor.

Naomi orada. O ve bebek artık ailenin bir parçası olmuştur. Gezginler aile birliğine inanırlar. Naomi hamileydi. Yoskayla ilişkisi, çocuklara vakit ayıran bu insanların yanında ona çocuğundan ayrılmama fırsatını vermiştir. Ted'in ayakta hasta kabul eden kliniğinde de o küçük kızın yanındaydılar. Diğer çocuklar tek başlarına bırakılmışken onlar koğuşta kaldılar. Anneleri de eskiden benim yaptığım gibi babaları kadar yoğun çalışan diğer çocuklar... Çok yoğun oldukları için asıl önemli olan konulardan hiç bahsetmeyen veya çocuklarının değiştiğini

fark etmeyen ebeveynleri olan çocuklar...

“Bebek doğduğunda kadınlar ona yardım etmiştir.” Sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyorum ama bağırmak, şarkı söylemek ve dans etmek istiyorum. Naomi yaşıyor. Yaşıyor. Yoska onu öldürmedi. Sevgililer. Ona intikam için yaklaşmış ama sonra hiç beklenmedik bir şey olmuş olmalı. Bütün planlarına rağmen ona âşık oldu. Aylar süren gizli buluşmalar boyunca onu intikam için kullanmak ve ona âşık olmak arasındaki o görünmez sınırı aşmış olmalı. Hatta belki de beni görmeye geldikten sonra... Naomi ye farklı bir dünya sundu, onun gülümsemesini sağladı. Naomi de onu sevmiştir. Yoska onu kaçırmadı, Naomi onunla gitti. Yoska ona o yüzüğü verdi, onu seviyor, Naomi iyi. Gözyaşlarını sicim gibi akıyor. Odada hızlı hızlı yürüyorum, gülümseyerek, gülümsememe engel olmak için ellerimi dudaklarıma bastırarak. Daha

sonra sevinebilirim. Şu anda Michael, Yoska’nın önemli olduğunu anlamalı.

“Naomi, bebek ve Yoska. Artık üç kişilik bir aile olabilirler.” Ayağa kalkma sırası Michael’da. Kupasını elinden bırakıyor. “Yoska bir sürü suç işledi. Reşit olmayan biriyle seks, adam kaçırma, alıkoyma. Bunu bilen herkes iş birlikçi sayılacak.”

“Yaşını bilmiyor olabilir. Naomi makyajlıyken farklı görünüyor. Yaşı hakkında yalan söylemiş olabilir.” Elimi ona doğru uzatıyor ve onu tekrar yanıma oturtuyorum. “Eğer Naomi oradaysa, orada olmak istediği için olabilir”

Michael beni sessizce seyrediyor.

“Sakın... bunu romantikleştirme, Jenny,” diyor bir süre sonra. “O bir suçlu. Yeri hapishane.”

Anlamasını sağlayacak kelimeleri arıyorum. “Onunla iki yaz önce temmuz ayında hastanede tanıştı. Kasımda evi terk etti. Dört ay. Ne istediğini anlamasına yetecek kadar uzun bir süre. James’ten o zaman ayrıldı. Bir çocuğu değil, erkeği tercih etti. Michael, Yoska’yla birlikte gitmenin çocuğundan ayrılmak zorunda kalmayacağı anlamına geldiğini düşünmüş olabilir.”

Michael kısaca ve sabırsızca iç geçiriyor. “Evet, çocuğunu doğurmuş olabilir ama bu en iyi şartlarda olmamıştır. Bu şekilde yaşayan insanlar... nasıl desem, bizim gibi değildir.”

Güney Amerika’da nahiyeleri denetlerken de bu şekilde mi düşünüyordu? Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. “Yani?”

“Daha farklı yaşıyorlar.”

Zaten amacın bu olduğunu düşünüyordum. Etraftaki kitaplarıma ve resimlerime, babamın sevdiği antika kilimlere bakıyorum. Bir hayatın yansımaları, kendisi değil. “Kolyesini birine verdi. Belki de daha farklı bir şey istiyordu.” Ve konuştuğum süre boyunca

kalbim giderek daha hızlı çarpmaya başlıyor; yüzünü düşünmeye dayanamam, çocuğunu düşünmeye dayanamam.

Sanki daha iyi anlamamı sağlayacakmış gibi sesi gitgide yükseliyor. “Sefalet içinde yaşıyorlar, kendilerine ait olmayan topraklarda. Her şeyi çalıyorlar.”

Tanıdık yüzüne bakıyorum ama belki de her şeye rağmen onu neredeyse hiç tanımıyorum.

Kalbimde Naomi’yle konuşuyorum.

Küçük bir kızının olduğundan eminim. Şimdi altı aylık olmuştur. Yakında bana onun adını söylersin.

“Eğer Naomi oradaysa bir şekilde işlerine yaradığı içindir. Hatırlasana, Yoska uyuşturucu satıyor. Naomi onun için ketamin çalıyordu. Cardiff’te uyuşturucu çeteleri ve Yoska’nın bulaştığı her türlü pis iş var.” Fuhuş demiyor ama o kelime aramızda bir yerlerde duruyor.

Yoska bana muayenehanemde gülümsediğinde tehlikeli bir suçlu gibi görünmemişti. Belki de tehlikeli olanlar, insanın Michael gibi güvenebileceğini sandıklarıdır. Yargıda bulunanlar, güce ihtiyaç duyanlar... Ted onunla ilgili düşündükleri konusunda haklı olabilir mi? Çok hassas bir durumda olduğum için bana bağlandığı konusunda? Durumu suistimal edip etmemesi veya üzerimde hâkimiyet kurmak istemesi umurumda değil. Tek önemli olan, kızımı sağ salim geri getirip getirmeyeceği.

“Gitmem gerek.” Kupasındakini bitiriyor ve ayağa kalkıyor. “Bütün bunların son derece gizli olduğunu söylememe gerek yok sanırım ama öyle olsa bile bir şekilde haber yapılabilir. Bu olmadan önce haberin olsun istedim.”

Omuzlarını silkerek siyah paltosunu giyiyor ve sessizce, “Ted’in de haberi olmalı,” diyor. “Onu ararım.”

“Ben ararım,” diyorum hemen. “Ben arasam daha iyi olur.”

Yüz ifadesi yumuşuyor ve yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

“Elbette, Jenny. Bir an önce söyle ama. Babası olarak hemen bilmesi lazım.”

“Teşekkür ederim,” demeyi akıl ediyorum. “Bana söylemeye geldiğin için. Dikkat et... ona.”

“Seni haberdar ederim. Jenny, sakın...”

“Ne?”

“Sakın bir şey yapma.”

Arabasının sesi yolun aşağısına doğru azalırken ellerime bakarak oturuyorum. Çok uzun zamandır bir şey yapmıyorum. Bunu Ted e henüz söylemeyeceğim. Naomi sağ salim buraya dönene dek bekleyeceğim. Michael, Naomiyle birlikte dönecek. Sıcak odaya hava girsin diye pencereyi açıyorum. Kızım bana doğru koşacak. Gözyaşlarını tekrar başlıyor, rüzgâr bana doğru eserken yanaklarımı üşütüyorlar. Ona sarılacağım. Yüzüm yüzüne değecek. Teni eskisi gibi kokacak mı? Saçları uzamış olabilir. Boyu da uzamıştır. Bana küçük kızını da getirecek.

On dört ay bekledim, birkaç gün daha bekleyebilirim.

Ama birkaç gün sürmüyor. Sadece birkaç saat.

Kanepede garip bir şekilde yattığım için ağrıyan boynumla soğuktan ve karanlıktan kafam karışmış bir halde kapının ısrarla çalınması üzerine yavaş yavaş uyanıyorum. Ateş sönmüş, şömine kül içinde. Dışarıdaki verandanın ışığı kendi kendine açılmış ve camdan Michael görünüyor. Bir şeyini unutmuş ve bütün yolu geri gelmek zorunda kalmış olmalı. Kapıyı açıyorum. Kafasını eğip bana bakıyor ve hep hemen anlayacağımı düşünmeme rağmen anlamıyorum. Michael bitkin görünüyor ve dudakları hareket ediyor. Onu dikkatlice seyrediyorum çünkü anlamsız sözler söylüyor.

Aynı şeyi tekrar edip duruyor ve sözcükler gittikçe yaklaşıyor, ta ki ben anlayana

kadar...

“Üzgünüm. Üzgünüm.”

Oda etrafımda dönmeye başladığında beni yakalıyor ve dikkatlice merdivenlerin kenarına bırakıyor.

“...aylar önce,” diyor.

Eğer dinlemezsem Naomi hâlâ açık kapının ötesindeki karanlıkta bir yerlerde olabilir. Hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilemeyerek kucağında bebeğiyle dışarıda duruyor olabilir. Ayağa kalkıp Michael’ı iterek yanından geçmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor ve bana sarılarak hareket etmemi engelliyor.

“Bebekten sonraymış.” Işıkta olmasına rağmen karanlık görünüyor ve yüzünü seçemiyorum. “Enfeksiyon kapmış.”

“Ama orada olduğunu söyledin.” Kelimeleri yüzüne doğru haykırıyorum. “Açık renk saçları olan bir kız dedin...”

“Sana bunu söylememeliydim. O kız yirmili yaşlarında, iki çocuk annesi biri çıktı. Onunla konuştum. Üzgünüm, Jenny.”

“Onu yakala. Kaçacak. Onu bulmam lazım.” Bu, Yoska’nın suçuydu. Onun ölmesine izin vermişti.

“Yoska öldü, Jenny. Vuruldu. Gece yarısından hemen sonra öldü.”

Michael bana sarılıyor ve konuşmaya başlıyor. Kelimeler başımın üstünde siyah kargalar gibi uçuşuyor.

“Ateş ederek kamyondan çıktı. Sebebini bilmiyoruz. Kampın bir uyuşturucu çetesinin saldırısına uğradığını düşünmüş olabilir. O arazide daha önce de uyuşturucu yüzünden silahlı çatışmalar olmuş. Bize pazarlık etme şansı tanımadı. Ateş etmeye devam etti ve onu birkaç kez uyardık.” Başını sallıyor. “Ateş ederek bize doğru yürüdü. Sanki vurulmak istermiş gibi bir hali vardı. Başka seçeneğimiz yoktu.” Duruyor. “Göğsünden vuruldu ve hemen öldü.”

Yoska Öldü. Naomi aylarca önce öldü.

Bacaklarımda güç kalmayınca Michael beni kaldırıyor ve oturma odasındaki kanepeye götürüyor. Etraf karanlık ama Önemli değil. “Ya bebek, Michael?” Ceketini yakalıyorum. “Bebek nerede?” Beni o kadar sıkıca tutuyor ki göğsünde eziliyorum. Sözlerini yüzümdeki kemiklerin arasından duyuyorum.

“Bebek de Naomiyle beraber ölmüş. Aynı enfeksiyonu kapmışlar.”

Kelimeler anlamını yitirdi, hiçbir şey ifade etmiyorlar. Michael’ın sesi bana Bristol’deki mutfakta bizimle yeni tanıştığı zamanki konuşma şeklini hatırlatıyor. Yavaş ve dikkatli, sık sık duruyor.

“Yoska’nın kardeşi Saskia bize neler olduğunu anlattı. Ebeveynleri şu anda gözaltında.”

Ceketinin düğmeleri yanaklarımı acıtıyor ama hiç kıpırdamadan duruyorum.

“Bebek karavanda doğmuş. Haklıymışsın, ona ailenin kadınları yardım etmiş.”

Acısı azalırken Naomi, içinden akan sevgiyle o incecik, minik bedeni kendi narin, çocuk ellerine alıp tutmuştur. Beni hatırlamış mıdır? O anda benim onun için neler hissettiğimi anlamış mıdır? “Bebek kızdı, değil mi?”

“Evet.” Sesi şaşırmış gibi çıkıyor. “Evet. Kızmış.”

Küçük, uykulu bir surat, sürekli meme emen minik ağız, ellerinde kıvrılıp açılan o ufacık, mükemmel ayak parmaklan Naomi’nin bütün dünyası olmuştur.

Michael konuşmaya devam ediyor: . .ve beş gün sonra kötüleşip huzursuz ve ağlamaklı bir hale gelmiş. Bunun duygusallıktan olduğunu düşünmüşler”

“Naomi hiç ağlamaz.” Sesim çok uzun zaman öncesinden kalma bir yankı gibi çıkıyor.

Bebek ateşlenmiş,” diye devam ediyor Michael. “İşte o zaman Naomi’nin de ateşler içinde olduğunu fark etmişler.”

Ben dudaklarımı alnına koyarak ateşinin ne zaman yükseldiğini hemen anlardım, yarım derece farkla bile olsa. Doğum sonrası ateşi olabilirdi. Eğer hemen müdahale edilmezse strepto-koksik ölümcül olabilir.

Michael kanepede kıpırdanıyor. “Sana bütün bunları şu anda anlatmamı istiyor musun?”

Dışarıda hava aydınlanmaya başladı bile. Ayağa kalkıp sandalyenin koluna tutunuyorum.

“Elbette”

“Kusmaya başlayınca Yoska doktor çağırmış. Üç saat boyunca beklemişler ve o sırada Naomi bilincini kaybetmiş.”

Karavanda kesin bir sürü insan vardı, içerisi tıklım tıkış olmalıydı. Yaz geceleri için kullandıkları vantilatör, bir kâbusun ritmik atışları gibi gürültülü bir şekilde döndükçe dönüyordu. Naomi tenine yapışmış alacalı bebekle hiç kıpırdamadan, sırılsıklam halde yatakta yatıyordu.

“Yoska yanındaymış. Onları hastaneye kendisi götürmeye karar vermiş. Amcası acilde onu tanıyacaklarını söylediğinde yumruğu adamın burnuna indirmiş. Tam onu kaldırdığı sırada Naomi nefes almayı bırakmış. Bebek de birkaç dakika sonra ölmüş. Çok geç kalmışlar”

Çok geç. Kelimeler aramızda, kapanan bir kapının sesi gibi asılı kalıyor.

Michael ayağa kalkıp yanımda duruyor ve bana sarılıyor. “Sas-kia, Yoskanın onları bir çarşafa sardığım ve dikkatlice arabanın arka koltuğuna götürdüğünü söyledi.”

Duraksıyor. “Sonra karavandaki her şeyi; Naominin eşyalarını, bebeğinkileri, yatağı, masayı, her şeyi dışarı çıkarmış. Dışarıda bir yere yığmış ve üzerine benzin döküp gitmiş.”

Bir cenaze ateşi. Kükreyen alevler gökyüzüne doğru yükselmiş olmalıydı. Kimse yanına yaklaşmamıştır. Geriye hiçbir şey kalmıyor. Ne tellerine altın rengi saçlar dolanmış bir saç fırçası ne bileklik ne de saç bantları... Oralarda bir yerlerde günlüğü olabilir veya bana yazılmış bir mektubun başlangıcı. Belki de tekrar sonbahar yaprakları toplamaya başlamış ve aynanın arkasına koymuştur. Geriye ne bebek fotoğrafları ne de bebek kıyafetleri kalmış.

“Onları nereye götürmüş?” diye soruyorum Michael’a.

“Ailelerini gizlice gömmek gezginlere özgü bir gelenek. Kimse onları nereye götürdüğünü bildiğini itiraf etmiyor.”

Ailelerini mi? Naomi benim ailemdi.

Odanın içi hâlâ oldukça karanlık ama aydınlığın genişlemesini seyrederken kafamın içinde küçük bir ümit ışığı yanıyor. “Bunun doğru olduğunu nereden biliyoruz? Neden onun kız kardeşinin söylediği her şeye inanıyorsun? Belki de o orada bile değildi...”

Michael cevap vermiyor ama ceketine uzanıp cebinden bir şey çıkarıyor. Onu avucumun içine bırakıyor ve parmaklarımı o şeyin yuvarlak yüzeyinin üstüne sarıyor.

“Saskia bunu senin almanı istedi.”

Kulpları hissediyorum ve karanlıkta göremememe rağmen fincanın ağız kısmının altında sıçrayan bir kurbağa deseni olduğunu biliyorum. En altta, fincanın içinde kabarık, boyanmış, gülümseyen bir kurbağa var.

“Haydi, dik kafana, tatlım. ” Naomi fincanın ağız kısmının üzerinden bana bakarken gözleri masmavi görünüyordu. "Küçük kurbağa bekliyor... ”

Kendi bebeği için kendi bebeklik fincanı. Bu fincanın kaybolduğunu fark etmemiştim bile. İçine koyduğum düğmeleri ne yaptığını merak ediyorum.

Michael’ın kolu beni sıkıca sarıyor ve konuşurken nefesi saçlarımı hareket ettiriyor.

“Çocuklar bile bize onun nasıl öldüğünü anlattılar. Herkes aynı şeyi söyledi. Bize kavrulmuş çimenleri ve boş karavanı gösterdiler..

Sesi devam ediyor. Parmak izlerinden ve pamuklu çubuklardan, her şeyden şüphelenileceğinden, yarından başlayarak araziyi kazacaklarından bahseden sesini daha az duyuyorum. Karavanı zaten aramışlar. İçlerinde dikkat çeken tiplerden bazıları gözaltındaymış, şehirden ayrılmayacaklarını söylemeleri şartıyla diğerlerinin gitmesine izin verilmiş. Soruşturmaya devam etmek zorundalar.

Bir duraksama oluyor ve sonra Michael, “Cesedini bulmak zorundayız”, diyor.

“Gömülü olduğu yeri bize er ya da geç söyleyecektir.” Sözlerini duymazlıktan geliyorum.

Demek orası eviydi. Onların evi. Artık boş bir kutu. Ay ışığı pencereden geçip bomboş bir zemine vuracak. Belki de bir köşeye yuvarlanmış küçük bir oyuncağı aydınlatacak.

Michael’ın sesi yükseliyor. “Yoska iki haftalığına ortalıktan kaybolmuş ve geri döndüğünde hiçbir şey söylememiş. Kız kardeşinin karavanında her gün gözlerini boşluğa dikip saatlerce bakıyormuş...” Hemen sözünü kesiyorum: “Kampa gitmek istiyorum, Michael.” Kız kardeşi Yoska’nın onları nereye gömdüğünü tam olarak bilmediğini söylemiş ama bana söyleyebilir.

“Soruşturmayı bitirir bitirmez seni götüreceğim. Söz veriyorum. Bütün tanıkları çapraz sorguya çekip araziyi kazmalı ve her aracı tekrar aramalıyız.”

Michael cebinden bir cep şişesi çıkarıp mutfağa gidiyor. Su ısıtıcısının fokurdadığını, tabak çanaktan gelen tıkırtıları duyu-

yorum. Geri geliyor ve içine viski katılmış kahvemi içerken beni seyrediyor. Bu sabah Michael bana sıcak çikolata yaptığında Naomi hâlâ hayattaydı. Yoksa o dün müydü? Hayır, ne kadar da aptalca. Naomi aylarca önce öldü.

Artan aydınlıkta Michael’ın yüzü bitkinlikten bembeyaz görünüyor. Bir süre sonra üst kata uyumaya gidiyor. Ayakkabılarının yere düşüşünü, kıyafetlerini çıkarırken çıkardığı küçük güç harcama seslerini ve sonra yatağın gıcırtısını duyuyorum. Sonra bir sessizlik oluyor. Sessizlik o kadar derin ki geri planda kısık sesle çalan bir melodi artık durmuş gibi geliyor.

Ed benim en ufak bir fikrimin olmadığını söylemişti.

Ama vardı. Bir sürü ipucu vardı. Uzun süredir hep etrafım-daydılar. Gözlerimi kapatıyorum ve en son odasında olduğum anı hatırlıyorum. O ipuçlarını o zaman bile görebilirdim.

Bristol 2010 Dokuz ay sonra

Ted sabah yürüyüşe çıktı. Ben temelli taşınırken evde olmak istemediğini söyledi. Bir pazar günüydü. Bunu hatırlıyorum çünkü yıllardır Ted’in pazar günleri hariç haftanın her günü evden çıkmasına alışkındım. O gittikten sonra üst

kata, Naominin odasına çıktım. Nakliyeciler öğlen gelecekti. Yazlığa götürmem gereken her şeyi toplamıştım. Geri kalan her şey evde Ted'e kalacaktı.

Hava şimdiden sıcaktı. Bulutsuz, açık gökyüzünde güneş pırıl pırıl parlıyordu. Çocukların hayatları boyunca hatırlayacakları o mükemmel yaz günlerinden biriydi. Oda, yatak ve kapalı olan perdeler dışında bomboştu. Hava boğucuydu. Pencereyi açtım ve perdeyi biraz kenara çektim. Aşağıdaki sokak da bomboştu. Gaze-tcciler daha kârlı olan başka trajedilere doğru sürüklenip gideli çok olmuştu. Hava tenimi ısıtırken dışarısını seyrettiğimde üzerinde yazlık bir elbise olan bir kadın, bir elini koyduğu bebek arabasına doğru eğilmiş bir halde köşeden döndü. Cep telefonunu kulağı ile omuzunun arasına sıkıştırmıştı ve başı oynuyordu. Buradan bakınca küçükken sevdiğim ama yıllar önce kaybettiğim başı oynayan küçük oyuncak bebeğe benziyordu. Bebek arabasının her tarafı örtülü olduğu için bebeği hiç göremiyordum. Kadın gözden kaybolana kadar onu seyrettim, başı hâlâ aşağı yukarı doğru oynuyordu.

Elimin altındaki perde toz içinde, ağır ve yumuşaktı. Kumaşı altın rengi ve kırmızı çizgiliydi. Üç dört yıl önce onu John Lewis'te Naomi yle beraber seçmiştik. Ama aslında tam olarak beraber sayılmazdık. Ben etrafa yayılan ışığın odayı nasıl ferah renklere boyayacağını hayal ederek üzerinde gri, beyaz ve limon rengi yaprak desenleri olan bir top kumaş seçmiştim. Bir de küçük çiçek desenli başka bir kumaş daha beğenmiştim. Karar vermesi için Naomi ye dönmüştüm ama o elinde egzotik görünümlü, kendinden büyük bir top kumaşla kasaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kumaş ışıl ışıl altın ve kırmızı şeritlerden oluşan canlı renklerdeydi. Kalın çizgileriyle çok gösterişli duruyordu. Ona bu kumaşın odaya giren ışığı engelleyeceğini ve odasının evdeki diğer odalardan ne kadar farklı görüneceğini söylemiştim. Karanlık ve kapalı gözükecekti. Işık almayan, sırlarla dolu gizli bir mağara gibi. Gülümsemişti. O küçük, yarım yamalak gülümsemenin öncülerinden... "Tam da istediğim gibi," demişti.

Dorset 2011 On dört ay sonra

Mutfağın tan vaktindeki sessizliğinde ani bir yırtılma ve yanma sesi duyuluyor. Bir saniye içinde sesin sazdan çatıya hızlı ve sert bir şekilde düşen yağmur damlalarının sesi olduğu anlaşılıyor. Pencereye çarpan su, gri gökyüzüyle aynı renkte. Mektuplarımı yazmakta acele etmeliyim. Yolculuğa başlamak istiyorum ve bu yağmurda daha uzun sürecek. Mektup kâğıdı olarak kullanmak için çizim defterimdeki boş sayfaları yırtarken defterin ince kapağı dağılıyor ve resimler

yelpaze gibi yayılarak yere düşüyor: ayakkabılarının resmi, kapüşonlu bir üst, oyuncak bir zürafa, bir saksağan. Başka sayfalar da onların üzerine uçuşuyor ve hepsini düştükleri yerde bırakıyorum.

Ted,

Ben bu satırları yazarken sen uyuyorsun ama mektubu aldığında seninle konuşmuş olacağım ve sen de oğlanlara söylemiş olacaksın. Bir de mektup yollarsam iyi olur diye düşündüm. Eskiden ne olduğunu bilmenin ümit etmekten daha iyi olup olmayacağını merak edip dururdum. Ayırt edemiyorum. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

Senin suçun değildi, eğer öyleyse de bu aynı zamanda benim de suçumdu. Yoska beni görmeye geldiğinde daha dikkatli davranmalıydım. O zaman bizi affedebilirdi. O zaman bile emin değildi sanki. Onun da bir ailesi vardı ve bu yüzden bizim ne kadar acı çekeceğimizi biliyordu. Sonuçta ona âşık olduğu için onu kaçırdığını düşünüyorum, bunu değiştiremezdik.

Gallere gidiyorum. Kamptan birinin Yoskanın onları nereye gömdüğünü söyleyeceğini umuyorum.

Lütfen Anyaya haber ver.

En kısa zamanda Bristola döneceğim.

Jenny

Kalemimin ucundan çıkan gıcırtı sesleri durmak bilmeden yağan yağmurun yanında minicik kalıyor. Mutfak sıcak ve korunaklı ama bunu okuduğunda Ted nerede olacak? Oğlanlar yanında duracak, belki Anya arkada sessizce hareket ediyor olacaktır. Gözyaşları içindeki yüzünü görebiliyorum.

Sevgili Ed,

Baban sana Naomımize olanları şimdiye kadar anlatmıştır.

Naomi en azından aradığı şeyi buldu. Pek çok insan bunu asla başaramıyor.

Eğer hastalanmamış olsaydı er ya da geç bebeği bizi ziyarete getirecekti.

Yanında Sophie olduğu için çok mutluyum.

Seni bugün daha sonra veya yarın görürüm. Hep seni düşünüyorum.

Annen

Umarım Sophie ona sarılıyordun Umarım Sophie'nin üzerinde yine o rengârenk kıyafetler vardır. Ed'i dinleyip onun acısını hafifletecektir.

Su ısıtıcısını açıyorum. Bertie ses yüzünden hafifçe kıpırdanıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor. Kahve sade ve neredeyse kaynama derecesinde sıcak.

Theo'nunkini yazmak zor. Bu bana onun canlılığını kalın, koyu bir boya tabakasıyla boyuyormuşum gibi hissettiriyor.

Theo, tatlım,

Sen eve dönüyor olacaksın, bu yüzden bunu Bristol'e postalıyorum. Umarım Sam orada, yanında oturuyordur.

Evden ayrılmadan önce Naominin seninle pek fazla konuşmadığını söylemiştin. Benimle de konuşmuyordu. Sanırım veda ediyordu.

Bebeklik fincanını almış, dibinde kurbağa olanı. Fincan şimdi bende.

Onu ve bebeği bulduğumda onları eve getireceğim. Burada kilise mezarlığına gömülecekler, böylece nerede olduğunu bileceğiz.

Annen

Yağmur hafifledi ve ışık arttı. Son iki mektup.

Nikita,

Bugün annene telefon edeceğim, bu yüzden sana şu ana kadir ne olduğunu anlatmış olacak.

Michael bana senin onun hamile olduğunu bildiğini söyledi. Sırrım sakladığım bilseydi Naomi çok sevinirdi. Küçük bir kızı ol-muş. Adını bilmiyorum.

Naomi nin gideceğini bilmiyor olsan da mercan kolyeyi sana veda hediyesi

olarak verdiğini düşünüyorum. Kolyenin sende olmasına seviniyorum.

Jenny

MichaePın mektubu en zor olanı. Onu hem çok iyi tanıyorum hem de çok az - bu bir yabancıya mektup yazmak gibi. Mutfakta ileri geri yürürken kafamda cümleler kuruyorum ama kâğıdın üzerinde yapmacık görünüyorlar. Söyleyecek o kadar çok şey var ki doğru kelimeleri bulamıyorum ve sonuçta neredeyse hiçbir şey yazmamış oluyorum.

Sevgili Michael,

Şimdi gidiyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum.

Bertie burada daha mutlu olacak. Gitmeden önce onu dışarı çıkarıp doyurabilir misin? Buzdolabında yarım kutu mama var. Ben geri dönene kadar Mary onu yanına alacak. Ona telefon ederim ve gelip Bertie'yi alır.

Ailemin yanında olmam gerekiyor. Bunu anlayışla karşılayacağını biliyorum.

Jenny

MichaePın zarfını masanın üzerindeki kahve kavanozuna yaslıyorum ve diğerlerine Bristol'deki evin adresini yazıyorum. Nikita'nınkine bile — kızın adresini hatırlamıyorum. Pulum yok ama bir yerlere uğrayıp alabilirim.

Michael'ın parmakları yorgan kılıfını gevşek bir şekilde kavrıyor. Elimi onunkinin içine sokunca elimi sıkıyor ama gözleri kapalı. Ona fısıltıyla Yoskanın ebeveynlerinin nereye götürüldüğünü soruyorum, böylece nereden başlayacağımı bileceğim. Uykulu bir

şekilde yerin ismini mırıldanıyor, sonra eli tekrar gevşiyor ve nefes alıp verişleri derinleşip düzenli bir hale geliyor.

Newton. Orta Galler, Powys'teki Severn Nehrinin eteklerinde yer alan bir pazar kasabası. Turistik web sitesinden posta kodunu alıyorum ve navigasyon sistemine yüklüyorum. Arabayı yavaş kullanmalıyım, hiç uyumadım. Michael beni uyandıralı dört saat oldu ve zaman azaldı, kayboldu. Yaşadığım şok, kafamın içinde yankılanıyor. Acının gelmesini hâlâ bekliyorum.

Arabayı küçük yokuştan yola doğru boş viteste sessizce bırakıyorum ve evden duyulma mesafesini geçtikten sonra motoru çalıştırıyorum.

*

Kıvrımlı Dorset manzarası Somerset te düzleşti. Bristol'ü geçiyorum, o artık sadece arkamda kaybolan yol tabelalarından biri. Newport un dışında bir benzin istasyonunda duruyorum ve zarflar arabanın ön panelinden kayarak yere düşüyor. Kısa bir süre geçtikten sonra Mary telefonu açıyor ve hiç soru sormadan Bertie ye bakmayı kabul ediyor. Sonra Ted'i arıyorum. Telefonu açtığında arkadan radyo sesi geliyor. Onu yatak odasının penceresinde gününü planlayarak kravatını bağlarken hayal ediyorum.

Kötü bir haber vereceğim konusunda onu uyarıyorum ve radyoyu kapatıp oturduğunu duyuyorum. Sonra ona olanları anlatıyorum. Bunu takip eden sessizlikte kendimi Ted'e, Naominin başka bir ailenin parçası olduğunu söylerken duyuyorum. Bir kızı olmuştu. Tecavüze uğrayıp yaralanmamış, sevilmişti. Ted ağlamaya başlayınca onunla bir süre daha konuşmaya çalışıyorum. Ona bir mektup yollayacağımı söylüyorum ama hiç ses gelmiyor. Bir süre sonra Ted telefonu kapatıyor.

Bir bardak kahve alıyorum ama tadı acı geliyor ve kahveyi vere döküp tekrar yola çıkıyorum. Yollar arabalar ve kamyonlarla dolu. Arabayı daha hızlı kullanıyorum. Michael onların gitmek için fırsat kolladıklarını söyledi, şu anda gitmek için toplanıyor olabilirler.

Cardiff'te ana yoldan sapıp Pontypridd ve Merthyr TydfiPe giden yola dönüyorum. Kara Dağlar. Yağmur yağmaya başlıyor ve yol Brecon Beacons Dağının çevresinde alçalıp yükselerek kıv-rılırken arabayı dikkatli bir şekilde sürüyorum. Theo projesi için Naomi yi buralara bir yere getirmiş olmalı. Gözleri o fotoğraflarda ne kadar da hayat doluydu. Biz de bir keresinde buraya gelmiştik, sadece Naomi ve ben. Dokuz yaşlarındaydı, belki on. Sarı saçları pembe yün bir şapkanın altından fışkırıyordu. Su geçirmez bir pantolonun içindeki bacakları kahverengi bayırları tırmanıyordu. Her zaman benim önümdeydi. Rüzgâra doğru eğilerek yüksek, çok yüksek tepelerde duruyordu. Ben bakamıyordum.

Öğlen vakti Newton'a varıyorum ve yol üzerinde park yeri olan küçük bir bar buluyorum. Yolculuğum şu ana kadar dört saat sürdü. Birahanenin içi sıcak ve içeride yoğun bir bayat bira ve köpek kokusu var. Duvarın kenarındaki müzik

kutusunda müzik çalıyor ve pencere kenarına oturmuş bir grup adam gazete okuyup içki içiyor. Masanın altında yaşlı bir İskoç çoban köpeği yatıyor ve beni uykulu gözlerle süzüyor. Barın arkasındaki kadın, ona yakınlarda bir yerlerde bir gezgin kampı olup olmadığını sorduğumda gözlerini deviriyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Arkamdan konuşmaya katılan erkek sesleri duyuyorum. Ses tonlarındaki melodik iniş çıkış, söylediklerileyle çelişiyor.

“Llanidloes yakınlarından aylardır bir kamp var, Hughnun eski çiftliğinde.”

Sigara filtrelerinin arasından, dumandan kısılmış gözlerle konuşurlarken beni izliyorlar. Barlarda sigara içilmesinin yasaklandığını sanıyordum ama sesimi çıkarmıyorum.

“Hırsızlık yapıyorlardı. Kasabaya gelip sorun çıkarıyorlardı.”

“Polis hiçbir şey yapmadı.”

“Çingeneler. Gazetede uyuşturucuyla ilgili yazılanları gördün mü?”

“Göçebeler.”

Veda etmeden orayı hızlıca terk ediyorum.

Llanidloes yarı ahşap bir pazar yeri olan hoş bir yer. Kavşaktaki bir Budgens’ta[10] kahverengi önlüklü bir adam raflara fıstık ezmesi kavanozlarını diziyor. Doğrulup bana bakıyor.

“O tarafa gitmek istemezsin.” Ben ısrar edince omuz silkiyor, haritayı alıyor ve boş rafa dayıyor.

Turuncu lekeli parmaklarıyla işaret ederek, “Bwlch-y-sarnau’nun ilerisinde,” diyor. “Kasabadan çıktıktan sonra B4518 e dön. Sağ tarafında gri bungalovun yanındaki posta kutusunu gördükten sonraki sola dön ve sonra tekrar sola git. Yokuşun sonunda. Araziye giden taşlı bir yol göreceksin. Dikkat et, köpek var.”

Bir şeyler daha söylemek istiyor. Belki de bir önceki gece sorun çıktığını söylemek istiyor. İşe polis de karıştı. Büyük iş, diyebilir. Ben giderken beni dikkatle inceliyor.

Dönemeçli ve yokuşlu bir yoldan aşağıya doğru inerken bir Toyota Land Cruiser bana doğru geliyor. Bir bahçe kapısına doğru geri geri gidiyorum. Cruiser'm peşinden atların çektiği römorklardan birini çeken başka bir araba geliyor. Bir milim dışarı çıktığımda bir minibüs geliyor ve tekrar geri gidiyorum. Camlarından çocukların baktığı minibüs geçiyor. Camlara doğru itilmiş paketler ve bavullar var. O sırada Michael'ın da söylemiş olduğu gibi gezginlerden

10 İngiltere'de bir market zinciri, (ç. n.) bazılarının, cn azından nezarethaneye götürülmemiş olanların taşındığını fark ediyorum.

Eğer biraz daha gidersem dükkândaki adamın bana bahsettiği yola dönebilirim. Eğer hızlı hareket edersem onlara yetişebilirim. Köşeyi dönünce bir kamyon ve arazi, görüş alanıma giriyor. Arazinin kenarına doğru, benim park ettiğim yerden en az yüz metre uzaklıktaki ağaçların yanında bir sürü karavan var. Karavanların çoğu arazinin o kısmını ayıran çizgili polis şeridinin arkasında. Ortalara, arazinin arka tarafına doğru sarı muşamba yağmurluklar giymiş ve sıra halinde eğilmiş, toprağı kazan yaklaşık on polis ve adam var.

Polis şeridinin önünde bir karavan var ve bir adam karavanın çekme kancasını çamurlu bir Land Rover a takıyor. Bu, polisin ayrılmasına izin verdiği son aile olmalı. Yağmur dindi ve altı yaşlarında siyah saçlı bir çocuk, başparmağım ağzına sokmuş, güneşli bir alanda karavana doğru yaslanmış halde çalışan adamları seyrediyor. Arabadan çıkıp ana kapıyı iterek açtığım zaman bu hareket çocuğun dikkatini çekse de uzaktaki polisler fark etmiyorlar. Eğer fark etselerdi beni muhtemelen durdururlardı. Çocuk bana dönüp dik dik bakıyor ve yanındaki adam doğruluyor. Adamın gri kirli sakalla çevrili ve efor sarf etmekten kızarmış yüzü vücudundan daha yaşlı görünüyor. Altmış? Yetmiş? Bana şöyle bir bakıp başıyla selam verdikten sonra eğilip işine dönüyor. Kısa süre sonra yüksek sesle benim duyamadığım bir şeyler söylüyor. Orta yaşlı bir kadın dimdik bir şekilde karavanın merdivenlerinden iniyor. Üzerinde siyah bir elbise ve uzun, siyah saçlarının üzerine bağladığı siyah bir eşarp var. Bir omuzunda büyük bir bez çanta taşıyor ve küçük oğlanın elini tutuyor. Bana hiç bakmadan, Land Rover'ın kapısını açıyor. Önce çocuğu arabaya bindiriyor. Onun arkasından arabaya binerken başını karavanın açık kapısına çeviriyor.

Gal aksanıyla kelimeyi melodik bir şekilde söyleyerek, "Carys," diye sesleniyor.

Gözlerimi arazide dolaştırıyorum. Karavanların yanında, diğer karavanların eskiden durdukları yerdeki yeşil çimenlerde solgun kareler var. Zincirli köpekler

yok. Düzgün bir şekilde bağlanmış çöp poşetleri birbirlerine dayalı bir yığın halinde duruyor. Ortada çok fazla yanmış çimen parçası var. Uzaktaki polislerden biri bir şeyler diyerek uzaklaşmamı işaret ediyor. Ana kapının dışına çıkıyorum.

Kadın tekrar, “Carys,” diye sesleniyor ve sonra eğilerek Land Rover’ın içine girip gözden kayboluyor.

Karavan kapısı biraz daha açılıyor ve içinden genç bir kadın çıkıyor. Ona baktığımda nefes almayı bırakıyorum ve kapıya sıkıca yapışıyorum. Saçlarını kazıttığı için kafası çok küçük gözüküyor. Yeni çıkan saçlar kırmızıya boyanmış ve uzun eteğiyle aynı renkte. Teni çok solgun. Boynunu saran bir dövme var ve buradan bakınca yaprak gibi görünüyorlar. Kucağında hemen hemen altı aylık küçük bir kız var ve kızın saçları da kırmızı. Işıl ışıl buklelerini buradan görebiliyorum. Kırmızı sarı çizgili bir battaniyeye sarılı ve uyuyormuş gibi görünüyor. Basamakların altına geldiğinde kucağındaki bebeği kendine siper eden genç kadın hafifçe dönüyor, böylece yüzü ana kapıya çevrilmiş oluyor.

Örtüyü tutan parmaklan uzun. Gerçi buradan ikinci parmak boğumuna kadar uzanan ve esmer şeker tanelerine benzeyen çillerini veya tırnaklarının hâlâ yenmiş olup olmadığını görmek mümkün değil. Sol kaşının altındaki küçük beni görmek için çok uzaktayım. Bakışlarımız buluşuyor, gözleri sakin. Gerçi altlarında kırmızı izler var, ağlamış gibi. Birbirimize bakıyoruz. Sonsuza kadar bu anı düşüneceğim ama bakışlarında öyle bir şey var ki nasıl adlandıracağımı asla bilemeyeceğim. Farkına varma. Evet. İntikam, gizli. Tony öldüğünde Mananın kindar görünmesini sağladı. Bu bir uyarı mıydı? Başka bir şey daha var, bunlara zıt bir şev, daha yumuşak... Keder veya affetme? Ayırt edemiyorum. Orada duruyor. Bu kadar. Orada duruyor. Onun çevresinde dünya kayboluyor. Polise söyledikleri yalanlar, çocuklara bile söylemeleri için öğrettikleri yalanlar, hepsi uzaklarda kalıyor. Ne ağlıyorum ne gülüyorum ne de gülümsüyorum. Bunun için yer yok. Bunun için zaman yok.

“Carys, gidiyoruz.”

İşte o anda ona doğru koşmaya başlıyorum ama ayaklarım kapının yanındaki çamurda kayıyor. Dengemi kaybedip sakarca yan tarafıma doğru düşerken bile onun yüzünü görebilmek için çabalıyorum ama ben ona bakarken o dönüyor. Bebeğin başını ince boynuna doğru bastırıyor, eğilip arabaya biniyor ve gözden kayboluyor.

Çamur içinde ayağa kalkıyorum ve tökezleyerek koşuyorum. O arada araba çalışmaya başlıyor ve tekerlekler ıslak çimende dönüyor. Daha hızlı koşuyorum ve bir an için sanki onlar gitmeden yetişecekmişim gibi geliyor ama araba öne doğru sıçrıyor ve kapıya doğru hareket etmeye başlıyor. Eğer arabanın önüne atlarsam kesinlikle duracak ama araba yaklaştıkça kendimi çok zorlamama rağmen kenara çekiliyorum. Bebeğin yarı yarıya kapattığı yüzünün bir kısmı o kadar yakında ki eğer pencere açık olsaydı uzanıp ona dokunabilirim. Sonra birden parmakları açık bir şekilde elini cama doğru kaldırıyor. O zaman parçasında avuç içindeki, haritadaki bir çizgi gibi kıvrılan kırmızı hayat çizgisini net bir şekilde görebiliyorum. Sonra araba uzaklaşıyor. Yola dönerken durmuyor ama tepeyi çıkarken hızlanıyor ve çabucak gözden kayboluyor.

On beş ay sonra Carys. Galce bir isim. Sözlüğe baktım. “Aşk” anlamına geliyor.

Teşekkür

Yayın temsilcilerim Eve White, Jack Ramm ve Rebecca Winfield a teşekkür etmek isterim.

Penguin’deki ekibe, özellikle de Maxine Hitchcock a, Samantha Humphreyse, Celine Kelly ye, Clare Parkinsona, Beatrix Mclntyreye, Elizabeth Smith’e ve Joe Yule’a çok teşekkür ederim.

Amerika Birleşik Devletlerindeki HarperCollins ekibine de teşekkür ederim, özellikle de Rachel Kahan a, Kim Lewis’e, Lorie Young a ve Mümtaz Mustafa’ya.

Eğitmenlerim Patricia Ferguson’a, Chris Wakling’e, Tessa Hadley’ye, Mimi Theboya ve özel eğitmenim Tricia Wastvedt’e teşekkürlerimi sunarım. Ve aynı şekilde Rowena Pelling’e...

Yazma grubuma teşekkürler: Tanya Atapattu, Hadiza Isma El-Rufai, Victoria Finlay, Emma Geen, Susan Jordan, Sophie McGovern, Peter Reason, Mimi Thebo, Vanessa Vaughan.

Polisiye detaylar için ve roman taslağım konusundaki yardımları için polis memuru Nick Shaw’a ve fotoğraf konusundaki becerileri için kız kardeşim Katie Shemilt’e minnettarım.

Ailemse romanıma yeni bir soluk kazandırdı. Marthanın beni cesaretlendirmesi

her şeyin başlangıcı oldu ve Henry ile Tommy teknik becerilerini benden hiç esirgemediler. Steve, Mary ve Johny olmazsa olmaz destek ekibimdi.

Her gün çok özlediğim anneme ve babama teşekkürler.